உ

சிவமயம்

ஓம் குஹப்ரஹ்மணே நம:

# பரிபூரணானந்த போதமும்,

## சிவசூரியப்பிரகாசமெனு முரையும்



பாம்பன் - ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள்

சிவமயம்

ஓம் குஹப்ரஹ்மணே நம:

# பரிபூரணானந்த போதமும்,

## சிவசூரியப்பிரகாசமெனு முரையும்

இ. ஞானபண்டிதன்.
3.3.71.

22088

திருத்தேவையெனும் திருவிராமேச்சுரத்தைச் சார்ந்த

பாம்பன் :

## ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாச சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

## மூலமும் விசேடவுரையும்



இரண்டாம் பதிப்பு

விருத்தாசலம்: தியாகராஜ கவிராயர் குமாரர்

வி. கலியாணசுந்தரம் பிள்ளை, பி.ஏ. அவர்கள்

இயற்றிய

## பொழிப்புரையும்



15—8—1969



விலை ரூ. 6—50

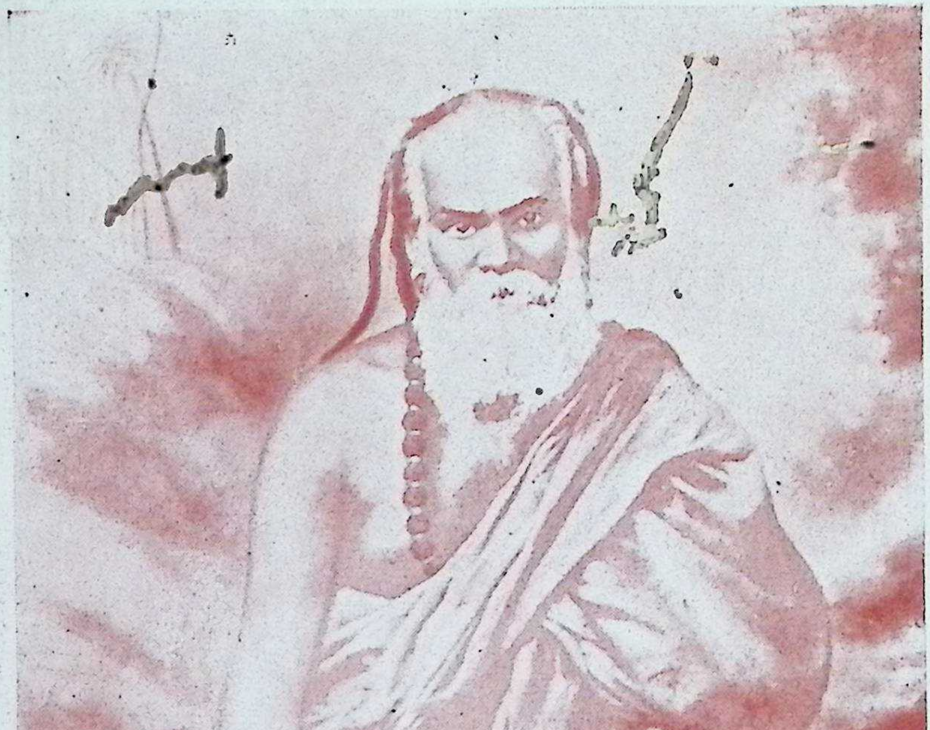
முதற் பதிப்பு: 1914
இரண்டாம் பதிப்பு: 1969

இந்நூல் கிடைக்குமிடம்

1. V. அரங்கநாயகி அம்மையார்,
குமரகுரு நூலகம்,
2, புஷ்பாவதி அம்மாள் வீதி, சென்னை-33

2. பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் தேவஸ்தானம்,
மயூரபுரம் - திருவான்மியூர், சென்னை-41

முருகன் அச்சகம்,
41, சீனிவாசபுரம் 2-வீது தெரு, சென்னை-14



அருளாளர் சுத்தாத்துவித வைதிக சைவ சித்தாந்த ஞான பானு
பாம்பன் - ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள்

## குமரகுருதாச குருப்யோ நம:

# அணிந்துரை

தமிழ்ப் பேரறிஞர் - திரு. திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்
Chairman of the Department of Tamil,
Bureau of Multi-Lingual Poets of India, Madras

"பேர்தமும் அழிவில் வீடும் போற்றினர்க்கு அருள வல்லான்" முருகன். அப்பரம கருணாநிதி ஒருவனையே நினைந்து நினைந்து உருகி மாதவஞ் செய்து, பரமபதி விரத நிலை இதுவே என்று உலகுக்கு உணர்த்திய மாதவ சிகாமணி பாம்பன் சுவாமிகள். இவர்களைப் போன்ற ஒரு துறவியை யாண்டும் எக்காலத்திலும் காண்டல் அரிது. தேவரும் மூவரும் போற்றும் செவ்வேளை எவ்வேளையும் மறவாத சிந்தையுடையவர் இவர். கனவிலும் அமரர்க்குக் காண்டற்கரிய கந்த வேளைக் கனவிலும் நனவிலும் தரிசித்த குருபிரான் இவர்.

இப்பரம குருநாதர் உலகம் உய்ய அநேக அருள் நூல்களை அருளிச் செய்தார். சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கு. இச் சித்தாந்த நூல்கள் தெற்றென வுணர்த்தும் அரிய பெரிய நுட்பங்களையும் திட்பங்களையும் ஒருங்கே மக்கள் உணருமாறு எழுதி வுதவிய நூல் "பரிபூரணானந்த போதம்." இது மிக வுயர்ந்த ஞான சாத்திரம். சாத்திரம் மக்கட்கு நேத்திரமாகும். இதற்குச் "சிவசூரியப்பிரகாசம்" என்ற அரிய உரையை அடிகளாரே அருளிச் செய்திருக்கின்றார்கள்.

இந்த அறிவுக் களஞ்சியமான இந்நூல் இப்போது இரண்டாவது பதிப்பாக வெளிவருகின்றது. இது உய்யும் நெறி உணரவேண்டும் என்று கருதுவார்க்குக் கலங்கரை விளக்காக உதவும். இதனை வெளியிடுவோர் சிவஞானப் பேறு பெறுவர்.

அன்பர்கள் இதனைப் பயபக்தியுடன் படித்துப் பயன் பெறுவார்களாக.

நேரிசை வெண்பா

பிறவிக் கடல்கடத்தும் பெம்மான் குகன்தான்
உறவித் தொமாசி யுதவும்—துறவியர்கள்
தாம்பற் றெனவணங்கும் சைவ சமயகுரு
பாம்ப னடிகள் பதம்.

சென்னை-2
2—8—1969

அன்பன்,
கிருபானந்தவாரி

ஓம் குகப்ரஹ்மணே நமஃ

# இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் நம் தண்டமிழ் மொழியில் சைவ சித்தாந்த சாத்திரக் கருத்துக்களின் நுட்ப விளக்கங்களை மூன்று நூல்களின் வாயிலாய் விளக்கியருளியுள்ளார்கள். அவை பரிபூரணானந்த போதம், தகராலய ரகசியம், திருப்பா என்பனவாம். இந்நூல்கள் மூன்றற்கும் விசேட உரைகளையும் சுவாமிகளே எழுதியுள்ளார்கள். அவ்வாறு சுவாமிகள் உரை யெழுதி உபகரியாதிருப்பார்களானால் இந்நூற்களைப் படிப்போர் குன்று முட்டிய குருவி போல இடர்ப்பட நேரும். அது கருதியே உரைகளையும் எழுதி அவற்றிற்குத் தனித்தனிப் பெயரும் சூட்டியுள்ளார்கள். இம்மூன்று நூற்களும் வெளிவந்து பல்லாண்டுகளாயினமையின் மறு பதிப்புக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று அன்பர்கள் பலர் விரும்பினர். அதனால் தற்போது பரிபூரணானந்த போதம் என்னும் இந்நூல் வெளி வந்துள்ளது. இதன் முதற் பதிப்பு 1914ஆம் ஆண்டு வெளி வந்தது. 55 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இறைவன் மறு பதிப்பு வெளிவர அருள் செய்துள்ளான் போலும். இதன் உரைக்கு அடிகளார் சிவசூரியப்பிரகாசம் என்று பெயரும் சூட்டியுள்ளார்கள்.

நம் சைவ சித்தாந்த சாத்திரக் கருத்துக்கள் பலவற்றையும் தெரிந்த பின்னர் மேற்கொண்டும் எழும் ஐயங்களைப் போக்கவே இந்நூல் மிகவும் உறுதுணையாகவிருக்கும். சுவாமிகளே இந்நூற்கதிகாரி தீவிர தர பக்குவமுடையார் என்றருளியிருத்தலை இந்நூற் பாயிரத்தில் காணலாம்.

இது தத்துவ யுத்தம் புரிந்து வெற்றியுற்ற ஞான்று பொருந்தும் பிரமானந்த நிலையைப் பிரகாசப்படுத்திக் காட்டலால் பரிபூரணானந்த போதம் என்னும் பெயரைப் பெற்றுள்ளது என்று சுவாமிகளே இந்நூற்குப் பெயர்க்காரணமும் அருளியுள்ளார்கள். இந்நூல் 3 பகுதிகளையுடையது. முதலில் பாயிரப் பகுதியில் வணக்கம், நூலருளிச் செய்த காரணம், நூற்பொருள், பயன், சிறப்பு, பெயர், நூற்கதிகாரி, அவையடக்கம், ஆக்கியோன் பெயர் முதலியவைகளை 13 பாக்களில் சுவாமிகள் விளக்கியுள்ளார்கள். இரண்டாவது பதிபசுபாச யதார்த்த விளக்கப்

படலத்தில் சற்சீடன் கடாவுக்குச் சற்குரு விடையிறுக்கத் தொடங்கல் முதலாகப் பல்வேறு தலைப்புகளில் சுவாமிகள் மக்களின் மனத்தே எழும் அஞ்ஞான இருளைப் போக்கப் பல நூன்மேற்கோள்களுடன் பல செய்திகளை எடுத்துக்காட்டி விளக்கி யருளிய திறம் நினைந்து நினைந்து மகிழ்தற்குரியது. இப்படலத்தில் 115 பாடல்களுள்ளன. மூன்ருவது துறவற விளக்கப்படலத்துள் துறவு நிலையின் இன்றியமையாமை, மேம் பாடு முதலிய பல செய்திகளையும் சுவாமிகள் அங்கை நெல்லி யென அழகுறத் தெரித்துள்ளார்கள். இதில் 102 பாடல்களுள் ளன. ஆகவே இந்நூலில் மொத்தம் 13 + 115 + 102 = 250 பாடல்கள் அடங்கியுள்ளன.

"சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே" என்று ஆன்ருே ரால் போற்றப் பெற்ற பரங்கருணைத் தடங்கடலாய சிவசூரிய னைப் பற்றிக்கூறும் நம் சைவ சித்தாந்த சமயக் கொள்கைகளுள் எழும் சில நுட்ப ஐயக் கருத்துக்களை எல்லாம் விளக்கிப் பிரகாசப்படுத்தும் தன்மை வாய்ந்ததாதலின் இந்நூலுரை சிவ சூரியப்பிரகாசம் எனும் பெயர்த்தாயிற்று.

இந்நூலிலுள்ள பாக்கள் படித்தற்குச் சிறிது கடினமாகத் தென்படினும் உண்மை அறிவுத்தாக முடையார் உரையோடு இப்பாக்களைப் படிப்பரேல் இந்நூலின் அருமையும் பெருமையும் நனி விளங்கும். இந் நூன்முதலில் முதற் பதிப்பின் முகவுரை, நூலாசிரியரதுரைப்பாயிரம் முதலியனவும் சேர்த்தே அச்சிடப் பட்டுள்ளன. சுவாமிகள் வேத உபநிடத மேற்கோள்களை யெல் லாம் அவ்வவ்வாறே எடுத்து முதற் பதிப்பில் கிரந்தலிபியில் பதிப்பித்துள்ளார்கள். இக்காலத்து அவ்வாறு கிரந்தலிபி அச்சிடத்தக்க அச்சகத்தார் இன்மையானும் அச்சுலோகங்களை யெல்லாம் சுவாமிகள் தமிழிலும் முன்னரே அச்சிட்டுள்ளமை யானும் அத்தமிழ்ப் படுத்திய சுலோகங்களை மாத்திரம் இவ் விரண்டாம் பதிப்பி லச்சிட்டு கிரந்தலிபியிலுள்ள சுலோகங்களை அச்சிடவில்லை. அந்த ஒரு மாறுதல் மாத்திரம் இந்நூலில் செய்யப்பட்டுள்ளதே யொழிய தற்போது பதிப்பித்தவர் கைச் சரக்காய் வேறு ஒன்றும் இப்பதிப்பிலில்லை. கூடிய மட்டும் பிழையின்றியே பதிப்பித்துள்ளோம். குறை செய்வது மானுடத் திற்கியல்பாதலின் எங்களையும் மீறிக் காணப்பெறும் பிழைகளைப் பிழை திருத்தத்தில் தனியே பார்த்துத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டுகின்ருேம்.

மகாதேஜோமண்டல சபையாரது அனுமதியைப் பெற்று கிடைத்தற்கரிய இந்நூலை உலக மக்கள் உய்யும் பொருட்டு வெளிவரச் செய்த பெருமை பாம்பன் சுவாமிகள் அடிமை திருமதி. V. அரங்கநாயகி அம்மையார் அவர்களையே சாரும். புதிதாகக் கோயில் கட்டுதல் புண்ணியச் செயலின் பாற்பட்டது. அதனை விட பழைய கோயிலைப் புதுப்பித்தல் மிகவும் புண்ணியம் வாய்ந்த செயலாகும். அதனைக் காட்டிலும் பழமை வாய்ந்த நம் அருமைச் சமய நூல்களை அழியவிடாது உயிருண்டாக்கி வெளி வரச் செய்து மக்களறிவுக் கண்ணைத் திறக்க உதவுவது மிக மிகப் புண்ணியம் வாய்ந்த செயலென்பது கூறாதே அமையும். அத்தகு விழுமிய செயலை மேற்கொண்ட திருமதி V. அரங்க நாயகி அம்மையார் எல்லா நன்னலங்களும் பெற்றுச் சிறந் தோங்குவார்களாக.

இந்நன்னூலை மிகச் செவ்விய முறையிலச்சிட்டுதவிய பெருமை இராயப்பேட்டை முருகன் அச்சக உரிமையாளரும் சென்னை சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜச் செயலாளரும் சுவாமிக ளிடத்து அளவிறந்த பக்தி பூண்டொழுகுபவருமாகிய திரு. மு. நாராயணசாமி முதலியார் அவர்களைச் சாரும். அவர்கள் தொண்டு மேலும் சிறந்தோங்க பன்னிருகையனருள் பாலிப் பானாக.

இந்த அருணூலைப் பொன்னெனப் போற்றி அதிற் காணும் நன்னுட்பங்களை மனத்துட் கொண்டு நம் சித்தாந்த சைவச் சிறப்பினைத் தெரிந்து இறைவனருள் பெற்று மக்கள் சிறந்து வாழ அவனருள் கூட்டுமாக.

இங்ஙனம்,

இரா. சங்கரன்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர்,
பச்சையப்பன் கல்லூரிப் பள்ளி,
சென்னை-1

சென்னை-1
6—8—1969

குமரகுருதாஸகுருப்யோ நம:

# முதற் பதிப்பின் முகவுரை

## (உரைச் சிறப்புப் பாயிரம்)

அகண்டாகார வியாபக சச்சிதானந்த தஹராகாசப் பொருளாயிரா நின்ற ஸ்ரீமத்-சுப்பிரமணிய பரமான்மாவினது பெருங் கருணையிற் சிறு வயசு தொடங்கி அப் பரமான்மாவின்பேரிலேயே பாடு நியமங் கொண் டவ்வாறுபாடுந் தகைமை வாய்ந்து, கல்வி யறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்து, அத்தியாச்சிரம வைதிக சைவ சித்தாந்த பானுவாய் விளங்கும் பாம்பன் : ஸ்ரீமத்-குமரகுருதாச சுவாமிகள் தாம் துறவற நிலைபுக்க வாண்டிற் கடுத்துறு மாண் டிற்றானே ஸ்ரீ சிதம்பர மஹாக்ஷேத்ர வெல்லைப்பாட்டிற் குயவன் பேட்டையிற் சில மாதங்களாக வாசஞ்செய்து வருஞான்று பதி பசு பாச யதார்த்தவிளக்கப்படலம், துறவற விளக்கப்படல மெனும் இருகூற்றினையும்,—சற்சீடன் கடாவுக்குச் சற்குரு விடை யிறுக்கத் தொடங்கல், வத்து நிச்சயம், பதி பசுபாசங்க ளுள வெனற்கு வேதாகமங்களின் சம்மதம், மூர்த்திபேத நிச்சயம், பஞ்சகிருத்திய நிச்சயம், பஞ்சபாச விவரம், கன்மத்திரய ஆசங்கை நிவர்த்தி, முத்தியிலு மும்முதல்க ளுளவெனற்கு வேதாகமங்களின் சம்மதம்; சார்பறுத்தல், வக்கிரநிருவிகற்ப வசன கண்டனம், மெய்த்துறவில் மூலமல நிவிர்த்தியிலார் பெறும்பலம், சாத்திர படனஞான சரதம், சற்சீடன் வெளிப் பற்றகற்றி வினுதல், கபடஞான கண்டனம், உட்டுறவின் மானவு, நிமலஞான நிட்டானுபவ நியதி, உபாய நிட்டை விவரம், சற் சீடன் சுவானுபூதி யடைதலெனும் கஅ-ப் பொருணிலைகளையும்,— பாயிரமுட்பட உஙு௦-செந்தமிழ்ச் செய்யுள்களையு முடைத்தாய பரிபூரணனந்த போதமெனும் பெயரிய சாத்திரத்தை உலோகோப காரமா யியற்றியருளினர். அக்கால மெக்காலமோ வென்றை யுருவண்ணம் நூலின் ஈற்றுச்செய்யுட் கண்ணேயே அது குறிக் கப்பட்டுள்ளது. அஞ்ஞான்றுகாறும் ஒன்றரை வருடம் மௌனமா யிருந்த ஸ்ரீமத்-சுவாமிகள்—அச்சாத்திரத்தின் பொருளை யறிவா னவாவிய மெய்யன்பர்கட் கப்பொருள் செவி யறிவுறுத்தற் பொருட்டன்றே தமது மௌனத்தை வரைந்து பரங்கரைநாவான்

மொழிந்தருள்வாராயினர். அங்ஙனங் கேட்டாரனைவருங் களி பேருவகை கூர்ந்தனர்.

சொற்சுவை பொருட்சுவை தொனிச்சுவை மேற்கோட்சுவை உவமானச்சுவை முதலிய சுவையெலாந் துறுமியுள்ள அத்திற நூலின் மூலத்திற்குக் கல்வி யுணர் வொழுக்கங்களிற் சிறந்து பி.ஏ., பட்டம் பெற்றுச் சித்தாந்த சாத்திர வுணர்ச்சியும் பிற நூல்களினாராய்ச்சியு மிக்குள்ளவரும், (Accountant General's Office, Madras.) மதராஸ்-அக்கவுண்டெண்ட் ஜெனரல் ஆபீஸ் உத்தியோகத்தி லமர்ந்திருந்து உபகாரவேதனம் பெற்றுச் சுக ஜீவியாயிருப்பவரும், ஸ்ரீமத்-சுவாமிகள் உ௬௰-செந்தமிழ்ச் செய்யுள்களி லருளிச்செய்த ஜீவயாதனை வியாசத்திற்கு இனிய பொழிப்புரை யியற்றினவரும், விருத்தாசலம்: தியாகராஜ கவிராயர் குமாரருமாகிய ஸ்ரீமான் - வி. கலியாணசுந்தரம்பிள்ளையவர்களாற் பதப்பொருளென்பதூஉம் விடுபடாதேய்ந்து நிற்குமாறு ஓரரிய பொழிப்புரை யியற்றப்பட்டது. [ ] இவ்வித அடையாளத்தினுட்பட்ட விசேடவுரை ஸ்ரீமத்-சுவாமிகளாலேயே அருளிச் செய்யப்பட்டது. சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல், நவின்றோர்க்கினிமை, நன்மொழி புணர்த்தல், ஓசையுடைமை, ஆழமுடைத்தாதல், முறையின் வைப்பு, உலகமலையாமை, விழுமியதுபயத்தல், விளங்குதாரணத்தாத லென்னும் அழகுகள் வாய்ந்த உயரிய செந்தமிழ் நடையிலுள்ள இவ்விருதிற வுரைகளின் பெயரே சிவசூரியப்பிரகாசம் என நூலிற்றிகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. இப்பிரகாசத்தா னொழிக்கப்படாத அந்தகாரம் உள்ளுமின்று வெளியுமின்றெனல் விவேகிகட்குப் புலனாவதொன்றாகலின், இஃதுலகினர்க்குப் பெரிதும் பயன்படுமென்பதில் ஓரையமுமின்று. இந்நூலின் துறவற விளக்கப்படலத்து உஎ-ன் உரையில்—

"வேதாந்தத் தீதில் பொருள்கொண் டுரைக்குநூல் சைவம்"

"வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவசித் தாந்தம்"

"வீடு வைதிகசைவம் பகரும்"

என வெடுத்துக் காட்டப்பட்ட சித்தாந்த சாத்திரக் கிளவிகளின்படி இவை வைதிக சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களென அவையற்றைப்படித்தோர் கூறிக்கொள்வதே யன்றி, அந்த வைதிக நான்மொழிகளையேனும் உரியஆகம மொழிகளையேனுஞ் செவ்வனே இன்றீகாறு மெடுத்துக்காட்டிப் பொருள்செய்

திருக்கு நூலொன்றேனுங் கண்ணுற்றதின்றென்பது தெள்ளிது; தெள்ளிது.

பண்டையார் வழக்கிற் பிரமாணமாக நிலவும் இருக்கு,தைத்திரியம், சாமம், அதர்வம், சிக்ஷை,கற்பம், வியாகர்ணம்,நிருத்தம், சந்தோபிசிதம், சோதிடம், புராணம், நியாயம், மீமாஞ்சை, மிருதியெனும் வித்தை ௧௪-ற் பிரதானமான சுருதிகளையே அதிகமுமுட்கொண்டு பிறங்காநின்ற மேலைச் சிவசூரியப்பிரகாசத்திற் பிரமாணிக்கப்பட்டுள்ள பிரமாணங்களையே இனி, ஆய்ந்தாய்ந் தெடுத்து வேண்டுழி வேண்டுழிக் காட்டிக்கோடலும் என்போல்வார்க் கெளிதேயாம். இதனை யெறுமுறுத்திநுவலற்குச் சுவாமிகளருளிச்செய்த பன்னூல்களுட் சின்னூல்களிலுள்ள உபநிடதப் பிரமாணங்களுள்ளும், உவமானம் உரை முதலியவற்றுள்ளுஞ் சிற்சில—தங்களாலாய்ந்தெடுத் தெழுதப்பட்டன போலவிருக்குமாறு தத்தம் இலிகிதங்களுழைச் சிலர் வரைந்துள்ள வரிகளுமுளவே.

எவ்வாற்றானும் பொன்னேபோற் போற்றத்தக்க இச்சாத்திரத்தை இஞ்ஞான்றச்சிட்டு வெளியிடுமாறு திருவருள்பாலித்த திருவருளை நல்லார் யாவரே மறந்திருப்பர்; மறவாரென்க.

இந்நூற்றமிழில் ஏற்புடைமை கருதி வடமொழி வழக்கிற் கியையவுந் தென்மொழி வழக்கிற்கியையவுஞ் சில வடசொற்கள் தெரிக்கப்பட்டுள.

இங்ஙனம்:
ஸ்ரீமத்-சுவாமிகளுடைய
சீடர்களுளொருவன்
தி. உ.

22—7—1914

உ

குமாரகுருப்யோ நம:

# நூலாசிரியர துரைப்பாயிரம்

பரிபூரணனந்தபோதமெனும் பெயரிய நூலின் மூலத்திற்கு உரையாயுள்ள சிவசூரியப்பிரகாசத்தே [ ] இவ்வித அடையாளங் களினுட்பட்ட விசேடவுரை நூலாசிரியராய எம்மாலேயே செய்யப்பட்டது. தன்னூலுக்குத் தகுமுரை செய்தோன் எனும் பொருளினே "தகுமுரைகாரன்" என வருஉம் விதியைத் தழுவுதற்கும், நவில்வோர்க்கினிமை பயக்குமாறு மூலத்தை விதந்து கிளக்க வேண்டுழி வேண்டுழி அவ்வாறு கிளத்தற்குமே அவ்வுரை பிறரொருவராற் செய்யப்பட்டதுபோல நிகழ்த்தப்படுவதாயிற்று. தன்னைத்தானே பிறன்போற் கூறிக்கோட லென்னு மொரு நியாயமும்—

" அருநெறிய மறைவல்ல முனியகன் பொய்கை யலர்மேய
பெருநெறிய பிரமா புரமேவிய பெம்மா னிவன்றன்னை
ஒருநெறிய மனம்வைத் துணர்ஞான சம்பந்த னுரைசெய்த
திருநெறிய தமிழ்வல்லவர் தொல்வினை தீர்த லெளிதாமே."

எனவரு திருஞானசம்பந்தப்பெருமானது திருவாக்காகிய திருமறை நெறித்தன்றே. திவாகரர் முதலாயினோரும் இந்நியாயங்கொண்டுளாரே. மூலஞ் செய்தோனே யுரையுஞ்செய்தல் வடநூலார் வழக்காம். இதனை, "வடநூலார் தாமே பதிகமு முரையுஞ் செய்வார்" எனப் பிரயோகவிவேக நூலுடையார் கூறுதல்கொண்டு மறியலாம். (பதிகம்=பாயிரம்.)

" சிவாகமாவிரோதேநசாஸ்த்ரம் ஸர்வம்வ்யவஸ்திதம்| "

என்னும் பௌஷ்கராகமப் பிரமாணபடல வசனம்—"சிவாகமத்திற்கு அவிரோதத் தன்மையினல் எல்லாச் சாத்திரமும் உறுதிப்படும்" எனுமொண்பொருளையும், நூன்முற்படலத்து கசுஉ-ன் உரையிலும் பிற்படலத்து உஎ-ன் உரையிலு மெடுத்துக்காட்டப் பட்ட,

"வேதாந்தார்த்தமிதம்ஜ்ஞாநம் ஸித்தாந்தம்பரமம்சுபம்|"

என்னும் மகுடாகம வசனம்—"இவ்வேதாந்தப் பொருளாய ஞானம் பரமசுபமாகிய சித்தாந்தம்" எனு நன்பொருளையும், "ஸித்தாந்தம் வேதஸாரத்வாத்" என்னும் ஸுப்ரபேதாகம வசனம்—"சித்தாந்தம் வேதசாரமாயிருக்கின்றமையின்" எனு மின்பொருளையும் பயக்கின்றமையின் மூலமுமுரையுமாயுள்ள இந் நூலகத்தே சித்தாந்தானுபவ நிச்சயார்த்தமாக வெடுத்துக் காட்டப்பட்ட வேத முதலிய பிரமாணங்களனைத்தும் அச் சித்தாந்த நெறியுடையாரால் வைதிக சைவ சித்தாந்தானுபவப் பிரபலப் பிரமாணங்க ளிவைகளேயென வொருங்கு கொளக் கிடக்கின்றன. நூலருளிச்செய்த காரண முதலியன நூற் பாயிரத்தும், அதனுரையகத்து முணருமா றுள.

இம் மெய்ந்நூலைப் பத்தியோடும் படித்துணர்வார்க்கு எம்மை ஆண்டருள் பரம்பொருளாங் குகப்பிரமம் எல்லா நலனு மீந்தருளுக.

ஸுப்ரஹ்மண்யோம்

இங்ஙனம்:

குமரகுருதாச சுவாமிகள்

பாம்பன்



ஸ்ரீ மயூரநாதப் பெருமான்

(பாம்பன் சுவாமிகளுக்குக் காட்சி தந்த நிலை)

## பரிபூரணனந்தபோத மூலத்திலு முரையிலும் போந்த விடயங்களும் அவை நிலைபெற்ற பக்கங்களும்

எண் - பக்க எண்

"சற்சீடன் கடாவுக்குச் சற்குரு விடையிறுக்கத் தொடங்கல்" என்பதாதியாகவுள்ள 18-ப் பொருணிலைகளுட் பொருந்திய விடயங்கள் பலவற்றுள்ளுஞ் சில—இவ்வுபபற்றி வேறு வேறு பொருணிலைப் பக்கங்களோடும், நாற்பாயிரப் பக்கங்களோடுஞ் சேர்ந்திருக்கும்படி இதன்கட் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

அநந்தச்ருதிஸ்ம்ருதி புராணேதிஹாஸ முதலிய
பிரமாணங்களோடு விளங்காநின்ற
இவ்வரிய பெரிய வனுபூதிநூன் மூலத்தினு முறையினு
மெடுத்துக் காட்டப்பட்ட

## மேற்கோட்பனுவல்களின் பெயரும்,
## பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ள பக்கங்களும்.

## தமிழ்மறைகள்



## பதினான்கு சித்தாந்தசாத்திரக் கோவையைச் சேர்ந்த நூல்கள்



## சூத்திரங்கள்

## அரதத்த சிவாசாரியர் வாக்கு முதலியன



## நிகண்டுகள்

## ஆப் பனுவல் - 171

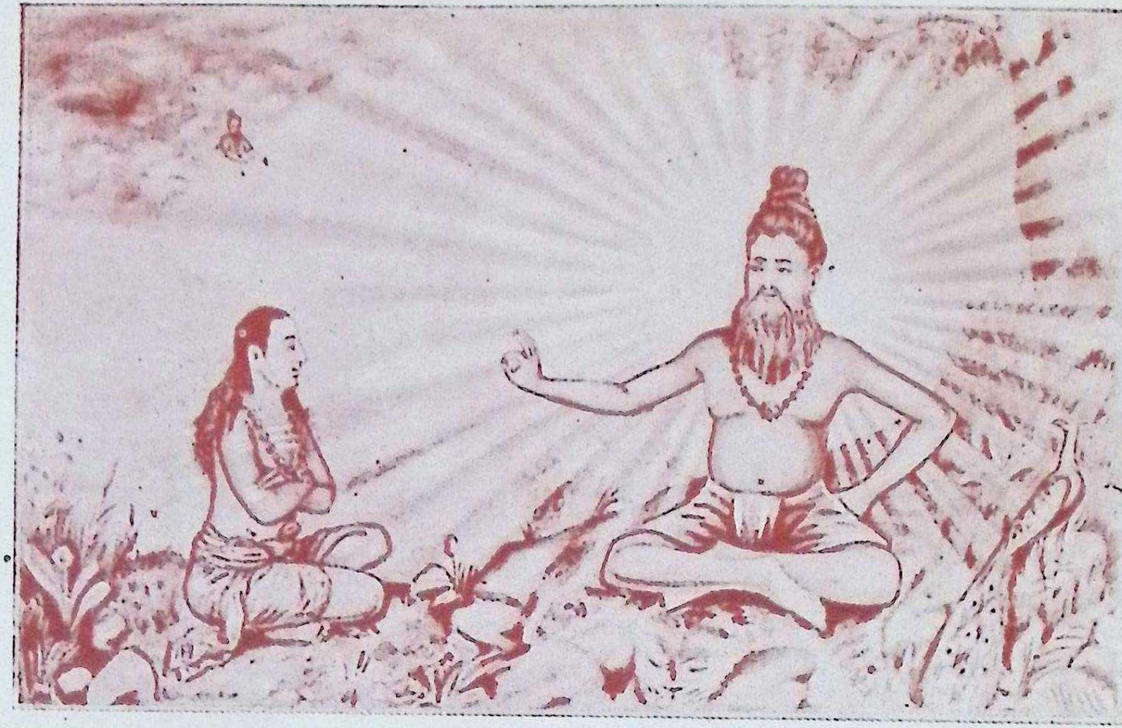
10, 23, 54, 60-ஆம் எண்களிலுள்ள நான்குமே 4-மகாவாக்கிய உபநிடதங்கள்

மைத்ராயண்யுபநிஷத். இது, வங்காளதேசத்துப் பிரதி. இதன் பெயர் "மைத்ர்யுபநிஷத்" எனவும் வழங்கப்படுகிறது.

ஈண்டுக் காட்டப்பட்ட பக்கங்களுட் சிலவற்றிற் பிரமாணிக்கப் பட்ட யாதொரு பனுவலின் யாதொரு பிரமாணத்திற்கு வேறுயுள்ள அப்பனுவற் பிரமாணம் பலவும் அச் சிலபக்கங்களிலும், யாதோ ரியைபு பற்றி யாதொரு பக்கத்தே காட்டப்பட்ட பிரமாண வாக்கியந்தானே பிறி தியைபுபற்றி வேறு சில பக்கங்களிலுங் காட்டப்பட்டுள.

வடநூல்களின் பெயர்முதற்கண்ணுள்ள மெய்யெழுத்துக்கள் தமிழ் வழக்கிற்கியைய உயிர்மெய்யெழுத்துக்களாக வரையப்பட்டன.

———



*சற்சிடன்* பரிபூரணானந்தபோதோபதேசம் *சதாசாரியப்பெருந்தகை*

௨

சிவமயம்

குஹப்ரஹ்மணே நம:

திருச்சிற்றம்பலம்

# பரிபூரணானந்தபோதமும்

## சிவசூரியப்பிரகாசமெனுமுரையும்

### பாயிரம்

#### ஓங்காரதேவ வணக்கம்

நேரிசை வெண்பா

ஓரேறு நான்மறையுஞ் செப்பரிய தந்திரமும்
ஏரேறு நூல்பலவு மேசறவே—நாரோ
டுணர்ந்தா ருளத்திலில கோங்கார தேவின்
றுணைந்தா ளிணைநினைவாஞ் சார்ந்து.

உரை

சிறப்புற்றோங்கியுள்ள நான்கு வேதங்களையும், எடுத்துக் கூறற்கரிய (பதி பசு பாசமெனுந் திரிபதார்த்த வுண்மைக ளினிதமைந்த) ஆகமங்களையும், ஞான சூக்குமங்களை யெடுத்துக் கூறும் பொலிவினையுடைய பல நூல்களையும், ஐயந் திரிபறியாமைக ணீங்கி ஆவலுட னுணர்ந்தோருடைய வுள்ளத்தின்கண் கம்பீரத்துடன் வீற்றிருக்கும் ஓங்கார வுருவத்தினராகிய விநாயகக்கடவுளின் ஆனந்தானுபவக் குளிர்ச்சியுடன் கூடிய இரண்டு சரணங்களின் நீழலிற் பிறவிக்கோடையின் வெப்பந் தீரும்படி சார்ந்து எடுத்துக்கொண்ட விந்நூல் இடையூறின்றி யினிது முடியுமாறு அச்சரணங்களைத் தியானிப்பாம்.

[இது, வேதமூலமான ஓங்கார தெய்வத்திற்கு வணக்கங் கூறியவாறும். விநாயகக்கடவுளும் ஓங்கார வுருவத்தின ரென்பதை, " த்வம்மூலாதாரே ஸ்திதோஸிநித்யம்|" என்றும், "த்வம்

ப்ரஹ்ம பூர்புவஸ்ஸுவராப ஓம்"| என்றும், "ககாரஃபூர்வருபம்| அகாரோ மத்யமருபம்| அநுஸ்வாரச்சாந்த்யருபம்| பிந்துருத்தர ருபம்| நாதஸ்ஸந்தாநம்||" என்றும் அதர்வணவேத 'கணபத்யுப நிஷத் கூறிச் சேறலி னறிக.

நூல் - ஆகுபெயர். யாமென்னும் எழுவாய் எஞ்சி நின்றது.] (க)

## ஆனந்தவத்து வணக்கம்

### கலிவிருத்தம்

சத்தெ னச்சொலுந் தாவில் சிவத்திலுஞ்
சித்தெ னச்சொலுந் தேவி யிடத்திலும்
புத்தி ரப்பெயர் பூண்டில கானந்த
வத்து வின்கழல் வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

எஞ்ஞான்று மொரே பெற்றித்தா யிருக்குந் தன்மை நோக்கிப் பிரபலச் சுருதிகளாற் சத்து என்றோதப்படுஞ் சிவ பரம் பொருளினிடத்தும், அகண்ட ஞானமே தன் சொருபமாக வுடையளாதலிற் சித்து என்று அத்திறச்சுருதிகளா னெடுத்துக் கூறப் படுந் தேவியினிடத்தும் புத்திரப் பெயர்கொண்டு பிரகாசிக்குந் தன்மையினதாகிய ஆனந்த வத்துவின் வீரக்கழலார்ந்த சீபா தங்களைத் துதித்து வணங்குவாம்.

[இது, ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய மூர்த்திக்கு வணக்கங் கூறிய வாறும். சிவம் சத்தென்றோதப்படுதலை, "ஸதேவஸோம்யே தமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" என்னும் ஸாமவேத சாந்தோக் யோபநிஷத்தின் சு-ம் பிரபாடகத்து உ-ங் கண்டத்து வசனத்தி னறிக. பொருள் :—"சோமியனே! இதற்குமுன் (=பிரபஞ்ச சிருட்டிக்கு முன்னே) அத்விதீயமாயுள்ள பொரு ளொன்றே யிருந்தது : அது (ஸத்) சத்தே" எனவாம். இந்தச் சத்து—சிவபரம்பொருளே யென்பதை "புருஷோவைருத்ரஸ்ஸந்மஹோ நமோநம:" எனுந் தைத்திரீயா ருணசாகை நாராயணவசனம் வலி யுறுத்துதலு மறிக. தமிழ்:—"புருடனுவான் மகானுகிய சத் தெனப்படும் உருத்திரனே; நமற்காரம்! நமற்காரம்!!" எனவாம்.

சிவசத்தியாகிய தேவி சித்தென் றோதப்படுதலை, "ப்ரஜ்ஞா நம்ப்ரஹ்ம" என்னும் ருக்வேத ஐதரேயோபநிஷத் வசனத்தினறிக. பொருள் :—"பெரியஞானமே சொருபமாக வுள்ளது பிரமம்" எனவாம். பிரமம் = பெரியபொருளாயுள்ள சிவம் இங்கே

ஞானமெனப்பட்டதே அந்தச் (சித்) சித்து. இதனை, "ப்ரேக்ஷோபலப்திச் சித்ஸம்வித்ப்ரதிபத் ஜ்ஞப்திசேதநா|" என்று நிகண்டு-அமரஸிம்ஹங் கூறுதல்கொண்டு மறிக. ஞானம் சிவசத்தி யென்பதை "மந்த்ராணும் மாத்ருகாதேவீ சப்தாநாம் ஜ்ஞாநரூபிணீ| ஜ்ஞாநாநாம் சிந்மயாதீதா" என்னும் அதர்வண வேத தேவ்யுபநிஷத் வசனத்தினறிக. கூறிப்போந்த சிவமுஞ் சிவசத்தியும் அக்கினியுஞ் சூடும்போலக் குணகுணித் தன்மையினை யுடையரென்பதும் "அபரேது பராசக்திச் சிவஸ்ய ஸமவாயிநீ| தாதாத்ம்ய மநயோர்ந்நித்யம்வஹ்நிதாஹகயோரிவ| அதஸ் தத்தர்ம்ம தர்ம்மித்வாத் பராசக்திஃ பராத்மநஃ||" என்னும் வேதோபப்பிருங்கண சைவமஹா புராணத்து வாயுசங்கிதை வசனங்களி னறியப்படுகின்றமையின், அதன்பொருள்.—"பராசத்தி சிவனுக்குச் சமவாய சம்பந்தத்தோடுற்றவள்: அக்கினியுஞ் சூடும்போலப் பராசத்தியும் பரமான்மாவுங் குணகுணித் தன்மையினையுடையர்" எனவாதலின் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய மூர்த்தியைச் சிவகுமாரனென்பதூஉம், சிவசத்திகுமாரனென்பதூஉம் ஏற்புடையன வென்க. ஆதலினன்றே 'ஸ்கந்தமாதாம், ஸரஸ்வதீமதிதிந் தக்ஷதுஹிதரம் நமாமஃ பாவநாக்சிவாம்|' என்று போந்த தேவ்யுபநிஷத்தும், "பிராமணர்கட்கு அல்லது வேதங்கட்கு யாம் முக்கியதெய்வமாகலின் யாம் பிரமணியமாவோம்: பிரியநாயகீ! நங்குமாரன் அங்ஙனம் விசேடனாகலிற் சுராசுரர்களால் வந்திக்கத்தக்க சுப்பிரமணிய னெனப்படுகின்றனன்" என்று பரமன் பார்வதியம்மைக்குப் பகர்ந்த விவரமாக வேதோபப்பிருங்கண ஸ்காந்தமஹாபுராண சம்பவகாண்டத்து ௩௫-ம் அத்தியாயத்து ௨0-ஞ் சுலோகமுங் கூறுவனவாயின.

சுப்பிரமணியம் ஆனந்தமென் ருேதப்படுதலை, "ஆநந்தம் ப்ரஹ்ம" எனும் யஜுர்வேத தைத்திரீயோபநிஷத் ஆநந்தவல்லி வசனத்தானும், "கந்தசுவாமி மகாதேவரது தோண்மிசை யேறியிருந்தனர்; அஞ்ஞான்று மகாதேவர் அளவற்ற ஆனந்தசொரூபியாயினும் தம்முடைய உத்தமபுத்திரனும் ஆனந்தசாகரத்தினது திருமேனி பரிசித்தலாய அளப்பறு மமிர்த ஜலத்திடை யமிழ்வாராயினர்" எனும் பொருளைத் தரத்தக்க மேலைச் சம்பவகாண்டத்து ௩௪-ம் அத்தியாயத்து ௭, ௫-ஞ் சுலோகங்களானு மறிக.

சச்சிதானந்த மெனப்படுமாற்ருனே பரம்பொருளின் இலக்கணம்—சத்து, சித்து, ஆனந்தமென முத்திறப்படுதலின் அந்தச் சத்தையும் சித்தையும் எஞ்ஞான்றும் நீங்காது நிலவுகின்ற

ஆனந்த விலக்கண வத்துவுக்கு வணக்கங் கூறினரென்பதை யீண்டறிந்து கோடற்கு—"தேவாதிதேவஸர்வஜ்ஞ ஸச்சிதாநந்தலக்ஷண| உமாரமணபூதேச ப்ரஸீதகருணாநிதே||" என்னும் யஜுர்வேத சுகாஹஸ்யோபநிஷத் வசனமும், "சச்சிதானந்தரூபியாய், சதசற்பிரபஞ்சத்திற்கு அன்னியமாய், வியாபியாயுள்ள சிவன் பிரம சத்தத்தினாற் பகரப்படுகின்றனன்" என்னும் பொருள் பயக்கத் தக்க "ஸச்சிதாநந்தரூபீயஸ் ஸதஸத்வ்யக்திவர்ஜிதஃ| ஸசிவஸ்ஸர்வகஸ்ஸத்பிர் ப்ரஹ்மசப்தேந சப்திதஃ||" என்னும் அஜிதாகமச் சுலோகமும், "அநந்தாநந்த சச்சித் பரப்ரஹ்மமானது இவ்வாறு அதியலங்காரமான ஒரு குழவித்தன்மை (=குமாரப்பான்மை) வகித்து ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவரர்களின் பக்கலினின்று திருவிளையாடல்கள் பலபுரிந் தலங்கரித்து வந்தது" எனுமருத்தந் தரத்தக்க மேலைச்சம்பவகாண்டத்து உக-ம் அத்தியாயத்து சு-ஞ் சுலோகமும், "ஓங்காரத்தின் பொருள் சதாசிவன்" "ஓங்காரத்தின் பொருள் சுப்பிரமணியன்" எனுமருத்தத்தில் "ஸதாசிவோம்" என்று கூறிக்கொண்டு "ஸுப்ரஹ்மண்யோம் ஸுப்ரஹ்மண்யோம் ஸுப்ரஹ்மண்யோம்" என்று மும்முறைமொழியுஞ் சாமவேத சுரமும், இச்சுருதிக்கு உபப்பிருங்கணமாக "வேதத்தில் ஸுப்ரஹ்மண்யோம் என்றுள்ளபடி நீயும் ஸதாசிவோம் என்றுள்ளபடி யாமுமே அந்தப் பிரணவப்பொருளாகின்றேமென அறிபவர்களெவர்களோ அவர்கள் எமக்குச் சமானமாவார்கள்" என்று குமாரமூர்த்தி முன்னிலையிற் பரமசிவன் பகர்ந்தனனென்பதை வெளியிடும் மேலைய சம்பவகாண்டத்து கூச ம் அத்தியாயத்து உக, கூ0-ஞ் சுலோகங்களும், "மகேசுரனுமவர், உமையுமவர், விநாயகனுமவர், கந்தனுமவர்" என்னு மருத்தத்தில் "யச்சமஹேச்வரஃ| யாசோமா| யச்சவிநாயகஃ| யச்சஸ்கந்தஃ||" எனும் அதர்வசிரோபநிஷத் வசனங்களும், பிறவும் பிரமாணங்களாகும். சிவபிரான் தனக்கும் உமாதேவிக்கும் இடையிலே குமாரமூர்த்தியும் விளங்குமாறிருக்குந் திருக்கோலமே 'ஸோமாஸ்கந்தமூர்த்தம்' ஆம். அதுவுஞ் சச்சிதானந்த விலக்கணத்தை விளக்கும். அது—"விஞ்சதிர்விக்நப்ரஸாதஃ ஸோமாஸ்கந்த ததஃபரம்|" என்னும் வாதுளோத்தரசுத்ராக்ய வசனத்தினால் மகேசுர மூர்த்தம் உ௬-ல் உ௳-வதாக அறியப்படுமென்க. நீளம், அகலம், கனமெனு முன்றிலக்கணத்தோடுள்ள யாதொரு பொருளானது அந் நீளம் முதலிய சொன்மாத்திரையாய்ப் பிரிக்கப்படுமேயன்றிப் பொருண் மாத்திரையாய்ப் பிரிக்கப்படுவதன்றென்பதை யறிகு

கர்—சத்து, சித்து, ஆனந்தமெனும் இலக்கணத்தோடுள்ள பரம்பொருளுஞ் சொன்மாத்திரையாய் உருவமாத்திரையாய்ப் பிரிக்கப்படுமேயன்றி உண்மையிற் பொருண்மாத்திரையாய்ப் பிரிக்கப்படுவதன் றென்பதையு மறிவர். இணையற்ற இவ்வுவ மான வுவமேயங்களை இந்நூலாசிரியர் தமது திருவலங்கற்றிரட் டின் பல்சந்தப் பரிமளமாகிய உ-ங் கண்டத்தில் "எதிலே னீளமோ" என்றற் றொடக்கத்துச் செய்யுட்கண் விளக்கிய வோரருமைப்பாடும் அத்தெள்ளியோர்க்கே புலப்படுமென்க.]

## குகப்பிரம வணக்கம்

ஒன்றி ரண்டென வோதற் கிடங்கொடுத்
தொன்றி ரண்டென வோதவொண் ணாததாய்
நின்ற சஞ்சல நின்மல மாய்மிளிர்
பொன்றி டாக்குகப் பிரமத்தைப் போற்றுவாம்.

அபேதவாதி யொன்றென்றும், பேதவாதி யிரண்டென்றுங் கூற இடங்கொடுத்தும், ஒன்றே யென்றும் இரண்டே யென்று முரைப்பதற் கியையாத சுத்தாத்வைத நிலையினதாய் நின்றும், அசைவற்றதாய் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கியதாய்ப் பிரகாசிக்கும் அழியாத் தன்மையுள்ள குகப்பிரமத்தைத் துதிப்பாம்.

[மேலே கூறியவாறு சுப்பிரமணியத்துக்கு மூர்த்தநிலை வணக்கங்கூறிய ஆசிரியர் அமூர்த்தநிலை வணக்கமுங் கூறினு ரென்பதை இது காட்டுகின்றது. என்னை? இங்கே குகப்பிரம மெனப்பட்டது ஆன்மாக்களின் இருதய குகைதோறும் உயிர்க் குயிராயிருக்கும் அந்தரியாமியாகலின். இதனை, "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரம்ஹயோவேதநிஹிதம் குஹாயாம் பரமேவ் யோமந்|" எனுந் தைத்திரீயோபநிஷத் ஆநந்தவல்லி வசனத்தா னும், சுப்பிரமணியத்தைக் குறித்துச் "சச்சிதாநந்த பரமாத்வா கிய குஹன்" எனுமருத்தத்தில் வெளிப்படும் ஸ்காந்தமஹாபுராண யுத்தகாண்டத்து ௱௬-ம் அத்தியாய வசனத்தானும், "வேத வேதாந்தங்களில் தஹராகாசமானது குஹையென்று கூறப்படு மன்றோ: சகலப்பிராணிகளின் இருதய கமலங்களாகிய அந்தக் குஹைகளில் வசித்திருப்போன் நின்மகனுகலின் அவன் குஹ னெனப்படுகின்றனன்" என்று உமாகாந்தன் உமாதேவியை நோக்கி நுவன்றனனென்னு மருத்தத்திலுள்ள மேலையபுராண

சம்பவகாண்டத்து ௬௫-ம் அத்தியாய வசனத்தானுமுணர்க. போந்த ஆநந்தவல்லி வசனமானது "பிரமம் எஞ்ஞான்று மொருபடித்தாயுள்ளது; அறிவாகவுள்ளது; முடிவில்லாதது; இருதய குகையின் பரமாகாசத்திலுள்ள அதனை யெவனறிகின்ற னனோ" எனு மருத்தத்தைப் பயக்கும். 'அநந்தம்' என்றதற்குப் பரிச்சேதமில்லாததெனும் பொருளே சங்கரபாஷ்யத்தும் வரையப்பட்டது. பரிச்சேதம்=முடிவு ] (௩)

அறசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

காமம் வெகுளி மயக்கமெனக்
கழறு முக்குற் றங்கடிந்து
சாம மறையின் சிரப்பொருளைச்
சங்கை யறவே யுய்த்துணர்ந்த
சேம வறிஞர் பெறும்பேருய்ச்
சிறியேற் கருளுந் தைவதமாய்
ஓமெய்ப் பொருளாங் குகப்பிரமந்
தன்னை யுள்ளத் துள்வைப்பாம்.

காமம் வெகுளி மயக்கமெனக் கூறப்படு முக்குற்றங்களை யொழித்து அது நீ ஆகின்றனை யெனப்படுஞ் சாமவேத மகாவாக்கியார்த்தத்தைச் சந்தேகமற நன்குணர்ந்த சம்பத்து வாய்ந்த அறிவுடைப் பெரியோர் பெறும் பேருகி, கிஞ்சிஞ்ஞனுகிய அடியேனுக்கும் இரங்கியருளுந் தெய்வமாகி, ஓங்காரத்தினுண்மைப் பொருளுமா யிருக்குங் குகப்பிரமத்தை யுள்ளத்தினுள்ளே தங்கியிருக்கும்படி இடையருது தியானிப்பாம்.

[குகப்பிரமம்—ஓங்காரத்தின் உண்மைப்பொருளாக விருத்தற்குரிய பிரமாணங்கள் ௨-ன் உரைக்கண்ணேயே காட்டப்பட்டன. தைவதம்=தெய்வம். இதனை, வான்மீக ராமாயண உத்தரகாண்டத்து ௧௨௧-ஞ் சர்க்கத்தில் "ஆராதய ஜகந்நாதமிக்ஷ்வாகுகுலதைவதம்|" என வருதல்கொண்டு மறிக. "சூரே யணங்கு கடவுள் தெய்வதம்" என்பது பிங்கலநிகண்டு.] (௪)

மரணஞ் சனனம் பொருந்தார்நன்
மதிசே ராக்கம் பெறுவானுண்
பொருணன் கார்ந்த திருப்புகழ்தான்
புகன்ற வெந்தை யருட்கடலாம்

அருண கிரியா னகத்தமர்ந்த
வகண்ட வரிய குகப்பிரமப்
புரண வடியை யெஞ்ஞான்றும்
போற்றிப் பரவி வழிபடுவாம்.

மறப்பும் நினைப்பும் பொருந்தாத நல்ல ஞானத்தைச் சேர்ந்தோர் அந்த ஞானசெல்வத்தை யடையும்படி யமைந்துள்ள அனுபவ நுட்பங்கள் பிரகாசிக்குந் திருப்புகழென்னுந் திவ்வியப் பிரபந்தத்தை யருளிச் செய்த எங்கள் பிதாவுங் கருணாசாகரமுமாகிய அருணகிரிநாத மூர்த்தியின் உள்ளப் பெருங்கோயிலில் வீற்றிருக்கும் அகண்ட சொரூபியாயும் அறிதற்கரிய பொருளாயுமிருக்குங் குகப்பிரமத்தின் எங்கும் வியாபித்துள்ள திருவருளாய திருவடியை யெக்காலத்தும் மனமொழி மெய்களாற் சிந்தித்துந் துதித்தும் வணங்கியும் வழிபடுவாம்.

[மறப்பு மரணத்தையும், நினைப்புச் சனனத்தையு முணர்த்தி நிற்பனவாகலின் அவை 'மரணம் சனனம்' எனப்பட்டன. போற்றல்= வணங்கல். பரவல்=துதித்தல்; பிங்கலநிகண்டு காண்க. (ரு)

## பரமகுரு வணக்கம்

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

ஐந்துகுறிப் பினின்மூன்றை நீத்திரண்டை
யகலாது சேர்த்தறுவ ருணரக் காட்டி
ஐந்துமுகத் தவற்கினிய தார வுண்மை
யன்றருளி யின்றெனையு மாண்டு ளான்மா
பைந்தனநேர் கூச்சிரங்கொண் மொய்ம்பு மன்
பரமவடி விலங்கியவு ளம்பி கைக்கு [னும்
மைந்தனெனுங் குமரகுரு வென்றன் றீர்த்தன்
மலரடியைப் பரசியிதை வழங்க லுற்றேன்.

சின்முத்திரை யானது இற்றென வுணர்த்துமாறு அபிநயமாகக் காட்டப்படும் ஐந்து விரல்களில் மூன்றை மற்றிரண்டினுடன் சேராதுவைத்து, அவ்விரண்டனையும் ஒன்றைவிட்டொன்று நீங்காமற் சேரவைத்திருந்து அதன் பொருளை,

(தப்தர், அனந்தர், நந்தி, சதுர்முகர், சக்ரபாணி, மாலியாகிய) பராசர மாமுனிவருடைய புத்திரர்க ளறுவரு முணரும்படி யுபதேசித்து, பஞ்சமுகத்தினராகிய சிவபெருமானுக்குப் பொருளினேற்றத்தால் யாவர்க்கும் இனிதாகிய பிரணவத்தின் உண்மைப்பொருளை அக்காலத் துபதேசித்து இக்காலத்து ஒன்றற்கும் பற்றாத வென்னையும் ஆண்டருளினோனும்; பெரிய பைம்பொற்பிழம்பொத்த கூ எனப்படு மண்ணுஞ் சிரமெனப் படும் விண்ணுமாயுள்ள பல்லாயிரகோடி அண்டங்களுந் தன் னுடைய பாதாதிகேசபரியந்தமுள்ள உரோமங்களிலடங்கி நிற்குமாறுகொண்ட வலிவாய்ந்த மகா விசுவருபத்திருமேனி யாம் பாரமேசுரவடிவோடு பிரகாசிக்குங் கடவுளும்; பார்வதி நந்தனனெனப்படுங் குமாரசற்குருவுமா யுள்ளவனே யென் னுடைய பரமாசாரியன்: அவனுடைய தாமரை மலரொத்த திருவடிகளையே ஆசாரிய திருவடிகளாகவுங்கொண்டு துதித்து இந்நூலைக் கூறலாயினேன்.

[பராசரமுனி புத்திரரறுவர்க்கு முபதேசித்தருளிய தெவ் வுழி யென்னின்,—அது பாண்டிநாட்டின் கண்ணதாய திருப்பரங் கிரியுழி யென்க.

“ஐந்து குறிப்பினின் மூன்றைநீத் திரண்டையகலாது சேர்த்தறுவ ருணரக்காட்டி” என்பதே “ஐந்துக்கிரண்டு பழு தில்லை” என வுலகவழக்கிலும் வழங்கப்படுவதாயிற் றென் பதை இந்நூலாசிரியரே அறிவுறுத்துவான் திருவலங்கற்றிரட் டின் உ-ங் கண்டத்தில்—

“அந்தத் தினையுமிடை தன்னையு மறிதற் குரியமதி யொன்றிலா
மந்தர்க் கனுருபல னல்குமிம் மயிற் பழமறை விளம்புமா
றைந்திற் கிரண்டுபழு தில்லையென் றறையப் படுமதனி லென்னைநீ
பந்திப் பொழியாளி பந்தியே பரமற் கினியகுக சம்புவே”

என்றும் பாடுவாராயினர். குறிப்பின் பொருள்:—“சும்மா விராது” என்றற்றொடக்கத்துச் செய்யுளுரைக்கண் விளக்கப் படும். குமாரமூர்த்தியின்பாற் சிவபிரான் பிரணவார்த்தங் கேட்டு நின்றமூர்த்தம் சிஷ்யபாவ மெனப்படும். இதனை, சிவ பிரானுடைய அட்டாட்ட விக்கிரகலீலா மூர்த்தங்களி லொன் றென்ப. அவ்வாறர்த்தங் கேட்டு நின்றது.—திருமால், இந்திரன், பிரமன், உபமனியன், தபனன், நந்தி, சுப்பிரமணியனெனுஞ் சத்தகுரவர்களுட் சுப்பிரமணியனே பரமாசாரியனாகவு முள்ளா னாகலின் இம்மூர்த்தியை வழிபடுக வென்று அந்தப்பிரமன்

முதலிய தேவர்க்கும் பிறர்க்கும் அறிவுறுத்துதல் அது பலப்படுதல் முதலிய பல காரணங்களைக் கொண்டுளதென்க. திருவடிகளின் உட்புறங்களிற் சத்தகுலாசல பர்வதங்களும், புறவடிகளிற் சமுத்திராதிகளும், நகவிரல்களில் நக்ஷத்திர கிரகங்களும் மின்னல்களும், பரடுகளில் வருணன் சூரியன் சந்திரன் முதலினோரும், கணைக்கால்களிற் சிந்தாமணியும் ஆரிடரும், முழந்தாள்களில் விஞ்சையரும், தொடைகளில் இந்திரனும் இந்திரகுமார ஜயந்தனும், இடையிற் காலனும் இயமனும், முதுகில் அசுரர்களும், பாரிசங்களிற் சிறந்த கடவுளர்களும், அபானத் துவாராதிகளில் நாகர்களும், ஆண்குறியிற் சருவபுவனோற்பத்தியும், மார்பகத்திற் கலை ஞானங்களும், முப்புரிநூலிற் பிரகாசிக்கும் ஞானமும், பாதாதிகேசாந்தமுள்ள உரோமங்களிற் பல்லாயிரகோடி யண்டங்களும், அங்கையில் அகிலபோகங்களும், புயங்களிற் பிரமனும் விட்டுணுவும், விரல்களில் சரச்சுவதி இலக்குமி முதலிய தேவ மங்கையரும், கண்டத்திற் சருவ சத்தங்களும், வாய் நடுவிற் சதுர்வேதங்களும், தந்தங்களிற் சகல அக்கரங்களும், நாவிற் சிவாகமங்களும், அதரத்திற் சத்தகோடி மகா மந்திரங்களும், நாசியில் வாயு தேவனும், விழிகளிற் சூரிய சந்திரர்களும், செவிகளிற் றிசைகளும், நெற்றியிற் குடிலைப்பொருளும், சிரசிற் பரமசிவமும் நிலைபெறீஇ யிருக்கவுள்ளது குமாரக் கடவுளது மகா விசுவருபத் திருமேனி யெனப்படுமென்பதை வடமொழி ஸ்காந்தமஹா புராணத்தி னறிக.

"கூநின் றளந்த குறள்" என்ற பொன்முடியார் கூற்றினும் கூ-மண்ணெனப்படுதல் காண்க. பூமியின் பரியாயப் பெயரிலுள்ள கு - கூவென நீட்டல்விகார முற்றது. சிரம் = தலை; இது விண்ணெனப்படுதலை, "தலமென்பதிலை புவிப்பேர் தலையிடந் தலைவின் னுதி" எனும் லகர வேதுகைக் கூற்றுழைக் காண்க. "இலக்கியவுள்" என்றதிலுள்ள இயவுள் = தெய்வம்.] (௬)

## நூலருளிச்செய்த காரணம்

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

இக்கெனு மொழியைத் தானே
　　யிரும்பஞ்ச தாரை யென்று
நக்கிய நினைவைப் போல
　　ஞானநூ லோதித் தேய்ந்த

பொக்கர்கள் புகலுங் கூற்றைக்
கணித்துநான் பொறுமை லிங்ஙன்
திக்கெலாஞ் சுடர விந்தத்
திருமுறை விளம்பா நின்றேன்.

கரும்பையன்று; கரும்பென்று கூறுமொரு மொழியைத் தானே சிறந்த சருக்கரையாகக்கொண்டு அதனையும் நாவால் நக்கியதாக வில்லாமல் நக்கினதாக நினைக்கும் நினைவைப்போல ஞானநூல்களிற்பயின் றெவ்வாற்ருனு மொருபலனையுமடையாமல் வாளா நாம் பிரமமென உள்ளமு முடம்புந்தளர்வுறும்படி செய்துகொண்ட குற்றமுடையார் கூறுங்கூற்றை யளவிட்டுப் பொறுதவனுகிய யான், குற்றமற்ற ஞானமானது திக்கனைத்திலும் பரவியொளிருமாறு, இப்போது இத்திருமுறையைக் கூறுநின்றேன்.

[பொக்கு=குற்றமாகலிற் குற்றமுடையாரைப் பொக்கரென்ருர். "பொக்கரைக் காணுகண்" என்ருர் திருமாளிகைத் தேவரும். இந்த - இகரச் சுட்டின் மரூஉ; ஈற்றிலுள்ள அகரத்தைச் சிலர் பெயரெச்சமாகக்கோடல் அடாது.] (எ)

நூற்பொருள்

முந்தைய நூல்களென்று
மொழியரு மறைக்கும் யாணர்த்
தந்திரந் தனக்கு முள்ள
சமரசப் பொருளைக் கூறி
அந்தமி லாத மோக்ஷ
மடை,திற மார்க்க மெல்லாஞ்
சுந்தர மாக விந்தத்
துகளினூல் விளக்கா நிற்கும்.

பண்டைக்காலத்து நூல்களென்று கூறப்படும் அருமையான வேதத்திற்கும், நல்ல ஆகமத்திற்கும் அவிரோதமாகவுள்ள சமரசப் பொருளைச்சாற்றி, அழியாத் தன்மையினதாகிய முத்திவந்து பொருந்தும் மேலான மார்க்கங்களை யெல்லாம் இந்தக் குற்றமற்றநூல் அழகாக விளக்கிக் காட்டும்.

[அசுரௌத ஆகமமல்லாத சுரௌத ஆகமமென்பதறிவுறுத்தற்கே யாணர்த்தந்திர மென்ருர். யாணர்=நன்மை.] (அ)

## நூற்பயன்

அங்கியை யணுகி னூர்க்குக்
குளிருமா வம்பன் மாறிக்
கங்குலிற் சென்ரு ருக்குக்
கதிரவன் ரேற்றத் தாலே
பங்கமா மருட்டு மாய்ந்த
பண்புபோ லிந்த நூலை
மங்கிடா மதியிற் றேர்வார்
மனமய நீர்ந்துய் வாரே.

அக்கினியருகிற் சென்ரேர்க்குக் குளிரும், இராத்திரிகாலத்திலே திசைமாறிச் சென்ரேர்க்குச் சூரியனுடைய உதயத்தாலே பங்கப்பட்டுப் போகக்கூடிய மயக்கமும் ஒழிந்த தன்மைபோல இந்நூலைக் கூர்த்த புத்தியால் ஆராய்வார் தங்கள் மனத்தின் கண்ணுள்ள மயக்கம் நீங்கப்பெற்று வாழ்வர். (க)

## நூற்சிறப்பு

பலமலர் தோறுங் கள்ளைச்
சிறையளி பருகு மாபோல்
இலகுமெய்ஞ் ஞான நூல்கள்
பலவுளு மெடுத்த சாரம்
சொலுமுறை பொலிந்து நிற்பச்
சுருக்கமாச் சொற்ற தாலே
மலர்மடற் கைதை யாகா
வகுளம தாகு மிந்நூல்.

இறகுகளோடுங்கூடிய வண்டுகள் பல மலர்கடோறுஞ் சென்று தேனைமட்டுங் கிரகிப்பதுபோல, விளக்கமுள்ள மெய்ஞ் ஞான சாத்திரங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட சாரமும், (அறிந்தவழி யிப்போது) உரைக்குமொழுங்கும் இனிது வெளிப்பட்டு நிற்கச் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது இந்நூல்: ஆகலின் இது, பெருத்த மடலுறு மலர்களையுடைய தாழையை யொத்ததன்று. உருவத்தாற் சிறுத்துக் கந்தத் தான் மேம்பட்டுள்ள மகிழமலரை யொத்தாகும்.

["ஆகாது" என்னுந் தவ்வீறு விகாரத்தாற் றொக்கது; சிவஞான போத முனிவர்; "காட்டிய கண்ணே தனைக்காணு" என்றாற்போல. "வகுளமது" என்பதில், அது - பகுதிப்பொருள் விகுதி.]

## நூற்பெயரும், நூற்கதிகாரியும்

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்; சந்தம் வேறு.

சீர்பெற்ற சுருதிபதி யாகம புராணமிரு
 திகளாதி மறைகளோரற்
கேர்பெற்ற வுலகிலுள மக்களி லபேதநிலை
 யெய்தமுயல் வார்தத்துவப்
போர்பெற் றுறுங்களி விளக்கலா லிதுபரி
 பூரண னந்தபோதப்
பேர்பெற்ற தாகுமிது பெத்தருட் டீவிரம்
 பெருகறி வுளர்க்காகுமே.

(ஆதிநூலென்னுஞ்) சிறப்பினைப்பெற்ற வேதம், இறைவ னூலாயுள்ள ஆகமம் புராணம் மிருதிகள் முதலிய நூல்களை யாராய்ந் தறிதற்குரிய மதியூகமுள்ள உலகத்து மாந்தர்களுள், திரிபுடிரகித முத்தியை இம்மையிலேயே அடையமுயல்பவர்கள், தத்துவயுத்தம் புரிந்து வெற்றியுற்ற ஞான்று பொருந்தும் பிரமானந்த நிலையைப் பிரகாசப்படுத்திக் காட்டுதலால், இந்நூல் பரிபூரணானந்தபோத மென்னும் பெயரினைப் பெற்றதாகும். இது, பெத்தநிலையிலுள்ள (மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதர மெனும் நால்வகைப்) பக்குவான்மாக்களுள் உயர்ந்த தீவிரதர சத்திநிபாத மேதாவியருக்கே பயன் றருவதாகும்.

["மாநுட ஆனந்தம் பலகூடி யொன்றாயுள தெதுவோ அஃதொரு மநுடனாயிருந்து தவசு முதலியவற்றாற் கந்தருவனாய்ச் சென்றானது மநுட கந்தருவானந்தமாம். அது பலகூடி யொன்றாயுள தெதுவோ அஃதொரு தேவகந்தருவானந்தமாம். அதனின் மேம்பட்டது பன்னாள் உறுதியாயிருக்கும் பிதிர்தேவ தானந்தமாம். அதனின் மேம்பட்டது தேவானந்தமாம். இவ்வானந்தமே வைதிக கன்மங்களாற் றேவர்களையடையுங் கன்ம தேவானந்த மெனப்படும். இதனின் மேம்பட்டது தேவ லோகத்திற்றேவதைகளாய்ப்பிறந்துள்ள சுவபாவதேவானந்தம். அதனின் மேம்பட்டது இந்திரனது ஆனந்தம். அதனின்

மேம்பட்டது பிருகற்பதியானந்தம். அதனின் மேம்பட்டது (=௧00 - கொண்டது) *பிரஜாபதியானந்தம். அஃதொரு †பிரமானந்தம்" எனும்பொருள் பயப்பனவாய்,

"தேயேசதம் மாநுஷா ஆநந்தா:| ஸஏகோ மநுஷ்ய கந்தர்வாணு மாநந்த:| ‡ச்ரோத்ரியஸ்யசாகாமஹதஸ்ய| தேயேசதம் மநுஷ்ய கந்தர்வாணு மாநந்தா:| ஸஏகோ தேவகந்தர்வாணுமாநந்த:| ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய| தேயேசதம் தேவகந்தர்வாணு மாநந்தா:| ஸஏகய: பித்ருணும் சிரலோக லோகாநாமாநந்த:| ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய| தேயேசதம் பித்ருணும் சிரலோகலோகாநாமாநந்தா:| ஸஏக ஆஜாநஜாநாம் தேவாநாமாநந்த:| ச்ரோத்ரியஸ்யசாகாமஹதஸ்ய:| தேயேசத மாஜாநஜாநாம் தேவாநாமாநந்தா: ஸஏக: கர்ம தேவாநாம் தேவாநாமாநந்த:| யேகர்மணு தேவாநபியந்தி| ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய| தேயேசதம் கர்மதேவாநாம் தேவாநாமாநந்தா:| ஸஏகோ தேவாநாமாநந்த:| ச்சோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய| தேயேசதம் தேவாநாமாநந்தா:|| ஸஏக இந்த்ரஸ்யாநந்த:| ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய| தேயேசதமிந்த்ரஸ்யாநந்தா:| ஸஏகோ ப்ருஹஸ்பதேராநந்தா:| ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய| தேயேசதம் ப்ருஹஸ்பதேராநந்தா:| ஸஏக: ப்ரஜாபதேராநந்த:| ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய| தேயேசதம் ப்ரஜாபதேராநந்தா:| ஸஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:||"

என்று கூறப்படுவனவாயுள்ள வசனங்களைத் தைத்திரீயோபநிஷத் ஆநந்தவல்லி தருமாற்றுனே ஆனந்த நிரல்கள் பல காணப்படுதலின், எவற்றினும் மேம்பட்டதொரு பிரமானந்தம் பலபரிபூரணமாதலின், அது தமிழ் மறையாகிய திருவாசகத்தும் "பந்தம் பறியப் பரிமேற்கொண் டான்றந்த—அந்தமிலா வானந்தம் பாடுதுங்கா ணம்மானுய்" என்று கூறப்படுதலின் அதனைப் போதிக்கும் இந்நூற்குப் பரிபூரணனந்தபோத மெனும் பெய ரிட்டமையும், இதற்கதிகாரி தீவிரதர பக்குவமுடையா ரென்றமையும் பெரிதுஞ் சால்புடையன வென்க. தீவிரதர பக்குவர்க்குச் செயப்படு முபதேசம் மெல்லிய பஞ்சிலே தீ யூட்டலொக்குமாகலின் அத்திறமுடையாரையே இத் தெருணூலிற் கதிகாரியாக்கினர். பக்குவ ரிலக்கணத்தை இந்நூலா

---

* பிரஜாபதியை விராட்புருடனென்றனர் சில பாடியகாரர்.

† பிரமானந்தம - சிவலோகத்தின் பாலது.

‡ "ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய" என்பது 'ஆசையையறுத்த வேதவித்துவானுடைய' எனும் பொருளுடைத்து.

சிரியரது காசியாத்திரையில் "மந்ததர மந்தமுயர் தீவிரமதன் றரமெ—னிந்நாற் பக்குவர்கண் ணேற்றறிவு—கந்தெகுளும் —வாழைத்தன் டீர மரநன் குலர்ந்தவிற—சேமைப்பஞ் சிற்றியிடல்" என வருஉம் வெண்பாவினைக் கொண்டு மறிக. பரிபூரணானந்த மென்பதில் முதற்கண்ணுள்ள பரி - எல்லாமெனும் பொருள் பயப்பான் ஏயுமொரு வடசொல்.] (௧௧)

## அவையடக்கம்

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்; சந்தம் வேறு

இந்நூலுக் கறிவிலிக ளேசுரைக்க
வேலாதுள் ளிடுள் ளோராய்ப்
பன்னூலுந் தேரறிஞர் களும்பழுது
பகரார்கள் பாலர் தாமே
தந்நேயத் தந்தைமுனர் வழுவுடைய
குதலைமொழி சாற்றுஞ் செவ்வி
இன்னேறு மமுதமெனக் கொள்வார்க
ளதுபோல விதையுங் கொள்வார்.

நுண்ணறிவில்லாதார் இந்நூலுக்குக் குற்றங்கூறத் துணிவரேல் அது சாத்தியப்படுவதன்று. பலநூல்களையு மாராய்ந் துண்மை யுணர்ந்த நுண்ணறிவுளரும் இந் நூலிற்கொரு குற்றங் கூறார். என்னை? தம்மிடத் தன்புள்ள தந்தைக்கெதிரிற் சொற்பொருளமைதியில்லா மழலைச்சொற்களைக் கூறுங்கால், இனிய தேவாமுதமாக அச் சொற்களை அத் தந்தை கொள்ளுந் தன்மைபோல இந்நூலையு மங்கீகரித்துக்கொள்ளுந் தன்மையின ராகலின்.

[இன் - இன்னென்னுஞ் சொல். அஃதேறமொழி 'இன் னமுதம்' எனக் கோடற்பாற்று.] (௧௨)

## ஆக்கியோன் பெயர்

சமரநெடு வேற்றடக்கை வேந்தரெலாந்
தன்னடியைத் தாழ்ந்து போற்ற
அமரர்தவர் வாழ்த்தெடுப்பப் பெருஞ்சீர்த்திப்
பெருந்தகையா யமர்கா குத்தன்

மமதையிலா ரகம்போலவணைந்ததிருச்
சேதுவிடை வயங்கு பாம்பன்
குமரகுரு தாசனிதைக் குயிற்றினன்
குமரகுரு தகவான் மன்னே.

போரி லுபயோகிக்கப்படும் நீண்ட வேலைத்தாங்கிய விசால மான கையினையுடைய வேந்தரனைவரும் வந்து தமதடியில் வணங்கித் துதிக்க, தேவர்களும் இருடிகளும் ஆசிகள்கூற, பெருத்த கீர்த்தியுடன் இவர் புருடோத்தமனேயெனும்படியமர்ந் திருந்த இராமமூர்த்தியானவர் அகங்காரத்தை வேருடனகழ்ந் தெறிந்த பெரியோருளத்தை யொத்தொளிரும்படி சமதளமாக நன்குசெய்தருளிய சேதுவின்கண் விளங்குவதாய பாம்பனெனுந் திருநகரத்தையே சின்னாள் தமது வாசஸ்தானமாகப் பெற்ற குமரகுருதாசசுவாமிகளென்னுஞ் சிறப்புப்பெயருடையார் என்று மொருபடித்தான குமரரூபமும், தம்மையடைவார்க்கு உண்மை யினை யுபதேசித்தருளுந் தன்மையுமுள்ள காரணத்தாற் குமரகுரு வென்னுந் திருப்பெயர்பெற்ற முருகவேளின தனுக்கிரக விசே டத்தால் இந்நூலை யியற்றியருளினர்.

[முருகவேளினைக் குமரனென்பது—"குமரன்றன் றாதைக்கே யுந்தீபற" என்னுந் திருவாசகத்தினும், "நாதா குமரா நமவென் றரனார்" என்னுங் கந்தரனுபூதியினும் பெறலாம். குமரரூபமா னது பதினாறு வயதுடைத்து. இதனை, "பதினா றாட்டைக் குமர னுஞ் சிறந்த—பன்னீ ராட்டைக் குமரியு மாகி" எனப் பிங்கல நிகண்டு இல்லணிவகையி னியம்பிடுதலி னறிக. கூறிப்போந்த சு-ன் உரைக்கண் விளக்கியுள்ளபடி சிவபெருமான், குரு வெனக் கொண்டுகாட்ட விளங்கிய தன்மையானும்; திருமால் முதலிய சத்தகுரவர்களுளொருவனே யாயினனேனும், அங்ஙனம் பரமகுரவனாக விளங்குந்தன்மையானும், கூர்மமஹாபுராணங் கூறு மாறு துந்துபி, சதரூபர், இருசீகர், கேதுமான், விசோகர், விகே சர், விசாகர், சாபநாசனர், சுமுகர், துன்முகர், துர்த்தர், துரதிக் கிரமர், சனகர், சனாதனர், சனந்தனர், தாலப்பியர், மகாயோகி, தருமான்மா, மஹௌஜஸர், சுதாமா, விரஜர், சங்கவாணி, அஜர், சாரசுவதர், மோகர்; தனவாஹர், சுவாஹனர், கபிலர், அசுரி, வோடு, பஞ்சசிகர், பராசரர், கர்க்கர், பார்க்கவர், அங்கிரர், சலபந்து, கிராமித்திரர், கேதுச்சிருங்கர், தபோதனர், இலம்போ தரர், இலம்பர், விக்குரோசர், இலம்பகர், சுகர், சர்வஞ்ஞர், சமபுத்தி, சாத்தியர், அசாத்தியர், சுதாமா, காச்சியபர், வசிட்

டர், வரிஜர், அத்திரி, உக்கிரர், சிரவணர், சுவைத்தியகர், குணி, குணிபாஹு, குசரீரர், குநேத்திரர், கச்சியபர், உசனர், சியவனர், பிருகற்பதி, உச்சாசியர், வாமதேவர், மகாகாலர், மகாலிலி, வாஜச்சிரவா, சுகேசர், சியாவாச்சுவர், சுபதீசுவரர், இரண்ணியநாபர், கௌசில்லியர், அகாக்ஷு, குதுமிதர், சுமந்தவர்ச்சசு, வித்துவான், கபந்தர், குஷிகந்தரர், பிலக்ஷர், தர்வாயணி, கேதுமான், கௌதமர், பல்லாசி, மதுபிங்கர், சுவேதகேது, தபோதனர், உஷிதா, விருஹத்திரக்ஷர், தேவலர், கவி, சாலகோத்திரர், அக்கினிவேச்சியர், யுவனச்சுவர், சரத்துவசு, குண்டலர், குண்டகர்ணர், குந்தர், பிரவாஹகர், உலூகர், வித்தியுதர், சாத்திரகர், ஆசுவலாயனர், அக்ஷபாதர், குமாரர், உலூகர், வஸுவாஹனர், குணிகர், கர்க்கர், மித்திரகர், ருரு என்னும் ௧௨௨-பெயர்கட்குங் குருவாயிருந்த சுவேதர், சுதாரர், மதனர், சுகோத்திரர், கங்கர், லௌகாக்ஷி, மகாமாயர், ஜைகீஷவ்யர், ததிவாகர், இடபர், உருத்திரர், அத்திரி, சுபாலகர், கௌதமர், வேதசிரர், கோகர்ணர், குகாவாசி, சிகண்டி, ஜடாமாலி, அட்டகாசர், தாருகர், இலாங்கலி, மகாகாலர், சூலி, தண்டிமுண்டி, சஹிஷ்ணு, சோமசர்மா, நகுலீசுவரரென்னும் பெயரிய யோகாசாரியர் * ௨அ-ப் பெயர்கட்கும் பிறர்க்குங் குருவெனும்படி பிரகாசிக்கின்றமையானுஞ் சுப்பிரமணியப் பெருமாற்குக் குருவெனும்பெயர் போந்ததென்பதும் ஈண்டுணரற்பாற்றே. அற்றாகலினன்றே "ஸ்வாமீ கஜமுகாநுஜ:" என்று அமரஸிம்ஹமும், "கடம்பன் சாமி கார்த்திகேயன்" "பாவகி யாசான்" என்று பிங்கலநிகண்டுங் கூறுகின்றன.

"ஆயிர முகத்தா னகன்ற தாயினும்—பாயிர மில்லது பனுவலன்றே" என்பவாகலின் ஆக்குவய முரைத்தனர். "தோன்று தோற்றித் துறைபல முடிப்பினுந்—தான்றற் புகழ்த றகுதியன்றே" என்பது விதியாயிருப்பவும், ஆசிரியர் தாமே பாயிரம் பகர்த லமைவுடைத்தாங்கொ லெனின்,—வடநூல் விதிபற்றியும், சமயாசாரியர், சந்தானசாரியர், பிரயோக விவேகத்தார், கந்தபுராணத்தார் முதலிய ஆசிரியர்கள் கூறினமைகண்டுஞ் செய்தன ராகலின் முரணன் றென்க. இங்ஙனம் பாயிரமுறை வந்தமை காண்க.

குமாரகுரு = குமாரனாகிய குரு; இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை.] (௧௩)

பாயிரமுற்றிற்று

---

*இந்த ௨அ-ப் பெயர் விவரம்—சைவமஹாபுராண வாயுசங்கிதையின் உத்திரபாகத்திலுண்டு.

நூல்

# பதிபசுபாச யதார்த்த விளக்கப் படலம்

## 1. சற்சீடன் கடாவுக்குச் சற்குரு விடையிறுக்கத் தொடங்கல்

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

திருமலிந்த மகிதலத்தின் மானு டர்க்குட்
சிறப்புடைய வொருமனுடன் முன்னை நோன்பாற்
கருமலிந்த பிறப்புநோய்க் கஞ்சி நல்ல
கல்வியொடு தவப்பேறு முதிர்ந்து மின்னும்
அருண்மலிந்த வோரிறைவன் றன்னைக் கண்டெம்
மையபொழி லண்டநிரை களையு மூத்தை
உருமலிந்த வுயிர்களையுந் தந்தோ ரேவ
ருரைத்தியென வக்குரவ னுவந்து கூறும்.

மனத்தைக் கவரும் இலக்கணங்கள் பலவமைந்துள்ள இப் பூமியின்கண் ணுதித்த சீவர்க ளனேகருள் ஆன்றோரால் சிறந்த குணங்களாக வங்கீகரிக்கப்பட்ட நற்குணங்க ணிரம்பியிருக்குஞ் சிறப்பினையுடைய ஒருத்தம புருடன், முற்போந்த சனனங்களிற் செய்த தபோபலத்தால் இருவினையொப்பு மலபரிபாக சத்தி நிபாதமுற்ற தன்மையால் எண்ணிறந்த மாதுர் கர்ப்பவாச சம்பந்தமுடைய பிறவியாம் பெரும்பிணிக்கு அஞ்சி, (அதனை யொழிக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் ஞானசாரியரைத் தேடி வருங்கால்) பூரணமான வித்தையும் அதுகாரணமாக நிகழுந் தபோ பலமும் அதன் முதிர்ச்சியாலுண்டாகும் அருட் பிரகாசமும் பெற்று விளங்குமொரு ஞானதேசிகரைக்கண்டு, எம் ஆன்மநாயகனே! அனேகவுலகங்களைத் தம்மு ளடக்கிக் கொண்டிருக்கும் பல்லாயிர கோடி அண்டவடுக்குகளையும், (அவைகளில் வசிப்பனவாகி) அசுத்த மல பாண்டங்களாகிய வுடல்களுடன் கூடியிருக்குஞ் சீவர்களையும் உண்டாக்கினவர் யாவர்? இச்சந்தேகத்தை யொழித்தருளல் வேண்டுமென

விண்ணப்பிக்க; அவ்வாசாரியர் சீடனது தரத்தை நோக்கிக் களிப்புற்றவராய்க் கூறுவா ராயினர்.

[ஞானபோதகஞ் செய்வார் உலகர் எளிதிலுணருமாறு, அன்னோர்க்குறும் ஐயங்களையுங் கடா விடைகளாக இனிதுணர்த்திச் சேறல் தொன்னெறியாகலின் இவ்வாசிரியரும் அது நோக்கிச் சீடனென்பானொருவனை முன்னிலையாக்கிக்கொண்டு கூறினமை தெளிக.

ஒடு - எண்ணின்கண் வந்தது. "ஊத்தை" என்றது புலாலழுக்கினை புணர்த்துவதாயிற்று. "யோகமே பூத்தையேன் றனக்கு" என்று கூறும் திருவாசகம்—(பிடித்தபத்து). என = என்று சொல்ல; சொல்லெச்சம்; இனி வருவனவற்றிற்கும் இவ்வெச்சங் கொள்க. குரவ றுவர்து கூறும்-செய்புமென்னும் முற்று ஆண்பாலுக்கு வந்தது.]

## 2. வத்து நிச்சயம்

உட்கருவி புறக்கருவி யாகக் கூறு
　முடம்பினுக்கு ளோருயிரே யிருத்தன் மான
மட்பொலிவி னுனிறுவு முலகுக் கெல்லா
　மகத்தாய பரம்பொருளொன் றுளதஃ தேதான்
நிட்களநி ராலம்ப நிருவி கார
　நிரதிசய தத்துவமா யிறில் லாத
கட்கருவிக் கெட்டாத வகண்ட ஞான
　ககனமென வேயெங்கு நிறைந்து நிற்கும்.

உட்கருவிகள் புறக்கருவிகள் ஆய இவ்விருவகைக் கருவிகளாலாகிய தென்று கூறப்படும் ஒரு தேகத்தினுள் ஓரான்மாவே யிருப்பது போலப் பிருதிவிபூதப் பொலிவினைக் கொண்டு நிறுவப்பட்ட உலகங்கட்கெல்லாம் நிமித்த காரணமாயுள்ள மேலான பொருள் ஒன்றுள்ளது. அப்பொருள் தானே உருவம், பற்றுக்கோடு, விகாரம், சுட்டியறியுந்தன்மை ஆகிய விவற்றுளொன்றுமில்லாத உண்மைப் பொருளாகி, கண்ணாகிய கருவிக் கெட்டாத அழிவில்லாத அகண்ட ஞானகாசமென்னும்படி யாண்டும் வியாபித்து நிலைபெறுற்றிருக்கும்.

[உட்கருவி, புறக்கருவி உட்டுறவின்மானவில் விளக்கப் படும்.]

இப்பெரிய பரம்பொருளுக் கனாதி யென்று
　மீசனென்றும் பரமபதி யென்றும் யாருஞ்
செப்பரிய பிரமமென்றுங் கடவுளென்றுந்
　தேவனென்றும் பரமசிவ மென்று மொன்றை
ஒப்பிடற் கொண்ணாதபர தெய்வ மென்று
　முணர்வான பரமான்மா வென்று ஞான
விப்பிரர்க ளகத்திலொளிர் சுப்ர மண்ய
　மென்றுஞ்சொல் பலபெயரும் விளங்கு மாலோ.

("மஹதோமஹீயாந்" என்று வேதங்களாற் கூறப்பட்ட) மேற்கூறிய பரம்பொருளுக்கே (தோற்ற மின்மையால்) அனாதி யென்றும், (எல்லா ஐசுவரியங்களுந் தனக்கே யுரியனவாய் யாவற்றையும் ஆளுந்தன்மையால்) ஈசனென்றும், (நரபதி சுரபதி முதலிய பல பதிகளுக்கும் பதியாயிருத்தலாற்) பரமபதி யென்றும், (எப்பொருட்கும் பெரிய பொருளாயிருத் தலாற்) பிரமமென்றும், சீவர்களுடைய இச்சா ஞானக் கிரியைகளை உள்ளிருந்து பிரேரிக்கும் உள்ளமாயிருத்தலாற்) கடவுளென்றும், (ஒளியுரு வுடைமையால்) தேவனென்றும், (மேலான மங்களரூப முடைமையாற்) பரமசிவ மென்றும், (சமானரகிதத்தன்மையாற்) பரதெய்வமென்றும், (சுத்த)சேதன சொரூபியான பரமான்மாவென்றும், பிரமஞானிகளுடைய இருதய குகையின்கண்ணே பிரகாசிக்குஞ் சுப்பிரமணியமென் றுஞ் சொல்லப்படு பல நாமங்களும் விளங்கும்.

[ஆதியில்லாதது அனாதி. ஆதியிருப்பின் மத்தியும் அந்தமு மிருத்தல்வேண்டு மாகலின் ஆதி மத்தி அந்தமில்லாப் பரமசிவம் அனாதி யெனப்பட்டது. இந் நியாயம் பஞ்சருத்ரோபநிஷத் துக்களி லொன்றாய யஜுர்வேத கைவல்யத்தில் "ஆதிமத்யாந்த விஹீநமேகம்விபும்" எனவும், தமிழ் மறையில் "ஆதிகுண மொன்று மில்லா னந்தமிலான் வரக் கூவாய்" எனவும் வரு வனவற்றிற் பெறுக. "அப்ரமேயம் அநாதி" என்று யஜுர்வேத அம்ருதபிந்தூபநிஷத்துங் கூறுகின்றது. இந்த அனாதிக்கு ஈச னெனும் பெயர் போந்துளதை "ஓம் - ஈசாவாஸ்யமிதக் ஸர்வம் யத்திஞ்ச ஜகத்யாம் ஜகத் |" என்று யஜுர்வேத ஈசாவாஸ்யோப நிஷதங் கூறுதலினறிக. இப்பெயர் சிவனுக்கே யுரியதென, "சம்புரீசஃ பசுபதிச்சிவஃ" என்று நிகண்டு - அமரஸிம்ஹமுங்

கூறுவதாயிற்று. பரமபதியெனவே பதி, பசுபதி யென்பன வும் போதரும். பதி=தலைவன். பசுபதி=பசுக்களாகிய ஆன் மாக்கட்குத் தலைவன். பஞ்சருத்ரோபநிஷத்துக்களி லொன்ருய யஜுர்வேத சுவேதாச்வதரம்—"காலகாலோகுணீ ஸர்வவித்ய:, ப்ரதாந க்ஷேத்ரஜ்ஞபதி:" என்று கூறுதலும் அது. பொருள் :—"அவன் காலகாலன், குணி, சருவவித்தியன், பிரதானத்துக்கும் க்ஷேத்திரஞ்ஞனுக்கும் பதி" எனவாம். பிர தானம்=பிரகிருதிமாயை. க்ஷேத்திரஞ்ஞன்=சீவான்மா. ஸாம வேத ஜாபால்யுபநிஷத்திற் சீவர்களைப்பசுக்களெனவும், ஈசனைப் பசுபதியெனவுங் கூறுங்காரண மென்னைகொலோ வென்று கடாவ; ஆண்டு நிகழ்ந்த விடை—

"யதாத்ருணுசிநோ விவேகஹீநா: பரப்ரேஷ்யா:
க்ருஷ்யாதி கர்மஸு நியுக்தாஸ் ஸகலது:க ஸஹாஸ் ஸ்வ
ஸ்வாமி பத்யமாநா கவாதய:பசவ:| யதாதத் ஸ்வாமிந இவ
ஸர்வஜ்ஞ ஈச: பசுபதி: ||"

எனும் வசனங்களே. பொருள் :—"புல்லைப் புசிப்பனவும், விவேக ஈனமுடையனவும், பிறனுற் கிருஷ்யாதி கருமங்களில் ஏவப்படுவனவும், துக்கமுடையனவும், இயமானனுற் கட்டப் படுவனவுமாயுள்ளன பசுக்கள். அன்னணமே பாசபந்த சீவர்க ளாகிய பசுக்களும், முற்றுணர்விற்கும் ஈச சத்தத்திற்குமுரிய பசுபதியும்" எனவாம். தமிழ் மறையில், "பண்ணர் பாட லாட லருத பசுபதி யீச னோர் பாகம்—பெண்ணு ணய வார்சடை யண்ணல் பேணு பெருந்துறையே" எனத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளது திருவாக்குளதுமோர்க. "ஸ்வதச்சிவ: பசுபதி:" என்றும், "ஸ்வயம் பசுபதி:" என்றும் அதர்வணவேத பாசு பதப்ரஹ்மோபநிஷத்துங் கூறுகின்றது. இவற்ருற் சிவனுக்குப் பசுபதி நாமம் ஆகந்துகம் (=இடையிலெய்துற்றது) என்பார் கூற்று மறுக்கப்படுதலோடு மேலை நியாயம் வலியுறுதலுங் காண்க. ஆகந்துக மென்பதுளதாயின் அது திரிமூர்த்தி கட்கும் மேலாய்த் திகழுஞ் சிவனுடைய உரு நாமங்களைத் தாங்கிய உருத்திரன்பாற் படுமென்க. யஜுர்வேத பைங்கலோப நிஷத்திற் சொல்லப்பட்ட சத்துவாதிக்கிய ஆவரணசத்தியிற் பிரதிபலித்த ஈசுவர சைதன்னியமும், விராட்டு இரணிய கருப்பனென்பாரோடு சேர்த்துக் கூறப்பட்ட மாயோபாதி ஈசுவரனும் இவ்வுருத்திரனே யாகலின் இப்பொருள்கள் வேறெவ்வெச் சுருதிகளிற் காணப்படினும் அவையற்றிற்கெல்

லாம் திரிமூர்த்திகளி லொருவனுன இவ்வுருத்திரனே யருத்த மென்பது மறியத்தக்கது. உருத்திரர் பலருளரென்ப தறி வுறுத்துவான் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் "உருத்திர பல்கணத் தார்க்—கட்டிட்டல் காணுதே போதியோ பூம்பாவாய்'' என வேதங் கூறியாங்குக் கூறி "நல்வினைப்பய னுன்மறை யின் பொருள்—கல்வி யாய கருத்த னுருத்திரன்—செல்வன் மேய திருமழ பாடியை'' என விளக்கியிருத்தலும் ஈண்டுணரத்தக்க தன்றோ.

" உமாபதயே பசுபதயே நமோநமஃ,
ருதம் ஸத்யம் பரம்ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்கலம்।
ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் விச்வரூபாயவை நமஃ।
ஸர்வோவை ருத்ரஸ்தஸ்மை ருத்ராயநமோ அஸ்து ||"

என்று தைத்திரீயாருணசாகை நாராயணங் கூறுமாற்றுனே அந்தப் பசுபதியாகிய பரம்பொருட்கு உருத்திரப்பெயரு முண் டென லோர்க. இப்பெயர்—'சமுசாரத் துன்பமெனுஞ் சாகரத் திற் கிடந்து உழிதருமுயிர்களைத் திருவருட்டெப்பத்திலேற்றி முத்திக்கரை சேர்ப்பவன்' எனும் பொருளைத் தரும். மேலைச் சுருதி வசனங்களின் பொருள் :— "உமாபதிக்குப் பசுபதிக்கு நமற்காரம்: சத்தியவசனத்திற் சத்தியமாயுள்ள பரப்பிரமமும், கிருட்டிண பிங்கல நிறத்தோடு கூடிய புருடனும், ஊர்த்துவரே தசையுடையவனும், விசுவரூபமுடையவனுமான நெற்றிக்கண்ண னுக்கு நமற்காரம்: எல்லாம் உருத்திரனே அத்திறவுருத்திரனுக்கு நமற்காரம்" எனவாம். இவ்வுருத்திரன் மகாருத்திரனெனவுங் கூறப்படுவனென்பது "மஹா தேவாய மஹாருத்ராய" என்று யஜுர்வேத பஞ்சப்ரஹ்மோபநிஷதங் கூறுதலிற் பெறுக. இப் பசுபதிப்பெயர்க் கடவுள் பிரமமெனப்படுதல் மேலே காட்டப் பட்ட சுருதியினும் வெளியாயிற்று. இதுபற்றிப் பாயிரத்து உ, ங-ன் உரைக்கட் போந்த பிரமாணங்களையுங் கருதிக் கொள்ளுகான்று அங்ஙனமே "சிவன் பிரமசத்தத்தினுற் பகரப் படுகின்றனன்" என, அஜிதாகம மறைந்திடுதல் காட்டியிருத்தலை யுங் கருதிக்கொள்க. 'ப்ரஹ்ம' எனும் வடசொல் "ப்ருஹ்ம" என்னுந் தாதுவினின்று தோன்றலால் அது, ப்ருஹத்வ மென் னும் மேன்மையையும், ப்ருஹ்மணத்வமென்னும் பெருத்திருக் குந் தன்மையையு முணர்த்தும். இதனை, "ப்ருஹத்வாத் ப்ருஹ்மணத் வாச்ச ப்ரஹ்மேதி பரிகீர்த்திதம்।'' என்னும் வாது

ஞோத்தர உத்தாக்யமெனும் ஆகமவசனத்தானுமறிக. இப் பொருளையேகொண்டு—

“ப்ருஹத்வாத்ப்ருஹ்மணத்வாச்சசிவோப்ரஹ்மைவயோகதா:॥”

எனவரு யாக்கிய வசனமுங் கவனிக்கத்தக்கது. அருத்தம்:— “மேன்மையினாலும் பெருத்திருக்கு நீர்மையினாலுஞ் சிவனே பிரமமெனப்படுவன்” எனவாம். இன்னும் பல சுருதிப்பிரமாணங்கள் இந்நூலாசிரியரது சைவசமயசரபத்துக் கைவல்லிய காண்டத்து ௬-ந் காட்டப்பட்டன; ஆண்டுக்காண்க. “ஓய னடவல் கடவ லோச்சல்......செலுத்த லொருபொருள்” என்று பிங்கலநிகண்டு கூறுமாற்றானே செலுத்தல் கடவலெனப்படும். சீவான்மாக்களின் உள்ளக் குகைதோறு மிருந்து இச்சை ஞானம் கிரியை யென்பவற்றை யியக்கிச் செலுத்தும் உள்ளமாயுள்ள அந்தப் பிரமம் கடவுளெனப்பட்டது. கடவு + உள் = கடவுள். கடவு - வினைத்தொகை. திருவுளமே உள்ளெனப் பட்ட தென்ப.

“செலுத்துத லென்னுஞ் சொல்லே கடவுத லெனச்செந் நூல்கள்
பலத்துட னுரைக்கு மாற்றாற் பசுக்களி னுளத்தே நின்று
செலுத்துன மாக்கு கற்குக் கடவுளென் றிருப்பே ரொன்றெத்
தலத்தரு மிரும்பூ தெய்தத் தமிழினி லேய்ந்த தாமே.”

என இந்நூலாசிரியரது செக்கர்வேள் செம்மாப்பின் ௧-ங் காண்டத்துங் கூறப்பட்டது. இதுவேயுமன்றிப் பரம் என்பது குன்றமென்பதோடியைந்தவழிப் பரங்குன்றமெனவொன்று வழங்கப் படுமாறு ‘கடத்தினுள்ளிருக்கும் உள்ளம்’ எனும் பொருளிற் கடமெனும் வடமொழி உள்ளெனுந் தென்மொழியோ டியைந்த வழிக் கடவுளெனுஞ்சொல் லுண்டாயிற் றெனலும் பொருந்துமென்று அங்ஙனங் கூறினமை தாழ்பொருட்டேயாயிற்று. பிற காரணங்கள் விளக்கி முடிப்பார் கூற்றுக்களும் உயர்பொருள வாகா. என்னை? குகப்பிரமம், அந்தரியாமி, கருமசுதந்திர கருந்தாவென்னும் வடசொற்களுக்கு நேராயும், அரு, உரு வென்பவற்றிற்குப் பொதுமையாயு மிருத்தலின். “(தனது அத்துவிதத் தன்மையாற்) சத்தும், அசித்தும், அமிர்தமுமாயிருப்பபவன் தேவன்” என்னும் பொருளைப் பயக்குமாறு “தேவஸ்ஸதஸச்சாம்ருதஞ்சயத்।” என்று அதர்வணவேத பிரச்நோபநிஷதங் கூறுமாற்றானும், “தேவஏக:” என்பதனால் ‘தேவன் ஒருவன்’ என்று சுவேதாச்வதரத்து ௩-ம் அத்தியாயமும் பிறவும்

மொழியுமாற்றுனும், "ப்ரகாசதேவாஸ தேவ:" என்பதனுற் சிவனைத் தேவனென்று யஜுர்வேத தக்ஷிணமூர்த்யுபநிஷதங் கூறுமாற்றுனும் அக்கடவுள் தேவனெனப்படுதல் காண்க. இந்தத் தேவன் பரமசிவமெனப்படுதற்குரிய பிரமாணங்களும் மேலே வந்துள்ளன. இது—சுருதியாதி பிரமாணங்களாற் பெரிதும் விளக்கப்படுதல் மேலே குறிக்கப்பட்ட சைவசமயசாபத்திற் கண்ணுறலாம். சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் கூ-ம் பிரபாடகத்து அ, கஉ— இக்கண்டங்களில், "பரஸ்யாம்தேவதா" என வருவசனம் பிரமத்துக்குப் பரதேவதையெனும் பெயருறக் கூறுதலின் அது சுருதி இந்தப் பரமசிவத்தைப் பரதெய்வமெனக் கூறியவாறும். தேவ சத்தமே "தேவதா" எனப்படும்; பர சத்தம் மகத்துவத்தைக் காட்டுமாகலிற் பரதேவதா வென்பது மகாதேவன் மேற்றென்று நீலகண்டபாஷ்யத்தில் வியாகரண விதியோ டதற்குப்பொருள் விளக்கப்பட்டுளது. மேற்போந்த கைவல்யோபநிஷதம் "பரமாத்மரூபம் குஹாசயம் நிஷ்களமத்வீதியம்" என்று கூறுதலின் அந்தப் பரதெய்வம் பரமான்மா வெனப்படுதல் காண்க. அருத்தம் :—"இருதய குகையிலுளதும், நிட்களமும், அத்துவிதீயமுமான பரமான்மரூபம்" எனவாம். பஞ்சருத்ரோபநிஷதங்களி லொன்றுய அதர்வசிகையில் "பரமாத்மநி" என்பதுமுண்டு. வேறு சில உபநிஷத்துக்களிலும் இச் சத்தமுளது. இச் சுருதிகட்கு உபப்ரும்ஹணமாயுள்ள சைவமஹாபுராணத்துக் கைலாஸஸம்ஹிதை கo - "சிவசக்தி ஸமாயோக: பரமாத்மேதி நிச்சிதம்|" என்று கூறுகின்றது. பொருள் :—"சிவமுஞ் சத்தியு மியைந்துளதே பரமான்மாவென நிச்சயப்படுகிறது" எனவாம். ஆகவே அஃதான்மா வென்பதூஉம் போதரும். ஆகலினன்றே "ஆத்மாவா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத் நாந்யத் கிஞ்சநமிஷத் ஸஈக்ஷதலோகாந்நுஸ்ருஜா இதி|" என்று ஐதரேயோபநிஷத்துங் கூறுகின்றது. பொருள்:—"இவ்வுலக சிருட்டிக்கு முன்னே ஆன்மா ஒன்றேயிருந்தது: வேறெவ்விதமான யாதுமின்று: அவ்வான்மா உலகைச் சிருட்டிக்கவேண்டுமென நோக்கிற்று" எனவாம். பிரளய காலத்திற் குணருத்திரன், விட்டுணு, பிரமன் முதலினோர் தொழிலிழந்துந் தூங்கியுங் கிடத்தல்போற் கிடவாது விழித்திருந்தே பெயர்த்துஞ் சிருட்டி தொடங்குஞ் சிவபரம்பொருள் ஒன்றேயாகலின் ஆன்மா ஒன்றே யிருந்ததென்றதென்க. இங்ஙனம்-கருப்ப சிசுவைக் கருப்ப வயிற்றடக்கிக்கூறுமாற்றுன் 'ஒருத்தியே யிருந்தனள்' என்றதொக்குமெனினும் ஏயும். அற்றாகலினன்றே "தஸ்மிந்நேவாகிலம்விச்வம்ஸங்கோசிதபடவர்த்ததே|"

என்று பைங்கலோபநிஷத்துங் கூறுவதாயிற்று. இதன்றமிழ்:— "அவனிடத்திலேயே எல்லாப் பிரபஞ்சமுஞ் சித்திரபடஞ் சுருட்டப்பட்டமைபோல அடங்கியிருந்தது" எனவாம். இதுவேயுமன்றி "அயமாத்மா ப்ரஹ்ம" என்று கூறிய அதர்வண மாண்டுக்யோபநிஷத்தும்—

"ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவ மத்வைதம்
சதுர்த்தம் மந்யந்தே ஸ ஆத்மா ஸவிஜ்ஞேயঃ|"

என்று கூறுவதாயிற்று. பொருள்:—"பிரபஞ்ச லயத்தானமாயுளதும், சாந்தமாயிருப்பதும், அத்வைதமாயுளதுமாகிய சிவத்தை, (பிரம விட்டுணு உருத்திரர்கட்கு மேம்பட்ட) நான்காவது பொருளாக நினைக்கின்றனர்: அஃது ஆன்மா: அவன் அறியத்தக்கவன்" எனவாம். அயம் - என்பது அண்மைப் பொருள் பயக்கும் 'இந்த' எனுஞ் சுட்டேயாம். "சைதந்யம் ஆத்மா" என்னுஞ் (சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய) *சிவ சூத்திரத்தின் க - வது சூத்திரமும் ஈண்டுக் கருதத்தக்கதே. இச்சூத்திரார்த்தம்:—"சைதன்னிய மென்பது முற்றுணர்வு முற்றுத் தொழிலாய சுவாதந்திரியமாம்: அதனைச் சுவபாவமாயுடையவனெவனோ அவன் ஆன்மாவெனச் சொல்லப்பட்டனன்" என்று மேற்போந்த கைலாஸ ஸம்ஹிதை ௪௦ - ம் அத்தியாயத்தின்கட் பகரப்பட்டுளது. இவ்வான்மாவைப் பிராணன் என்றும், அதுவே 'த்யத்' எனும் பிரமமென்றும் யஜுர்வேத பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தின் ௪ - ம் அத்தியாயத்து க ம் பிராஹ்மணங் கூறுகின்றது. இது பிராணவாயுவன்றென்பதுணர்த்துவான் "ஆகாசஸ் தல்லிங்காத்" "அத ஏவப்பிராணঃ" என்று பிரஹ்மஸூத்ரமும் பேசிற்று. பொருள்:— "இலிங்கமுண்மையால் அஃது (=பிரமம்) ஆகாயம்." "அதனாற்றான் பிராணன் (பிரமம்)" எனவாம். த்யத்=மறைந்திருப்பது. இந்தப் பரமான்மா, சுப்பிரமணிய மெனப்படுதல் பாயிரவுரைக் கண்ணேயே வந்துளது; கடைப் பிடிக்க. ஸுப்ரஹ்மண்யம் எனும் வடசொல்லில், ஸு - ஸுகமெனும் ஆனந்தமெனவும், ப்ரஹ்ம - பெரியபொருளெனவும், ந்யம் - வேறு காணப்படுமொன்று அஃதாவது பெரிய பொருளினின்றும் வெளிப்பட்டு மிளிர்வது எனவும் பொருள்படுமாற்றானே சுவானுபூதிச் செல்வர்க்கு அவ்வனுபூதிப்பொருளாய்ப் பிரகாசிப்பதுதான் சுப்பிரமணிய மென்பதூஉம் அறியக் கிடக்கின்றது. இப்

*இந்தச் சிவ சூத்திரத்தில் எஎ - சூத்திரங்கள் காணப்படுகின்றன.

பொருள்விளக்க மெல்லாம் இந்நூலாசிரியரே தமது தகராலய ரகசியமெனும் பெயரிய வொருநூற்கண்ணும், பிறநூற்கண்ணும் இனிது கூறியுள்ளார். ந்யம் - எனப் பிரிக்கப்படுவது 'ண்யம்' என வாயவாறென்னையெனின்,—ரகரத்தின் முன் வந்த நகரம் ஒரு மொழிக்கண்ணதாயின் ணகரமாய்த் திரியுமென்னும் வடமொழிமதம் பற்றியென்க ] (ரு)

ஒருதலத்திற் கனந்தம்பே ரிருத்தல்போலவ்
 வொருபொருட்கே யளப்பிலாப் பெயர்க ளுண்டு
வருகையுட னிறுதியிலா வப்பொ ருட்கு
 மார்த்தாண்ட னுழியொளிபோ லருளொன் றுண்டு
பிரிதலிலா வவ்வருளுக் கபினை யென்றும்
 பிறங்குசிவ சத்தியென்று ஞான மென்றும்
கருதரிய சித்தென்றும் பல்பே ராகக்
 கழறுவகை யினையுநன் மகனே யோர்தி.

ஒரு தலத்திற்குத்தானே அனேக நாமங்க ளிருத்தல் போல அவ்வொரு பரம் பொருளுக்கே எண்ணலளவைக் கெட்டாத பல பெயர்களுள. தோற்றம் ஈறில்லாத அப்பொருட்குச் சூரியனிடத்தில் ஒளியிருத்தல்போல அருளென்னப் படுவதொன்று உண்டு. மேற்குறித்த பரம்பொருளைவிட் டகலாத அவ்வருளுக்கு—அபின்ன சத்தியென்றும், பிரகாசிக்குந் தன்மையுள்ள சிவசத்தியென்றும், ஞானமென்றும், நினைவுக் கெட்டாத சித்தென்றும் பல பெயர்களாமாறு வழங்குஞ் சம்பிரதாயத்தினையும் நன்மாணுக்கனே ஆய்ந்தறிவாயாக.

["மார்த்தாண்ட னுழியொளிபோல் அருளொன் றுண்டு" என்ற நிச்சயத்தையே—

"கதம ஆத்மேதி| யோயம் சுத்த: பூத: சூந்ய: சாந்தாதி லக்ஷணோக்த: ஸ்வகைர் லிங்கை ருபக்ருஹ்ய:|| தஸ்யை தத்லிங்க மலிங்கஸ் யாக்நேர் யதௌஷ்ண்யமாவிஷ்டம்"

என்னும் ஸாமவேத மைத்ராயண்யுபநிஷத் வசனத்தினுங் கிரகிக்கலாம். பொருள் :—"ஆன்மாயார்? சுத்தன், நின்மலன், சூனியன், சாந்தன் முதலிய இலக்கணங்க ளுள்ளவன்றான் ஆன்மா : இயல்பான இலக்கணங்களாலேயே அவனறியத்தக்கவன்: இலக்

கணமிலானது இலக்கணம் அக்கினியிற் சூடுபோலச் சேர்ந் திருக்கும்" எனவாம். சிவனுகிய ஆன்மாவை நீங்காச் சிவ சத்தியின் இலக்கணம் இத்தன்மைத்தே யென்பதாய் இச் சுருதிக்கு உபப்பிருங்கணமாய் இதனினும் விவரமாயுள்ள பிர மாணம் பாயிரத்தின் உ - ன் உரைக் கண்ணேயே போந்தவா றறிக. "மார்த்தாண்ட னுழியொளிபோல்" என்றதற்கே நேராக-

" ப்ரபயா ஹிவிநாயத்வத் பாநுரேஷநவித்யதே |
ப்ரபாசபாநுநாதேந ஸுதராந்ததபாச்ரயா|| "

என்னும் சைவமஹாபுராண வாயுசங்கிதையின் உத்தர பாகவசன முங் காணப்படுகின்றது. மார்த்தாண்டன், பாநு என்பன சூரியனுடைய பெயர்கள். அர்த்தநாரீச்வர மூர்த்தமும் இவ் வுண்மையை விளக்கவுளதேயாம். அபின்னை முதலிய மற்றைப் பெயர்கட்குமுரிய பிரமாணங்கள் ஈண்டும் ஆண்டுங் காட்டப் பட்டன; அவைகளே சாலும்.

சத்தி - அருளெனப்படுதல் "அருளென்ப கருணை சத்தி" எனுங் சுகாவேதுகைக் கூற்றகத்தும் அறியற்பாற்று. அபின்னை - தொகுத்தல் விகாரம். உண்டு-என்னும் வினைக்குறிப்புமுற்று, ஒருமைக்கேயன்றிப் பன்மைக்குமாதல் "வேறில்லை யுண்டைம் பான்மூ விடத்தன" என் னுஞ் சூத்திரத்தா னமைக்க; இது "புதியனபுகுதல்" என்னும் விதித்து.]

அப்பொருளை யகண்டமென நுவலுங் காலை
யாருயிரு மாயையுந்தா மிருத்த லெங்ஙன்
செப்பிடுக வெனவினவுஞ் சங்கை யிங்கே
சென்க்குமது திருமா றுரைக்கக் கேட்டி
துப்புடைய வக்கினிபோ லான்மா வாண்டுச்
சூடதுபோற் சிவந்தேசு போல மாயை
ஒப்புமுறை யாமிவற்றுட் சூடா யுள்ள
துளும்புறமும் பிரிவறவே செறியா நிற்கும்.

அந்தப் பொருளைச் சர்வவியாபக முடையதெனக் கூறுமிடத்து, (அதற்குள்ளே தங்கியிருப்பதாகக் கூறப்படும்) சீவர்களும் மாயையும் இருத்தலெப்படி? கூறியருளுகவென்னும் ஆக்ஷேப முண்டாகும் அது தீரும் வழியை யான் கூறக் கேட்பாயாக; பலமுள்ள நெருப்புப் போலச் சீவான்மாவும், அந்நெருப்பின் கண்ணுள்ள சூடுபோலச் சிவமும், ஒளிபோல மாயையும் உவ

மான முறையாற் கூறுமிடத்து உளவாகும். குறித்த மூன்றனுள் சூடானது அந்நெருப்பிற்கு உள்ளிடத்தும் வெளியிடத்தும் நீக்கமற்று நிறைந்து நிற்கும்.

[சூடு - சுடு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.] (௫)

அக்கினியாத் தேசாகக் கணிக்கி லந்த
வழலுக்குப் பூரணமெவ் வாறே யென்று
தர்க்கமிடு வார்க்குநீ நோக்குக் கெட்டாத்
தாபமெனுஞ் சூடருவ மாத லாலே
சக்கதனுக் கெட்டினவை களினு நீக்கந்
தானின்றி நிறைந்திருக்கு மச்சூ டின்றி
அக்கினியு மதனொளியுந் துலங்கா விந்த
வடைவாலே பூரணமென் றதிர்க்க லாமே.

நெருப்பாகவும் ஒளியாகவுங் கணக்கிட்டால் அந்தச் சூட்டிற்குப் பூரணத்துவங் கூறுவதெப்படியென்று வாதிப்போர்க்குக் கட்பார்வைக் ககப்படாத அழலென்னுஞ் சூடானது அருவப் பொருளாதலிற் கட்பார்வைக் ககப்படும் (அந்த நெருப்பு ஒளியென்னும்) பொருள்களிலும் அவினாபாவமாக நிறைந்திருக்கும். அந்தச் சூடில்லாமல் நெருப்பும் அதன் ஒளியும் வெளிப்பட்டுத் தோன்ற மாட்டா. இந்த நியாயத்தாற் சூட்டிற்குப் பூரணத்துவ முண்டென்று கூறுதல் கூடும்.

[இச் செய்யுளில் அழலெனும் "சூடருவம்" என்றும், அது தூலவிழிக் கெட்டாததென்றும், தூலவிழிக்கெட்டும் பொருள்களிலு நீக்கமின்றி நிறைந்திருக்கு மென்றும் வெளியாகின்றமையால் ௫ - ஞ் செய்யுளிற் சொல்லப்பட்ட சூடானது ஐம்பெரும் பூதங்களி லொன்றாய், ஒளி நிறங் காட்டாததாய், அண்டபிண்டங்களி லிருப்பதாயுள்ள அக்கினி பூதமேயாம் இது, நீரிலுங் காற்றிலுங் கட்டை முதலியவற்றிலுஞ் சூக்குமமாயிருக்குமென்பது பின்வரும் ௧௫ - ஞ் செய்யுளானு மறியப்படும். ஒளி வடிவின்றிச் சூடுமட்டுங் காட்டி யிருத்தலைப் பிண்டமெனு மனிதருடற்கண்ணு மறியலாம். அவ்வாறே அஃதண்டத்தினு மறியற்பாலது. ஈண்டு இச் சூடாம் பூதமே சிவமெனும் பதிக்குவமையாயிற்று. இப்பூதாதாரமாகவே நின்று யாதொரு சடப்பொருளிற் பற்றி யொளியொடு வெளிப்படும்

அக்கினியே ஆன்மாவெனும் பசுவுக் குவமையாயிற்று. அவ்வக்கினியை விட்டு நீங்காச் செந்நிறமே அப்பசுவின் அநாதி காரண தேகத்திற் குவமையாயிற்று. இருதிற அக்கினியின் குணமான இருதிறச் சூடுமே பதி பசுவெனு மிரண்டின் குணமான இருதிற வறிவுக்கு முவமையாயின. சடப் பொருளனைத்தும் மாயையேயென நூல்கணுவலினும் ஒளிவடிவான சூரியனையுஞ் சந்திரனையும் வேறு வேறுவைத்தெண்ணுமாறே சுடுங்குணமுடைய அனைத்தும் அக்கினி பூதமென நூல்கணுவலினும் ஒளிவடிவின்றிச் சூடொன்றேயுள்ளதையுஞ் சூட்டொடு பலபேத ஒளியுமுள்ளதையும் வேறு வேறுவைத்தெண்ணுத்லும், அவ்விருதிற அக்கினிகளும் ஒன்றெனற்கும் இரண்டெனற்கும் இயையா அநாதி சம்பந்த அத்துவிதமாயுளவெனக் கோடல்வேண்டுமெனலும் இந்நூற்றுணிபென்க. உவமிக்கப்பட்ட இருதிற அக்கினிகளையுஞ் செந்நிறத்தையும் அநாதியாகவே யிங்குக் கோடல் வேண்டுமென்று அளவை கூறுதலைப் பின்வரு கச-ஞ் செய்யுளகத்துக் காண்க. இருளில் அக்கினி பிரகாசிப்பது போலச் செம்பிற் களிம்பென்ன ஆன்மாவிலுள்ள ஆணவ மலாந்தகாரத்திலேயே ஆன்மதேகமான மாயை பிரகாசிக்குமெனும் பொருளும் ஈண்டுணர்ந்து கொள்க. மற்றும் நூனுழைந்து காண்க.]

## 3. பதி பசு பாசங்களுளவெனற்கு வேதாகமங்களின் சம்மதம்

அருவமெனு நிட்களம தன்றி யாது
 மகண்டமென வமையாது சகள மான
உருவனைத்துங் கண்டமென வமைத றிண்ண
 முரைத்தவழ லாதியொரு மூன்று மொன்ருய்
மருவுமுறை போற்சிவந்தா னுள்ள வன்றே
 வளருயிரு மாயையுமுண் டென்று தீர்த்தல்
இருவகைக்கு மொவ்வுதலி னநாதி யென்றீண்
 டியம்புவது சரதமென வுணர லாமால்.

அமூர்த்தத் திரவியமாகிய நிட்கள பதார்த்தமல்லாத யாதொன்றையும் அகண்டமெனக் கூறல் கூடாது: (நன்ருக யோசிக்குமிடத்துச்) சகளமான மூர்த்தத் திரவியங்களெல்லாங்

கண்டப் பொருள்களாக வமைதல் உறுதி. மேற்கூறிய நெருப்பு முதலிய மூன்றும் ஒன்றேடொன்று கலந்திருத்தல் போல எஞ்ஞான்று சிவபரம் பொருளுள்ளதோ அஞ்ஞான்று தொட்டு விருத்தியடையுஞ் சீவனுமுண்டு மாயையுமுண்டென்று முடிவு செய்வதானது (வேத நெறி ஆகம நெறியாகிய) இரு திறத்திற்கும் இயைதலாற் பதி, பசு, பாசமாகிய மூன்றும் அனுதியென்று கூறுதல் உண்மையேயாகுமென வறியலாம்.

"அதபராயயாததக்ஷரமதிகம்யதே| யத்ததத்ரேச்ய
மக்ராஹ்ய மகோத்ர மவர்ண மசக்ஷுஃ ச்ரோத்ரம் ததபாணி
பாதம் நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் ததவ்யயம்
தத்பூதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீராஃ"

என்னும் அதர்வணவேத முண்டகோபநிஷத் வசனங்கள் :—"அவ்வக்ஷரம் எதனுற் கூறப்படுகிறதோ அது பரையெனு ஞானம்: எது பார்க்கப்படாததாய்ப் பற்றப்படாததாய்க் கோத்திரமிலதாய் வர்ணமிலதாய்க் கண் காது கை கால் இலதாய் நித்தியமாய் விபுவாய் எங்கணு மிருப்பதாய் அதி சூக்குமமாய் அழிவிலதாய் எல்லாப் பூதங்கட்குங் காரண மாயுள்ள அந்த அக்ஷரத்தைப் பெரியோர் காண்கின்றனர்" எனுந் தமிழைத் தருமாற்றுனும், திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளது தமிழ்மறை—"பெண்ணுரு வாணுரு வல்லாப் பிரம புரநகர் மேய—அண்ணல்" என்று கூறுமாற்றுனும், திருநாவுக்கரசுகளது தமிழ்மறை—"பெண்ணல்லை யாணல்லை பேடுமல்லை பிறிதல்லை யானும் பெரியாய் நீயே......ஒற்றியூ ருடைய கோவே" என்றும், "விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்—மறைய நின் றுளன் மாமணிச் சோதியான்" என்றுங் கூறுமாற்றுனும், தமிழ் மறைச் சிவபுராணம் "நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண் ணுணர்வே" "காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே" என்று கூறு மாற்றுனும், "சிவம் பராத்பரம் ஸூக்ஷ்மம் நித்யம்" என்று வாதுளோத்தர சுத்தாக்ய தத்வபேதபடலங் கூறுமாற்றுனும், சிவஞானசித்தியார்—

"மொய்தரு பூத மாதி மோகினி யந்த மாகப்
பொய்தரு சமய மெல்லாம் புக்குநின் றிடும்பு கன்று
மெய்தரு சைவ மாதி யிருமூன்றும் *வித்தை யாதி
யெய்துதத் துவங்க ளேயு மொன்றுமின் றேம்மி றைக்கே."

---

*வித்தையாதி யெய்து தத்துவங்கள் = சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவமென்னுஞ் சுத்தமாயா தத்துவங்கள்.

என்று கூறுமாற்ருனும் பார்க்கப்படும் உருவப்பொருளெல்லாஞ் சகளமான கண்டப் பொருளாம்: போந்த செய்யுளில் வெளிப்பட்ட அருவமெனு நிட்களமொன்றே அகண்டப்பொருளாம்: அவ் வகண்டப் பொருளே பரமசிவமென்றல் உறுதியுறுவதாயிற்று. பிரமன், விட்டுணு, உருக்திரன், மகேசனெனன்னும் உருவநிலை ௪-ம்; விந்து, நாதம், சத்தி, சிவமென்னும் அருவநிலை ௪-ம்; சதாசிவனென்னும் உருவருவநிலை ௧ ம் ஆகிய வொன்பது திருமேனியுஞ் சகளமென்பதி லடங்குதலின் இவற்றையெல்லாம் உருவாகவும், சகளமல்லாத நிட்களமொன்றையே அருவாகவுங் கோடல்வேண்டு மென்றல் இந்நூற்குடம்பா டென்பதூஉம்; அஃது "அத்திறத்த இப்புருடன் கலா சம்பந்தமிலாதவன் (=நிட்களன்): அமிருதனுயிருக்கின்றனன்" என்னும் பொருளை, "ஸஏஷோகலோம்ரு தோபவதி" எனும் பிரச்நோபநிஷத் ஈற்று வசனங்களும், "இந்தத் தேவன் (=சிவன்) ஈசானமந்திர சிரமுள்ளோன், தற்புருட மந்திர முகமுள்ளோன் அகோரமந்திர இருதயமுள்ளோன், வாமமந்திர குய்யமுள்ளோன், சத்தியோசாத மந்திர வுடம்புள்ளோனுகலிற் சகளனென்று சொல்லப்படுவன்; அந்தத் தேவனுக்குச் சகளத்துவம் உண்மையிலில்லை: ஆன்மாவுக்குச் சரீரம் எப்படிக் கற்பிக்கப்பட்டதோ (அப்படியேயாம்.)" எனுந் தமிழை—

"ஈசாநமூர்த்தாபும்வக்த்ரோ கோர ஹ்ருத்வாம குஹ்யகஃ |
ஸத்யோ மூர்த்திச்சதேவோயம் ஸகலஃ பரிபட்யதே ||
ஸாகல்யந் நார்த்ததஸ்தஸ்ய கல்பநீயம் யதாத்மநஃ |"

எனும் பௌஷ்கராகம தந்த்ரமந்த்ரோத்பத்தி படலச் சுலோகங்களும், "ஆன்மா வியாபகமுளது: இவ்வான்மா மூர்த்த மிலியாயிருக்கின்றமையின் வியாபகமுளது: ஆகாயம் எத்தன்மைத்தோ அத்தன்மைத்தே" எனுந்தமிழை—"வ்யாபகாத்மநஃ, வ்யாபகோயமமூர்த்தத்வாத் யதாவ்யோம" எனும் மேலையாகம வாக்கியங்களுந் தருமாற்ருன் உறுதிப்படு மென்பதூஉம் பெறுக. இங்ஙனம் ஆன்மாவென அறிவுறுக்கப்பட்டது சிவான்மாவே. அதற்கே உண்மையின் மூர்த்தமின்மை சாதிக்கப்படுதலால் அதனை ஆளும் பதிக்கு அமூர்த்தலக்ஷணங் கூறுதல் ஐயமற்ற முடிபேயாம். போந்த முண்டகச் சுருதிவசனங்களில் அக்ஷரம் - எனவுள்ள சொல், சிவபரம்பொருளை யுணர்த்துமென்பது "யதாபச்யஃ பச்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரமீசம் புருஷம் ப்ரஹ்மயோநிம் |" என்று அம்முண்டகந்தானே பின்

னர்க் கூறிய வசனங்களி லறியக்கிடக்கின்றது. இதன் தமிழ்:— "பச்யஃ=பசுவானவன் (=சீவன்) எஞ்ஞான்று பொன் வண்ண னுயுங் கருத்தாவாயும் புருடனுயுந் தோற்றங்கட்கெல்லாங் காரணமாயுள்ள ஈசனைக் காண்கின்றனனே" எனவாம். "சிவ மக்ஷரமவ்யயம்" என்று அதர்வணவேத பஸ்மஜாபாலோபநிஷதம் பகர்தலுங்காண்க. அக்ஷரம்=அழிவில்லாதது. புருட சத்தமுஞ் சிவபரம் பொருளையே குறிக்கின்றதென்பது போந்த வசனத் தானுமறியவுள்ளதே. இதுவேயுமன்றி, "தத்புருஷமந்த்ரம்"என் பதும், "தத்புருஷாய வித்மஹே மஹாதேவாய தீமஹி| தந் நோருத்ரஃ ப்ரசோதயாத்||" என்னுங். காயத்திரியும் பிறவும் வேதவாக்கியங்களாய் நின்று அதனையுறுதிப்படுத்துதலுமோர்க

பாசமென்பதைக் குறிக்குமாற்ருன் "மாயை" எனவே இனம் பற்றி ஆணவ கன்மங்களுங் கொள்ளப்படும். "நிட்களமதன்றி" என் பதில் அது - பகுதிப்பொருள் விகுதி. இவ்வாறு வருவனவற்றிற்கும் இவ்வுரிமை கொள்க. "அன்றே" என்பதில் அன்று - சுட்டடியாப் பிறந்த இடைச்சொல்.] (எ)

கயிறுதனி லரவதுதான் ருேன்றல் போலக்
    கனபிரம மதின்மூன்றும் பொய்யென் ருலுங்
கயிருன பிரமமது வுள்ள போழ்தே
    காணவுள்ள வரவான சகசீ வேச
நியதிகளு முளவென்று தேர்த லாலிந்
    நேர்மைநவின் மறையீறும் பதியு மாசார்
உயிரோடு பாசமது மனுதி யென்றே
    யுணர்த்தாக மத்திறு மொன்றே யன்றே.

கயிற்றின் கண்ணே (விவர்த்தமாகச்) சர்ப்பமானது தோன்றுதல்போல மகத்தான பிரமத்தில் (சகசீவபரங்களாகிய) மூன்றும் பொய்யாகத் தோன்றுமென்று சொல்லிக்கொண்டா லும் (அந்தக்) கயிருன பிரமமுள்ள பொழுதே தோன்றவிருக் கின்ற (அந்தச்) சகசீவபரப் பாகுபாடுகளும் உள்ளனவென்று (நாம்) தெளிவுறுதலால், இக்கிரமத்தைக் கூறும் வேதாந்தமும்; பதியும், பாசத்தோடு கூடிய பசுவும், பாசமும் அனுதியென் றறி வுறுக்கும் ஆகமமுடிவும் ஒரு முடிவே.

[“கயிற்றினிடத் துண்டாம் பாம்புத்தோற்றம்போலப் பிரபஞ்சாதாரப் பிரமசத்து மாத்திரமிருக்கின்ற தாதலிற் சகத்தில்லை” எனுமருத்தந் தரத்தக்க...

“ ஸர்ப்பாதௌ ரஜ்ஜு ஸத்தைவ ப்ரஹ்ம ஸத்தைவ கேவலம்|
ப்ரபஞ்சாதார ரூபேண வர்த்ததேதோ ஜகந் நஹி|| ”

என்னுஞ் சுலோகம் ருக்வேத ஆத்மபோதோபநிஷத்திலுளது. இந்த ரஜ்ஜுஸர்ப்ப (= கயிற்றுப்பாம்பு) உவமானம்—நிராலம்பம், நாதபிந்து, தேஜோபிந்து, யோகசிகை, அந்நபூர்ணை, கடம், ருத்ர ஹ்ருதயமென்னும் உபநிஷத்துக்களிலுங் காணப்படுத னோக்கியும், “சிதாகாசமாயுள்ள என்னிடத்திற் சீவன் ஈச னென்பார் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர் (= அன்னோருண்மையி லிலர்)” எனு மருத்தந் தரத்தக்க “ஏவம் மயி சிதாகாசே ஜீவேசௌ பரிகல்பிதௌ|” என்னும் வசனம் யஜுர்வேத வராஹோபநிஷத்திலுளது நோக்கியும் “இந்நேர்மை நவின் மறையீறும்” என்றார்.

ஈசனென்றதையே பரமென்றுங் கழறுப. ஈச சத்தம் பிரமத்தின்மேற் றென்பதற்காய பிரமாணங்கள் மேலே வந்துள்ளனவாகலின் ஈசனைக் கற்பிதமென்றல் சாலாது. மற்றென்னைகொலென்னின்,—ஈசுரகாரிய மாயையும், அதன் காரணமுமே அவ்வாறு கூறப்பட்டன வென்பது மேலையுபநிஷதமே “ மாயாதத் கார்யவிலயேநேச்வரத்வம் நஜீவதா|” என்று கூறுமாற்றான் நிலைபெறுதலி னென்க. பொருள்:—“மாயையும் அதன் காரியமும் இலயமடைந்துவிடின் ஈசுவரத்துவமின்று: சீவத்துவமுமின்று” எனவாம். முன்னர்க் கூறிய புரோவாதத்துக்கு இஃது அனுவாதமாகும். இவ்வுண்மையுணராது ஈசுர னென்பது பொய் எனுங் கூற்றெழுமாயின் அதனை, உனதுடம்பிலுள்ள சேதனம் மெய்ப்பொருளாக; ஈசுரசேதனம் மட்டும் பொய்யாதல் யாண்டையதெனக் கடாவி மறுக்க. ஈசுரனது உருவை அவ்வாறு கூறலாமெனின், அதுவும் பாதகமன்று; என்னை? ஈசுரனுக்கு உரு உண்மையில்லை யென்பதற்காய பிரமாணங்கள் முற் செய்யுளுரைக் கண்ணேயே வந்துள்ளனவாகலின்: சகமும், உருவுடைச் சீவேசுரர்களுமிருந்தும் முன்னிலைக் குறியற்ற சுவானுபவத்தின்கண்ணே அவற்றெதுவுந் தோன்றுமே சிதாகாச பூரணமொன்றே வெளிப்பட்டு நிற்றலின். இவ்வனுபவமுள்ள சுத்தான்மாவுக்கு மாயாகாரிய தத்துவங்கள் நீக்கமாகலின்

அவையற்றையும், மாயாகாரணம் வறுக்கப்பட்ட வித்தொக்கு மாகலின் அதனையும் இலயமாகச் சுருதி கூறுத லேற் புடைத்தே. சீவனை யின்மைப்படுத் துரைத்தலு மிவ்வழி பிடித்தே யென்றற்கு ஈசுவரத்துவ மின்றென்ற மேலைச்சுருதி தானே அங்ஙனஞ் சீவத்துவமு மின்றென்றதே தகு சான் ருகும். சீவத்துவம்=சீவபோதம்; இதுவே நல்வினை தீவினை கட்குரிய சீவசுதந்திரம். சீவனை வினைவழியே பிரேரிக்கும் ஈசுவரகாரிய மிலதாயின் அப்போதஞ் சிவியாது ஏனைக் கருவிகளு மியங்காவாகலிற் 'சீவத்துவமுமின்று' என்றதெனப் பொருள் விரித்துக் கொள்க.

இவ் வராஹோபநிஷதம் "சகத்திற்கு விவர்த்த (உபாதான) காரணமெதுவோ அந்தச் சித்து நானென்றெப்பொழுதும் மௌனத்தை ஆச்சிரயித்திரு" எனும் பொருளைப்பயக்குமாறு "சித்விவர்த்த ஜகதோஸ்ய காரணம் தத்ஸதாஹமிதி மௌந மாச்ரய|" எனும் வசனத்தையும் வெளியிடுகின்றது. இவ் விவர்த்தோபாதானகாரணமே செய்யுளிற்போந்த கயிற்றரவமாகும். இங்ஙனம் கயிற்றுத்தானத்திற் பிரமத்தையும், அரவத் தானத்திற் சகசீவபரங்களையுங் கோடல்வேண்டு மென்றுங் கூறுப. அங்ஙனமாயின், அரவுருவனைய கயிறும், அதனிலுள்ள நீட்சி வளைவு முதலிய விகாரங்களுமே அந்தப் போலி அரவு தோன்றுதற்குக் காரணமாமாறு பல்வேறு வகைப்பட்ட விகாரசகந் தோன்றுதற்குப் பிரமமே காரணமாகுமெனுந் தீர்வையு மேற்படும். படவே, பிரமம் எவ்வித விகாரமுமில் லாத நிர் விகாரம், சுத்தமென்றல் வெற்றுரையாமால்: சீவர் களின் நன்று தீதுணர்ந்து நியாயங்கொடுத்தலும் பிரமத்திற் கில்லாது போமால்: முன்னுக்குப்பின் முரணக் கூறுவதுமா மால். மற்றென்னைகொலோ அச்சுருதி வசனத்துக்குப் பொரு ளென்னின்,—வியாபகப் பிரம சன்னிதானத்தில் வியாப்பிய பதார்த்தமாய்ப் பிரபஞ்ச காரிய விகார காரணமாயுள்ள மாயையே கயிற்றுத் தானமும், பிரபஞ்சமே அரவத்தானமு மெனப் பிரமதரிசனஞ் செய்வார்க்குச் செய்யுஞான்று தோன்று மென்றல் பொருளாகு மென்க. அங்ஙனமே உயிரிலதாயின் உடம்பழிதல்போல உடங்கியைந்து நிற்கும் ஆதாரப் பிரம மிலதாயின் அம்மாயையு நில்லாதெனுஞ் சிரேட்ட நியாயம் பற்றிப் பிரமத்தையே உபாதான காரணமென்றதெனினுமாம். சேற்றிற் கிடக்குங் கிழங்கினின்றெழுந் தாமரையை அச் சேற்றிற்ருேன்றும் பொருளெனச் சொற்றதுபோலச் சொற்ற

தெனினுமாம். 'இதனைப் பங்கஜ நியாயம்' என்ப. பங்கம்= சேறு. 'மாயையும், அதன்காரியமும்' என்றிந்த உபநிஷதமே கூறினதும் மேலே வந்துளது. அதனானும் உபாதான காரணம் மாயை யெனு நியாயம் உறுதிப்படுகின்றது.

" அநாத்மமூலம் மாயா| ஸாசப்ரஹ்மண்யாகாசே
மேகாதிரிவத்ருச்யதே| மாயா நாம அநாதிரந்தவதி
ப்ரமாணப்ரமாண ஸாதாரண நஸதி நாஸதி
நஸதஸத்ய நிர்வாச்யா "

என்னும் யஜுர்வேத ஸர்வஸாரோபநிஷத் வசனங்களும் "ஜட பதார்த்த (=அறிவில்லாத பொருள்) மூலந்தான் மாயை: அவள் ஆகாயத்தின்கண் மேகம்முதலியவற்றைப்போலப் பிரமசன்னிதி யிற் காணப்படுகின்றனள்: அம்மாயை அநாதி: முடிவையுடைய வள்: பிரமாண அப்ரமாணங்கட்குப் பொதுவாயுள்ளவள்: இருக் கிறவளுமல்லள்: இல்லாதவளுமல்லள்: சத்தியமுமல்லள்: அசத் தியமுமல்லள்; வாக்குக் கெட்டாதவள்" என்னு மருத்தந் தருதலின், இதன்மேல் "யாநவித்யதே வஸ்துத: ஸாமாயா, தத்ஸ்வரூபமஜ்ஞாநம் "எனவரூஉம் அந்தஉபநிஷத் வசனத்திற்கு "எவள் ஞானப் பொருள் நிலையிலில்லையோ அவள் மாயை: அவளது சுவரூபம் அஞ்ஞானம் (=ஜடம்)" எனும் பொருள் சொள்ள வேண்டி யிருத்தலின் மேலை நியாயமே வலியுறுதல் காண்க. சத்தியமுமல்ல ளென்பதற்குக் காரியக்கே டுடைமை யும், அசத்தியமுமல்ல ளென்பதற்குக் காரணமுடைமையும் பொருளெனக் கொள்க. இந் நியாயம்— "காரியங்க ளழியுங் காரணங் கிடக்கும்" என்னுஞ் சிவஞானசித்தியார் உ—ஞ் சூத்திரக் கூற்றகத்தும் பெறலாம். இன்னு மிந்நியாயம்—

" ஜ்ஞாஜ்ஞௌத்வாவஜாவீசநீசாவஜாஹ்யேகாபோக்த்ருபோகார்த்த
யுக்தா| அநந்தச்சாத்மா விச்வரூபோஹ்யகர்த்தா "

எனச் சுவேதாச்வதரோபநிஷத்தினும், அதர்வணவேத நாரத பரிவ்ராஜகோபநிஷத்தினும் வருமந்திரங்களானும் பெறப்படுகின் றது. பொருள்:—"அறிவுளானெனும் ஒருவனும், அறிவிலா னெனும் அஜனுமாமிருவரும் உற்பத்தி யில்லாதவர்களாகிய ஈசனும் அநீசனுமாவர்: உற்பத்தியில்லாத ஒருத்தி (=மாயை), (சீவர்களாகிய) போக்தாக்களுக்குப் போகத்தின் பொருட்டு (தனு கரண புவனங்களாக)க் கூடுகின்றனள்: ஆன்மாக்கள் பல: அவை உலக வடிவுடைமையாற் கருத்தாவல்ல" என

வாம். இம் மந்திரங்களில 'ஈசனெனும் பதியும், அீசனெனும் பசுவும் உற்பத்தி செய்யப்படாத அனுதி' எனும் பொருளுறக் கூறிய விடத்தே மாயையும் 'உற்பத்தியில்லாத ஒருத்தி' எனக் கூறப்பட்டமையின் அம்மாயை சடமேயாயினும் ஏனைய இருபொருளையும் போன்ற அனுதிகாரணப் பொருளெனல் பெறப்படுதல் காண்க. இப்பொருள் பற்றியன்றே "பதி பசு பாச மெனப்பகர் மூன்றிற்—பதியினைப் போற் பசு பாச மனுதி—பதியினைச் சென்றணு காப்பசு பாசம்—பதியணு கிற்பசு பாச நிலாவே.'' எனத் திருமர்திரமுங் கூறுவதாயிற்று. இச்செய்யுளின் ஈற்றடிக்குப் 'பதிஞானத்தைப் பசுவடைந்தக்கால் ஆணவாதி பாசங்கள் தம் பிரபாவத்தோடு நிற்கமாட்டா. அங்ஙனடங்கிவிடும்' எனும் பொருள் கொள்க. காரியக்கேடு கூறுமிடத்தும் இல்லது வாராது, உள்ளது போகாதென்னுஞ் சற்காரிய வாதத்திற்கேற்ப அஃது அதிசூக்குமமா யுண்டென்றே கோடல்வேண்டும். காரணத்தின் நன்மை காரியத்திற்கு மிருத்தல்வேண்டு மென்பதூஉம் இச்சூக்கும விவகரிப்பிற் சித்திக்கும். இந் நியாயத்தைப் பஞ்சப்ரஹ்மோபநிஷதம்—''காரணம் காரியத்தினின்றும் வேறன்று : காரியம் அதன் காரணரூபத்தில் எஞ்ஞான்றும் நிலைபெறுறுகின்றது: இதற்கு வேறு கூறுதல் தவறே'' எனும் பொருடோன்ற "காரணபிந்நரூபேண கார்யம்காரணமேவஹி| தத்ரூபேண ஸதாஸத்யம் பேதேநோக்திர் ம்ருஷாகலு|" என்று கூறுதலின் இனிது பெறுக. ஆவதேல், சிவபரம் பொருளைக் கூறுமிடத்து ''ஊனுயுயி ரானுயுட லானுயுல கானுய்—வானுய் நில னுய்கட லானுய்மலை யானுய்'' எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது தமிழ்மறையிலும், ''வானுகி மண்ணுகி வளியாகி யொளியாகி—யூனுகி யுயிராகி'' என மாணிக்கவாசகனாது தமிழ் மறையிலும் புக்க மொழிகட்கும், இவைபோன்ற பிறமொழிகட்கும் அருத்த மென்னை கொலென்னின்,—அப் பொருளான அகண்ட வியாபக சித்துக் கண்டப் பொருளா மெவற்றினும் அவ்வப் பொருளளவாகவுங் கூடி ஆதார அந்தர வத்துவாக நிற்றலின் அத்திறமொழிகள் புக்கனவென்க. அன்னண நிற்பினும் அஃது உப்புநீ ருறைமீன் உப்பேருதிருக்குமா திருக்கு மென்க. ''மற்ஞெருவன் கன்மபலத்தை யுண்ணுமற் (சாக்ஷிமாத்திரமாய்ப்) பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றனன்" எனும் பொருளுற ''அநச்நந்நயோபி சாகசிதி'' என்று சுருதியுங்கூறுகின்றது. இவ்வசனம் சுவேதாச்வதரம், முண்டகமெனும் உப

நிஷதங்களிலுளது. இந்நிச்சயம் — ஊனுகி யுயிராகி யெனு மொழிகளைத் தொடர்ந்து "உண்மையுமா யின்மையுமாய்" என வரு மொழிகளானும், "கொள்ளும்" என்றற் ரெடக்கத்துத் திருவாசகத்தில் "நள்ளுங் கீழுளு மேலுளும் யாவுளு—மெள்ளு மெண்ணெயும் போனின்ற வெந்தையே" என வருமொழிக ளானும் உறுதிப்படும். இதுகாறும் விளக்கப்பட் டிதன்மேலும் அட்டமூர்த்தமென விளக்கப்படுமொரு நியாயத்திற்றுளே சில உபநிஷத்துக்களிற் கூறப்பட்ட பிரதிபிம்பம், பிம்பப் பிரதி பிம்பம், ஜலசந்த்ரன், கடஜலபாநு, கடாகாச மஹாகாசம் முதலிய திருட்டாந்த நியாயமெல்லாம் அடங்கிவிடு மென்பதும், அவை பிரமம் எப்பொருளிலுமிருந்தும் ஒரு தொடக்குண்ணு திருத் தலைக் காட்டுமென்பது மறிக. பதியை விட்டு நீங்காப் பொரு ளனைத்தும் பாசம், பசு வென்பவற் றடங்கும். அவை அப்பதிக் குப் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், சந்திரன், சூரியன், சீவான்மா வெனும் அட்டமூர்த்தங்களாயிருத்தலின், அப்பதியினை எப்பொருளாய்க் கூறினுங் கூறலாம்; அது மேற்கூறப்பட்ட அருத்தத்திலேயே பொருந்தும். இதுவேயுமன்றி, "சிறப்பி னும் பொருளினுங் குணத்தினு முண்மை—மறுத்துப் பிறி துரைப்ப தவநுதி யாகும்' என்னுந் தண்டியலங்காரச் சூத்தி ரத்தின்படி பொருளின துண்மையை மறுத்துப் பிறிதொன்ருக வுரைத்த பொருளவநுதி யென்னுமோ ரலங்கார மெனினுமாம். "நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்—புலனுய மைந்தரோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்ருன்" என்னுந் திருவாசகந்தானே அவ் வட்ட மூர்த்தங்களை யறிக. "ஐததா த்ம்யமிதக் ஸர்வம்" எனச் சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் சு-ம் பிரபாடகத்து அ-ங் கண்டங் கூறுங் கூற்றும் அது. பொருள்:— "அந்த இச் சத்தான ஆன்மாவையுடையதே இந்த (உலகு) எல்லாம்" என்று உத்தாலகர் தம்முடைய புத்திரனுகிய சுவேதகேதுவுக்குச் சொல்லினர் எனவாம். "ஆத்மாதஸ்யாஷ் டமீ மூர்த்திஃ சிவஸ்யபரமாத்மநஃ| வ்யாபிகேதர மூர்த்திநாம் விச்வம் தஸ்மாச் சிவாத்மகம்||" என உபப்பிருங்கணமுங் கூறிற்று. இதன் றமிழ்:— "(பிருதிவியாதி ஏழு) இதர மூர்த்திகளிலும் வியாபித்து (=மேம்பட்டு) ள்ள ஆன்மாவானது சிவமாகிய பரமான்மாவினது அ-வது மூர்த்தியாகும்; அதனல் உலகம் சிவமே" எனவாம். இது சைவமஹாபுராண வாயுசங் கிதையின் உத்தரபாகத்தது. நிமித்தகாரண மொன்றுமே சிவத்திற் குரித்து, உபாதான காரணம் உரித்தன் றென்ப

தாக ஈண்டுரைக்கப்பட்ட நியாயம்—"ஊர்ணநாபி (=சிலந்திப் பூச்சி) யானது எப்படி நூலைச் சிருட்டிக்கின்றதோ, பூமியி லெப்படிப் பல ஓடதிக ளுண்டாகின்றனவோ, புருடன் (=மனிதன்) மேனிமீ தெப்படித் தலைமயிர் உடம்புமயி ருண்டாகின்றனவோ அப்படியே பிரமமாகிய அக்ஷரத்திலிருந்து யாவு முண்டாகின்றன" என்பதற்காய—

"யதோர்ணநாபிஸ் ஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதேச யதாப்ருதிவ்யா
மோஷதயஸ் ஸம்பவந்தி| யதாஸதஃ புருஷாத் கேசலோமாநி
ததாக்ஷராத் ஸம்பவதீஹவிச்வம்||" .

என்னும் முண்டகோபநிஷத் வாக்கியங்களுக்கு முரண்படாதோ வெனின்,—படாது. என்னை? அறியலுறுவார்க்கு அந்நூலும், மயிர்களுஞ் சித்தல்லாத அசித்தாயிருத்தலைக் கொண்டே அவை, உடம்பாகிய அசித்திலிருந்து பரிணமமாக வந்தன: உயிராகிய சித்திலிருந்து வந்தனவல்ல: சித்துப் பரிணமி யாதென நனி நிச்சயிக்கப்படுதலின். ஓடதிவிடயத்தும் இதுவே கோடன் மரபு. குடத்துக்கு மண்ணை உபாதானகாரணம் (=முதற்காரணம்) என்றும், குயவனை நிமித்தகாரண மென்றும், குயவன் றிகிரி முதலியவற்றைத் துணைக்காரணமென்றுங் கூறிக்கொள்ளும் உவமானம் போல்வனவெல்லாம் உவமேயத்தி லினிது பொருந்தமாட்டா. இவ்வூர்ணநாபி யுவமானமே அவ்வாறு பொருந்தவுளது. என்னை? குயவன் மண்ணிற்குவேரு யோருடம்பினனு யிருக்குமாறு சிவம் இராமே யெப்பொருட் கண்ணும் உடங்கியைந்து வியாபியாய் நிற்றலின்; தோற்று வித்த விடத்தே யொடுக்குதலின். ஊர்ணநாபியினுடம்பே உபாதானகாரணமும், அதன்கண்ணுள்ள வுயிரே நூலினைச் செய்யு நிமித்தகாரணமுமெனல் இங்ஙனஞ் சித்திக்கின்றபடி. உலகெலாம் விசிட்டமாக வியாபித்து அவற்றை யுடம்பாகக் கொண்டு நிற்குஞ் சிவத்திற்கு உபாதான காரணங் கூறு தலும் ஒருவகைப் போலி நியாய மாமேயன்றி யுண்மையாக மாட்டாது. அந்த வியாபகத்தை, "தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்" என்று கூறிக்கொண்டே மேலே காட்டப் பட்ட வாக்கியங்களை முண்டகோபநிஷதம் மொழிதலின் யான் கூறிய வுண்மை நியாயமே பொருந்தும். வடமொழியின் றமிழ் :—"அந்தப்புருடனுல் இவையெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டுள" எனவாம். "ஈசாவாஸ்ய மிதக்ஸர்வம் யத்கிஞ்ச ஜகத்யாம் ஜகத்|" என்னும் ஈசாவாஸ்யோபநிஷதப் பிரதம வசன

மும், "விச்வம் பூதம் புவநம் சித்ரம் பஹுதா ஜாதஞ் ஜாய மாநஞ்சயத்| ஸர்வோஹ்யேஷருத்ரஸ் தஸ்மைருத்ராய நமோ அஸ்து|" என்னுந் தைத்திரீயாருணசாகை நாராயணவசனமும் இதனை யினிது விளக்கிக்கூறுவனவாயின. முறையேபொருள்:— "உலகத்தில் எஃது எஃது உள, இந்த எல்லாமான வுலகம் ஈசனல் வாசஞ்செய்யப்பட்டுளது (=எல்லாம் ஈசனுடைய வுடைமை)" எனவும்; "சித்திரமாயும், வித்தாரமாயும், இடமாயும், பல வகையாயும் பிறந்திருக்கின்ற பிறக்கும் உலகமெதுவோ அஃதெல்லாம் உருத்திரனே: அத்தகைய வுருத்திரனுக்கு நமற்காரம்" எனவுமாம். "அந்தச் சத்தாயுளது நான் அனேகமாகத் தோன்றுவேனென்று அக்கினி (=தேஜஸ்) யைச் சிருட்டித்தது: அந்த அக்கினி நான் அனேகமாகத் தோன்றுவேனென்று அப்புவைச் சிருட்டித்தது" எனுந் தமிழைத்தரத் தக்க "ததைக்ஷதபஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோஸ்ருஜதத்தேஜ ஐக்ஷதபஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி ததபோஸ்ருஜத" எனுஞ் சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் ௬-ம் பிரபாடக வசனத்திற்கு மேற் கூறியவாறு பிரமம் அவ்வப் பொருளளவாகவுங்கூடி ஆதார அந்தர வத்துவாக, நிற்பேனென மாயா காரணத்தினின்று சிருட்டிசெய்யத் தொடங்கிற்றென்பதே பொருளெனக் கொள்வுழிப் பிரமம் உபாதானகாரணமென லேற்படாது. பிரபஞ்சம் ஊர்ணநாபியினற் செய்யப்பட்ட நூல்வலையையும், பிரபஞ்சத்தை யொடுக்கித் தனி நிற்குநிலை ஊர்ணநாபியையுமொக்கும்.

பசுவாகிய சீவனதுபந்தமே பாசமெனப்படுமென்பது கூறிப் போந்த ஜாபால்யுபநிஷத் வசனத்திற் பெறுவதோடு "பசுபாச விமோக்ஷாய" என்னும் அதர்வசிரோபநிஷத் வசனத்தினும், "பசுபாச விமோசகம்" என்னும் பஸ்மஜாபாலோபநிஷத் வசனத்தினும், "வினையாததொர் பரிசில்வரு பசுபாசவேதனை யொன்—டலையாயின தவிரவ்வரு டலைவன்னது சார்வாம்.........முது குன்றடை வோமே" என்னுந் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானது தமிழ்மறையினும் பெறுக. பதியைப் போலப் பசுவும் அனுதி நித்திய மென்பதற்காய பிரமாணம் இன்னும் வந்துழி வந்துழிக் காண்க. ஈண்டுப் பல்லாற்றனும் வலியுறுத்தப் பட்டதுதானே எல்லாச் சுருதிகட்கும் உடம்பாடாகும். ஆகலினன்றே "பல கலையா கமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதிபசுபாசந் தெரித்தல்" என்று சிவப்பிரகாசமுங் கூறுவதாயிற்று.

"ஆகமத்தீறு" என்றது (சரியை, கிரியை, யோகமென்பவற்றிற்கு மேலாய) ஞானபாதத்தை. எ-ன் உரையின் கண்ணே பௌஷ்கராகம வசனமுங் காட்டப்பட்டது. "எவன் பிரபஞ்சத்தையுஞ் சிவனையும் (சிவசத்தியால் அதுவதுவாய் நின்று) அறிகின்றனனோ அவன் அவ்விரண்டற்கும் வேறாய ஆன்மா" என்னும் அருத்தத்திலே "ப்ரபஞ்சசிவயோர்வேத்தா யஸ்ஸ ஆத்மாதயோ:ப்ருதக்।" என்று சிவஞ்ஞாநபோதமுங் கூறிற்று. வேதாகமாந்தங்கள் இவ்வாறொத்துக் கூறுதலினாற்றான் "மறையீறும், ஆகமத்தீறும் ஒன்றே" என்றனர். வேதம் * மறைபொரு ளுடைத்தாகலின் மறையெனும் பெயர்த்து.

போந்த விவர்த்தோபாதான காரணத்திற்கு வேறாய ஆரம்போபாதான காரணம், பரிணாமோபாதானகாரண மென்பனவுங்கூறுப. அவற்றுள் முன்னையது நூல் ஆடையாதல். ஆடையாயினும் பழைய தனது சொரூபத்திலேயே நூலிருக்கின்றதென்னு மிவ்வுபாதான காரணம்—நூலைப்போன்று பிரத்தியக்ஷமாகப் பிரமமில்லையே யெனு நியாயத்தான் மறுக்கப்படும். பின்னையது பால் தயிராதல். பால் தனது சொரூபம் மாறி மற்றொரு வடிவாயிருக்கின்றதென்னு மிவ்வுபாதான காரணம்—யாண்டு மெஞ்ஞான்று மொருபடித்தாய் நிர்விகார சித்தாயுள்ள பிரமம் தயிராதல்போல விகாரசக மாகாது; தயிரும் பின்பு பாலாதல் காணப்படாமைபோலப் பிரமமுந் தனது சொரூபத்தை யடையாதெனு நியாயத்தான் மறுக்கப்படும். குடத்துக்கு முதற்காரணம் மண்ணெனபதூஉம் இவ்வுபாதான காரணமே. இஃது அசுத்தமாயையிற் பொருந்தும். படங்குடிலாதற் போல்வதெனச் சொல்லப்படு சுத்தமாயாவிருத்தியைச் சூக்கும பரிணாம மென்ப.] (அ)

ஆன்மாவுக் கஞ்ஞான மனாதி யென்று
மதுதானே யவித்தையென்றும் பாச மென்றும்
நான்மறையின் முடிவுரைப்ப தானு நன்கார்
ஞானநவி லாகமந்தா னுயிர்க்க முக்காய்த்
தான்புகலு மலமதுதா னனாதி யென்றுந்
தவிடுமியங் குரம்போல வுளதே யென்றும்
பான்மையுடை யம்மலத்தே மாயை யென்றும்
பாசமென்றுஞ் சொலலானு மிரண்டு மொன்றே.

---

* அ-ஞ் செய்யுளுரையில் இதற்குரிய சுருதி காட்டப்பட்டுளது.

ஆன்மாவுக்கு அநாதியாகவே அஞ்ஞானமாகிய மலினமுண்டென்றும், அவ்வஞ்ஞானமே அவித்தை யென்றும், பாசமென்றும் வேதாந்தமென்னும் உடனிடதங்கள் கூறுதலானும்; பதிஞானத்தைக் கூறும் ஆகமமானது ஆன்மாவுக் கழுக்காகத் தன்னாற் கூறப்படும் மலம் அநாதியென்றும், •அரிசியிலே தவிட்டைப்போலும், உமியைப்போலும், முளையைப்போலும் ஆன்மாவிற் சகசமாக வுளதென்றும் பகுக்கப்படுந் தன்மையுள்ள அம்மலத்திற்ருனே மாயையு முளதென்றுங் கூறுதலானும் அவ்விருதிற நூல்களும் ஒரு முடிபுடையனவே.

[முற்செய்யு ளுரையிற்போந்த சுவேதாச்வதரோபநிஷத் வசனத்தில் 'அஜன்' என்பது காணப்பட்டமையின் அஞ்ஞானமென்பது மறியக்கிடக்கின்றது. ஞானம் - வித்தை யெனப்படுமாற்ருனே அஞ்ஞானம் அவித்தையெனப்படும். அஃதான்மாவுக்கு அநாதியாயுள்ள தென்பதை,

"ஆத்மஜ்ஞாந ம்ருதேந விநச்யத்யாத்ம ஸந்நிதௌ
நித்யத்வேந ப்ரதிபதே சமூலாவித்யேயத்யாத் மோபாதிர்யஸ்
ததேவலிங்க சரீரபீஜக் ஹ்ருதயக்ரந்தி ரித்யுச்யதே
தத்ப்ரதிபலிதம் சைதந்யம் யத்ப்ரகாசதே ஸக்ஷேத்ரஜ்ஞ:|"

என்னும் ஸர்வஸாரோபநிஷத் வசனத்தினலும், "அநாத்யவித்யாவாஸநயா" என்னும் யஜுர்வேத நிராலம்போபநிஷத் வசனத்தினலுமறிக. முறையே பொருள்:—"ஆன்ம ஞானத்தாலன்றி நசியாததும், ஆன்மசன்னிதியில் நித்தியத்துவமாகக் காணப்படுவதும், ஆன்மோபாதியாயுளதுமான மூல அவித்தை எதுவோ அதுவே இலிங்கசரீர பீஜம்: இருதயக்கிரந்தியெனப்படுவதும் அதுவே: அதனிற் பிரதிபலித்துப் பிரகாசிக்கின்ற சைதன்னியந்தான் க்ஷேத்ரஜ்ஞன்" எனவும், "அநாதியான அவித்தை வாசனை" எனவுமாம். இலிங்கசரீர மென்பது ஆண் பெண்ணென்றற்காம் அடையாளமுள்ள சூக்குமதேகம். இது பிரமனற் சிருட்டிக்கப்படுவது; இதனது பீஜம் அத்திற அடையாளமில்லாத அநாதி காரணதேகமாகலின் அத்தேகத்தை நீங்காத் தேகியாய பசுவின்கண்ணுள்ள ஆணவ மலத்தையும் அத்தேகத்தோ டிணைத்துக் கூறுமாற்ருனே காரண தேகத்திற் பிரதிபலித்துப் பிரகாசிக்குஞ் சைதன்னியம் 'க்ஷேத்ரஜ்ஞன்' எனப்பட்டது. காரணதேகத்தின் உள் ளந்தக்கரணமெனும் புருடதத்துவமே பிரதிபலித்தற்குரிய நிலைக்களமெனக்கொள்க. அம்மலத்திற் கட்டுண்டு கண்டப்

பொருளெனவிருக்குஞ் சீவான்மா இன்ப துன்பங்களை நுகர்வான் வினையளவாய்ப் பிரவேசித்துப் புருடதத்துவமாய் நிற்றலே பிரதிபலித்தலெனப்பட்டது. க்ஷேத்ரஜ்ஞன் = சீவான்மா. இன்னு மிவ்வான்மா அவத்தைபேதங்களாற் சிதாபாஸன், விச்வன் முதலிய பல பெயர்களையுமுடையன்.

"பசுத்வ பசுநீஹார ம்ருத்யு மூர்ச்சா மலாஞ்ஜனை:|
அவித்யாவ்ருதிருக் க்லாநி பாபமூலக்ஷயாதிபி:||

என்னும் மிருகேந்த்ராகம ஜ்ஞானபாதச் சுலோகத்தானே ஆணவமலமானது பசுத்துவம், பசுநீகாரம், மிருத்தியு, மூர்ச்சை, மலம், அஞ்சனம், அவித்தை, ஆவிருதி, ருக்கு, கிலானி, பாவமூலம், க்ஷயம் எனும் பெயர்களையுறுதல் காணப்பட்டமையாற் போந்த மூலாவித்தை,அவித்தை யென்பன இவ்வாணவத்தின் பெயர்களே யென்பது மறிக. "பரசிவப் பொருளை யறிந்த ஞானத்தினுன் மிருத்தியுவைக் கடப்பன்" எனும் பொருள்பொருந்த "ம்ருத்யுமேதி நாந்யபந்தா வித்யதேயநாய" எனச் சுவேதாச்வதரோபநிஷத்திலும், "ஜ்ஞாத்வாதம் ம்ருத்யுமத்யேதி நாந்யபந்தா:விமுக்தயே" எனக் கைவல்யோபநிஷத்திலும் வரு வசனங்களும், இக் கைவல்யத்திற்றானே "சமத்த சாக்ஷியாயிருக்குஞ் சிவனை முனிவன் தியானித்து இருளைக் கடப்பன்" எனும் ஒண்பொருள் பொருந்த "த்யாத்வா முனிர்கச்சதி......ஸமஸ்த ஸாக்ஷிந்தமஸ:பரஸ்தாத்|" என வருவசனமும் மிருத்தியு, தமசு என்னுஞ் சொற்களானே அம் மலத்தையே விளக்குமென்க. அஃதிருள் வடிவிற்றாகலின் தமசெனப்பட்டது. அற்றாகலினன்றே "ஊனத்திரு ணீங்கிட வேண்டின்—ஞானப்பொருள் கொண்டடிபேணும்......மயிலாடுதுறையே" எனத் தமிழ் மறையின்கண்ணே திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளது திருவாக்குங் காணப்படுகின்றது. எஞ்சிய சொல்லி னெய்தக் கூறலென்னும் உத்தியால் ஈண்டிதுவுங் கொள்க. 'உரையிற் கோடல்' எனக் கூறப்படுமோருத்தியும் இதன் கண்ணேயே அடங்கவேண்டும். "மோஹமலம் ததா" எனும் வராஹோபநிஷத்தின் ` -ம் அத்தியாய வசனத்தினும் 'மலம்' என்பது வெளிப்பட்டுள்ளதன்றே. 'பாசம்' என்பதற்குரிய பிரமாணங்கள் முற்போந்த செய்யுளுரைக்கண்ணேயே வந்துள. "கேபாசா: கேமலா: ப்ரோக்தா:" எனும் ஸர்வஜ்ஞானோத்தராகம வசனத்தையும் இம்பர்க் கருதிக்கொள்க. இவ்வாறாக வேதமும் ஆகமமுங் கூறுதலின் "இரண்டு மொன்றே" என்றனர்] (க)

சொற்றமல மாயையையொன் றிரண்டு மூன்றாச்
சொல்லினுமே விகற்பின்றிக் கருத்தொன் றேயாம்
பற்றுமல மாயையற்ற சுத்த மென்னும்
பசுவான வான்மாவைப் பகர்வே தாந்தம்
முற்றுறுநன் முத்தியினி லொவ்வு மன்றே
முன்னுவலற் கொவ்வாது நுவல்வ தெற்றேல்
அற்றமறு முடிவான தீர்ப்பைத் தானே
யாரம்ப மதினும்வைத் தறைந்த தாமே.

மேற்கூறிய மலமாகிய மாயையை ஒன்றாகவும், இரண்டாகவும், மூன்றாகவுங் கூறினும் விகற்பில்லாத கருத்தால் அவை யொன்றே. பசுவாகிய ஆன்மாவைப்பற்றும், மலமாயையுமில்லாத சுத்த பதார்த்தமென்று கூறும் (உபநிடதமாகிய) வேதாந்த நிச்சயம் முடிவுடைய பரமுத்தி தசையிலொவ்வும். முற்பட்ட பெத்ததசையிற் கூறுதற்கு அஃதொவ்வாது. ஆயின், வேதாந்தம் அப்படிக் கூறுவதுதான் எத்தன்மையாலென்னின்,—அஃது எவ்வகைச் சோர்வும் ஒழிந்த முத்தி முடிவையே ஆரம்பத்தினும் வைத்துக் கூறியதாதல் வேண்டும்.

["கருத்தொன்றேயாம்" என்றதற்குச் சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதமென்னும் முக்குணங்களையுங் குணமென்றே யொன்றாகக் கோடல்போற் பொருள் கொள்க. ஊர்த்துவ மாயை, அதோமாயை யெனப்படுமாற்றானே மாயை இரண்டென்பதும்; சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, (மூலப்) பிரகிருதி மாயை யெனப்படுமாற்றானே மாயை மூன்றென்பது முணர்க. முத்தி முடிவையே பெத்தத்தினும் வைத்துக் கூறின தன்மையினை, "ஸத்யசித்கந மகண்டத்வயம் ஸர்வத்ருச்யரஹிதம் நிராமயம்| யத்பதம் விமலமத்வயம் சிவம் தத்ஸதாஹமிதி மௌநமாச்ரய||" என்னும் வராஹோபநிஷத்தின் ௩-ம் அத்தியாய வசனத்தினறிக. தமிழ்:— "சத்திய சிற்கன அகண்டத்துவமாயும், எல்லாத் திருச்சியமுமில்லாததாயும், நோயற்றதாயும், மலமற்றதாயும், அத்வய சிவமாயுமிருக்கின்ற தெதுவோ அது நானென்றெக்காலமும் மௌனத்தை ஆச்சிரயித் திருப்பாயாக" எனவாம்.

வேதாந்த நிச்சயம் 'வேதாந்தம்' எனப்பட்டது. 'அன்றே' என்பதில் அன்று, ஏ - அசைகள்.] (௪0)

அறிவுநிமிர் தேசிகனே முன்னஞ் சொன்ன
வக்கினியா மான்மாவிற் கூடாந் தெய்வம்
நிறைவிடுத லுண்மையெனி னென்றுக் கொவ்வு
நினைப்புறுதொண் டான்மாக்க ளளப்பி லாமற்
செறிதலினு லவற்றுளந்த வேக தெய்வஞ்
சேர்ந்திருக்குஞ் சரதமதை விளக்கிப் பின்னும்
நிறைவுநவில் விபுவாக நிற்கு நேரு
நெறியாகத் துலக்கியருள் புரிதி யென்முன்.

ஓங்கிவளர் ஞானமுள்ள சுவாமீ! முற்கூறிய நெருப்பிற்கு உவமிக்கப்பட்ட சீவான்மாவிற் கூடொத்த பரம்பொருள் வியாபித்திருத்தல் மெய்மையெனின், அஃதொரு சீவான்மா வுக்கே யொவ்வும். (அவ்வாறின்றி) உணர்வோடுங் கூடிப் பழமை யாயுள்ள அவ்வான்மாக்கள் எண்ணிறந்தனவா யுலகிற் செறிந்திருத்தலினல் அவற்றுள் அந்த ஏகமாகிய தெய்வம் (அத்துவிதமாகக்) கலந்திருக்கும் உண்மையை முன்னே விளக்கு வதோடு அதற்குப்பின்னரும் எங்கும் நிறைவென்று சொல்லப் படும் விபுவாக நிற்கு மொழுங்கையுங் கிரமமாகத் தெரிவித் தருள்செய்யவேண்டுமென்று சீடன் கூறினன்.

[தொண்டு=பழமை; "தொன்டென்ப பழமை யொன்பான் ஞெழும்பொடு வழிபா டாமே" என்னும் ணகரவெதுகை காண்க. தொழும்பும் அதுவாகலின் அதற்குரிய ஆன்மாக்க ளென்பது கருதியுந் "தொண்டான்மாக்கள்" என்று இரட்டுற மொழிதலென்னும் உத்தியாற் கூறினரெனினு மாம்.] (கக)

புருடவுடற் காதார மாக வுள்ளும்
புறம்புநிறை வெள்ளிடையுங் காலும் போல
உருமருவு முயிர்தோறு முள்ளுக் குள்ளே
யுளபிரமந் தனையந்த ரான்மா வென்றும்
பெருவெளியாம் புறத்திலுள்ள வத்துத் தன்னைப்
பேசரிய பரப்பிரமம் பரமான் மாவென்
றருமுறைகள் சொல்லுமந்த விரண்டு மொன்றே
யண்டவெளி பிண்டவெளி போலுந் தேரே.

சீவதேகத்திற்கு ஆதாரமாக உள்ளிடத்தும் வெளியிடத்தும் நிறைந்துள்ள ஆகாசமுங் காற்றும்போலத் தேகங்களோடு கூடிய வுயிர்கள் தோறும் உள்ளீடாக விருக்கும் பிரமத்தை அந்தரான்மா வென்றும், அவ்வுயிர்கட்கு வேருன பெருவெளிப் பக்கங்களிலுள்ள பொருளைச் சொல்லுதற்கரிய 'பரப் பிரம மென்றும், பரமான்மா வென்றும் வேதாகமங்க ளெடுத்துரைக்கும். ஆயினும் இரண்டுமொன்றுதான். பிரமாண்டத்திலுள்ள ஆகாசத்தையும், தேகத்திலுள்ள ஆகாசத்தையும் ஒத்திருக்குமென் றறிவாயாக.

[உயிர்தோறு முள்ளுக்குள்ளே பிரம மிருக்கிற தென்பதற்குப் பாயிரத்து ௩, நூல் ௩, அ - இச் செய்யுள்களி னுரைகளிற் காட்டப்பட்ட ஸ்காந்தமஹாபுராணம், கைவல்யோபநிஷதம், வாயுசங்கிதை இவற்றின் வசனங்கள் பிரமாணமாகும். "சித் த்ருசாத்மநி த்ருஷ்ட்வேசம்" என்று சிவஜ்ஞானபோதங்கூறுவதும் அது. தமிழ்:—"ஈசனை ஞானமாகிய கண்ணினல் ஆன்ம அறிவின்கண்ணே கண்டு" எனவாம். இன்னும் பல பிரமாணங்களுமுள; வந்துழி வந்துழிக் காண்க. அக் கைவல்ய மந்த்ரம்—"அத்விதீய நிட்கள பரமான்மருபம் இருதய குகையிலுளது" எனுமருத்தந் தருதல் போலப் பல உபநிஷதங்களுந் தருதலினல் அக் குகை உடம்பின் கண்ணதோ? உயிரின் கண்ணதோ? எனுஞ் சங்கை யிங்ஙனமுண்டாதல் கூடும். அதனை, "குஹாம் ப்ரவிஷ்டாவாத்மாநௌஹி தத்தர்சநாத்" எனப் பிரஹ்மஸூத்ரத்தில் வருஞ் சூத்திரமானது "குகையின்கட் பிரவேசித்தவையிரண்டான்மாக்களே; அங்ஙனங் காணப்படலான்" எனுந் தமிழைத் தருநெறியானே தீர்த்துக்கோடல் வேண்டும். கன்மத்திற் கேற்பப் பல்லுடம்புகளிலும் புக்குழிதரும் பொருள் சீவான்மாவாயிருத்தலின் அஃதிருக்குங் குகை உடம்பிலுள்ள இதயத்தானமே யென்பதூஉம், அவ்வான்மாவை உடம்பாகக் கொண்டுள்ள சிவமெனும் பரமான்மாவிருக்குங் குகை அச் சீவான்மாவின் இதயமே யென்பதூஉம் இச்சூத்திரத்திற் பெறப்படுவ வாயின. இச் சூத்திரார்த்த நீலகண்ட பாஷ்யத்தும் இத்திற இரண்டான்மாக்கள் ஆக்ஷேபமறச் சாதிக்கப் பட்டன. சீவான்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியைகளை யியக்குமாறுண்ணிற்றலே பரமான்மப் பிரவேச மெனப்பட்டதென்க. இவ்வாறு சித்தாந்த போதகமாயுள்ள பிரஹ்மஸூத்ரத்தை மாயாவாத சாத்திரமெனச் சில ரெண்ணிக் கூறல் சால்புடைமையாதல் யாங்ஙனமெனக் கடாவுஞான்று. (ஆத்ம க்ருதே:=)

"தன்பாலிருந்து சிருட்டித்தலான்'' என்று கூறி அதன்மே லெழும்பும் ஆக்ஷேபநிவர்த்தியின்பொருட்டு, (பரிணமாத் =) ''பரிணமத்தினல்" என்று கூறிய விடத்தாமென்னின், — அது சித்தாந்த முரணுவதன்று : என்னை? முண்டகோபநிஷத்தில் உரைக்கப்பட்ட ஊர்ணநாபியெனும் பூச்சிவாயிலாகப் பிரமத்திற்கு நிமித்தகாரணமும், உபாதானகாரணமு மெய்துகின்றமையின். இவ் வுபாதானம் ஒருவகைப் போலிநியாயமென்பது முதலிய விவரமெல்லாம் அ-ன் உரையில் விளக்கப் பட்டமையால் அது கடைப்பிடிக்க. அசுத்தமாயையைத் தன்பாலடக்கி வியாபித்து நிற்கும் பிந்துவெனுஞ் சுத்தமாயையாகிய பரிக்கிரகசத்திக்கும்,சிவசிற்சத்திக்கும் இருக்கையொன்ருகவும், அச்சிற்சத்தியின் வடிவம் பரிக்கிரகசத்தியாகவு மிருத்தலாற் சடமாகிய சுத்தமாயையைச் சைதன்னியமென்றே கோடல்வேண்டு மென்பதும்; அத்திற வடிவுடைச் சிற்சத்தியையே சமவாய சொருபமாகக் கொண்டு நிற்போன் இறைவனுகலின் அவ்விறைவற்குச் சமவாயமல்லா அந்தச் சுத்த மாயையையும் ஒருவழிச் சமவாயசம்பந்தமாகவுரைப்பது ஆகம சம்மதமென்பதும் அடியிற்காட்டப்படு மேற்கோள்களி னறியக் கிடக்கின்றமையின் அவ்விதப் போலிப்பரிணமங் கூற ஈண்டுமிட னுண்டாவதே. இதனுற் சிவத்திற்காயினும், சிவசிற்சத்திக்காயினும் பரிணமதோட விகார மெய்துதல் யாண்டு மெஞ்ஞான்றுமின்று; அ-ன் உரை முற்றுமோர்க. அம் மேற்கோள்கள்—

'' ஸாசகுண்டலிநீ சம்போச் சக்திச் சுத்தாஜடாத்மிகா|
நதாதாத்ம்யாத் ஸ்திதா பிந்து வர்த்தமாநாபரிக்ரஹே|| ''

எனப் பௌஷ்கராகம பிந்துபடலத்திலும்,

'' அநந்யோந்யச் சதச்சக்தேஸ்ஸமவாயாத் ஸ்திதச்சிவ:| ''

எனப் பதிபடலத்திலும்,

'' சுத்ததத் துவங்க ளென்று முன்னமே சொன்ன வைந்தும்
இத்தகை மையினி யம்பு மிவைமுப்பத் தொன்று மாகத்
தத்துவ முப்பத் தாருஞ் சைதன்னி யங்க ளைந்து
சித்தசித் தான்மா வொன்று முபபது மசித்தே செப்பில் ''

எனச் சிவஞானசித்தியாரிலும் வருவனவே. வடமொழிகளின் பொருள் :— ''அந்தக் குண்டலினியாகிய மாயை சம்புவுக்குச் சுத்தையான சடருபசத்தியாகும்: தாதான்மியசம்பந்தமாயிருப்

பதில்லை: மற் றென்னையெனிற் பரிக்கிரக சத்தியாயிருக்கும்" எனவும், "சிவதத்துவமாயுள்ள அம் மாயாசத்திக்கு அனன்னியமாகவும், அன்னியமாகவும், சமவாயசம்பந்தமாகவு மிருக்கின்றனன் சிவன்" எனவுமாம். வேண்டுமிடத்துத் தொழிற்குக் காரணமாய்க் கிரகிக்கப்படுதலின் மாயை பரிக்கிரகசத்தி யெனப்பட்டது. இப்பெயர் அசுத்த மாயைக்குமாம். மேலைச் சித்தியார் விருத்தத்திற் சுத்தவித்தையாதி சுத்தமாயாதத்துவம் ஐந்துமே சைதன்னியங்களெனப்பட்டன. இம் மாயையே பிரணவம்: இது சிற்சத்தி வடிவென்பது முன்னரும் கூறப்பட்ட தன்றே. இச்சத்தியைக் குணமாகவுஞ் சிவத்தைக் குணியாகவுங் கொள்ளும் ஏகசொரூப நிச்சயத்தில் அவ்வடிவு சிவத்தினதாகலிற் சிவவடிவம் பிரணவரூப மென்றும், பிரணவம் பிரமமென்றும் வேதாகமங்கண் மிழற்றும். துட்ட நிக்கிரக சிட்டபரிபாலனார்த்தமாகச் சிவபெருமான் கொள்ளும் மூர்த்தங்கட்கு இம் மகா மாயையே வடிவாகும்; அசுத்தமாயை யாதலின்று. இவ்வுணர்ச்சி வாயிலாகவும், புவனவடிவ மகாவிசுவ ரூப வுணர்ச்சி வாயிலாகவும் பிரம சைதன்னியம் உலகமாயிற்று; பிரம சத்தி சகமாயிற்று; பிரமம் பிரபஞ்சமாயிற்று என்று கூறுவனவெல்லாம் மாயையின் விருத்தியேயாகி ஊர்ணநாபியுவமானத்தி லொடுங்குமென்றுணர்க.

போந்த ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (அதிஷ்டாநா நுபபத்தேச்ச=) "அதிட்டானம் பொருத்தமின்மையினாலும்" என்று மதகண்டனஞ் செய்ததும் வேதவிருத்தமாய பாசுபதாகம வழியே பதிப்பொருளை வேறுபடுத்துத் துவைதங்கூறி நிற்பாரது மதங் கருதியே. ஆகமவிவரம் வந்துழிக் காண்க. இச்சூத்திரமாகிய சாத்திரமும், இதற்கு ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியராற் செய்யப்பட்ட சைவபாடியமும் அர்ச்சிராதிமார்க்கம் போந்தெய்து சிவலோக கதியைக்கூறி முடிதலினாலும் அவை தாழ்வுடையனவாகா. என்னை? அச் சிவசாரூபமுற்றோர் மீளத்திரும்பா தாண்டிருந்தவாறே சிவசாயுச்சிய மெய்துவதுண்மையின். முடிபு ஸ்தூலாருந்ததி நியாயமுமாம். சிவபரத்துவ போதகார்த்தச் சுருதிகளை யெடுத்துப் பிரமாணிக்கப்பட்டமை சாலப் பெரிதாயிருத்தலின் அப்பாடியஞ் சிவநெறிச் செல்வர்கள் அவசி யினிது படிக்கத் தக்கதேயாம். சாதிப்பெருமை பாராட்டுவாரது திருத்திநோக்கி அதனுரைத் தெரிக்கப் பட்டனவுஞ் சிலவுள. அவைகருதியு மதனையிழத்தல் கூடாதால். அபிப்பிராய பேதங்கள் பன்னூலகத்துமுண்டாதல் தொல்வழக்கே. பிரஹ்மஸூத்ரமெனும் மீமாஞ்

சையானது பண்டையார் வழக்கிற் பிரமாணமாய் நிலவுகின்ற வித்தை பதினான்கனு ளொன்றாயிருத்தலினாலும், சிவபெருமானது ஆஞ்ஞையின்படி விட்டுணுமூர்த்தி வியாசராக வவதரித்துப் பிரமத்தை விதிக்குஞ்சூத்திரஞ் செய்தனரென்பது ஸ்காந்தமஹா புராண சங்கரஸம்ஹிதையின் ஆரம்பத்திற் பெறப்படுதலினாலும், "அதாதோப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா'' என்னும் பிரதம சூத்திரத்தைச் செபமாகச் செபிக்கவேண்டுமென்பது "அதாதோப்ரஹ்ம ஜிஜ் ஞாஸா வேதாதீநபிஸம்ஜபேத்|" என்று சைவமஹாபுராண கைலாஸ ஸம்ஹிதையின் அ-ம் அத்தியாயத்திற் பெறப்படுதலினாலும், (ச்ருதோபநிஷத்க கத்யபிதாநாச்ச=) "உபநிஷத்தை யுணர்ந்தோர்க்குரிய கதி கூறப்படலானும்'' என்று அந்தப் பிரஹ்மஸூத்ரமே கூறிக்கொண்டு இஃது உபநிடத நெறியென் பதை யுணர்த்துதலினாலும்,

"பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாதித்யேதத்து நிருடபாசு
பதஸ்யைவ நிராகரணபரம்நது காமிகாதிஸித்
தாந்த சைவாகமஸ்ய வேதாவிருத்தஸ்ய''

என்று உமாபதி சிவாசாரியர் பௌஷ்கராகமவிருத்தியிற் றெரித் தருளிய மொழிகள் "பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாதிகரணத்தில் நிருட பாசுபதமே நிராகரணஞ் செய்யப்பட்டது: வேதவிருத்தமாகாக் காமிகாதி சித்தாந்த சைவாகமங்கள் நிராகரணஞ் செய்யப்பட வில்லை'' எனும் பொருள் பயத்தலின் அவ் வாசாரியரும் பிரமசூத் திரத்தை அங்கீகரித்தவரே யென்பது தோன்றி நிற்றலினாலும் அந்தப் பிரம சூத்திரத்தைக் கழிப்பார் கொள்கை வைதிகசித் தாந்தமெனற்கு வாயின்றே. இச் சூத்திரத்தின்கட் சிவாஞ்ஞை யின்படி தெய்வப் பெயர் பிரம சத்தத்தானே கூறப்படுவதாயிற் றென்பதூஉம் போந்த புராண வாக்கியங்களில் வெளிப்பட்ட தன்றோ. பிரமம்=சிவம்.

இச் செய்யுட்கண்ணே கடாகாச மஹாகாச வுவமானம் பொருந்துமாறும் அறியக்கிடக்கின்றது.] (கஉ)

சச்சிதா னந்தபரப் பிரமந் தானே
சாக்கிரசொப் பனசுழுத்தி களுக்கு நேரே
உச்சமுறு சாட்சியா யிருக்கும் போழ்தா
முணர்வாய சீவான்மா வந்த ரான்மா

நிச்சயமாம் பரமான்மா வென்று சின்னா
னிகழ்த் துவதை யீண்டதிர்த்த சீவ னேடே
அச்சமறு முள்ளான்மா பரமான் மாவென்
பவற்றிற்கு மருத்தமிட்டுக் கொள்ளொ ணுதே.

சச்சிதானந்த லட்சண பரப்பிரமமே சாக்கிர சொப்பன சுழுத்திகளாகிய அவத்தைத் திரயங்களுக்கு முறையே பிரபல சாட்சியா யிருக்கும்போது உணர்ச்சியுள்ள சீவான்மா, அந்தரான்மா, பரமான்மாவென்னு நாமங்களைப் பெறுமென்று (ஏகதேசமாகச்) சில புத்தகங்கள் புகலுமொழுங்கினை யெடுத்து, என்று விங்கே கூறப் பட்ட சீவான்மா, அந்தரான்மா, பரமான்மா வென்பவைகட்கும் பொருள்படுத்திக்கோடல் கூடாது.

[ஒக்குரு - என்பதன்மரூஉ "ஒன்றுரு"; ண்-தொக்கது.] (கங)

முனருரைத்த வக்கினிசூ டொளியே யாய
மூன்றும்விற கிடைத்தோன்றல் போல வோது
கனசிவமும் பசுபாசங் களுமெச் சார்பிற்
காணுமெனக் கடாவிடுதற் கிடனிங் கில்லை
எனையென்னி லனலாதி மூன்று மட்டி
லெடுத்தபிர மாணத்தை யனுதி யாக
உனலன்றி மேற்போக வொண்ணு தேற்ப
வுரைத்தளவி லுவமானங் கொளலே ஞாயம்.

முன்னர்க் கூறிய நெருப்பு, சூடு, ஒளியாகிய மூன்றும் விறகிற் காணப்படுதல் போல, மேலே குறிக்கப்பட்ட பரசிவமும் பசுபாசங்களும் எந்தச் சார்பினிற் காணப்படுவனவென்று வினவுதற்கு இங்கு இடமேயில்லை. ஏனென்னில்,—நெருப்பு முதலிய மூன்று வரையிலும் ஈண் டெடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட உவமான அளவைகளை அனுதியாகவே நினைக்கவேண்டுமன்றி அவ் வளவைகட்கு மேலே போதல் கூடாது. இயையுமா றுரைத்தமட்டில் உவமானங் கொள்ளுதலே நியாயம். (கச)

கட்டையிலே கள்வனென் றுசொனதைக் கொண்டே
கனபிரம விலக்கண மெலாமங் கோதற்
கொட்டாது பின்னுமதற் காதிக் கட்டை
யோதெனலு மரபன்று நீயாம் பூதஞ்

சுட்டின்றி நீர்வாயுக் காட்டத் துள்ளுஞ்
சூக்குமமா யிருந்தெங்கு நிறைவாய் மன்னுந்
திட்டமுடன் மேற்சொற்ற தேசுந் தீயுஞ்
சேர்ந்திருக்கு மதிசூக்க மாயென் றுன்கோ.

மேலும், தாணுபுருட திருட்டாந்தத்தைக் கொண்டே பிரம லட்சணம் முழுதும் அங்ஙனந் தாபித்துப் பேசுதற்கும் அத் திருட்டாந்தம் பொருந்தாது. மேலும் அத் தாணுவுக்கு ஆதித் தாணு நவிலுக வென்றலுஞ் சாத்திர சம்பிரதாய வொழுங் கன்று. (இவ்வாறே யான் கூறிய வுவமான விடயத்துமாம்) அக்கினியாகிய பூதம் கண்ணுக்குத் தோன்ருமல் நீர், காற்று, கட்டை முதலிய பொருள்கட் குள்ளுஞ் சூக்குமமா யிருந்து கொண்டு எங்கும் வியாபித்திருக்கும். உறுதியாக மேற் கூறப் பட்ட ஒளியும் நெருப்பும் அதனேடு அதிசூக்குமமாகப் பொருந்தியிருக்குமென்று கூறியருளினர் ஆசிரியர்.

[தாணுபுருட திருட்டாந்தமே "கட்டையிலே கள்வன்" எனப்பட்டது. இத் திருட்டாந்தம்— யோகசிகோபநிஷத்திலும், "தஸ்மிந்மரு சுக்திகா ஸ்தாணு ஸ்படிகாதெள ஜலரௌப்ய புருஷரேகாதிவல் லோஹித சுக்லக்ருஷ்ண குணமயீ குணஸாம்யா நிர்வாச்யா மூல ப்ரக்ருதிராஸீத்|" என்னும் பைங்கலோப நிஷத் வாக்கியங்களிலு மறியப்படும். அருத்தம் :—" (பிரம மாகிய) அதனிடத்தில் மருபூமியில் நீர், கிளிஞ்சிலில் வெள்ளி, தாணுவிற் புருடன், படிகத்தில் வர்ணம் முதலியவற்றைப் போலச் செம்மை வெண்மை கருமையாகிய இக்குணமயத் ததும், ஏற்றங் குறைவின்றி யொவ்வொன்றுஞ் சமமாங் குணத்ததும், வாக்குக் கெட்டாததுமாகிய மூலப்பிரகிருதி யிருந்தது" எனவாம். தாணுபுருடனும் விவர்த்தோபாதான காரண மாதலின் இதனை வெளியிடு சுருதிவாக்கியங்கட்கு முரிய உண்மைப்பொருள் அ - ன் உரையிற் போந்ததே யென்க.

ஆய் = ஆக; எச்சத்திரிபு. கோ = பெருமையிற் சிறந்தோன்; ஈண்டு ஆசிரியர் மேற்று; பிங்கலநிகண்டு காண்க. கக - ற் சீடன் வினய வினவிற்கு இதுகாறும் ஆசிரியர் விடையிறுத்தவாறு.] (கரு)

## 4. மூர்த்திபேத நிச்சயம்

கலிநிலைத்துறை

ஐய வென்றனிறை யேசொன வாறுய ரமல
தெய்வ மான துரு விலதெனிற் பற்பல தேவர்
மெய்யி லங்கவுள ரென்பதென் விளக்குதி யென்னுப்
பையி லங்குமகன் வினவின னுரியன் பன்னும்.

ஐயனே! என்னுடைய சுவாமீ! முன்னே யருளிச்செய்தபடி சுத்த சேதனமாகிய அந்த மேலான தெய்வமானது உருவமில்லாத தெனின்,—பலப்பல தேவர்கள் பிரகாசமான தேகங்களோடு கூடியிருக்கின்றன ரென்பதென்னே? தெளிவாகக் கூறுக வென்று விசாரிக்குமழகு, திகழ்ந்துள்ள சீடன் கேட்டனன். ஆசிரியர் விடை கொடுக்கத் தொடங்கினர்.

[பை = அழகு; "படமும் பச்சையு மழகும் பையே" என்பது பிங்கலநிகண்டு.] (கசு)

மங்கு புற்கலர் தம் மாசறுத் தாண்டுகொள் வானோர்
ஐங்கி ருத்திய முஞ் செயப்படு மவட்பிர மாதி
ஐங்க ருத்தர்களு மாவரவ் வைவரு மந்த
அங்க மற்றபிர மத்தின தங்கிச மறிதி.

அஞ்ஞானத்தி லாழ்ந்திருக்குஞ் சீவர்களுடைய குற்றங்களை யொழித்து அவர்களை யாட்கொள்ளும் பொருட்டுச் சருவேசுவரனல் ஐந்து தொழில்களுஞ் செய்யப்படும். அங்ஙனமே பிரமன் முதலிய பஞ்ச கருத்தர்களுஞ் சிருட்டிக்கப்படுவர். அந்தக் கருத்தர்களும் அந்த நிட்களப் பிரமப்பொருளின் அம்சமாவர்; அறிவாயாக.

[ஐங்கருத்தர்கள் = பிரமன், விட்டுணு, உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன். இவர்களிடத்துக் கடவுளுடைய ஐந்தொழிற் சத்திபதிதலினல் இவர்கள் பிரமாங்கிசமெனப்பட்டன ரென்பதே "பிரமத்தின தங்கிசம்" என்றதற்குப் பொருளெனவறிக. இந்த ஐவரும், இவர்களுடைய முதல்வனும் வேதத்தானும் விளக்கப்படுகின்றன ரென்றற்குரிய பிரமாணங்

களை இந் நூலாசிரியரது சைவசமய சாபத்துக் கைவல்லிய காண்டத்து அ, கஉ - ம் அத்தியாயங்களிற் கண்டு தெளிக.

கருத்தர்கள் - கள், விகுதி மேல் விகுதி. ஐவர் - தொகைக் குறிப்பு.] (கஎ)

அஞ்சு பேருருவு மாயையி னிடைவெளி யாகும்
அஞ்சு கேத்திரமு மவர்க்குள வவத்தையு மஞ்சாம்
அஞ்சு பூதியமு மவரது தத்துவ மாகும்
அஞ்சு பேர்வினையு மீசுரன் றன்வினை யறிதி.

ஆரம்ப காலத்திற் பஞ்ச கருத்தர்களுடைய தேகங்களும் மாயையி லுற்பத்தியாகும். அவர்கட்கு ஐந்து க்ஷேத்திரங்களு முள. அவர்கட்குரிய அவத்தைகளும் ஐந்தாம். பஞ்சபூதங் களும் அவர்களுடைய தத்துவங்களாம். அந்த ஐவருடைய கிருத்தியங்களும் விசாரணையில் ஈசுவரனுடைய கிருத்தியங் களே ஆம்; அறிவாயாக.

[ஐந்து என்பது அஞ்சு - என இலக்கணப்போலியாயிற் றென்ப. "அல்லல் கெடுப்பன வஞ்செ ழுத்துமே" என்று தமிழ்மறையுங் கூறிற்று. (கஅ)

என்று சொற்றவிடை யேற்றசற் சீடனு மீடில்
வென்றி யுள்ளவரன் விட்டுணு வென்றிரு மூர்த்தி
யின்றி றம்பரவி யொன்றனை யொன்றுகொ லெள்ளற்
கன்றெ ழுந்தமுறை பற்பல வறைதலெ னென்றான்.

என்று குரு கூறிய விடையை ஏன்றுகொண்ட சற்சீட னனவன் மேலும், சமானமற்ற வெற்றிப்பாடுடைய அரன், அரியெனப்பட்ட விரண்டு மூர்த்திகளுடைய வல்லமைகளை யெடுத்துக்கூறி, ஒன்றனையொன் றிழித்துரைக்கும்படி பண்டை யேற்பட்ட புத்தகங்கள் பலப்பல கதைகளைக் கூறுதலென்னை யென்று வினவினன்.

[முறை=புத்தகம் (=கோசம்); "கோசமும் பழமையு மூழுங் கூட்டு—மார்ப்பு முறைமையு முறையென லாகும்" என்று பிங்கல நிகண்டுரைத்தலி னறிக.] (௧௯)

அந்த நுட்பமதை யிங்ஙனங் கேட்டியென் ருசான்
நிந்தை யின்றிநுவல் கின்றன னவர்களி னீர்மை
தந்தம் வாதிகளும் விளக்கிடு காலொரு சாங்கம்
அந்த மாகிய வுபாங்கமின் றென்னவு மறைவார்.

அந்த நுட்பத்தை யிப்போது நிந்தை யென்பது சற்று மின்றி நான் கூறுகின்றேன்; நீ கேட்பாயாக. தங்கள் தங்கள் மதவாதங்களை யெடுத்துக் கூறுவோர்களும் அம் மூர்த்திகளின் றன்மைகளை விளக்கிக் காட்டும்போது அவ்வத் தெய்வத்திற் குங் கரசரணுதிசாங்கம், அழகிய ஆயுதாதி உபாங்கம் முத லியவற்றென்று மில்லையென்றே கூறுவர். (உ௦)

ஆதி யந்தநடு வற்றறி வாம்பரப் பிரமம்
ஈதென் றேதிடுவ ரிவைகளை யூகிக்கி னவர்க்கே
ஏத மற்றதெய்வ மொன்றுள தென் னுணர் வெழலால்
வாத மொன்றுமில்லை வடிவ மிலாதது பொருளே.

ஆதி மத்தியாந்த ரகித அறிவே யுருவாகிய பரப்பிரமந் தான் எங்கள் தெய்வமென்றுங் கூறுவர். இக்கூற்றுக்களை யூகத்துடன் விசாரிக்கின் ஒவ்வொரு மதத்தருக்குங் குற்றமற்ற தெய்வமொன்றுள தென்னு முணர்ச்சி யெழும்புதலால் அவ் விடயத்தில் ஒரு விவாதமுமில்லை. பரம்பொருள் வடிவ மில்லாததே.

[பரம்பொருள் வடிவமில்லாதது என்பதற்காய பிரமாணங் கள் ௬, ௭, ௮-ன் உரைகளிலேயே வந்துள்ளன. அந்த ௬, ௭-ற் கூறப்பட்ட அருவப்பொருண் முடிவுதானே "வடிவ மிலாதது பொருள்" என்று முன்மொழிந்துகோட லென்னும் உத்தியால் ஈண்டுங் கூறம்பட்டது.] (உக)

வடிவ மற்றபர வத்துவி னிலக்கணந் தன்னை
வடிவர் கட்குரைத ராவிடின் மாண்புமின் றவர்க்கால்
வடிவ மற்றதுசப் பூரண மாகலின் வாதம்
வடிவ மட்டிலல துண்மையி லின்றெனன் மரபே.

வடிவ மில்லாத பரம் பொருளின் இலக்கணத்தை வடிவத் தோடு கூடிய தெய்வங்களுக்குஞ் சமர்ப்பித்துக் கூருவிடின் அந்தத் தெய்வங்களுக் கொரு மேம்பாடு மில்லை. பரிபூரண

மெனப்படுவதொன்று வடிவமில்லாத தாகலின் (அளவிறந்த வடிவங்கள் ஒரு தெய்வத்துக்கே யுளவென்று கூறினும் அவை களெல்லாம் பொதுவியல்பெனும் தடத்தலக்கணமாகக் கருதப் படின்) சிறப்பியல்பெனுஞ் சொருபலக்கணம் வடிவ மின்மையே; தடத்தலக்கணத்திற்முன் விவாதம்; சொருபலக்கணத்தில் விவாதமில்லையென்று கூறுதல் முறையே.

[சொருபலக்கணஞ் சகசமாயுள்ளதாகலின் அதுவே ஈண்டு "உண்மை" எனப்பட்டது.] (உஉ)

சைவம் வைணவ மிரண்டினுஞ் சகளத்தை நீத்து
மெய்ம்மை கூறியுனி லோவந்த மேதகப் பொருளைப்
பொய்ம்மை யின்றிவழி படலென வாமிந்தப் பொருத்
மைம்ம னத்தவர்க டேர்கிலர் மதியினர் தேர்வர். [தம்

சைவம் வைணவமாகிய இவ்விரண்டு மதங்களிலும் வடிவத்தை விடுத்து, 'நீ சொருப மாத்திரையாகவே யிருக்கின் றனை' எனத் துதித்துத் தியானித்தால் அந்தப் பரம்பொருளை எத்திற மாறுபாடுமின்றி வழிபடுமார்க்கமாகவே முடியும். இந்தப் பொருத்தமான கோட்பாட்டை, (அபிமானத்தான் மயங்குறு) குற்றமுள்ள நெஞ்சினர் கண்டறியார்; விவேகிகளே யறிவர்.

[விட்டுணுவுக்கு உருவமே சிரேட்டமென்றும், அது வைகுண்டமெனுமொரு தானத் துளதென்றும், அவ்வுருவினை யடைந்து "அவனுள்ள திருமாமணி மண்டபத்திலே நித்திய சூரிகளோடு கலந்து குணநுபவ கைங்கரியஞ் செய்வதே மோக்ஷம்" என்றும் மொழிதரு வைணவம் — சுவானுபவ ஆன்ம தரிசனத்தில் அந்தரி யாமியையறிந்து படர்ந் துளபடி நிற்கும் பரமஞானிகள் கொள்ளத்தக்க தன்றென்பதையும் இச்செய்யுள் காட்டிற்றன்றே. இங்ஙனஞ் சைவத்தையும் அவ்வாறு காட்டாதோ வென்னின்,— அறியாது கடாயினுய். சைவம் —சிவனுக்கு உருவசகளங் கூறினும் அருவ நிட்களமுங் கூறி அத்திற ஞானத்திற் சிவசாயுச்சிய பரிபூரண ஆன்ம லாபமுங் கூறுதலின் அவ்வாறு காட்டாதன்றே. உரிய பிர மாணங்களும் எ-ன் உரையின்கண் வந்துளவே.

" இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத்
தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தே
னீயலாற் பிறிதமற் றின்மை

சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யொன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை
யாருன்னை யறியகிற் பாரே ”

எனுந் திருவாசகத்தையும் ஈண்டுணர்ந்து கொள்க. இதனில் “நின்றன்மை நீயலாற் பிறிது மற்றின்மை—சென்று சென் றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந் தொன்றும்; திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே” என்பது — “திருப்பெருந் துறையின்கண் ணெழுந்தருளிய சிவபெருமானே! உனது தன்மையானது ஒருங் கியைந்து நிற்குமுனக்கு வேறாகச் சீவான்மாவென ஒன்றில்லாத தன்மையே: என்னை? தூலதேகத்தோடு கூடி நின்ற அஃது உள்ளுறை யுடம்பாகிய சூக்குமத்தை யெய்தி, பின்றை அதன் உள்ளுறை யுடம்பாகிய காரணத்தை யெய்தி, ஆண் டாணவ மலத்திற் கட்டுண்ட தனது அணுத்தன்மை இற்றென் றறிந்தவா றதனிலழுந்தி, அவ்வாணவ இருளோடும் விராய தற்போதமென்னும் அத்தன்மையி னின்றுங் கன்மானுபவத் தினின்றுந் தேய்ந்து தேய்ந்து, ஒருபொரு ளென்னும் பரம் பொருளுண்மையை யுள்ளாடி யெய்தும் பொருளா யிருத்த லின்” எனுமருத்தத்தைப் பயக்கும். உடம்பெல்லாம் மாயா மலமாதலின் இங்ஙனம் மும்மலமுங்கடந்து ஒன்றுமென்பது கருத்து. ஒன்றும் = ஒருபொருட்டன்மையுறும்; “ஒன்றெனப் படுவது வீடுபெறலே” என்று பிங்கலநிகண்டு கூறு நெறியானே வீடுபேறெய்தும் என்பது இரட்டுறமொழித லென்னும் உத்தி யாற் கொள்க. ஈண்டுச் சென்று, சென்றெனும் இரண்டனை யுஞ் சூக்குமதேகத்துங் காரணதேகத்தும் இயைக்குமாறு தேய்ந்து, தேய்ந்தெனும் இரண்டனையும் ஆணவமல தற் போதத்தும், கன்மமல அனுபவத்தும் இயைக்க. சதசற் பிரபஞ்ச வத்துக்களி லெதுவு நீயல்லை: நின்னை நீங்கித் தனியிருக்குந் தன்மையும் அவையற்றி லெதற்குமில்லையெனச் சிவன துயர்வுடைமையையும், ஏனையவற்றி னிழிவுடைமையையும் அத்துவித வியாபக வியாப்பியத்தில் வைத்து விளக்கவுள் ளது—‘ஒன்றுநீ யல்லை அன்றி யொன்றில்லை” எனுஞ் சொற்றொடரென்க. இப்பொருள், பாயிரத்து உ-ன் உரை யிற் காட்டப்பட்ட அஜிதாகமச் சுலோகத்தானும் விளங்கு மென்பதும், இந் நியாயம் நூலின் அ-ன் உரையிற் பெரிதும் வலியுறுத்தப்பட்டதென்பது முணர்க.

மேதை யகப்பொரு ளென்பது "மேதகப் பொருள்" என மருவிற்று. மேதை = மிக்க பேரறிவு; "மேதைதோல் புதனிறைச்சி மிக்கபே ரறிவு" எனுந் தகரவேதுகைக் கூற்றுமைக் காண்க. அகப் பொருள் = உயிரினுள்ளிடத்திருக்கும் பரம்பொருள்.] (உ௩)

மூர்த்தி பேதகமு மொன்றனுக் கொன்றதி முரணும்
வார்த்தை யாடுமுறை முறையுள வேவிதி வழங்கச்
சாத்தி யஞ்சிறிது மின்றுர வோரதைத் தவிர்த்துப்
பூர்த்தி செய்யவுள மூர்த்தியைப் புந்திசெய் வாரால்.

மூர்த்தி பேதங்களுக்குள்ளே ஒன்றற்கொன்று மிக்க விரோதமுறப் பேசு சிரல்கள் தொன்றுதொட் டுள்ளனவே. பரம சாந்தசம்பந்தமான விதிகள் அநுட்டிக்கச் சிறிதுஞ் சாத்தியப்படுத லில்லை. ஆதலி னறிவுடையோர் அத்தகைய பேதத்தை விட்டுத் தங்களுக்கு ஆன்மலாபத்தை யளித்தருள வுள்ள மூர்த்தியையே தியானிப்பர்.

[முறையுள = தொன்றுதொட் டுள்ளன. முறை = தொன்று (பழமை).] (உ௪)

சீவர் கட்கருளும் வானுயர் மூர்த்தியைச் சிந்தித்
தாவி யுண்மைதனை யறிவிக்க வேயறிந் தீறில்
ஓவி லொன்றுகள மொடுங்கிய வந்தர முறழ்ந்து
மாவி லாசவருட் பிரமத்தை யெய்துவர் மதியோர்.

சீவர்களுக் கிரங்கி யருள்புரியும் பரமாகாயத்தின்கண்ணுறை பரமமூர்த்தியினைத் தியானித்து, அம்மூர்த்தி—நீ பாசத் தோடுளையாயினும் பாசம் நீ அன்று; உனதகத்து உனக்குத் தலைமைப் பொருளாயுள்ள அந்தரியாமியால் நடத்தப்படுகின்ற சித்து நீயாகலின யாதொரு சுதந்திரமுள்ள வுனக்கு ஒரு சுதந்திரமு மின்றெனு முண்மையினை அறிவிக்க வறிந்து, ஓங்காரத்தில் அகரமும், உகர மகரங்களும் ஏகீபவித்திருக்கும் ஒற்றுமைபோல மகத்தான திருவருள் விலாச பரமுத்தியை விவேகிகளடைவர்.

[நூலாசிரியர் "வானுயர் மூர்த்தி என்று பொதுப்படக் கூறினராயினும், பிரபலச் சுருதி—

"தஸ்மாத்ஸர்வாந்பரித்யஜ்ய த்யேயாந்விஷ்ண்வாதிகாந்ஸுராந்|
சிவஏவஸதாத்யேயஸ் ஸர்வஸம்ஸாரமோசகஃ||"

என்று கூறுகின்றது. பொருள் :—“சமுசார துக்க நாசமுத்திப் பிராத்தியின் பொருட்டு விட்டுணு முதலிய சர்வதேவர்களையும் விட்டு எஞ்ஞான்றுந் தியேயனகவுள்ள சிவனையே தியானிக்க வேண்டும்” எனவாம். இஃது அதர்வணவேத சரபோபநிஷத்திலுளது இச்சுருதிப் பொருளையே பெரிதும் வற்புறுத்துக் கூறும் பிரபலப் பிரமாணங்களையெல்லாஞ் சைவ சமயசாரத்தி லறியலாம். சிவபிராற்குங் குமாரக்கடவுட்கும் பேதமின்றென்பதும், குமாரக் கடவுள் பரமாசாரிய மூர்த்தி யென்பதும் பாயிரச் செய்யு ளுரைகளிற் சாதிக்கப்பட்டமையின் வானுயர் மூர்த்தி யென்றது குமாரமூர்த்தியையுங் குறிக்குமென்க. (உ௫)

அருவ வுண்மையறி விக்குமம் மூர்த்தியை யன்றி
அருவ மிற்றெனவுள் ளறிவதில் லாகலி னுசான்
உருவ மாயிலக லுண்டந்த வொழுங்கினை யீசன்
மருவு நல்லளியி னுலவ்வவ் வடிவுக்கு வடிவாய்.

அருவத்தினுடைய வுண்மையினை யறிவிக்கும் அம்மூர்த்தியின் சகாயமில்லாமல் அருவம் இத்தன்மைத்தென ஆன்மா வறிவதில்லை யாகலின் அந்த நிட்களப் பொருளே ஆசாரிய ரூபத்தைக் கொண்டிருப்பது முண்டு. ஆன்மாக்களிடத்தில் வைத்த காருண்ணிய மேலீட்டினல் அந்த அந்த வடிவுக்கு, அந்த அந்த வடிவாய் நின்றருளுங் கிரமத்தினைப் பொருந்துவன் அந்த ஈசன்.

“ ஸநோதேவச் சுபயாஸ்ம்ருத்யாஸம் யுநக்து ”

எனுந் தைத்திரீயாருணசாகை நாராயண வசனம் “அந்தத் தேவன் நம்மை ஞானத்தினற் சேர்ப்பானுக” எனும் பொருளையும்,

“ அணோரணீயாந் மஹதோமஹீயாநாத்மாகுஹாயாந்
நிஹிதோஸ்ய ஜந்தோ:| தமக்ரதும் பச்யதிவீத
சோகோ தாது: ப்ரஸாதாந் மஹிமாநமீசம்|| ”

என அந்த ஆருண சாகை நாராயணத்திலும், சுவேதாச்வதரம், சரபம், நாரதபரிவ்ராஜகம், யஜுர்வேத கடம் இந்த உபநிஷத்துக்களிலும் வருவசனங்கள்— ‘அணுவிலும் அணுவாய்ப் பெரிதிலும் பெரிதாயுள்ள (பரம) ஆன்மா இந்தச் செந்துவினது இருதய குகையிலுளது: தன்னுடைய மகிமைக்கு ஏதுவாயுள்ள அதனைக் கன்ம நீக்கமுள்ளோன். தனக்காதாரமான

ஈசனது பிரசாதத்தினற் சோகமில்லாதவனைக் காண்கின்றனன்'' எனும் பொருளையும், "இதிதம் பரமேசானோ மலபாகமபேக்ஷ்யஸ:| ஸ்வேச்சயைவாநுக்ரஹ்ணாதி முக்தி வ்யக்த்யார்த்தயா த்ருசா ||'' எனப் பௌஷ்கராகம பசு படலத்தில் வரு சுலோகம் "அந்தப் பரமேசுரன் மலபரிபாகத்தை அபேக்ஷித்துத் தனதிச்சையாற்றானே முத்தி வியத்தியின் பொருட்டாயுள்ள கண்ணினு லனுக்கிரகிப்பன்'' எனும் பொருளையுந் தருதலின் இப்பொருள்களையும்; 'காட்டுவித்தா லாரொருவர் காணாதாரே காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக் காலே'' "அவனருளே கண்ணாகக் காண்பதல்லா—லிப்படிய னிவ்வுருவ னிவ்வண்ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணாதே" எனுந் தமிழ்மறைப் பொருளையும்; "இருவினைநே ரொப்பி லின்னருட் சத்தி—குருவென வந்து குணம் பல நீக்கித்—தருமரன் ஞானத்திற் றன்செய லற்றால்—திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவனாமே" என்னுந் திருமந்திரத் தூக்குப்பொருளையும் இச்செய்யுள் கொண்டிருத்தல் காண்க. மேலே காட்டியபடி "ஆத்மா குஹாயாந் நிஹிதோஸ்ய ஜந்தோ:" எனற்பாலதே சரபம், நாரத பரிவ்ராஜகமெனும் உபநிஷத்துக்களில் "ஆத்மாஸ்ய ஜந்தோர் நிஹிதோ குஹாயாம்" என நிலைமாறி வருகின்றது. அந்தக் கடோபநிஷத்தில் இந் நிலை மாறுதலோடு "ஈசம்" என்பது "ஆத்மந:" எனவும் வருகின்றது. இந்த ஆத்மசப்தம் பரமான்மாவெனும் ஈசன்மேற் றெனற்கு இவ்வுபநிஷத்வசனமும், பிறவுபநிஷத் வசனமுமே சான்று.

உள் = உள்ளிடம்; அக்கிருக்குமுயிரை இஃது இடவாகு பெயராலுணர்த்துவதாயிற்று. "அறிவிக்க வன்றி யறியா வுளங்கள்" என்றார் மெய்கண்டதேவ நாயனாரும். இல் - என்பது இன்மைப் பொருளதரு மொரு பண்புச் சொல்; ஐகாரச்சாரியை பெறின் 'இல்லை' என நிகழும்.] (உசு)

சைவத் தச்சுதனை யுயிரெனச்
சாற்றினுந் தாவில்
மெய்வத் தாயசிவ சத்தியின்
மேனியிஃ தென்றுந்
தொய்யற் றாயசிவ பேதமு
மொன்றென் றுஞ் சொலலாற்
பொய்வத் தன்றுவிது வென்றுரன்
கோடலும் பொருந்தும்.

சைவநூல்களில் விட்டுணுவைப் பசுவென்று கூறினும் அழிவற்ற வுண்மைப்பொருளாகிய சிவசத்தியின் (நான்கனிலொன்ருன) உருவம் இது வென்றும், ஆனந்த சுத்தசிவத்தின் (நவந்தரு) பேதங்களி லொன்றென்றுங் கூறுஞ் சம்பிரதாயமுங் காண்டலால், விட்டுணு கற்பிததெய்வ மன்றென்று உறுதி கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

['வத்தாய—இது "கேசரத் துணரின் கிளர்மலர்த் தாதே" என்னும் பிங்கலநிகண்டுச் சூத்திரத்தில், தாது என்னும் வடசொல்லும் ஏகாரமுங் குற்றுகரப் புணர்ச்சிபோற் புணர்ந்தவாறே 'வத்து' என்னும் வடமொழியும், 'ஆய' என்னுந் தென்மொழியும் புணர்ந்த வாக்கிய மென்க. தொய்யல் இன்பம்; யகாவேதுகை காண்க. விது = விட்டுணு; அமரஸிம்ஹம் காண்க. (உஎ)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

சம்பு மார்க்க மேய்ப்ப வேச
ஞர்த்தனன் னெறிக்கணும்
அம்ப ரத்தை மேவு ஞான
வான்களோடுய் யன்பரும்
உம்பர் வாழ்த்த வேயு ளாரென்
ருேதுநா லுணர்ந் துளோர்
வம்பு பேசி டார்மெய்ஞ் ஞான
வாழ்விற் பேத மில்லையே.

சைவ மதத்திலே ஞானகாசத்தை யெய்தலுற்ற ஞானவான்களோடு, பத்தி மார்க்கம்பற்றி வாழும் அடியரும் தேவர்களும் வாழ்த்தும்படி யுள்ளமைபோல வைணவத்திலும்அத்திறமுள்ளாருள்ளா ரென்றுரைக்கு நூல்களை யறிந்தோர் குதர்க்க வாதத்திற் றலையிடார்; என்னை? ஞானத்தாலாகும் முத்தி வாழ்க்கையிற் பேதமில்லையாகலின்.

[இதனுழைப் போந்த ஞானவான்கள் :—சிவத்துரோகியாகாத நம்மாழ்வாரென்னுஞ் சடகோபர், சிவநிந்தை செய்யாத ஆண்டாள் போல்பவ ரென்க. இவ்விடயம் இந்நூலாசிரியரது நாலாயிரப்பிரபந்த விசாரத்தி னன் குணரத் தக்கது.

சஞர்த்தனன்னெறி - விரித்தல் விகாரம். அம்பரம் = ஆகாசம்.]

பன்னி றப்பசுக் களிற்கறந்த
　　பாலின் பான்மையே
என்ன மூர்த்தி பேதந் தான
　　னந்த முள்ள வென்னினும்
வின்ன மற்ற வுண்மை யால்வி
　　கற்ப மின்றெ னத்தெளிந்
தென்னை யாளு மீசு ரன்ப
　　பதத்தைநாடுவார் நலோர்.

பசுக்கள் பல நிறங்களை யுடையனவாக விருப்பினும் அவைக ளிடத்துக் கறக்கப்பட்ட பாலானது ஒரு நிறமா யிருத்தல்போல, மூர்த்தி பேதங்க ளனந்தமாக வுளவெனினும் யாண்டும் நிறைந் துள்ள பரம்பொரு ணிச்சயத்திற் பேதமே யில்லையெனத் தெளிந்து, என்னையும் ஆட்கொண்டருளும் ஈசுவரனது திரு வடியை விரும்புவார்கள் உத்தமர்கள்.

[பசுக்களும் பானிறமுமாகக் கூறப்பட்ட உவமானம்:— "கவா மநேகவர்ணாநாம் க்ஷீரஸ்யாப்யேகவர்ணதா\" என்ற நியாயமாயிருக்கிறது. இஃது அதர்வணவேத திரிபுராதாபிந்யுப நிஷத் வசனம்.] (உக)

முப்பத் தாறுண் மன்னு பன்ம
　　தங்க டந்த மோனவாழ்
வைப்பற் றெண்மை யாத்த ரிம்ம
　　தச்சழக் கின்மாழ் கிடா
தப்பு முப்பும் போல வேய
　　மர்ந்திருந்த வாணையிற்
றப்பி டாத தீத சற்ச
　　மாதிமேனி லாவுவார்.

தத்துவம் முப்பத்தாறிற்குள்ளேயே நிலைபெறு மதங்கள் பலவற்றையுங் கடந்துள்ள மௌனநிக்கியத்தைப் பற்றும் பரி சுத்த ஆப்தர்கள் இம் மதப்பிணக்கிற் சிக்கி வருந்தாமல் நீரும் உப்புங் கலந்திருக்குந் தன்மையிலே உப்பு மறைந்திருக்குந் தன்மைபோலப் பிரபஞ்சத்திற் கலந்து மறைந்திருக்குந்

திருவருளை விட்டு விலகாது அதீத சற்சமாதியிற் பிரகாசித்திருப்பர்.

[பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், கந்தம், இரசம், உருவம், பரிசம், சத்தம், சக்கு, சுரோத்திரம், கிராணம், (ஜிஹ்வா) சிகுவை, துவக்கு, வாக்கு, அத்தம், உபத்தம், பாயு, பாதம், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தமெனும் ஆன்மதத்துவம் இருபத்து நான்கும்; காலம், கலை, நியதி, அராகம், வித்தை, மாயை, புருடனெனும் வித்தியாதத்துவம் ஏழும்; சுத்தவித்தை, ஈசம், சாதாக்கியம், சத்தி (= விந்து), சிவம் (= நாதம்) எனுஞ் சுத்ததத்துவம் ஐந்துமே முப்பத்தாறெனப்பட்டன. இவை உட் கருவி யெனப்படும். ஏனையவை புறக்கருவி யெனப்படும். இவற்றின் றொழில் முதலிய விவரமெல்லாம் கஃ0௬—திருப்பாட்டுக்களா னிரம்பியுள்ள இந்நூலாசிரியரது திருப்பா வெனுமொரு நூலிற் செவ்வனே காணலாம். கருவிக் கூட்டங்களிலேயே சமயக் கூட்டமனைத்தும் நிலைபெறு மாதலால் "முப்பத்தாறுண் மன்னு பன்மதங்கடந்த மோன வாழ்வு" என்றார். "சைவமுதலாவளவில் சமயமும் வகுத்துமேற் சமயங் கடந்தமோன சமரசம் வகுத்ததே" என ஸ்ரீ தாயுமானார் கூறியதூஉம் இதுவே. அம் மோனவாழ்வுதான் சமயாதீதம்; சும்மாவிருத்தலெனுஞ் சுவானுபூதி. இதனை, "பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்—சும்மா விருசொல் லறவென் றலுமே—அம்மா பொருளொன் றுமறிந்திலனே" எனும் ஸ்ரீ அருணகிரிநாதரது திருவாக்கானு முணர்க. 'அம்மா பொருளொன்று மறிந்திலனே' என்பது "யாண்டும் பரசொருபமே காணப்படுகின்றதே, இஃதாச்சரியம்" எனும் பொருளைப் பயக்கும். "சத்தான பிரமம் நீரில் உப்பைப்போலச் சகத்திற் கலந்து மறைந்துளது" எனு மருத்தத்தில், "கதமிதி லவண மித்யபி" என்றும், "ஸத்ஸோம்யததிபாலய ஸேத்ரை வகிலேதி" என்றுஞ் சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் ௬-ம் பிரபாடகத்துப் ௧௩-ம் கண்டங் கூறிச்செல்லுதலின் "அப்பு முப்பும் போலவே யமர்ந்திருந்த வாணை" என்றது சுருதி நியாய மாக லறிக. ஆணையை 'ஆஜ்ஞா' என்பது வடமொழி மதம். அது, சிவத்திற்கு வேறாகாத அருளெனுஞ் சிவசத்தியெனப்படுமென்பது "ஆஜ்ஞயாஸமவேதயா" என்று வடமொழிச் சிவஞ்ஞானபோதமும், "போக்கு வரவு புரிய வாணையி—னீக்க மின்றி நிற்குமன்றே" என்று தென்மொழிச் சிவஞானபோதமும் புகறலி னறிக.] (௩0)

தொங்கு நன்னர் முலையி னுண்ணி
துத்தம் விட்டுச் சோரியே
அங்கம் விம்ம வுண்ணல் போ
லனேக நூல்க ளாயினும்
உங்கள் கத்த னெங்கள் கத்த
னென்று வாத மோதுவோர்
பங்க மற்ற ஞான மின்றஞ்
ஞான மேப டைப்பரால்.

பசுவினது தொங்குந் தன்மையுள்ள பான்மடியி லிருக்கும் உண்ணியானது அம்மடியிற் சுரக்கும் பாலை யுண்ணாது விட்டு, உடம்பு வீங்க வுதிரத்தையே யுண்டல்போல, உங்கள் கடவுள் வேறு எங்கள் கடவுள் வேறென்று வாதிப்போர் எண்ணிறந்த சாத்திரங்களை யாராய்ந் திருப்பினும் ஈனமற்ற ஞான மின்றி அஞ்ஞானமே யுள்ளவராவர். (௬௧)

கல்வி பொன்னி ரண்டு நற்க ருத்து ளர்க்குநன் னரும்
வல்வி டத்தை யொத்த வர்க்கு மல்கு தீது நல்குமால்
ஒல்கி டாத பேத வாத மோது வார்தங் கல்வியும்
நல்கு மாவ ரந்தை யென்று ஞான நூலிசைக் குமால்.

கல்வியுஞ் செல்வமுமாகிய இரண்டும் நற்புத்தியுள்ளாருக்கு நன்மையையும், கொடிய விடமொத்த புத்தியுள்ளாருக்குத் தீமையையும் பயக்கும். (அவ்வாறாகவே) ஓயாது பேதவாதமே கூறுவோருடைய கல்வியும் பெருத்த துன்பத்தையே அவருக்கு விளைக்குமென்று ஞானசாத்திரங்கள் நவிலும்.

["பேதவாதப்—பிசுக்கரைக் காணா கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே" என்று திருமாளிகைத் தேவருந் திருவிசைப் பாவிற் கூறியருளினர். இது போல்வனவே அந்த ஞானநூல்களென்க.] (௬௨)

நீரி லாது சந்து ரைத்த நீள்க ரங்கணோ தல்போல்
ஏரி லாவி வேக மின்றி வாது பேசி யெய்க்குமுட்
சீரி லாரி ணக்கநீ செயா திருந்து தேவர்வாழ்
ஊரி லுள்ள டங்க வேயு யர்ந்த நிட்டை செய்குதி.

நீர் விடாது சந்தனக் கட்டையினை யுரைத்த நெடிய கரங்கள் துன்பப்படல்போல நல்ல விவேகமில்லாமல் மதவாதம் பேசி யோய்ந்துபோஞ் சித்தசுத்தி பெருதாருடைய சினேகத்தை நீ செய்து கொள்ளாதிருந்து, தேவர்கள் வசிக்குந் திவ்விய க்ஷேத்திரத்தின்கட் சீவபோத மடங்கும்படி மேலான நிட்டையைச் செய்வாயாக.

[சருவ கன்மங்களையும் விட்டிருத்தல் பிரமநிட்டை யென்பதை அறிவுறுத்துவான் "உள்ளடங்கவே" என்பதோடு "உயர்ந்த நிட்டை" என விசேடித்துரைத்தனர். இது "ஸர்வ கர்ம பரித்யக்தஃ, கதம் ப்ரஹ்ம நிஷ்டாபரஃ|" எனும் அதர்வணவேத பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகோபநிஷத் வசன நிச்சயமாயிருக்கிறது "பிரமம் பிரமநிட்டரால் அடையப்படுபொருள்" என்றற்குரிய சூத்திரத்தை, "தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்" என்று பிரஹ்மஸூத்ரமுங் கூறுகின்றது. இந் நிட்டையிலெய்து ஞானவாயிலாகவே மோக்க முறல்வேண்டுமென்பதை—

"அதஸ்ஸர்வேஷாம்கைவல்யமுக்திர் ஜ்ஞாநமார்க்கேணோக்தா
நகர்மஸாங்க்யயோகோபாஸநாதிபிரித்யுபநிஷத்|"

எனும் வசனத்தானே யஜுர்வேத முக்திகோபநிஷதம் விளக்கிற்றாகலின் "உயர்ந்த நிட்டை செய்குதி" என்றது பெரிதுஞ் சால்புடைத் தென்க. அருத்தம்:— "ஆதலால் யாவர்க்கும் ஞானமார்க்கத்தினற்றான் கைவல்லிய முத்தியாம்: கருமம், சாங்கியம், யோகமெனும் இவ்வுபாசனை முதலியவற்றால் அன்றென்பது உபநிஷத்" எனவாம். கரும மென்றது—உலகம் தோன்றியழியா தென்ஞான்று முளது; வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட வேள்வி முதலிய கருமங்களே சுவர்க்க முதலிய பயன்களை நேரேயுதவும்; காமியம் வேண்டாதுசெய்யப்படுங் கருமம் முத்தியை யுதவுமென்னும் ஜைமினியாரது பூருவமீமாஞ்சை மதத்தை யெனவும், சாங்கியமென்றது—நித்தமாய் அருவாய் வியாபகமாய்ச் சடமாய்ப் புத்திமுதல்நிலம் ஈருன உ௩ - ற்குங் காரணமாயுள்ள மூலப்பிரகிருதியே உ௪ - ந் தத்துவமாகும்; புத்தியாகிய அந்தக்கரணத்தை அனாதியாகவே சார்ந்துள புருடன்றான் உ௫-ந் தத்துவமாகிய ஆன்மா; மூலப் பிரகிருதியையும் புருடனையும் பகுத்துணர அவித்தை நீங்கும்; அதுவே முத்தி; புருடனுக்கு வேறாய் ஈசுவரன் இலன்; அவனுளனென்பது பொய்யென்னுங் கபிலரது சாங்கிய மதத்தை யெனவும், யோக மென்றது—சாங்கிய மதத்திற் சொல்லப்பட்ட உ௫-தத்துவமும் பெத்த முத்தி

களும் ஈசுவரநீதிக் கேதுவாம்; உசு-ந் தத்துவமாக முற்றுணர் வுள்ள ஈசுவர னொருவனுளன்; அவன் நூல்களை யருளிச் செய்து உகு-ந் தத்துவ புருடனாகிய ஆன்மாவுக்கு யோக ஞானத்தை அறிவுறுப்பனென்னும் பதஞ்சலியாரது யோகமதத்தை யெனவு மறிக. இம்மதங்கள் சித்தாந்தமல்லாத பூர்வபக்ஷ முடிபுடையன வாகலிற் சுருதி அவ்வாறு கூறுவதாயிற்று; என்னை? சீவபோதத் தானிகழுங் கருமம் அந்நிகழ்வற்ற நிட்டையிற் பரமான்மஞானத் தைப் பயவாததொன்றாகலின்; புருட தத்துவம் ஆன்மாவல்லாத உள்ளந்தக்கரணமே, அதுவும் அப் போதநிகழ்விற்றாகலின்; யோக ஞானத்தும் அப்போதம் முனைத்துத் தோன்றவுளதாக லின். இச் சித்தாந்தத்திற்குச் 'சமத்த சாக்ஷியாயிருக்குஞ் சிவனை முனிவன் தியானித்து இருளைக் கடப்பன்' என்னு மருத் தத்தில் க-ன் உரையி லெடுத்துக் காட்டப்பட்ட கைவல்யோப நிஷத் வசனமும், இதுபோன்ற பிறவும் மாறுகோளாகாவோ வெனின்,—ஆகா; என்னை அதர்வவேத சாண்டில்யோபநிஷதம் "யமநியமாஸநப்ராணயாம ப்ரத்யாஹாரதாரண த்யாநஸமாத யோஷ்டாங்காநி|" என வியம்புமாறு இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை. தியானம், சமாதி யெனப்படும் யோகாங்கம் அ-ல் அந்தத்தியானம் எ-வது ஆகும். அது, தயிலதாரையையொத்து நிகழ்பொழுது தியானிக்கப் பட்ட ஈசன் உள்ளிடத்தே வெளிப்பட்டு அ-வதான சமாதியிற் போதம் முனைத்தெழாதுறு பதிஞானத்தை யடையுமா றனுக் கிரகிப்பன், அதனால் அத்திற ஞானமடைவனென்றல் அவையற் றின் கருத்தாகலின். இங்ஙனம் யோகநிலை யுபாசனையில் அல்லது தியானத்திற் சீவபோதமுண்டு, சமாதி ஞானத்தி லின் றெனலே யறியக் கிடக்கின்றது. ஆகலினன்றே "குருவென வந்து குணம்பல நீக்கித்—தருமரன் ஞானத்திற் றன்செய லற் றால்—திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே" என்று திருமந்திர முனி வரும், "நானவனென் றெண்ணினர்க்கு நாடுமுள முண்டாதல்— தானென வொன் றின்றியே தானதுவாய்" என்று சிவஞான போதமுனிவருந் தெரித்தருளினர். தன்செயலாகிய சீவபோதம் எத்துணைச் சிறிதிருப்பினும் ஆன்மா சிவத்தன்மையினை யெய் தாத சீவனேயாம். ஞானசாத்திர நுட்பமறியாராய் முத்தி விருப்பமுமுள்ளாராய் உலக நடையி லிருப்பார் சிலர், அப்போ தந்தா னடங்கச்செய்யு முபாயம் யாதென வினாதலுமுளதன்றோ. எல்லாஞ் சிவன்செயலே எனக்கொரு சுதந்திரமு மின்றென்னும் உறுதி பிறந்தவழிச் சும்மாவிருக்குங்காறும், அது சுவபாவமாய் நிலைக்குங்காறும், திருவருள் வெளிப்பட்டுத் தன்னைத் தீண்டுங்

காரும் விருப்பு வெறுப்புக்களாலலையும் மனமடங்காது; அடக்க முயறலும் மனத்தின் செயலாகவே முடியுமென்றல் அவ்வினவுக்கு விடையா மென்பதை இந்நூலே யினி யறிவுறுக்கும்; கடைப்பிடிக்க. உடம்பிலே இருதய முதலிய சில தானங்களே விசேடமாதல்போல வுலகிற் சிலவே புண்ணியத் தலங்களாதலின், நின்மல நிட்டை கூடுவார்க் கிருக்கை "தேவர் வாழ் ஊர்" எனக் குறித்தனர். இதனை, "முனிசனங்கள் கூடியுள்ள நைமிசாரணிய புண்ணியத்தலம்" எனுந் தமிழைத் தரத்தக்க "முநிஜநைருபஸங்கீர்ணம் நைமிசாரண்ய புண்யஸ்தலம்" எனும் நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷக் வசனமும் வலியுறுத்தும்.] (௩௩)

பேத மற்ற போத வட்டை
பேத பந்த மானுடர்க்
கேது மில்லை யென்ப துண்மை
யென்ன நூல்கள் பன்னுமால்
மாதர் புத்தி யேய்ப்ப வேம
தங்கள் பேகி வாயுறழ்
வோது வாரவ் வூக வாழ்வு
றுரென் றேதி ஞனிறை.

பேதமில்லாத ஞானமார்க்கம் பேத பெத்தர்களாகிய மனிதர்கட்கு எவ்வளவாயினுங் கிட்டுவதில்லை யென்பது மெய் யெனச் சாத்திரங்கள் கோடிக்கும். பெண்கள் மனத்தையொத்து நிலையற்றவர்களாய் மதவாதங்கள் மிழற்றி வாய்ஞான மொன்றுமே கூறுவோர், ஞான செல்வத்தை யடையாரென்று கடவுளொத்த ஆசிரியர் கூறியருளினர்.

[உறழ்வு = உணர்வெனும் அறிவு; "உறழ்வே யிடையீடு முணர்வும்" எனச் சேந்தன்றிவாகரங் கூறமாற்றானறிக.] (௩௪)

## 5. பஞ்சகிருத்திய நிச்சயம்

இந்த வாற திர்த்த யாவு
மேசி லாத சீடனோர்ந்
திந்த ஞாய மொவ்வு முன்னி
சைத்த சுத்த வத்துவுக்

கெந்த வூழு மில்லை யேயெவ்
வாறு பஞ்ச கிருத்தியஞ்
சொந்த மாய்ந டக்கு நன்கு
சொல்ல வேண்டு மென்றனன்.

இவ்விதமாக ஆசாரியராற் கூறப்பட்ட வணத்தையுங் குற்ற மற்ற அச் சீடனறிந்து, இந்த நியாயங்களெல்லாம் பொருத்த முள்ளனவே. மேற்கூறப்பட்ட பரிசுத்த பரம்பொருட்கு (இராசத தாமத சாத்துவிகங்களில்) எக்குணமுமில்லையே, அப் பொருட்குச் சொந்தமாகிய பஞ்சகிருத்தியம் நடைபெறுவ தெங்ஙனம்? விளங்க வுரைக்கவேண்டு மென்று விண்ணப் பித்தனன்.

[ஊழ் = குணம்; "பாலூழ் பான்மை பண்பு" எனச் சே—திவாகரங் கூறுதலினறிக. சொந்தம் - ஸ்வதந்த்ரம் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்.] (௩டு)

பானுசன்னிதிக்கண்யாணர்ப்பங்கயங்கள்விள்ளல்போல்
ஆனியில்சிவத் தின்சன்னி தான சத்தியாலெலாம்
ஊன மின்றி யாமுனே யுரைத்த வைங்கி ருத்தியம்
ஏனெனக் கடாவுவார்க்கியானுரைப்பதென்னெனின்.

ஊக மோது வேத மார்க்கியி லீலையென் றுரைத்திடும்
ஆகமம்வண்ணனையேய்ப்பவாத்துமாக்கடீட்டெலாம்
ஏகவென் று ஞற்ற லாகுமென் னுமவ் விரண் டையும்
பாக மாக வூகஞ் செய்து பார்த்தனுாயம்பன்னுவேன்.

சூரிய சன்னிதானத்தில் நல்ல தாமரை முகைகள் விகசித் தல்போல, அழிவற்ற சிவசன்னிதான சத்தியால் யாவுங் குறை வின்றித் தோன்றும். யான் முன்னர்க் கூறிய பஞ்சகிருத்தியங் கள் எதுபற்றியுள்ளன வென்று வினவுவோர்க்கு நானுரைப்ப தென்னையெனின்,— (௩௬)

விசாரித்து நியாயமறிதலைக் கூறுநின்ற வேதமார்க்கியின் கோட்பாடானது அந்தக் கிருத்தியங்கள் பரம்பொருளுக்கு விளையாட்டாக விருக்குமென்று விளம்பும். அங்ஙனமே சிவாக மங்கள் வண்ணனுடைய தொழிலைப்போல ஆன்மாக்களின் மல

அசுத்தங்க ளொழியவென்று செய்யும் (பரோபகாரத்) தொழி லாக விருக்குமென்று பகரும். இவ்விரு திறத்தையும் பகுத் துணர்ந்த முடிவினையுஞ் சொல்வேனாக.

[வேதமார்க்கம் இலீலையென் றுரைப்பதை, ஸாமவேத மஹோபநிஷதம் "த்வைதாத்வைத ஸமுத்பூதைர் ஜகந்நிர்மாண லீலயா|" என்று கூறுதலி னறிக. வடமொழிமறை யிவ்விதங் கூறுதலால், "கூத்தனிவ் வானுங் குவலயமு மெல்லோமும்—காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி" என்று திருவெம் பாவையிற் றமிழ்மறையுங் கூறிற்று. விளையாட்டு = இலீலை. "லோகவத்து லீலா கைவல்யம்" என்று பிரஹ்மஸூத்ரமுங் கூறிற்று. இதன்றமிழ்:—"உலகத்திற்போல இலீலை மாத்திரம்" எனவாம். ஆகமமார்க்கங் கூறுதலை, வடமொழிச் சிவஜ்ஞாந போதம்—"விதந்த்யக்ஷாணிபும்ஸார்த்தாங்நஸ்வயம்" என்றும், "தஸ்மாத்தஸ்மிந் பராம்பக்திம் குர்யாதாத்மோப காரகே|" என்றும், தென்மொழிச் சிவஞானபோதம் "விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்—களந்தறிந் தறியா" என்றும், "காண வுள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்—அயரா வன்பி னரன் கழல் செலுமே" என்றும், இப்போதத்திற்கு வழிநூலாய சிவஞான சித்தியார் உ-ஞ் சூத்திரம் "செமுநவை யறுவை சாணி யுவர்செறி வித்த முக்கை—முழுவதுங் கழிப்பன் மாயை கொடுமல மொழிப் பன் முன்னோன்" என்றுங் கூறுமாற்று னறிக. அறுவையெனும் ஆடையிலுள்ள அழுக்கைச் சாணி உவர் செறிவித்துக் கழித்தல் வண்ணான்றொழி லென்பது மோர்க. வடசொற்களி னருத்தம்:—"கண் முதலிய இந்திரியங்கள் புருடனால் தத்தம் விடயங் களை யறிகின்றன. இங்ஙனமன்றித் தாமேயறியமாட்டா" "ஆதலிற் றனக்கு உபகாரியாகிய அச்சிவனிடத்தே மேலான பத்தியைச் செய்யக்கடவன்" எனவாம்.

ஊகமோது என்பது வேதத்தின் மேற்று. ஊஹ—என்னும் வட சொல் 'ஊகம்' என விகாரப்பட்டது; விசாரித்து நியாயமறிதலெனும் பொருட்டு. வேதமார்க்கியின் கோட்பாட்டை வேதமார்க்கியென் றுபசரித்தார்.] (௩௭)

சிவர் கட்கி தாகி தஞ்செய்
தோவி லீலை செய்வனத்
தேவ னென்னெனர் கேள்வி தான்செ
னிப்ப தாலஃ தொவ்விடா

சீவர் கட்க மூக்கொ ழிக்கத்
தேவ னுக்கு மித்துணைத்
தாவு டைப்பிர மாத மோசொ
லென்ன லுஞ்ச னிக்குமே.

சீவர்கட்குச் சுக துக்கங்களை விளக்குங் காரியங்களைச் செய்தோ அந்தத்தேவன் விளையாடுவன் என்னுமோராட்சேபம் பிறந்திடுதலால் அது பொருந்துவதன்று. (பிறிதொரு காரணத்திற்குச்) சீவர்களுடைய மலத்தினை யொழிக்கச் சருவ சத்திமானாகிய தேவனுக்கும் இவ்வளவு பெரிய பிரமாதமோ கூறுக வென்னும் ஆசங்கையும் ஏற்படும்.

[இலீலை யெனுஞ் சுருதிமொழி பிடித்துத் தோற்றம் முதலிய தொழில்கட்குக் காரணம் விளையாட்டென்னும் லீலாப்ரஹ்மவாதியின் கோட்பாடே இங்கு ஒவ்விடாதெனப்பட்டது. இறைவன் சங்கற்ப மாத்திரையாகத்தானே அவற்றை யெளிதிற் செய்தலே இலீலை யெனப்படுமென்பதற்கு அது வேறாகவுளதென்பதுமறிக.

'ஒவ்விடாது' என்னுந் துவ்விறு விகாரத்தாற் றொக்கது.] (ருஅ)

சொனவி ரண்டி லாக மந்து லக்க லீர மாவதால்
உனரு மத்தை மேல தென்று ரைக்க லாம்பசுக் கடாம்
அனக ஞான மின்ற னுதி யாம லத்த வாகலின்
இனைய ஞாய மொவ்வு மென்றங்கீகரிப்ப தேற்றமால்

கூறிய இரண்டு காரணங்களில் ஆகமம் விளக்குதலானது சீவகாருண்ணியமா யிருத்தலின் அளவிடற்கரிய அதனையே விசேடமாக வுரைக்கலாம். ஏனெனில், --சீவான்மாக்கள் தூய ஞானமில்லாமல் அனுதியான மலத்தோ டனுதியாக வுள்ளன: ஆகலின் இத்திற முரைத்த ஆகம நியாயமே பொருத்த முடைத் தென வொப்புதல் விசேடமாகும். (ருக)

ஏசு டைப்ப சுக்க ளுக்க வாவி யற்கை யாதறெட்
டீச னுசை வழியிலே நடத்தி யந்த வேட்டையை
நாசமே செய்துய்த்தல் செம்பை நல்லசெம்பொனுக்கல்போல்
ஆசி லாவ ருட்ட யாவ தாமெனற் குமொவ் வுமே.

சகச மலக் குற்றமுடைய சீவர்களுக்குப் பலவகைப்படும் ஆசை யென்பது சுவபாவம் (இப்பொழுதே நுங்கட்கு முத்தி

யளிக்குது மென்னினும் அதனை விரும்பார்கள்); ஆதலால் ஈசுரன் அவர்களால் விரும்பப்பட்ட வழியிலேயே அவர்களை நடத்தி அனுபவ வாயிலாக அவ்வாசையை நசிப்பித்து முத்தியிற் செலுத்துதல்—இரசவாதி செம்பை மாற்றுயர்ந்த பொன்னுகச் செய்வது போன்ற ஒரு குற்றமற்ற அருளின் றயவாகு மென்றற்கு மொவ்வும்.

[ரு௮-ஞ் செய்யு ளுரைக்குமாறு உயிர்களை முத்தியிற் சேர்ப்பதற்காகவே இறைவன் ஐந்தொழி லிழைக்கின்றனனென்றல் "சிவ: ஸங்கல்ப மாத்ரேண பிந்துக்ஷோபகர: ஸதா|" என்று பௌஷ்கராகம பதிபடலம் பகர்கின்றபடி சங்கற்ப மாத்திரையாய்த்தானே யாவுஞ் செய்யவல்ல அவன் காரியத் தவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தா தென்பதனுன் மறுக்கப்படுதலின், அவை—"வேண்டுவார் வேண்டுவதே யீவான் கண்டாய் மெய்ந்நெறி கண்டாய் விரத மெல்லாம்—மாண்ட மனத்தார் மனத்தான் கண்டாய் மறைக்காட் டுறையு மணாளன் ருனே" எனத் தமிழ்மறை சாற்றுமாறு உயிர்கள் விரும்பியவா றளிக்கும் பலன்கருதி அருளாற் செய்யப்படுவனவென்னுஞ் சான்ற காரணத் துளவென்பது இச்செய்யுடொடங்கி வலியுறுத்தப்படுகிறது. இறைவன் காரியம் —இஃதிவ்வாருகவென் றெண்ணுதலாகிய சங்கற்பமாத்திரையே யுளதென்பது கருதியே "நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம்" என்று சுவேதாச்வதரோபநிஷத்துஞ் சொல்லுவதாயிற்று. "ஸத்யஸங்கல்ப:" என்று சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் ௮-ம் பிரபாடகமு மியம்பிற்று.

எட்டை=விருப்பம்; "இச்சை பொற்பு மோக மேட்டை" என்ற பிங்கலநிகண்டு கூறுதலி னறிக.] (௬௦)

சேத னர்க்க காமி யஞ்சு தந்த்ர மாகச் சேரலால்
நீத னுன வீச னந்நி தானங் கண்டுபி ரேரித்தல்
சீத வீர மாகு நல்ல தெட்ப மார்ம ருத்துவர்
வாதை வியச் செய்யு பாய மானு மென்ன லாமரோ.

தற்போதமுடையராகிய சீவர்கட்கு ஆ—மிய கன்மம் அவர்களுடைய இச்சாசுதந்திர வழியாகவே வந்து கூடுதலால், நீதியைச் செலுத்தும் ஈசுரன் அவரவர்களுடைய செய்கைகளை யளவிட்டு நடத்துதலும் தண்ணிய அருளேயாகும். (அது), தெளிவுடைய வைத்தியர்கள் நோயுடையானது வருத்தமொழியச் செய்யு முபாயத்தை யொக்குமென்றுஞ் சொல்லலாம்.

[நோயளவாய்க் கைப்பான மருந்து கொடுத்துக் குணப் படுத்தல் போல வினையளவாய் இறைவன் றண்டித்தருளலும் மறக்கருணை யெனப்படு மென்க.

*சேதனர் = தற்போதமுடையார். "சேதனர்க்கு" என்பதிலுள்ள கு, அ-ஒடு சிவணியதாகலின், "சேதனர்க்க" என வாயிற்று; விதி—தோல்காப்பியத்து வேற்றுமை மயக்கியலில், "கு ஐ ஆனென வரூஉ மிறுதி—அவ்வொடு சிவணுஞ் செய்யு ளுள்ளே" என்னுஞ் சூத்திர மென்க. ஆகாமியம்-காமியம் என விகாரப்பட்டது.]* (சக)

துன்புசேர்பிறப்பையீகன்மம்மிரண்டுந்தொல்லையென்
றன்பிருத்தி வீடு கூட வுன்னு ஞான்றவ் வாண்டவன்
தன்பெ ருத்த வின்ப ருத்த றக்கதே யவ்வெல் லையும்
நன்கொடேதுபோக்குவானடத்துமாதியென் னலாம்.

துன்பஞ் சேரும்படியான இப் பிறப்பினைத் தந்த நல்வினை தீவினையென்னு மிரண்டு கன்மமும் முற்பிறப்பிலுற்ற பழையனவே யென நிச்சயித்து, (உலகை வெறுத்து) ஈசுரகிருபையை நெஞ்சிற் பதித்து மோக்கமடைய எண்ணுங்காலத்து அந்த ஆண்டவன் தன்னாற் பிரசாதிக்கப்படும் பரிபூரணானந்தத்தினை அவர்கட்கு ஊட்டுதல் தகுதியே: அக்காலம் வரையிலுஞ் செய்த நன்மையோடு தீமையையும் புசிப்புவாயிலாகப் போக்கும் பொருட்டு அவர்களை நடத்துவன் அம்முதல்வனென்று கூறுதலுமாம்.

[நல்வினை தீவினையெனும் இருதிறக் கன்மங்களும் அனாதியாயுள்ளனவாகலின் அவை, "தொல்லை" எனப்பட்டன. தொல்லை = பழமை. கரணப்பிரவர்த்திக்குரிய சூக்கும தூல தேகங்களேற்பட்ட பின்றைச் செய்யப்படுவதன்றோ கன்மம்; அவைகளேற்படாதவனாதியிற்றானே அஃதுளதென்பதென்கொலோவெனுங் கடா வீண்டெழுமாயின் அதற்கு—வித்து முற்பட்டதோ? விருக்க முற்பட்டதோ? எனுங் கடாவுக்கு விடை. யொருசார்பினு முரைக்க வியையாப் பீசாங்குரந்யாயமே சாதிக்குமாறு சாதித்திடுதலே விடையாகும். நூலாசிரியர் இதுகருதியே வித்தாயுள்ள தண்டுலத்தின் முளையையும், செம்பின் காற்றத்தையும் அதற்குவமை செய்துரைத்ததும் பின்னர்க் காணப்படுகின்றது. அன்றியல், "விச்ச தின்றியே விளைவு செய்குவாய்" என்னுந் திருவாசகம் விருக்கந்தான் முன்னருற்பத்தி செய்யப்பட்ட தென்பதைக் காட்டற் கேதுவாயிருத்த லென்னையெனின்,—நன்றுகடாயினாய்!

"வித்து கிழங்கு முதலிய பீசங்களைக்கொண்டு தாவரவர்க்கங் களை மனிதர் வேறுற நின்று உண்டுபண்ணுமா றெதனையுஞ் செய்யாமற் றனக்கு வேறுபடா நிலைக்களத்தே யாவையுந் தோற்றுவிக்கும் மகத்துவ சத்திமானு நீ" எனும்பொருட்டரு மஃது அத்திறவேதுவாக மாட்டாதென்க. முதற்கண்ணே வித்துத்தான் சிருட்டிக்கப்பட்டதென்னும் வியவகாரம் வரினும், அவ்வித்தின் உபாதான காரண மாயையே விருக்கத்தான மெனுந் தீர்வையுமுண்டாம். ஆகலிற் கன்மமலம் பிரவாகானதி யெனவே கொள்ளக் கிடக்கின்றது. அற்றாகலினன்றே "கன்மம் பாகுபாடின்மையால் இன்றெனின், அன்று: அனுதிக்கண்ண தாகலின் அது முழுதும் பொருந்தும்: அனுபவத்து மறியப்படு கிறது" எனும்பொருள் பொருந்த—

"நகர்மா விபாகா திதி சேந்நாநாதித்வாத்,
உபபத்யதேசாப் யுபலப்யதே௪"

என்று பிரஹ்மஸூத்ரமுங் கூறிற்று. "ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கருமேந்திரிய பஞ்சகம், பிராணுதி பஞ்சகம், ஆகாசாதி பஞ்ச கம், அந்தக்கரண சதுட்டயம், (அவித்யாகாமகர்ம தமாம்ஸிச புரம்) அவித்தை, காமகருமம், தமசென்னு மிவைகளே புரம்= தேகம்" என்று பைங்கலோபநிஷத்தின் உ-ம் அத்தியாய மியம்புத லால் மல காரணசரீரமெனும் அவித்தைக்குப் பின்னர்க் கூறப் பட்ட காமகன்மமும், தமசும் அந்தக் காரணசரீர சம்பந்தமாய் அனுதியென வறியக் கிடக்கின்றனவாகலிற் பிரஹ்மஸூத்ர நிச் சயமுஞ் செய்யு ணிச்சயமும் வலியுறுகின்றன.

(௧) "ததேவஸக்தஸ் ஸஹகர்மணைதி லிங்கம் மனோயத்ரநிஷக்தமஸ்ய।
ப்ராப்யாந்தம் கர்மணஸ்தஸ்ய யக்திஞ்சேஹகரோத்யயம்।
தஸ்மால் லோகாத்புநரேத்யஸ்மை லோகாயகர்மண இதிநு
காமயமாநோதா காமயமாநோயோகாமோ நிஷ்காம ஆப்தகாம
ஆத்மகாமநதேஸ்யப்ராணு உத்க்ராமந்தி ப்ரஹ்மைவஸந்ப்ரஹ்
[மாப்யேதி॥"

என்று பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தின் ௪-ம் அத்தியாயத்து ௪-ம் பிராஹ்மணமும்,

(௨) "கர்மாநுகாந்யநுக்ரமேண தேஹீஸ்தாநேஷு—
ரூபாண்யபிஸம்ப்ரபத்யதே।"

என்று சுவேதாச்வதரோபநிஷத்தும்,

(ந) ''அந்யஸ்ஸந்வ்யாப்திதோநந்யகர்மாநுஸாரத:|
கரோதிஸம்ஸ்ருதிம்பும்ஸாம் ஆஜ்ஞாயாஸமவேதயா||''

என்று சிவஜ்ஞாநபோதமும்,

(ச) ''கர்மவித்யதே பலவத்தரம், பலந்ததநுஸாரேண புஞ்ஜந்
தேதேமுநீச்வரா:|''

என்று பௌஷ்கராகம பாசபதார்த்த படலமும்,

(ரு) "கர்மநாசே ஸதாசிவ:"

என்று யஜுர்வேத ஸ்கந்தோபநிஷத்தும் பகர்கின்றன. பொருள்:—(க) "இவனுடைய மனம் எப் பலனை யிச்சிக்கின்றதோ அப் பலனுக்குரிய கன்மத்தைச் செய்து அவ்வக்கன்மானுகுணமாக அவ்வவ்வுலகங்களையடைந்து மீண்டுங் கன்மசேடமனுபவிப்பதற்காக இவ்வுலகத்தை யடைகின்றனன்: காமத்தில் ஆசையுள்ளான் படும்பாடிதுவாம்: காம நீங்கியவனுக்குப் பிராணன் உற்கிரமிப்பதில்லை: பிரமத்தன்மையினனுய்ப் பிரமத்தை யடைகின்றனன்" எனவும்; (உ) "சீவன் தன்கன்மங்கட் கீடாகப் பலவேறு தானங்களிற் பலவேறு வடிவங்களை முறைமுறையே யடைகின்றது" எனவும்; (ந) "மேற் கூறப்பட்ட அரனெனுஞ் சங்கார காரண கருத்தாவானவன் பொருட்டன்மையால் வேருனவனேயாயினும் வியாபகத்தினல் வேறல்லாதவனுய்த் தன்னை விட்டு நீங்காத ஆணையென்னுஞ் சிற்சத்தியினுல் ஆன்மாக்களின் கன்மங்கட் கீடாகச் சிருட்டி முதலியன செய்கின்றனன்'' எனவும்; (ச) "முனீசுவரர்களே! பலவத்தான கன்மமுளது, அந்தக் கன்மானுகுணமாய் அவர்கள் அதன் பலத்தைப் புசிக்கிறுர்கள்'' எனவும்; (ரு) ''கன்மநாசத்திலே சீவன் எப்போதுஞ் சிவனுய் விளங்குவன்'' எனவுமாம். இவற்றுனும் ஈண்டெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட நியாயம் இனிது பொருந்துதல் காண்க.

"நன்கொ டேதும் போக்குவா னடத்து மாதி" என்பதில் துட்ட நிக்கிரக சிட்ட பரிபாலனங்கள் புரியும் இராசனைப் போலவே இறைவனு மிழைப்பனென்பதுங் கொளக்கிடக்கின்றது. ஏதம்-'ஏது' என விகாரத்தது. ஏதம்=குற்றமாகிய தீமை.] (சஉ)

கலிவிருத்தம்

இந்த வாறிறை யோன்புரி மாதொழில்
ஐந்துட் சிட்டிமெய் ஞுள்வினை மாயையின்
பந்திப் பிற்கிடந் தோவு பசுக்களின்
பந்த நீப்புடல் பண்ணுவ தேயரோ.

இவ்வாறாக இறைவன் செய்யும் பெருந்தொழில்கள் ஐந்தனுட் படைத்தற் றொழிலாவது மாயாகாரண கர்ப்ப பந்திப்பிற் கிடந்து இன்பொழிந்துள்ள சீவான்மாக்களின் பந்த நிவிர்த்திக் கேதுவான சூக்கும வுடம்பையுந் தூல வுடம்பையும் உண்டாக்குதலேயாம்

[“உடல் பண்ணுவது” என்பதில் அறிவிழந்து சுழுத்தியிலாழ்ந்து கிடக்குமுயிர்கள் சொப்பன சாக்கிரங்களிற் செலுத்தப் படுமாறே மாயாகாரண கருப்ப கேவலத்திற் கிடக்குமுயிர்களுங் கன்ம மிருந்தவாறு சூக்கும தூல தேகங்களிற் செலுத்தப்படுதலே சிருட்டி காரியமென்பது மறியக்கிடக்கின்றது. உயி ரறிவுடைப்பொருளே யாயினும் அது, கலாதத்துவத்தினால் ஆணவ மல பந்தத்தினின்று சிறிது நீக்கப்பட்டபோதுங் கண்ணாகிய கருவியொடு கூடியே யாதொன்றனைக் காணுமாறு மனமெனுங் கருவியொடு கூடியே யாதொன்றனை நினைக்குந் தன்மைத்தாகலின், ஏனைக் கருவிகளும் இவ்வாறேயதற்கு வேண்டப்படுவனவாகலின் அச் சூக்கும தூல தேகங்கள் “பந்த நீப்புடல்” எனப் பட்டனவென்க. தூலதேகவிழி பலவீனப்பட்டபோது அதனோடு கூடிக்காணு மறிவுங் குறைதல் போலச் சூக்குமதேகக் கருவிகளிலொன்றாய்ப் பிராணனை ஆச்சிரயித்திருப்பதாயுள்ள மனமும் அந்தப் பிராணநாடி பிரவேசித்தற்குரிய ஆகார இரத்ததாது மூளை குறையிற் குறையும்: அவ்வழி அம்மனத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு நினைக்கு மான்மவறிவுங் குன்றும். அதுகொண் டவ்விரத்த தாதுவே மூளையே பிராணன், அறிவு, ஆன்மாவென்பார் கூற்றும் அறியார் கூற்றேயாதல் தெள்ளி தென்பதூஉம், அத்தாது அசித்தாகலின் அது சித்தாதல் யாண்டையதெனக் கடாவிக் காரணத்தி லிலாதது காரியத்துளதாத லிலதென்பதூஉம் ஈண்டு நிறுவற்பாலன. உணவின் சூக்குமபாகமே (தூல) மனமாகின்றதென்பது சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் ௬-ம் பிரபாடகத்து ௬ ங் கண்டத்துங் கூறப்பட்டது. கருவிகள் அறிவுவிளக்கத்திற்குரியனவாயிற் கருவிகளைக் கடந்த நாதாந்தமே அகண்ட ஞானமென வுரைக்குமா றென்னையெனின், —ஆணவமலமெனும் அஞ்ஞான நீங்குழி ஞானம் அகண்டமாகலின் அத்திறநிலைக்களத்தே ஆன்மாவுக்குத் தேகசகாயந் தேவையின்றாகலின் அவ்வாறுரைத்த லேற்புடைத்தென்க.] (௩௫)

ஆக்கை யாற்றொழிற் பட்டுணர்ந் துய்யுமா
ருக்க ளனைத்தையு மன்புசெய் தங்கங்குக்
காக்குங் கன்மந் தனைத்திதி யென்றரன்
வாக்கெ னுந்தந்தி ரங்கள் வழங்குமே.

(அசைக்கவசையுந்) தேகத்தாற் கருவிகள் தொழிற்பட்டு உணரவேண்டியவற்றை யுணர்ந்து வாழுமாறு உண்டாக்கப்படுந் தனுகரண புவனமனைத்தையும் இடையிற் கெடாமல் ஆங்காங்குக் கருணைபுரிந்து காக்குந் கிருத்தியத்தையே காத்தற்றொழிலென்று சிவவாக்கென்னும் ஆகமங்கள் கூறும்.

[சிருட்டிக்கப்பட்டவை மின்னல்போலத் தோன்றியவுடனழியாவண்ணம் அவற்றைக் கருமத்தினளவாக நிறீஇ வளர்ப்பதும், சிறைச்சாலையிற் சிறைப்பட்டிருப்பார்க்கு அரசனுணவளித்தாங்கு தீய கன்மவழித்தோன்று முயிர்கட்கும் வானத்தைப் பெய்வித்தன் முதலிய பெருங்காரிய வழியா யுணவளித்துக் காத்தன் முதலியனவுமே இத் திதியெனல் பெறப்படுகின்றது.]

காப்பி னைக்கரு தாதுபுன் காதலால்
மாப்பி ணிக்குள் வருந்தி யழுங்குபொல்
லாப்பு விட்டிளைப் பாறும் பொருட்டருந்
தூப்பி ரானற் றுடைத்த னடக்குமே.

ஈசுரன் தோன்றாத்துணையாக நின்று காக்குந் தொழிலைக் கருதிப் பாராமல், ஈன இச்சையாற் பெரும்பிணியால் உள்ளம் வருந்தித் துன்புறும் பொல்லாப்பினை விட்டு, இளைப்பாறியிருக்கு நிமித்தம் பரிசுத்த தேவனது அரியசங்காரத் தொழில் நடக்கும்.

[பகலெல்லாந் தொழிலிழைத் தலுத்தவர்கள் ஒரு தொழிலுமின்றி யுறங்கிக் கிடக்க விரும்புதல்போலச் சருவான்ம கோடிகட்கும் ஏற்பட்ட மாயாகாரிய தனு கரணங்கள் பலவீன முற்றறொன்று விடயங்கள்புரிய இயலாமையெய்தி வாளாகிடக்க நினைக்குங் காலமே சங்கார காலமாகும். கருணையின் அவ்வாறவ்வுயிர்களையும் எஞ்சிய காரியங்களையும் மாயாகாரணத்தில் அணுக்களென வொடுக்குதலே "இளைப்பாறும் பொருட்டு நற்றுடைத்த னடக்கும்" எனப்பட்டது. இங்ஙனம் இஃதிராக்கால மொக்குமாகலின் முற் கூறப்பட்ட சிருட்டி பகற்கால மொக்குமென்க. உறக்க முறுங்கால் உயிர்க்கு வருத்தமின்மை காணப்படுமாறே சங்கார மூறுஞான்றும் உயிர்கட்கு வருத்தமின்மையே காணப்படும். பாவமூல சங்காரமே பரிசுத்தம், தத்துவ சங்காரமே ஞானனந்தமென்பதும் இங்ஙனங் கருதத்தக்கது. ஓராறு கருமத்தினளவாகச் சிலவுயிர்கட்கு வருத்தமு மிருக்கலாமென்பது ஊகிக்கப்படுமாயின் அஃதுடம்பிலுற்ற கொடுநோய் வழி நெடுநா ளனுபவிக்கப்படுந் துன்பத்திற்கு அவ்வுடம்பிழக்கு

ஞான்றெய்து துன்பஞ் சிறுவரையே யென அவ்விழத்தலே விழை வார்மாட் டறியப்படுமாறே யறியப்படும். இங்ஙனம் சங்கார கிருத்தியம் இகபரமிரண்டினும் உயிர்கள்வேண்டற்பாலதெனல் சித்திக்கின்றதும், உலகமாகிய அண்டமழிக்கப்படுந் தன்மைத் தென்பதற்கு அழிவுடைச் சரீரமாகிய பிண்டந் தகுசான்றெனல் சித்திக்கின்றது மோர்க.

குவ்வுருபை ஆல் உருபாகத் திரித்துக் கொள்க. உள்=உள்ளம்.]

எனதெ னக்கொள் குலத்துக்கோ ரிஞ்சிபோல்
வினை நு கர்ந்திடு வான தில் வேண்டுவ
நினைவு கூரற் களந்து நிறுத்துமோர்
வினையை யேதிரை யென் று விளம்புவார்.

என்னுடைய தெனக்கொண்ட வொருமனைக்கு, ஏற்பட்டிருக் கும் எல்லை மதிலைப்போல வினைப்போகத்தை யனுபவிக்குமாறு அவ்வினையிலே தேவையானவற்றை ஞாபகத்துக் கெடுத்துக் கொள்ளுதற்கு வரைவுசெய்து அதிலே நிறுத்துமொரு கிருத்தி யத்தையே திரோதான மென நூலறிவுடையார் நுவல்வர்.

[வான்-எதிர்கால வினையெச்ச விகுதி.] (சசு)

நன் றுந் தீதுந் துலாவொத்த ஞான்றிறை
என்ற ஞானபட் டாரக னின்புடன்
தொன் று மாமல மைந்துந் துடைத்திகல்
இன்றென் றேத லனுக்ரக மேயரோ.

நல்வினையுந் தீவினையுந் தராசுத் தட்டுக்கள்போ லொத்து நிற்குங் காலத்து, இறையென்று சொல்லப்பட்ட ஞானசாரியன் இனிய குணத்துடன் பழமையாகிய ஐந்து பெரிய மலங்களையு மொழித்து, இனியுனக்குப் பகையில்லையென் றுபதேசித்தல் அனுக்கிரகமாம்.

[ஆன்மலாப மொன்றையே கருதிப் பரமபதியை நோக்கியும், அவ னடியவரை நோக்கியுஞ் செய்யப்படு சற்கரும பதிபுண்ணி யம் யாவும்.—அவ்வாறு நோக்காது காமியவழிச் செய்யப்படு நன்றெனும் பசு புண்ணியமும் தீதெனும் பாவமும் நிரலே சுவர்க் கத்திருத்தும் பொன்விலங்கினையும், நரகத்திருத்தும் இருப்பு விலங்கினையு மொக்குமாகலின் அவை மீளவு மிறப்புப் பிறப்புக் களிற் செலுத்துஞ் சேடமேயென அவ்விரண்டனிலும் விருப்பும்

வெறுப்புமில்லாத உவர்ப்பினை விளக்கும். அஞ்ஞான்று புண்ணிய பாவங்கள் துலா வொத்து நிற்கும். அக்காலமே "நன்றுந் தீதுந் துலாவொத்த ஞான்று" எனப்பட்டது. துலாவொத்து நிற்றல் இருவினைச் சமமெனப்படும். இதனை "ஒட்டிரு வினைச்சமங் கட் டவிழ் பருவம்" என இந்நூலாசிரியரது ஞானவாக்கியங் கூறுதலி னறிக. "பசித்துண்டு" என்றற்றொடக்கத்துச் சிவஞானபோதச் செய்யுளில் "இருவினையொப்பு" என வருவது மது. பதிபுண் ணியத்தான் விளையும் இவ்விருவினையுவர்ப்பெனுஞ் சமம் நிகழ் வுழிப் பிரபஞ்ச வியாபார மனங்குறைந்து கன்மமல விருத்தியும் ஆணவமல வலியும் படிப்படி குறையும். இது மலபரிபாக மெனப்படும். இப்பரிபாகமே மந்ததரமாதி நாற்றிறச் சத்திநி பாதமு முண்டாதற்குக் காரணமாகும். ஞானசாரியனை நாடிச் செல்லுந் தீவிரதர சத்தி நிபாதத்தில் "இருவினை நேரொப்பி லின்னருட் சத்தி—குருவென வந்து குணம்பல நீக்கித்—தருமரன் ஞானம்" என்று திருமந்திரமுனிவர் கூறுமாறு இறைவன் ஞானு சாரியனாக வெளிப்பட் டனுக்கிரகிப்பன் என்பதே இச்செய்யுண் முடிபாக விருக்கின்றது. சத்திநிபாதம் என்னும் வடசொற் பொருள்:—'சத்தி வீழ்ச்சி, சத்திபதிதல், சத்திதீண்டுதல்' என்றவாறு. பாதம்=விழுதல், கடைக்கணித்தல். நி=மிகுதி யாக என்னும் பொருள் பயந்து நிற்குமோ ரிடைச்சொல். சத்தி= மலத்தை நடத்தி நிற்குந் திரோதான சத்தியே. விவரம் பஞ்ச பாசவிவரத்தில் விளக்கப்படும். ஞானசாரியனது திருமேனியி லிருந்து சீடனுட் பிரவேசிப்பதே அவ்வீழ்ச்சியாகலின் அது— சகலர்,பிரளயாகலர்பால் வீழத்தக்கதே யாமெனலும், விஞ்ஞான கலருக்கு அவருள்ளிருக்கும் அந்தரியாமித்துவ பரம்பொருளே யனுக்கிரகித்தருளுமெனலும் ஈண்டு வகுத்துக்கோடல் வேண் டும். அருட்சத்தி (=அருள்வலி) துன்னி நிற்குந் திருமேனி —

(க) நோக்கு நயனம்,
(உ) பாவிக்குமனம்,
(ங) பரிசிக்குங் கரசரணங்கள்,
(ச) யோகப் பிராணன்,
(ரு) மந்திரமோது வாக்கு,
(சு) ஞான சாத்திரஞ்சொல் வாக்கு

என அறிவுறுக்கும் விவரம் கஉஅச-செய்யுள்களா னிரம்பியுள்ள இந்நூலாசிரியருடைய (குமரகுருதாசசுவாமிகள்) பாடலிற் காணலாம். அருளே திருமேனியாக வருவோன் ஆசாரியனென் றுரைக்குமுரை உண்மையெனலும் ஈண்டுப் பெறுக. இஃது

௧௦-ஞ் செய்யுட்கண்ணும் வெளிப்படுகின்றதன்றே. கூறிப் போந்த சத்திநிபாத மலபரிபாக காரணம் பதிபுண்ணியமாக லின் அதனையுடையாரே பரமசிவத்தையுமடைவரெனு நியாயங் காண்டலிற் சுருதியும்—

"பஹூநிபுண்யா நிக்ருதாநியேந, தேநைவலப்ய: பரமேச்வ
ரோஸௌயஸ்யாங்கஜோஹம் ஹரிரிந்த்ர முக்யா:|"

என்று கூறுவதாயிற்று. பொருள்:—"மிக்க புண்ணியஞ் செய்தவர்களா லடையத்தக்கவனும், (பிரமனாகிய) நானும் விட்டுணுவும் இந்திரன் முதலினோரும் பிறக்க உற்பத்தித்தானமாயுள்ளவனுமான பரமேசுவரன்" எனவாம். இது சரபோபநிஷத்திலுள்ளது. பாவ புண்ணியமெனுங் கன்மங்களில் உவர்ப்பினை விளைக்கும் இப்புண்ணியத்தின்மீதுண்டாம் பயன் முதலிய வெல்லாம்—

"கர்மநாசார்மலஸ்யாபி விபாகே ஸஹகாரிண:|
பதத்யுந்மீலிநீசக்திஸ் ததநுக்ரஹ ரூபிணீ||
தஸ்யாம்பதிதமாத்ராயாம் மலஸ்யாதோநியாமிகா|
சக்திர்நிவர்த்ததேதஸ்யாம் நிவ்ருத்தாயாம் மஹாத்மந:||
வைராக்யம்ஜாயதேக்ஷிப்ரம் ஸம்ஸாராத்து:க ஸாகராத்|"

என்றும்,

"ஏதேஷாம்யஸ்யவைராக்ய முபஜாதம் மஹாத்மந:|
கிமேதேநாதிகாரேணச்ரேயஸ: பரிபந்திநா:
இதிதம் பரமேசாநோ மலபாகமபேக்ஷ்யஸ||
ஸ்வேச்சயைவாநுக்ரஹ்ணாதி முக்திவ்யக்த்யார்த்தயாத்ருசா||

என்றும் பௌஷ்கராகம பசுபடலச் சுலோகங்கள் விளக்குவனவாயின. பொருள்:—"கன்ம நாசத்திறற் கன்ம சககாரியாயுள்ள ஆணவமலத்துக்கும் பரிபாக மெய்து மளவாகத்தானே அம் மலானுக்கிரக ரூபிணியாய்ச் சொப்பிரகாசமாயுள்ள சத்தி பதியும். அச்சத்தி பதிந்த மாத்திரையே சீவனைச் சிருட்டியாதிகளிற் றள்ளவுள்ள மலசத்தி நிவர்த்தியாகும். அந் நிவர்த்தியையடைந்த மகான்மாவுக்கு விரைவிலே துக்கசாகர சமுசார விரத்தியுண்டாகும்" எனவும்; "மகான்மாவுக்கு முத்திவிக்கினஞ் செய்யாநின்ற இந்த அதிகாரத்தால் யாது பயனென்னும் வைராக்கிய மெவர்மாட் டுதித்ததோ அவர்மாட்டு அப் பரமேசுவரன் மலபரிபாகத்தை யபேக்ஷித்துத் தனதிச்சையாற்றானே முத்திவியத்தியின் பொருட்டாயுள்ள கண்ணிறு லனுக்கிரகிப்பன்" எனவுமாம். இவ் வனுக்கிரகப்பிரசாதங் காட்டுஞ் சுருதி

களும் உகூ-ன் உரைக்கண் வந்துள்ளன. கன்மமலமில்லா விஞ்ஞானகலர்கட்குச் சுத்தகால நியதி முதலியனவோடுள்ள சுத்த மாயாதத்துவ அனுபவம் ஆணவமல பரிபாகத்தின்படியா மெனவும், பிரளயாகலர்கட்கு அசுத்த மாயாதத்துவ அனுபவம் கன்ம மல பரிபாகத்தின்படியா மெனவும் மேலைப் பௌஷ்கரம் பகரும்.

கூறிப்போந்த இருவினைச்சமம் :—நல்வினையின் மிக்க அசுவமேத யாக புண்ணியமும், தீவினையின் மிக்க பிரமக்கொலைப் பாவமும் ஒத்தனவாயின் அவை தம்முளொன்றுலொன்று தாக்கப்பட்டுச் சுந்தோபசுந்தநியாயமாய் அழிவுறும்; அவ்வாறே எல்லாப் பாவமும் புண்ணியமுஞ் சமப்பட்டவுட னழியுமென்று கூறுவாருமுளர். பற்றும் வரவுஞ் சமமுறின் மிகுதியொன்று மில்லையென்று கணக்கு முடிதல் போலப் பாவமும் புண்ணியமுஞ் சமமுற்றெழிவதே முடிவெனக் கூறுவாருமுளர். இம்முடிபிற்றுனே துலாத்தட்டு இரண்டினு மிடப்பட்ட நிறைகல்லும் பொருளுந் தம்மி லொத்து நிற்றல்போலப் பாவ புண்ணியங்கள் சமமுறுமெனக் கூறுவார் கூற்றும், பாவமும் புண்ணியமுமாகிய இரண்டும் அசைவற நிற்றலே இருவினையொப்பெனக் கூறுவார் கூற்றும், பிறவும் அடங்கும். இன்னோர் கூற்றுக்கள்—“கன்ம நாசத்திலே சீவனெப்போதுஞ் சிவனாய் விளங்குவன்” எனும் பொருள் பயப்பதாய், சஉ-ன் உரையி லெடுத்துக்காட்டப்பட்டதாயுள்ள ஸ்கந்தோபநிஷத் வசனத்தையும்;

“ யதாபச்யஃ பச்யதேருக்மவர்ணம் கர்த்தாரமீசம்புருஷம்
ப்ரஹ்மயோநிம்| ததாவித்வாந்புண்யபாபே விதூயநிரஞ்ஜநஃ
பரமம் ஸாம்ய முபைதி|| ”

என்னும் முண்டகோபநிஷத வாக்கியத்தையும், பிறவற்றையும் ஒட்டிய தீர்வைகளாயிருக்கின்றன. முண்டக வாக்கியப் பொருள் :—“பசுவெனுஞ் சீவன் எஞ்ஞான்று பொன்வண்ணனைக் கருத்தாவாய்ப் புருடனைத் தோற்றங்கட்கெல்லாங் காரணமாயுள்ள ஈசனைக் காண்கின்றனனோ அஞ்ஞான்று சீவன் முத்தனாகிய வவன் புண்ணிய பாவங்களை நீங்கினவனாய்க் களங்கமில்லாதவனாய்ச் சிவசாமியத்தை யடைகின்றனன்” எனவாம். இச்சுருதிக்கு—

“ விரிபுண் ணியபா வாதிகளை மேவு றாது நிவிர்த்திசெய்து
பிரிய மிகுந்த பரசிவவ பேத சொரூப மேயான
அரிய சாமி யத்தையினி தடைவா னவிருங் கற்பகப்பூந்
தெரியல்வனைந்த வீங்கியெழி இச் சிலையை வாட்டுந்திணிதோளீர் ”

என்னுஞ் சூதசங்கிதைச் செய்யுள் உபப்பிருங்கணமாயிருத்தலுங் காண்க. கன்மமிருக்கும்போது முத்தியில்லை யென்பதாக "கர்ம வ்யஞ்ஜக மப்யேதத்ரோதிஸத்யங் நமுக்தயே|" என்று மிருகேந்த்ராகம ஜ்ஞாநபாதமுங் கூறிற்று. இங்ஙனம் கன்ம நாசமே முத்தியெனுஞ் செய்தி வெளிப்படுதலின் அது—எக்கன்மமுஞ் சிவபோத நிகழ்ச்சிக்கு ஏதுவும் உரிமையுமென்ப துண்மையின் நிட்டையிற் கன்ம ஒழிவே அப்போதக்கேடு; அக்கேடே சத்திநி பாதமும், ஆணவமல நீக்கமும், மோக்கமுமாமெனும் பொருள் அருத்தாபத்தியாற் கொள்ளக் கிடக்கின்றது; என்னை? கன்ம விருத்திரகித மலசுமுத்தியின் மேலும் ஆணவ இருளிருத்தலின். சனன மரண மூலமாயுள்ள காமிய கன்மமும், நிட்காமிய கன்மமுஞ் சமாதிஞான விரோதிகளே யாகலின் அவை யொழிய வேண்டுமெனு நிச்சயத்தை "அந்தம் தமஃ ப்ரவிசந்தியேவித்யா முபாஸதே| ததோபூய இவதேதமோயஉ வித்யாக்ரதா" ௨|| என்று பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தின் ௩ ம் அத்தியாயமும். இவ் வசனத்தையே சொல்லிக்கொண்டு "அந்யதேவாஹுஸ் ஸம்ப வாதந்யதாஹுரஸம்பவாத்| இதி சுச்ரும தீராணும் யேநஸ் தத் விச சக்ஷிரே||"என்று ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தும் வற்புறுத்துக் கூறுகின்றன. பொருள்:—"எவர்கள் அவித்தை (= ஞானமில்லாத பிரகிருதிருப கன்மம்) என்பதை யனுட்டிக்கிறார்களோ அவர்கள் காடாந்தகார இருளை (= ஆணவமலத்தை) யடைகின்றனர். எவர்கள் (யாண்டும் ஆன்மசொருபமாக வியாபித்துள்ள ஈசனுக்கு வேறான) தேவதா ஞானத்தில் ஆசையுள்ளவர்களோ அவர்கள் அதனினும் பெரிய இருளிற் பிரவேசிக்கின்றனர்" எனவும், "அந்த அன்னியதேவ கன்மத்தையும் ஞானத்தையு முபதேசிப்பவரே ஞானத்தினுலும் (ஆன்மாவுக்கு) அன்னிய பலனையே சொல்லுகிறார்; கன்மத்தினுலும் அவ்வித பலனையே சொல்லுகிறார்; இவ்வாறு ஞானிகள் நவிலுஞ் செய்தியைக் கேட்கின்றோம்" எனவுமாம். உண்மைநிட்டை கூடாதார்க்குங் கூடி நழுவி நிற்பார்க்கு முரிய உபாயநிட்டை கன்ம வழியே யென்பதூஉம் இந்நூலில் உபாயநிட்டைவிவரம் என்பதன்கண் ணறியக் கிடக்கின்றது. போந்த சுந்தோபசுந்த நியாயமாயேனும், மற்றொரு நியாயமாயேனுங் கன்மங்கள் ஏககாலத்தி லொழியினுஞ் சமமுற்று நிற்கினு நலமே. சமமுற்று நிற்பவை—இப் படலத்து ௪௪-ஞ் செய்யுளிலுள்ளபடி அனுபவியாம லொழிதல் இலவென்பதேற்படினும், சுந்தோபசுந்த நியாயமாகவும் ஒழியா வென்பதேறபடினும் "தனக்குப் பிரியமாயிருப்பார்பாற் புண்ணியத்தையும், விரோதமாயிருப்பார்பாற் பாவத்தையும் விட்டு

விட்டுத் தியான யோக வழியாகச் சாசுவதப் பிரமத்தை யடைகின்றனன்'' என்னும் பொருளுற, ''ப்ரியேஷுஸ்வேஷு ஸுக்ருதமப்ரியேஷு சதுஷ்க்ருதம்| விஸ்ருஜ்ய த்யாநயோகேநப்ரஹ்மாப்யேதி ஸநாதநம்||'' எனவரு நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தின் ங-ம் உபதேசச் சுலோகத்தின்படி யொழியும். இவ்வழியானும் அவை முற்று மொழியவில்லை யென்பதுறுமாயின், இதனடுத்த படலத்து சஉ-ஞ் செய்யுள் நவிலுமாறு சுகமுந் துக்கமுஞ் சமமெனநிற்கு மெய்த்துறவிலும், இப்படலத்து அசு-ஞ் செய்யுளியம்புமாறு ஞானோதயத்திலும் எல்லாக் கன்மங்களு நசிக்குமென லுறுதியேயெனல் கடைப்பிடிக்க.

இரணிய கசிபன் மரபில்வந்த நிசுந்த னென்பானுக்குப் புத்திரர்களாய்த் தோன்றிப் பிரமனை நோக்கிக் கடுந்தவங் கிடந்து அவாவிய உருவெடுக்கவுங் கருதியவிடஞ் செல்லவும் பிறராற் கொல்லப்படாதுய்யவும் அப் பிரமன்பால் வரங்கள் பெறீஇப் பலரையும் வருத்து ஞான்று தேவர்களது சூழ்ச்சியாற் றங்கண்முன்வந்து நிற்குந் திலோத்தமை மீது மோகம் மிக்கு, ஏ பெண்ணே! நீ யெங்களிலெவர்க்கு மனைவியாவை யென்ற ஞான்று அவள் நும்மில் வீரமுடையார்க்கே யுரியேனென்றலுந் தம்மிற் போர்புரிந்து ஒருவரை யொருவர் வெட்டிக்கொண்டிறந்த செய்கை போன்ற ஒரு நெறியே (சுந்தன் உபசுந்தனெனப்படும்) அந்தச் சுந்தோபசுந்த நியாயம்.

மூலமல காரியமாய் உயிர்ப்பகையாய் விளையக்கூடிய காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியமெனும் ஆறுமே 'இகல்' எனப்பட்டது. இகல் = பகை. இதனை, ''காமக்ரோத லோப மோஹ மதமாத்ஸர்யமிதி அரிஷட்வர்க்கஃ|'' என்று ருக்வேத முத்கலோபநிஷதம் மொழிதலினறிக. இந்த அரிஷட்வர்க்கம் நாரதபரிவ்ராஜகம், வராஹம் முதலிய உபநிஷத்துக்களிலுஞ் சொல்லப்படும். அரி = பகை.

தலா, அனுக்ரகம் என்பன வடநூன்முடிபு.] (சஎ)

ஆற்ற லார்வ் வனுக்ரக நல்கருள்
தேற்ற மாமதி தீக்கையைச் சீடனுள்
ஊற்ற மேவு முளத்தினு மாரியன்
ஏற்ற மெய்யினு மாநின் றிழைக்குமால்.

மாவல்லமையோடு கூடிய அவ் வனுக்கிரகத்தைச் செய்யுந் திருவருளானது தெளிவாகிய ஞானவதியெனனுந் தீட்சையை, உள்ளபடி ஆசாரியனைத் தஞ்சமாகவடையுந் தரம்பொருந்திய சற்சீடனது உள்ளத்தினும், ஆசாரியன் கொண்ட திருமேனியினு மாக நின்று செய்யும்.

[மதிதீக்கை = ஞானதீக்கை. ஊற்றம் = பற்றுக்கோடு = தஞ்சம்; சே—திவாகரங் காண்க. மெய் = உடம்பு திருட்டிக்குப் புலப்படாச் சிவனைப் புலப்படுமாறு காட்டி நிற்ப திவ்வுடம்பேயாக லின் இது மெய்யெனும் பெயர்த்தென்பதூஉம், பொய்யுடம்பினை மெய்யென்பது மங்கலவழக்கென்பார் கூற்றுத் தள்ளற்பாலதா மன்றிக் கொள்ளற்பாலதாகாதென்பதூஉம் இந்நூலாசிரியரால் வடசொற்புகாது பாடப்பட்ட சேந்தன் செந்தமிழெனும் பெயரிய நூலில் "மறைந்தவுயி ரைத்தனது வண்மையினுற் காட்டிப்—பிறங்குதலின் மெய்யென் பெயர்தான்—பிறந்தவுடல்—பெற்ற திது நன்குள்ள ஞான்றே பெறற்குனடி—யற்றமில்வே லோயெற் கருள்." "புல்லெதிர்ப்பு ரூழுதுவோர் பொய்யுடம்பை மெய் யென்ற—னல்வழக்கென் றேசிலவர் நாட்டுநடு—வல்வழக்காய்—நிற்குங் கொலோயா னிகழ்த்துண்மை போலெனையாள்—பொற் குன்றுய் சேந்தா புகல்." என்றியம்புதலி னறிய வுள்ளன. உடம்பு உயிர்க்காதாரமெனப்படுவ தொன்றாகலின் ஆதார மெனும்பெயரும் நிகண்டு வழியா யதற்குளதென் றுணர்வார்க்கு இவ்வா றியம்புதலே யேற்புடைத் தென்றலும் இனிது புலப் படும்.] (சஅ)

இந்த வைந்து மியங்குயிர் கட்குறும்
பந்த முத்தி யிரண்டினும் பையுளின்
றந்த வீச னருளி னடக்குமென்
றுந்து நெஞ்சுழி யுன்னருண் மைந்தனே.

திருவருளை விரும்பிய மகனே! இவ்வைந்து கிருத்தியங்களும் இயங்கு திணைப்பொருள்களாயுள்ள சீவர்கட்குப் பொருந்தும் பெத்த முத்தியாகிய இரண்டு காலத்துங் குறைவில்லாமல்அந்த ஈசுரனுடைய அருளால் நடக்குமென்று உள்ளிடத்துற்றிருக்கும் உனமனத்திடை நினைப்பாயாக.

"ஸர்வஜ்ஞஃ பஞ்சக்ருத்ய ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேச்வர ஈசஃ பசுபதிஃ."

என்னும் ஜாபால்யுபநிஷத் வசனமும்,

"ப்ரஹ்மவிஷ்ண்வாதிபிஸ்ஸேவ்யக் ஸர்வேஷாம் ஜநகம்பரம்|"

"பஞ்சக்ருத்யநியந்தாரம் பஞ்சப்ரஹ்மாத்மகம் ப்ருஹத்|
பஞ்சப்ரஹ்மோபஸம்ஹாரம் க்ருத்வாஸ்வாத்மநிஸ்திதம்||"

என்னும் பஞ்சப்ரஹ்மோபநிஷத் வசனங்களும் இங்குரைக்கப்பட்ட படைத்தன் முதலிய ஐந்தொழில்களுஞ் சிவபிரானுக்கே யுரியனவென்பதை நிலைபேறு செய்வனவாயின. பொருள் :— "சருவஞ்ஞனும், பஞ்சகிருத்திய சம்பன்னனும், சருவேசுவரனும், ஈசனுமான பசுபதி" "பிரம விட்டுணு முதலியோராற் சேவிக்கப்படுவோனும், அனைவர்க்குஞ் சனகனுமான பரமன்" "சிருட்டி முதலிய பஞ்சகிருத்திய நியமன கருத்தனும், பெரிய வுரு வுள்ளவனும், பஞ்சப் பிரமருபமாம் பிரமன் முதலிய பஞ்ச கருத்தாக்களையுந் தன்னிடத்தில் உபசங்காரஞ்செய்துஉறுதியா யிருப்பவனுமான பஞ்சப்பிரம சொருபன்" எனவாம். சுருதி யிவ்வாறு கூறுதலின், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது தமிழ்மறையும் —"வாழ்வர்கண்டீர் நம்முளவர் வஞ்ச மனத்தீரே—யாவராலு மிகழப்பட்டிங் கல்லலில் வீழாதே—மூவராயு மிருவராயு முதல்வ னவனேயாந்—தேவர்கோயிலெதிர்கொள் பாடி யென்ப தடைவோமே" என்று கூறுவதாயிற்று. வேதங் கூறியாங்கு "ஜகஜ் ஜந்மஸ்திதி த்வம்ஸ திரோபாவ விமுக்தயஃ| க்ருத்யம் ஸகாரக பலம் ஜ்ஞேய மஸ்யைத தேவஹி||" என்று மிருகேந்த்ராகம பரமோக்ஷ நிராஸப்ரகரணமுங் கூறிற்று. பொருள் :—"உலகப் படைப்பும், காப்பும், அழிப்பும், மறைப்பும், அனுக்கிரகமுமாகிய ஐந்தொழில்களும் கருவிச் சத்தியோடும் பலமெனும் போக மோக்கங்களோடுமுள்ள இந்த ஈசுரனுடையனவா யிருக்கின்றன" எனவாம். திரோதானம் திதியினும், அனுக்கிரகம் சங்காரத்தினு மடங்கக் கூறுஞான்று தொழில்கள் மூன்றென்றுந் துணியப்படும்.

இன்றி-என்னும் வினையெச்சம் "பையுளின்று" என்பதில் உகர வீறாய் நின்றது செய்யுளாகலின். அன்று-என வருவனவற்றிற்கும் இவ்விதி கோடற்பாற்று. "அன்றி யின்றியென் வினையெஞ் சிகரந்—தொடர்பினு ளுகர மாய்வரி னியல்பே" என்பது சூத்திரம். உர்தல் =எறதல், சென்றிருத்தலெனும் பொருளுடைத்து: இதனை, "வானுந்து தேவர்கட்கோர் வான்பொருள்காண் சாழலோ" எனுந் தமிழ்மறை வாக்கானுமுணர்க.] (சுக)

ஆன்ற வாரிய னவ்வருண் மேனியாத்
தோன்ற லாலவன் றொல்சிவ மேயெனு
ஊன்று ஞாயமுண் டாவது மோர்தியென்
ருன்ற யாவுடை யையனென் பானரோ.

எல்லா நற்குணங்களு நிறைந்த ஆசிரியன் அவ்வருளே திரு மேனியாகத்தோன்றுங் காரணத்தினல் அன்னேன் முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளாகிய சிவமேயென் றுறுதிப்படுத்துமொரு நியாயம் அங்ஙனமுண்டாவதும் அறிவா யாகவென்று கருணாநிதியாகிய ஆசிரிய ருரைத்தருளினர். (௫0)

உயிர்க ளைக்கதி சேர்க்க வுஞற்றிடும்
அயர்வி லாவைங் கிருத்திய மன்னணம்
உயிரெ லாங்கதி யுற்றபி னேவுங்கொல்
செயிரி லோய்சொல் கெனக்குரு செப்புமால்.

சீவர்களைச் சேர்க்கவேண்டிய கதிகளிற் சேர்ப்பதற்காகப் பெத்தகாலத்திற் செய்யப்படுங் குறைவற்ற பஞ்சகிருத்தியங் கள் அப்படிச் சீவர்களெல்லாம் பரகதியடைந்த பின் நின்று விடுமோ? குற்றமற்ற குருவே! கூறுகவென்று சீடன் வேண்ட; ஆசிரியர் கூறலாயினர்.

[கொல் - ஐயப்பொருளில் வந்தது.] (௫௧)

ஒத்து ரைத்த வணங்குணை யொப்பனை
நீத்த வத்துவு மாயையு நிற்குமட்
டாத்து மாவு மளப்பின்றி யார்தலால்
நாத்தி கூறற் கொணுதெந்த ஞான்றுமே.

வேதம் விளம்பியபடி அளவு சமமென்பனவுந் தாய் தந்தை களுமில்லாத பரம்பொருளும், மாயையும் எக்காலம் வரையிலு முள்ளனவோ அக்காலம் வரையிலுஞ் சீவான்மாக்களும் அள விறந்தனவாக விருக்குமாகலின், எந்தக்காலததிலேனும் பஞ்ச கிருத்திய நாத்தி கூறெண்ணது.

[உரைக்கப்பட்ட நித்திய பஞ்சகிருத்தியமே அனவரத தாண்டவமென்றுங் கூறப்படும். இதனை, "ஆமே திருக்கூத்

தனவரத தாண்டவம்" என்று திருமந்திர நூல் நாலாந் தந்திரத்தே நவிலுமாற்றுனு மறிக.

நாத்தி= இன்மை. செயவெனெச்ச வாய்பாடு பற்றி வந்த 'கூறற்கு' என்பதில் கு-விகுதி. அனே-(அன்னே) என்றவிடத்து "ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே'' எனும் விதிப்படி தந்தையென்பதை வருவித்துரைத்துக் கொள்க.] (௩௨)

எண்ணி லாத பசுக்களென் றேர்நுதற்
கண்ணு ளான்சொன் னுடித்திடல் காண்டலிற்
பண்ணு பஞ்ச கிருத்திய நித்தமென்
றெண்ண லாமுயிர்க் கூத்திவை யேயரோ.

பசுக்கள் எண்ணிறந்தனவென்று அழகிய நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபரஞ்சுடரின் வேதாகமங்கள் கூறுதலை நாம் காண்கின்றேமாதலின் அப்பரஞ்சுடராற் செய்யப்படும் அந்தப் பஞ்ச கிருத்தியங்களு நித்தியமென் றெண்ணுதல் பொருந்தும். ஆட்ட ஆடும்படியாய சீவர்கணிமித்தம் பரமபதியாற் செய்யப்படு திருநடனமும் இக் கிருத்தியங்களே.

['ஆன்மாக்கள் அனந்தம்' என்பது வெளியாக "ஆன்மாக்மள் யாவும்" எனும் அருத்தத்திலே "ஸர்வேஷ்வாத்ம'' என்று சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் ரு-ம் பிரபாடகத்துப் ௧அ-ங் கண்டமும், "அநித்தியங்களில் நித்தியனுய்ச் சேதனங்களிற் சேதனனுய்ப் பலவற்றிலு மொருவனுயிருக்கிறவன் (ஈசானன்)" எனும்பொருள் வெளியாக; அங்ஙனம் 'பஹூநாம்' என்பது சேதனமாகிய ஆன்மாக்கள் அனேகமெனும் பொருடர "நித்யோ நித்யாநாம் சேதநச் சேதநாநா மேகோபஹூநாம்'' என்று கடோபநிஷத்தின் ரு-ம் வல்லியுஞ் சுவேதாச்வதரோபநிஷத்தின் ௬-ம் அத்தியாயமும், "பிராணன்களென்னுஞ் சீவான்மாக்கள் சத்தியம்" என்னும் பொருளுற ''ப்ராணுவைஸத்யம்'' என்று பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தின் ௨-ம் அத்தியாயத்து ௩-ம் பிராஹ்மணமும், "ஆன்மாவானது வியாபக மில்லாததுமன்று, க்ஷணிக பதார்த்தமுமன்று, ஒன்றுயுளதுமன்று, சடமுமன்று" எனும் பொருளுற "நாவ்யாபகோநக்ஷணிகோநைகோநாபி ஜடாத்மக:|'' என்று மிருகேந்த்ராகம பசுலக்ஷணப்ரகரணமும், "ஏககாலத்தில் யாவர்க்கும் முத்தி காணப்படாமையின் அவ்வான்மாக்கடோறுமுள்ள ஆணவமலசத்தி அனேகமென்று கூறல்வேண்டும்'' எனும்பொரு

றூற, "கிந்து தச்சக்தயோநேகாயுகபந் முக்த்யதர்சநாத்|" என்று மேலைய ஆகம பாசலக்ஷணப்கரணமுங் கூறுதலின் "எண்ணிலாத பசுக்களென்றேர்நுதற் கண்ணு ளான்சொன் னெடித்திடல் காண்டலின்" என்று கூறினமை தெளிக. போந்த பிருஹதாரண்யக வசனத்தில் "ப்ராணாஃ" என்பது (பஹுவசநம்) பன்மைச் சொல்லாகலிற் சத்தியமான சீவான்மாக்க ளனந்தம்; அவை பல பேதமாகவுள்ளனவென்பதும், மிருகேந்த்ர வசனம் 'ஒன்றுயுளதுமன்று' எனும் பொருடருதல் சீவான்மாக்கள் அனேகமென்பதைக் காட்டிற்றென்பது மினிது பெறுக. "மகாசேனைகளாகிய ஆன்மத்திரள்கள் அந்தரங்கபுத்தியுடன் வணங்கிக் கொண்டு அவனது சுவாதீனத்தி லிருக்கின்றமையின், பரமேசுவரியாகிய நின் திருமகன் (=முருகன்) மகாசேனனெனச் சொல்லப்படுகின்றனன்" என வேதோபப்பிருங்கணம் விளம்பினதூஉம் ஈண்டுக் கருதத் தக்கது. இது, ஸ்காந்தமஹா புராண சம்பவ காண்டத்து ௩௰-ம் அத்தியாயத்து உ௪-ஞ் சுலோகம்.

சொல் - ஆகுபெயரால் வேதாகமங்களை யுணர்த்திநின்றது. அவை சிவபிரான் றிருவாக்காகலின் "நுதற்கண்ணுளான்சொல்" எனப்பட்டன. உரிய சுருதி முதலிய பிரமாணங்களெல்லாம் சைவ சமயசாரத்திற் சிவபெருமானே வேதங்களை யருளிச் செய்தவனெனும் அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டன. "ஸர்வாகம மயச் சிவஃ" என்னும் நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத் வசனம்—"சகலாகமஸ்வருபன் சிவன்" எனும் பொருடருதலையும் ஈண்டுக் கருதிக் கொள்க.] (௫௩)

சீவ ரித்துணை யென்றந்தத் தைவத
மாவ தோரற் கொணாதுகொ லென்பையேல்
மூவி றெய்வந்தன் மாண்வரம் புள்குமே ற
சீவர் தந்தொகை யுந்தொகை செய்யுமால்.

என்னைப் போன்றாராற்று ளறியப்படாததாகும் அந்தச் சீவர்கள் தொகுதி; அஃதிவ்வளவிற்றென்று அந்தத் தெய்வமாவதறிதற்கு ஒண்ணாததோவென்று நீ கேட்கில், அந்த ஒழிவற்ற தெய்வம் தன்பெருமையை அளந்தறியுமாயிற் றன்னுடைய அந்தரியாமித்துவத்திற்கு எண்ணிறந்த மூர்த்தங்களாயுள்ள ஆன்மகோடிகளையும் ஒரு கணக்கிட் டறியும்.

[இறைவன், தன்பெருமையை அளக்கொணாத் தன்மையினனென்பது "தம்பெருமை தானறியாத் தன்மையன்காண்

சாழலோ" என்னுந் தமிழ்மறைக் கூற்றுனு மறியப்படும். "உம்ப ராலு முலகினவ ராலும்—தம்பெருமை யளத்தற் கரியானூர்— நண்பு லாவு மறையோர் நறையூரில்" எனத் தமிழ்மறையில் ஞான சம்பந்தப் பெருமானது திருவாக்காய் வருதலுமது. ஆகலின், அவ்வளக்கொணுத் தன்மை அவனை யளவு படுத்தாது பெருமை யினும் பெருமையைக் காட்டுவதொன்றாகலின் அவனுடைய அந்தரியாமித்துவ சித்து மூர்த்தங்களும் அளவிட்டுரைத்தற் கமைவனவல்லவென்பது போதருமாகலின் அது, பின்வரு செய்யு ளானு முணர்த்தப்படுகின்றது. இங்ஙனம் பஞ்சகிருத்தியங்களு நித்தியமென்பது சித்தித்தது.

"தைவதமாவது" என்றதிலுள்ள ஆவது - ஐயப்பொருளில் வந்த தெனினும், ஆனது எனுமெழுவாய்ச் சொல்லுருபின் திரிபெனினுமாம்.]

## 6. பஞ்சபாச விவரம்

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

ஆதலா லிதுவிங் கோதற் கமைவதின் றறிதி யென்ன
ஓதலுஞ் சீடன் றீர்த்த னொளிமுக கமல நோக்கி
ஏதமாம் பாசஞ் சீவ னியற்கையே லகல்வ தெவ்வா
றூதவ மனவைச் சுட்டா லகலுமோ தவள மென்றான்.

(கணக்கிட்டு) அறியாதாகலின் (வாக்குக்கும் மனத்துக்கு மெட்டாத) இவ்விடயம் இங்கே கூறுதற் கமைவதில்லை; இதனை நீ அறிவாயாகவென்று ஆசிரியர் விடையிறுத்தலும்; சீடன், தேஜோமய கமலமலர்போல விகசித்த அவரது வதனத்தை நோக்கி, ஆதவனையொத்த ஞானதேசிகனே! குற்றமாகிய பாசம் சீவனுக்கு இயற்கையாகில் அது நீங்குவதெப்படி? சங்கினை நெருப்பிலிட்டுச் சுட்டால் அதற்கு இயற்கையிலுள்ள வெண்மை போகுமோ? என்றான்.

[தீர்த்தன் = குரு; தீர்த்தம் = ஆகமசாத்திரமாகலின் அதனை யுணர்ந்தோற் கிப்பெயர் போந்தது.] (௬௫)

அங்கண்மா வத்தன் கூறு
மறிவுடை மகனே கேட்டி
இங்கணே பொருந்தா தந்த
வெழின்மன வுவமா னந்தான்

செங்குருச் செம்பின் மாசு
நாற்றஞ்செந் நிறமும் போலத்
துங்கமின் மலமோர் மூன்றுந்
தொல்லுயிர் மாட்டுண் டன்றே.

அங்ஙனம் அந்தப் பேராசிரியரானவர் கூறுவான்றொடங்கினர். அறிவுள்ள மைந்தனே! கேட்பாயாக. இங்ஙனம் அவ்வழகிய சங்குத் திருட்டாந்தம் பொருந்தாது. செந்நிறமுள்ள செம்பிலே களிம்பும், நாற்றமும், நிறமுமுள்ளமைபோல அசுத்தமான முத்திற மலமும் அனாதியான உயிர்களிடத்தி லுண்டு.

[குரு = நிறம். அக்கண் = அவ்விடம். இக்கண் = இவ்விடம். "அக்கட்கொண்டான், இக்கட்கொண்டான்" எனத் தொல்காப்பியத்துப் புள்ளி மயங்கிய லுரையில் வருதலுமறிக.] (௯௬)

சவிரதக் குளிகை யாலே தாமிரங் களங்க நீங்கிப்
புவிபுகழ் பொன்னு மாறேர் பொருவிலா வருளா லந்த
விவிதமா மலங்க ளெல்லாம் விலகிய பின்ன ராதன்
துவிதமில் சிவமே யாகித் துவிதமற் றிருப்ப னன்றே.

ஒளியுள்ள இரச குளிகையாற் செம்பு, களிம்பு நீங்கி உலகத்தாராற் புகழப்பட்ட பொன்னெனவாதல்போலச் சமானரகிதத் திருவருளாற் பலவகைப்பட்ட மா மலங்களுமகன்ற பின்பு ஆன்மாவானவன் துவிதமில்லாத சிவத்தன்மையை யுற்றுச் சுத்தாத்துவித முத்தியிலிருப்பன்.

[மல நீக்கத்தின் பின்னர்ச் சீவன் சிவத்தன்மை யுறுமென்றல்—"கன்ம நாசத்திலே சீவ னெப்போதுஞ் சிவனாய் விளங்குவன்" என்று ஸ்கந்தோபநிஷத்தும், "களங்கமில்லாதவனாய்ச் சிவசாமியத்தை யடைகின்றனன்" என்று ஸ்ரீகண்டகோபநிஷத்தும், "திரிமலந்தீர்ந்து சிவனவ னாமே" என்று திருமந்திரமும், பிறவுங் கூறுமாற்றானே யுறுதிப்படும்; இவை முற்போந்த வுரைகளிலும் இயைபுபற்றிக் காட்டப்பட்டுள. செம்பு பொன்னாதலென்னும் அருந்தொழிற் பயனை நம்பாதார் பொருட்டுப் பிறிதோருவமானமும் அனுபவ சாக்ஷியும் வருஞ் செய்யுளிற் கூறுவாராயினர்.]

தண்டுலத் தனுதி யாகத் தவிடுமி முளையுண் டேனும்
விண்டிடுந் துவைக்குங் காலவ் விதமல மனுதி யேனுங்
கொண்டிடு மருளால் வீயுங் குயின்றது சரதமென்னற்
கெண்டிகை யேத்த வுள்ள விகலரு ளாளர் சான்றால்.

அரிசியொடு அனுதியாகத் தவிடு, உமி, முளையாகிய இவை களிருப்பினுங் குத்தும்போது அவைகள் அரிசியைவிட் டகலும். அப்படியே மலங்கள் அனுதியாக விருப்பனவாயினும் ஆன்மாவை ஆட்கொண்டருளுந் திருவருளாலே தஞ்சத்தி கெட்டு நிற்கும். இவ்வாறு சொன்னது சத்தியமென்பதற்கு அட்டதிக்கிலுள்ளோருந் துதிக்குமாறு (சீவகரணம் சிவகரணமாய்) நிற்கின்ற அருள்வலி வாய்ந்த ஆன்றோரே சான்றாக வுள்ளார்.

[௫௬, ௫௭, ௫௮-ஆகிய விச்செய்யுள்களிற் கூறப்பட்ட செம்பிற் களிம்பு, தண்டுலத்திற் றவி டுமி முதலிய திருட்டாந்தங்களும் அவற்றின் நீக்கமும்—

" தண்டுலஸ்ய யதா சர்மயதா தாம்ரஸ்ய காளிமா|
நச்யதிக்ரியயாவிப்ர புருஷஸ்ய ததாமலம்|
ஜீவஸ்ய தண்டுலஸ்யேவ மலம்ஸஹஜமப்யலம்|| "

என்று மஹோபநிஷத்தும், "துஷேண பத்தோவ்ரீ ஹிஸ்யாத் துஷாபாவேது தண்டுல:|" என்று போந்த ஸ்கந்தோபநிஷத்துங் கூறுதலி னறியக்கிடக்கின்றன. "நெல்லிற் குமியு நிகழ்செம்பினிற் களிம்புஞ்—சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி—மலகன்ம மன்றுளவாம்" என்று சிவஞானபோதத்துங் கூறப்பட்ட இச் சகர திருட்டாந்தங்களைக் கண்ணுற்றார் பல்லோருள்ளும் இவை, வேத படிதமல்ல வென்பார் கூற்று மறியார்கூற்றேயாயிற்று. தண்டுலம்=அரிசி. "வ்ரீஹி:"=செந்நெல். ஆன்மாவுக்கு வெளியே காரணதேகத்தின் கண்ணே சனன மரண விருக்கமென நின்று தளிர்த்துக் காய்க்குந் தன்மையது கன்மமாகலின் அரிசியின் வெளியிடத்துள்ள முளையைக் கன்மமலத்துக் குவமித்துக் கொள்க.

[எனும்=ஆயினும்; எனினும் என்பதன் மரூஉ.] (௫௮)

மலமகன் றறிஞ ராகி மகத்துவம் புரித லானும்
நிலமிசை யுலப்பு நீங்கி நிமலனை யடைத லானுஞ்

சொலுமிந்தவுவமையாவுந் துகளற்ற வுவமையென்று இலங்கிய வாக மங்க ளியம்புதல் பொருந்து மாதோ.

மலத்தினின்று நீங்கிப் பதிஞான முடையராய் அற்புதங் களைச் செய்தலானும், இக்கன்ம பூமியிற் பெத்தான்மாக்கள் தேகவியோக மெய்துதல்போ லெய்தாது அனாதி முத்தனுடைய திருவடி நீழலை யடைதலானும் மேற்கூறப்பட்ட உவமானங்க ளெல்லாம் ஆபாசமற்ற உவமானங்க ளென்று விளக்கத்தோடுங் கூடிய ஆகமங்கள் கூறுதல் பொருத்தமாகும்.

[ஆகமம்-என்னும் வடசொல் 'வந்தது' என்னும் பொருளைப் பயத்தலின், எங்கிருந்து வந்ததெனுங் கடாவுக்குப் பரமாப்தாது திருநாவி லிருந்தென்பது விடையாகலின், ஈண்டு "ஆகமங்கள்" என்றது வேதாகமங்களை யென்க.] (௫௯)

முன்னரஞ் ஞானத் தாலுண்
மூடுண்ட வேழைச் சீவன்
பின்னர்மெய்ஞ் ஞானத் தாலுட்
பிறங்கிடக் கண்ட தக்கார்
பின்னவெம் மலந்தான் சேர்க்கை
யியற்கையோ பேசி டாயென்
றென்னகா ரணத்திற் காக
வினவுவ ரிருந்தே ருதே.

பிரதமத்தில் அஞ்ஞானத்தா லாவரிக்கப்பட்ட அறிவுடைய தாகிப் பரிதபிக்கத்தக்க நிலையிலிருந்த சீவன், பின்பு பதிஞான விளக்கத்தால் நன்கு பிரகாசிக்கக்கண்ட பெரியோர் (குரு வுபதேசித்த மார்க்கம் பிடித்து) அசைவறவிருந்து மேனிலைகளிலேறுங் காரியத்தி லிராமல் ஆன்ம வறிவுக்கு வேறாகிய கொடிய மலம் சேர்க்கையோ? இயற்கையோ? கூறுக வென்று எதற்காகக் கடாவுவர்? கடாவ நியாயமின்று.

[எகர வினாவடியாப் பிறந்த 'எவன்' என்னும் அஃறிணைக் குறிப்பு முற்று வினையும்பெயர் என்-என விகாரப்பட்டு, அகரச்சாரியை பெற்று "என்ன" என நின்றது. "சொன்னவித் தொழில்க ளென்ன காரணந் தோற்ற" என்று அருணந்திசிவாசாரியரும் (சிவஞான சித்தியாரில்) கூறினர்.] (௬௦)

செம்பெனுஞ் சீவற் குள்ள
　　திரிமல விவரங் கூறிற்
செம்பினிற் காளி தம்போ
　　லாணவஞ் செறிந்து நிற்குஞ்
செம்பினி ளூற்றம் போலச்
　　செனிக்கிற கன்ம நிற்குஞ்
செம்பினிற் செம்மை போன்மா
　　யாமலஞ் சிறந்து நிற்கும்.

செம்பென் றுவமிக்கப்பட்ட சீவனுக்குள்ள மும்மலங்களின் வகையினைக் கூறப்புகின், செம்பிலே களிம்பு வெட்டுவாய் தோறுந் தோன்றி அதன் சொரூப முழுதையும் மறைத்து நிற்பது போல ஆணவமலம் அறிவின்கண் வியாபித்திருக்கும். அச்செம்பின் வாசனைபோலக் காரணதேகத்தினின்று தோன்றி விருத்தியாகி வருங் கன்மமல நிற்கும். அச்செம்பிற் செந்நிற மிருப்பது போல மாயாமலம் (காரணதேகம் முதலியனவாய்ச்) சிறப்புற்றிருக்கும். (கூ)

ஆணவ மான தந்த காரமா யறிவா லன்றிக்
கிணம தாகா தாகிக் கிளர்சித்தை மறைத்துச் சீவர்
காணுணு வணமே சேர்ந்து கலந்துளே யிருப்ப தாகி
ஆணவப் பெயருக் கேற்ப வணுக்களை யணுவா யாக்கும்.

ஆணவமல மானது (பூதவிருளையொத்த) இருளாய் ஞானத்தாலன்றி மற்றொன்றால் ஒழியாததாகிப் பிரகாசமுடைய ஆன்மவறிவை மறைத்துத் தானிருப்பதைச் சீவர்களறியாவண்ணம் அவர்களோடு கலந்து உள்ளே யிருப்பதாகி ஆணவமென்னுந் தன்பெயருக்கேற்ப அணுக்களெனும் பெயரிய வுயிர்களை அணுக்களாகச் செய்யும் (மாலையதாம்).

[ஆணவமல இலக்கணம் இவ்வாறிருக்கும், அஃதனாதி நித்திய மென்பதற்குரிய சுருதிமுதலிய வெடுத்துக்காட்டுகள் பலவும் இப்படலத்து க-ன் உரையிலேயே வந்துள்ளன. "இருளான பொருள் கண்ட தல்லாற்-கண்ட-என்னையுங் கண்டிலேனென்னேடி தோழீ" என்று தாயுமானசுவாமிகள் சுவானுபூதியிலறிந்துரைத்தவாற்றானும் அவ்விலக்கணம் சால்புடைத்தாகின்

றது. 'இருளான பொருள்' என்றதனானே இருளுமொரு பொருளே யென்பது வலியுறுதலு மோர்க. ஆன்மா இவ் வாணவத்திற் கட்டுண்டமையின் 'அணு' எனப்பட்டதாகலின் "ஆணவப் பெயருக் கேற்ப வணுக்களை யணுவா யாக்கும்" என்றார் ஆசிரியர். ஆன்மா அணு வெனப்படுமென்பதை "ஏஷோரணுராத்மா" என்னும் முண்டகோபநிஷத் வசனத்தினாலும், "ஜீவாத்மரூபம் ஜ்யோதிரூப மணுமாத்ரம் வர்த்ததே" என்னும் ஸாமவேத நியாநபிந்தூபநிஷத் வசனத்தினாலும்,

" சரீரப்ராதேசாங்குஷ்டமாத்ர மணோரப்யணுயம்
த்யாத்வா தஃ பரமதாங்கச்சதி "

என்னும் மைத்ராயண்யுபநிஷத் வசனத்தினாலும் அறிக. ஈற்றிற் காட்டப்பட்ட வசனம்—"சரீரத்தின் இருதயத்திற் பெருவிரலளவாயுள்ள (ஒளி) வடிவில் அணுவுக்கணுவா யிருக்கின்றதைத் தியானித்துப் பரம்பொருளை யடைகின்றனன்" எனும்பொருளைப் பயக்கும். அணுவுக்கு அணு=உயிரினுக் குயிரான கடவுள். "உடம்பினுள் அணு விருக்கின்றது" எனும் பொருளில் "அஸ்த்யணுஸ் தநௌ" என்று சிவஜ்ஞாநபோதம் ௩-ம் ஸூத்ரத்தின் மொழிதருவதும், "மேவிய சீவன் வடிவது சொல்லிடிற்—கோவின் மயிரொன்று நூறுடன் கூறிட்டு—மேவிய கூறது மாயிர மாயினல்—ஆவியின் கூறுநா றாயிரத் தொன்றே." என்று திருமந்திரந் தெரித்திடுதலும் மேலைச் சுருதிநெறியே யென்க. எ-ன் உரையெடுத்துக் காட்டுகளின்படி வியாபகத்தன்மையுள்ள சீவான்மாவை அணுவென்று கூறும் இக்காட்டுகளாலும் அணுவாக்கிக் கொண்டிருப்பது ஆணவமலமென்றல் சுருதியின் கருத்தென்பது பெறப்படுகின்றது. இதுவேயுமன்றி, மசகமுஞ் சீவனேயாகலின் அதன் நுண்ணுடம்பாகிய பிரத்தியக்க அளவையானும் சீவன் அணுவென லேற்படுகின்றது.] (௬௨)

இம்மலஞ் சீவர் தம்மாட் டிருத்தலிற் கறிவு மாண்ட
மம்மர்சேர் மூலத் தாக்க மூர்ச்சையுஞ் சான்று மாசார்
எம்மலங் களுக்கு மேலா யிருக்குமிம் மலத்தை நீத்தார்
மும்மல வணுக்க ளாகார் முத்தராய்ப் பரமா வாரே.

இந்த ஆணவமலம் சீவர்களிடத்துள்ள தென்பதற்கு அறிவு கெட்ட மயக்கஞ் சேர்ந்த மூலாதார நித்திரையும், மூர்ச்சையுஞ் சாட்சிகளாகும். குற்றத்தோடு கூடிய ஏத்திர மலங்களுக்கும்

மேலாகிய இம்மலத்தை யொழித்தோரே திரிமலமுமுள்ள அணுக்களாக மாட்டார். முன்னர்ச் சீவன் முத்தராகிப் பின்னர்ப் பரமுத்தியிற் சிவசாமியத்தைப் பெற்றவராவர்.

[இச்செய்யுட் பொருளை—"ஸுஷுப்திகாலே ஸகலேவிலீநேதமோபிபூதஸ் ஸுகருபமேதி। புநச்ச ஜந்மாந்தர கர்மயோகாத் ஸஏவஜீவ: ஸ்வபிதிப்ரபுத்த:॥" என்னுங் கைவல்யோபநிஷத மொழிகள் நிலைபெறுத்துவனவாயுள. என்னை? "சுழுத்தி காலத்திற் சகலமும் இலயமுற்றிருக்கையில் தம:=இருளினற் சூழப்பட்டவனுய்ச் சுகருபத்தை யெய்துகின்றனன்; பெயர்த்துஞ் சன்மாந்தர கன்மசம்பந்தத்தினல் அச் சீவனுனவனே விழித்துக்கொண்டு பெயர்த்துஞ் சுழுத்தியை யடைகின்றனன்" எனும் பொருள் பயத்தலின்.] (௬௨)

கேவல மிதுவே யாகுங் கிளரருட் கலையாற் கிஞ்சில்
வீவுறு தகலுஞ் செவ்வி சகலமாம் விரவு மந்தக்
கேவலந் தானே யல்லாங் கிளக்கிய சகல மெல்லாம்
ஆவியாமுயிர்கட்கெல்லாமறைந்தவி ரண்டுமுண்டால்.

இந்த ஆணவமலமே (முன்னர்க் கூறப்பட்ட மூலத்தூக்கம் மூர்ச்சையெனப்படுங்) கேவலாவத்தையாகும். அருளால் நடத்தப்படுகின்ற பிரகாசருப கலாதத்துவத்தால் அம்மலந் தனது காரணங் கெடாமே காரியத்திற் (சாக்கிர சொப்பனங்களிற்) சிறிது நீங்கிநிற்கு நிலையே சகலாவத்தையாகும். (ஆராயுமிடத்துச்) சுழுத்தி நித்திரையிற் கலந்துள்ள அந்தக் கேவலாவத்தையே இரவாகும். (பின்னே கூறப்படுஞ்) சொப்பன சாக்கிரங்களிற் கலந்துள்ள சகலாவத்தையே பகலாகும். ஆவியாகிய சீவர்கட்கெல்லாம் கூறப்பட்ட இரண்டவத்தைகளு முள்ளன.

[கேவலம்= தனித்து நிற்குநிலை. இவ்வாறு நிற்கும் ஆன்மாவையே 'சருவ சரீரோபாதியின்றிச் சைதன்னியப்பிரமமாய் அவித்தியோபாதிக் குட்பட்டதாயுள்ள பிரத்தியகான்மா' என்று ஸர்வ ஸாரோபநிஷத்து சாற்றுகின்றது. 'விசுவன், தைசசன் பிராஞ்ஞன் என்னுமிவர்கள் தத்தம் அவித்தியோபாதி நீங்கினவுடன் அடங்குமிடமாயுள்ள பிரத்தியகான்மாவே கூடத்தன்,' என்று பைங்கலோபநிஷத்தின் ௩-ம் அத்தியாயம் மொழிகின்றது.

கிஞ்சித் - என்னும் வடசொல்லே "கிஞ்சில்" எனத் திரித்துரைக்கப்பட்டது. உண்டு - என்பதற் சேயும்விதி ௨-ஞ் செய்யுளுரையகத் துரைக்கப்பட்டதே யாம்.] (௬௩)

வேதநன் னுணுக்கந் தேரார்
மிளிருயிர்க் காண வந்தான்
ஏதெனக் கடாவு வாரஃ
தினையஞா யங்க ளாலோர்
போதுமொவ் வாதஞ் ஞானம்
பொழுதைச்சி மூத மூடு
மாதிரி பெனிற்றன் னுக்குண்
மறதியேன் மருளேன் மன்னே.

வேதத்திலுள்ள நல்ல நுட்பங்களையறியுங் கூரிய புத்தி யில்லாதோர் பிரகாச அறிவுடைச் சீவனுக்கு ஆணவமலம் ஏதென்று ஆட்சேபிப்பர்; இதுகாறுங் கூறிவந்த நியாயங்களால் அக் கேள்வி ஒரு காலத்தும் நியாயமான தாகாது. (அப்படி) அஞ் ஞானமொன்றுள்ளதாயின், சூரியனைக் காளமேகம் மூடுவது போல ஒருவிதக் கேடாக விருக்கலாமென்னில், மேகம் சூரியனை மூடுவது சூரியனுக்குள்ளிடத்தன்று, வெளியிலாகும்; அத்தன்மை போல்வதெனின், சீவனுக்குள்ளே நிகழும் அவத்தைகளாகிய மறதியும், மயக்கமும் எவ்வாறுள வாகும்?

['ஆணவமலம்' என்னுஞ் சொல்லால் அஞ்ஞானங் கூறப்படவில்லையே அஃதேதென மயங்கி நிற்பாரையே "வேதநன்னுணுக்கந் தேரார்" என்றார். "மூடுமாற" எனற்பாலதில் ற-விகாரத்தாற் றொக்கது. திரிபு = கேடு; "திரிதலே புலாவல் கேடாம்" எனும் மகாவேதுகைக் கூற்றதைக் காண்க.] (௩௫)

முகிலுழி மறைந்த வென்றாழ்
மூதொளி யிருது தன்னுட்
புகரற விலங்கன் மானப்
பூரண வாத்து மாவுந்
துகண்மலஞ் சூழ்ந்தா லுந்தான்
றுலங்கிட வேண்டு மிந்தத்
தகவெது மிலாமை யாலத்
தனைமல மிருத்த றிண்ணம்.

மேகத்தான் மறைக்கப்பட்ட சூரியன் தனது பழமையான பிரகாசங் கெடாமல் தன்னளவிற் களங்கமின்றிப் பிரகாசித்தல்

போலக் குற்றமாகிய அஞ்ஞானம் ஆன்மாவுக்கு வெளியிலே சூழ்ந்து கொள்ளினுங் குறைவற்ற அவ்வான்மா--தன்னுடைய ஞானந் தனக்குட் பிரகாசிக்க விருக்கவேண்டும். இப்படி யிருக்குந் தன்மையில் எவ்வளவும் ஆன்மாவுக்கின்மையால் அதன்கண் அநாதிபந்த (அஞ்ஞான) ஆணவமலமிருத்தல் உறுதியே. (௬௬)

சுழுத்தியி லிருந்தோ னந்தச்
சுழுத்தியை விளக்க லானல்
விழுப்பொரு ளாய வான்மா
வினுக்குமே லறிவுண் டென்னும்
வழக்கினைக் கணித்தீண் டாய்ந்த
வண்மையுந் தெரிப்ப லாண்டுச்
சுழுத்தியி லுணருஞ் சித்தந்
தொலைவின்றி யுளதா லொவ்வும்.

(இதயத்தான) சுழுத்தியவத்தையி லிருந்தவன் (கண்டத்தான சொப்பனங்கடந்து, இலலாடத்தான) சாக்கிராவத்தைக்கு வந்தபோது சுழுத்தியவத்தை சுகமாகவிருந்ததென்று அதனை விளக்கிக் கூறலாற் சிறந்த நற்பொருளாகிய ஆன்மாவுக்கு, மேலான அறிவுண்டென்னும் வார்த்தையை இங்கே கணக்கிட்டாராய்ந்த வளப்பத்தையுங் கூறுவேன்—அந்தச் சுழுத்திகாலத்தறிகருவியான சித்தம் மாத்திரம் ஒடுங்காது சீவித்திருத்தலின் அக்காலத்து மறிவுண்டென்பது பொருத்தமே.

["சுழுத்தியி லுணருஞ் சித்தந் தொலைவின்றி யுளதா லொவ்வும்" என்றது "சித்தைககரண ஸுஷுப்த்யவஸ்தாபவதி" என்னுஞ் சுருதி நிச்சயமாயிருக்கிறது. இது, பைங்கலோபநிஷத்தின் உ-ம் அத்தியாயத்தது. பொருள்:—"சித்தமாகிய ஏக கரணத்தையுடையதே சுழுத்தியவத்தை" எனவாம். "சென்றணையுஞ் சித்தமித யத்து" என்று சிவஞானபோதந் தெரிப்பதூஉம் அது.] (௬௭)

அயர்துரி யத்து மேலு
மறியறி வின்மை யானும்
மயலுறு சுழுத்தி யேய்ப்ப
மதித்தொரு காறு கூறற்

இயல்வதில் லாமை யானு
மிவைகளைக் கூடிச் சிக்குந்
துயிலுணர் சுழுத்தி யூகஞ்
சுயம்புவென் றிடலொவ் வாதே.

அந்தச் சித்தமெனுங் கருவியு மயர்ந்துவிட்ட நாபித்தான துரியாவத்தையிலும், மூலாதார துரியாதீதாவத்தையிலும் அறியு மறிவின்மையானும்; இவ்விரண்டவத்தைகளிலும் மயக்கமுள்ள சுழுத்தியறிவைப்போல நித்திரையனுபவத்தைச் சற்று நிதானித்து ஒரளவு கூறுதற்கு இயலாமையானும் இரண்டவத்தைகளையுங் கூடி நீங்குமொரு நித்திரையின்கண்ணே யுணருஞ் சுழுத்தியறிவு—(கலை, சித்தமெனுங்கருவி இவற்றின் சார்பிற் றோன்றுவதாகலின் அதனைச்) சுயம்புவென்று கூறுதல் பொருந்தாது.

[சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் அ-ம் பிரபாடகத்துப் கக-ங்கண்டத்தில் "ஸ்வப்நம் நவிஜாநாத்யே" எனுமிடத்திலே "நாஹகல்வயமேவக் ஸம்ப்ரத் யாத்மாநம் ஜாநாத்யயமஹமஸ்மீதி நோஏவேமாநி பூதாநி" என நிகழ்ந்துசெல்லும் வசனம்—"உண்மையாகவே அவன், நானென்று ஆன்மாவையறிந்திலன்: வேறொன்றையு மறிந்திலன்" எனும் பொருள் பயத்தல் சுழுத்தியைக் குறித்துளதாகலின், 'அயர்துரி யத்து மேலு மறியறிவின்மை" என்றது சால்புடைத்தே யாம். முற்செய்யுளுரைக்கட் காட்டப்பட்ட பைங்கலோபநிஷத் வசனத்திற்கு விரோத முருமே இச்சுருதி கூறிய சுழுத்தியைத் துரியமென்றே கோடன் மரபாம். இவ்வாறு கூறுதலை. உரியபொருளை விட்டு அப் பொருளின் சம்பந்தியை யுணர்த்தும் இலக்கணையென்ப. ஆனவமலத்திற் கட்டுண்ட அணுவினதறிவு சுஉ-ன் உரையில் விளக்கியவாறு கலை, கருவியென்பவற்றின் சகாயம் வேண்டற்பால தாகலின், "சுழுத்தி யூகஞ் சுயம்பு வென்றிட லொவ்வாதே' என வீங்குரைக்கப்பட்டதன்றி வேறன்று; என்னை? அதற்குச் சுயம்புவான உள்ளமுளது, அது சித்தேயெனுந் துணிபுரைகள் சுo, சுஉ-லும் வேறு சில தூக்குக்களிலுங் கூறப்பட்டமையின். "சுழுத்தி" என்றது ஆகு பெயராய் அங்கு னுறுமறிவினை யுணர்த்துவதாயிற்று. மேலும் - என்பது துரியாதீதத்தை யுணர்த்தி நின்றது. துரிய துரியாதீதங்கட்குஞ் சொப்பன சாக்கிரங்கட்கும் இடையிலுளது சுழுத்தியாகலின் அவ்விடத்து நித்திரை—" கூடிச் சிக்குந் துயில்"

எனப்பட்டது. இவ்வைந்து அவத்தையையும் "பஞ்சாவஸ்தா: ஜாக்ரத் ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தி துரீயதுரீயாதீதா:|" என்று யஜுர்வேத மண்டலப்ராஹ்மணோபநிஷதங் கூறிற்றாகலின், வேதம் பஞ்சாவத்தை கூறிப் பரம்பொருணிச்சயஞ் செய்திலதெனற்கு வாயின்று.] (௯அ)

ஆத்துமன் றனக்கென் றொன்று
மறிவிருந் திடுமேன் முன்னர்ச்
சாற்றிய மூர்ச்சை வேலை
தனினுமஃ திருத்தல் வேண்டுந்
தேற்றிய பின்பல் லாது
சிறிதுமஃ தின்மை யாற்பொய்
வேற்றுமை காட்டஞ் ஞான
மிகைமல மிருத்தன் மெய்யே.

சீவனுக்கு எக்காலத்தும் அறிவொன்றிருப்பது உண்மையாயின் மேலே கூறிய மூர்ச்சை யமையத்திலும் அது சீவிக்க வேண்டும். ஔடதம் உபசாரமாகிய விவற்றால் அம் மூர்ச்சை தெளிந்த பின்னர்த்தான் அவ் வறிவு நிகழ்வ துண்மையின், சீவனுக்கு அறிவு எக்காலத்து முண்டென்பது பொய்யே. ஒவ்வோரவத்தையினும் வெவ்வேறு காட்சிகளைத் தோற்றுவிக்குங் குற்றமுள்ள அஞ்ஞான ரூப ஆணவமலமிருத்தன் மெய்யே.

[ஆத்மந் - என்னும் வடசொல் தமிழ் நூன்முடிபுக் கியைய "ஆத்துமன்" என வுரைக்கப்படுவதாயிற்று. அச்சொல்லைக் கடோபநிஷதம் ௪-ம் வல்லி ௧-ல் "அந்தராத்மந்" என வருமாற்றானுமறிக. 'ஆத்துமன்' என்பதற்குச் 'சாற்றிய' முதலியன இனவெதுகை.] (௯௯).

மிச்சையா முயிர்க்கென் றொன்று
மிளிருணர் விருப்ப தாநாம்
நிச்சய நொடிக்க வில்லை
நிசபரம் பொருளைத் தானே
சொச்சமா மான்மா வாகச்
சொல்லினே மதற்கென் றொன்றுங்
கொச்சையி லறிவுண் டென்னுங்
குறிப்பையு மாய்வா மிங்ஙன்.

பரம்பொருளாகிய வொன்றுமே யுண்மைப் பொருள்; (அது காரணமாகத் தோன்றுஞ் சக சீவ பரங்களெனும் மூன்று) பொய்ப் பொருள்களு ளொன்ருஞ் சீவனுக்கு, எக்காலத்தும் பிரகாசிக்கும் அறிவிருப்பதாக நாங்கள் நிச்சயங் கூறவில்லை; அவ் வுண்மைப் பொருளைத்தானே பரிசுத்த ஆன்மாவென்று கூறினேம்; அத்தகைய ஆன்மாவுக் கெக்காலத்துங் குறைவில்லாத அறிவுளதென்று குறிப்பாகக் கூறும் பட்சத்தையும் இங்ஙனம் விசாரிப்பாம்.

[தான் - கட்டுரைச் சுவைபட நின்ற அசை. கொச்சை = குறைவு; கொச்சக மெனப்படுவ தொன்றும் இச்சொற்பொரு ளுடைத்தே. "ஆய்வாம்" என்றது சிடனைக் கூட்டிக்கொண்ட உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை.]

(எ0)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

ஒப்பில் வத்துவை யகண்ட மென்னினது
கண்ட மென்றறையொ ணாதுமா
துப்பி லங்குமது துரிசு டம்புள்வர
ஞாய மின்றறிவு சோர்வெனின்
ஒப்பு ருதிவை யுயிர்க்க தற்கிலென
வோதி னுஞ்சுருதி யாலினும்
எப்ப டிப்பகரி னுங்க டத்துளஃ
திருத்த லென்பதுபொய் யாதரோ.

அந்தப் பரம்பொருளை நிகரற்ற அகண்ட வத்துவெனக் கூறின்; அதனைக் கண்டவத்து வென்று கூறுதல் அடாது. (அன்றியும்) மிக்க பரிசுத்தம் பிரகாசிக்கவுள்ள அஃது அசுத்தமாகிய இத்தேகத்தினுள் வர ஒரு நியாயமுமில்லை. (இங்ஙனம், சீவான்மா பரமான்மாவின் அமிச மதனால்) அறிவு சோர்வெனில், சடப்பொருள்கள் அமிசப் படுமேயன்றிச் சித்துப் பொருள் அமிசப்படா தென்னு நியாயத்தானும், கடவுள் பகாப்பொருளென்னு நியாயத்தானுஞ் சோர்வு அங்கீகரிக்கத்தக்க தாகாது. (இதன்மேல்) இந்த அவத்தையெல்லாம் சீவான்மாவுக்கே; பரமான்மாவுக் கில்லை யென்னினும், இவ்விடயத்தைச் சுருதிப் பிரமாணங்களைக்கொண்டு எப்படி யெப்படி வற்புறுத்திக் கூறினுந் தேகத்தில் அஃதிருக்கின்ற தென்பது பொய்ப்படுவதில்லை.

[இங்ஙனம், வீரபத்திரமூர்த்தி முதலினோர் சிவபிரானுடைய அமிசமெனக் கூறப்படுதல் நூல்களி லுண்டேயென்னின்,— தந்தையினது சரீர அமிசமான விந்து மகனுக் குடம்பாதல் போல, அம்மூர்த்தி முதலினோர்க்குஞ் சிவபிரானுடைய பிரணவ சரீரகலை அவ்வா ருயதேயல்லாற் சிவசைதன்னியமே அவ்வா ருயதன்றெனல் அக்கூற்றிற்குப் பொருளாகுமெனக. அந்தச் சைதன்னியம் பல மணிகளிடத்தும் ஒரு நூலே புக்கிருத்தல் போலப் பதியினுடைய அமிச மூர்த்தங்களிலும், பதிக்குடம்பா யுள்ள ஆன்மாவாகிய மூர்த்தங்களிலுமிருக்கும். அது தன்னள வில் நன்கு பிரகாசித்திருப்பதே. இவ்விவரத்தை—" அறிவா மெய் வத்துமற்றொன் ருதலற்ப மாதல்—செறிவாமுக் காலு மில்லை தேவே பரஞ்சோதீ. பன்மணியிலோர் நூலே பற்றிநிற்கு மாறரிய—நின்மகிமை மூர்த்தமெங்கு நிற்பாய் பரஞ்சோதீ. கருவமிச மாமாறு காந்தியோங் கார—வுருவமிச மாமென்ற லொவ்வும் பரஞ்சோதீ." என்று காசியாத்திரையில் இந் நூலாசிரியரே கூறியிருத்தல் கொண்டும்,

" மணிகணே ஸூத்ரமிவ ஸர்வக்ஷேத்ரேஷ்வப்யநுஸ்யூத
அந்தர்யமயந் ப்ரகாசதேஹ்யாத்மா ஸோந்தர்யாமீ | "

என்று ஸர்வஸாரோபநிஷதங் கூறுதல்கொண்டு மறிக. சுருதி யினருத்தம் :—" பலமணிகளில் ஒரு நூல்போல உள்ளே யிருந்து பிரகாசிக்கின்ற ஆன்மா எவனோ அவனே அந்தரியாமி" எனவாம். " யஸ்யாதித்யச் சரீரம் யஆதித்யமந்தரோயமயத் யேஷத ஆத்மாந்தர்யாம் யம்ருதஃ|" எனப் பிருஹதாரண்யகோப நிஷத்தின் ரு-ம் அத்தியாயத்து எ-ம் பிராஹ்மணத்தினும், " ஸத்யஸ்ய ஸத்யமிதி ப்ராணாவைஸத்யம் தேஷாமேஷ ஸத்யம்" என மேலையுபநிஷத்தின் உ-ம் அத்தியாயத்து க-ம் பிராஹ்மணத் தினும், வரு வசனங்கள் சத்தியமாகவுள்ள ஆன்மாக்கள் அந்தரான்மாவாகிய கடவுளுக்கு மூர்த்தங்களென்பதைக் காட்டு கின்றன. முறையே பொருள்:—" அவனுக்குச் சூரியன் சரீரம் : உள்வயி னிருந்துகொண்டு சூரியனை யியக்குகின்றனன் : இவனே ஆன்மாவின் அந்தரியாமி: அமிருதன்" எனவும், " சத்தியத் தினுஞ் சத்தியம்: பிராணன்களெனுஞ் சீவான்மாக்களே சத்தியம்: அவற்றிற்கு இந்த (ப்பரம) ஆன்மா சத்தியம்" என வுமாம். 'ப்ராணாஃ' என்பது பன்மைச் சொல்லென்பது ருூ-ன் உரையிலேயே விளக்கப்பட்டது. சத்தியமான அச் சீவான் மாக்கள் அனேகம்: அவ்வை பலபேதமாக வுள்ளன வென்பதூஉம்,

சீவான்மாவைப் பொய்யென்றல் போலிக்கூற் றென்பதூஉம் ஈண்டுப் பெறுக. மைத்ராயண்யுபநிஷதம் சு-ம் பிரபாடகத்தில் "யேபிந்தவ இவாப்யுச்சரந்த் யஜஸ்ரம்" என்று கூறிச்செல்லு மிடத்துறு வசனங்கள்—"நீர்த்துளிகளையும் மேகத்திற்குண் மறைந்துள்ள மின்னல்களையுமொத்து வெளிப்படு முயிர்கள் பரமாகாசப் பிரமதேசசாகவிருக்கின்றன : அக்கினிப் பொறிகள் போல வெளிப்படுகின்றன" எனவும், முண்டகோபநிஷத்தின் உ-ம் முண்டக ஆரம்ப வாக்கியங்கள்—"எப்படி அக்கினியிற் பொறிகளுண்டாகின்றனவோ அப்படியே அக்ஷரத்திலிருந்து பல வித பதார்த்தங்க ளுண்டாகின்றன" எனவும், தைத்திரீயாருண சகை நாராயணத்தில் "பாதோஸ்யவிச்வாபூதாநி" எனவரு மந்திரம்—"எல்லாவுயிர்களும் அம்முதல்வனுடைய பாதம்" என வும் பொருளாமாற்றானே சிவான்மாக்கள் பரமான்மாவின் அமிச மெனக் கருதல்வேண்டுமென்ப தேற்படுகிறது. இதனுண்மை.— மநுஸ்ம்ருதியின் கஉ-ம் அத்தியாயம் ஆத்மஸ்வருபமென்னுமிடத் தில் "அந்தப் பரமான்மாவினது சரீரத்தினின்று சீவான்மாக்கள் அக்கினியிலிருந்து பொறிகள் வெளிப்படுதல்போல எண்ணில் லாதனவாய் வெளிப்பட்டுத் தேவர் மனிதர் முதலிய வுருவங் களைத் தரித்துக்கொண்டு திரிகரணங்களையும் இருவினைகளி லேவுகின்றன" எனும் பொருடருதலிற் பெறப்படுகின்றது. என்னை? அ-ன் உரைக்கட் போந்த ஊர்ணநாபிப் பூச்சிபோ லிருக்கும் பிரமத்தின் சரீரமாய மாயைவயி னடங்கிக்கிடக்கு முயிர்கள் சிருட்டி ஞான்று வெளிப்படுதல்பற்றிச் சுருதி அவ் வாறு கூறிற்றேயன்றிப் பிரமமெனும் ஆன்மாவே அவ்வாருய தாகக் கூறிற்றில யென்பதறியக்கிடத்தலின். அம் முண்டக வாக்கியங்கட்குப் பின்னர் "அக்ஷராத் பரதஃ பரஃ" எனவரு வாக்கியம் "அக்ஷரத்தினும் பரனை சீவனினும் மேலானவன் அம்முதல்வன்" எனும்பொருள் பயத்தலின் அவ் வக்ஷரம் மாயை யென்பது மறியக்கிடக்கின்றது. சீவான்மா அசித்தாயுள்ள பாசபதார்த்தம்போலாது சித்தாயிருத்தலினலும், பரமான் மாவுக் குடம்பாயுள்ள அவ்வான்மப் பிரகாசம் அப் பரமான்மப் பிரகாசத்தாற் பிரகாசிப்பதொன்ருதலினலும் பிரமதேசசு, பிரமபாகம்(= அமிசம்) என்று சுருதி கூறிற்றெனினுமாம். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் "அம்சோ" என்றற் ருெடக்கத்துச் சூத்திரத்தில் 'வேருய் (= உடம்பாய்)ச் சொல்லப்படலான் ஆன்மா அமிசம்' என்றதும், (ஆபாஸஏவச =) "போலியுமே" எனுஞ் சூத்திரத் தால் உபாதியினற் பிரமஞ் சிவனுயிற்றென்பது போலிநியாய

மென் நிச்சயித்ததும் இம்முடிபிற் பொருந்துகின்றன. "ஸர்வஜ்ஞேசோமாயாலேச ஸமந்விதோ" என்றற் றொடக்கத்தனவாகக் கூறப்படு பைங்கலோபநிஷத் வசனங்களில் "சருவஞ்ஞனாகிய ஈசன் மாயாலேசத்துடன் வியட்டி தேகத்திற் பிரவேசித்து (தயாமோஹிதோ ஜீவத்வமகமத் =) அம் மாயையினால் மோகிக்கப்பட்டவனாய்ச் சீவத்துவத்தை யடைந்தனன்" என்பதும், "ஈச்வர ஏவ ப்ரஹ்ம விஷ்ண்வீசாநேந்த்ராதீ நாம்" என்றற் றொடக்கத்தனவாகக் கூறப்படு நிராலம்போபநிஷத் வசனங்களில் "ஈசுவரனே பிரமன், விட்டுணு, உருத்திரன், இந்திரன் முதலிய நாமரூபவாயிலாகத் தூலமா யிருக்கின்றேனென்று (அத்யாஸம் =) சுமத்துக்கோடலாற் சீவனாகின்றனன்" என்பதும் பெறப்படுகின்றன. இவைகளும், இவை போல்வன பிறவும் சீவான்மாக்கள் ஈசுவராமிச மென்பதை நிலைபெறுத்த மாட்டா. என்னை? இயங்கா வுடம்பினைத் தானியங்குந் தன்மையா லியக்கிக் கொண்டு தேகாபிமானியாயிருக்குஞ் சீவனைப்போலவே தான் சீவனோடொற்றித்து அம்மயமாய்நின் றியக்கியும் இயங்கியு நிற்குஞ் சத்தியுளோன் ஈசுவரனாகலின். சிவஞ்ஞானபோதத்தின் "த்ருசோர் தர்சயிதா சாத்மா" என்றற் றொடக்கத்துப் ௧௧-ஞ் சூத்திரம்—"கண்கட்கு உருவத்தைக்காட்டுவோனுங் காண்போனும் ஆன்மாவாதல் போல அவ்வான்மாவுக் குண்ணின்று விடயத்தைக் காட்டுவோனுங் காண்போனுஞ் சிவனே: ஆதலிற் றனக்கு உபகாரியாய அச்சிவன்பால் மேம்படு பத்தியைச் செய்யக்கடவன்" எனும் பொருடரு மாற்றானும் இந் நியாயத்தைப் பெறுக. இயக்குந்தன்மை சங்கற்பமாத்திரையேயாம்; இயங்குந் தன்மையிற் றாமரையிலைச்சலம்போ லிருப்பனாகலின் ஈசுவரன் விகாரியாவா னல்லன். இந் நியாயத்தை "மயிஜீவத்வமீசத்வம் கல்பிதம் வஸ்துதோநஹி|" என்று ருக்வேத ஸாஸ்வதீரஹஸ்யோபநிஷத் வசனம் ஆதரிக்கின்றதன்றோ. தமிழ்:—"என்மாட்டே (பிரமத்தில்) சீவத்தன்மையும் ஈசத்தன்மையுங் கற்பிக்கப்பட்டன: உண்மையிலின்று" என்றபடி. ஈசத்தன்மை உண்மையி லின்றென்பது இனைத்தென்பதை அ-ன் உரையுழிக் கண்டு தெளிக. மேலைப் பைங்கலோபநிஷத்தின் ஆரம்பத்திற் சொல்லப்படு சச்சிதானந்தப் பிரமசன்னிதியினுள்ள மூலப்பிரகிருதியிற் பிரதிபிம்பித்த சாக்ஷி சைதன்னியமே மேற்போந்த ஈசுவரனெனப்பட்ட தென்பதும், பின்றை அந்த உபநிஷத்திற் சத்துவாதிக்கிய அவ்வியத்த ஆவரண சத்தியிற் பிரதிபலித்த ஈசுவர சைதன்னியமாகச் சொல்லப்படுவது சங்காரகாரிய

குணருத்திரனென்பதுங் கொளக்கிடக்குமாற்றுனே இவ்வுருத்திரன் வாயிலாக அப்பரமேசுரனது சங்காரகிருத்தியம் நிகழுமென்பதும், அதனல் அவ்வீசுரனே, (ஜகத்யோநி:=) பிரபஞ்சகாரணனென்பது முணரக்கிடக்கின்றன. இச் சுருதியில் மூலப்பிரகிருதியென்றது பரப்பிரகிருதியாகிய ஓங்கார மாயையையே. பிரதிபிம்பித்த லென்றது அம்மாயையிற் றங்கியிருந்தும் கடஜலபாநுபோலொருதொடக்கு முண்ணுதிருக்கு மோரியல்பை; அன் உரையில் அட்டமூர்த்தங் கூறுமிட நோக்குக. அவ் வீரபத்திரமூர்த்தியை, சரபோபநிஷதம்—(மஹா வீரோ வீரபத்ரோபபூவஹ) =“மகாபலமுள்ள வீரபத்திரமூர்த்தியாக வெளிப்பட்டோன்” என்று விளம்புமாற்றுனே மகேசுரனென்றுணர்த்துகின்றமையானும், வாதுளோத்தர சுத்தாக்ய தத்வபேதபடலம் மகேசமூர்த்தம் உ௫-மியம்புமிடத்தில் (த்வாதசோ வீரபத்ரக:)= “௧௨-ம் மூர்த்தம் வீரபத்திரன்” என்று கூறுகின்றமையானும், வேறுபிரமாண வேதுக்களானும் பிரளயாகலரிலுள்ள ௧௧அ-உருத்திரர்களில் வீரேசனென்றுயினும், வீரபத்திரனென்றுயினும் வருமொரு பெயருக்குரியோன் இவ் வீரபத்திரமூர்த்தியின் வேறென்பதூஉ முணரக் கிடக்கின்றது. போந்த அந்தரான்மா சிவபிரானென்பதை, “தமீச்வராணும் பரமம்மஹேச்வரம்......ஏகோதேவஸ்ஸர்வபூதேஷு கூடஸ்ஸர்வவியாபீ ஸர்வபூதாந்தராத்மா|” என்று சுவேதாச்வதரோபநிஷதும், “புந்தியாய் புண்டரிகத் துள்ளாய் போற்றி” என்று தமிழ்மறைத் திருத்தாண்டகமுங் கூறுமாற்றுனறிக. “அத்வைத பாவநாயுக்த: ஸதாத்மாந முபாஸயேத்|” என்று ஸர்வஜ்ஞாநோத்தராகமம் கூறுதலுமது. பொருள்:— “அத்துவித பாவனையுடையோன் ஆன்மாவிற் சிவனைக் கண்டு உபாசித்து” எனவாம். இதுபற்றிய வேறு பிரமாணங்களும் பாயிரத்து ௩, நூல் ௩, அ, ௧உ- இச்செய்யுள்களி னுரைகளிற் காட்டப்பட்டுள. கூறிப்போந்தவாறு ஞானகனமாய்ப் புறத்தினுள்ள சிவமே அகத்தும் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்குமாயின் அஞ்ஞானம் அல்லது ஆணவ மலமென்பதொன்று சீவனுக்குத் தான் யாங்ஙனமிருக்குமென்னின்,—அரிய பெரிய இக்கடாவும், உரியவிடையு மறிந்துகொள்ளாதாற்குத் தன்னுண்மையுந் தலைவனுண்மையும் விளங்கா வென்பதும் மெய்யே. ஆத்மபோதோபநிஷதம்—

“உலூகஸ்யயதாபாநு ரந்தகார:ப்ரதீயதே|
ஸ்வப்ரகாசேபராநந்தே தமோமூடஸ்யஜாயதே||”

என்று கூறுமாற்றானே "கூகைக்குச் சூரியன் இருட்டாகக் காணப்படுமாறு மூடனுக்குச் சுவப்பிரகாச பரானந்தத்தில் இருட்டுள்ளதாகும்" என்பதறியப்படுதலின் அதனுண்மை யுணரற்பாற்று. தன்னுயிர்க்குயிராய் நிற்குங் கடவுட்டன்மையே "ஸ்வப்ரகாசபரா நந்தம்" எனப்பட்டது. இங்ஙனம், கூகை பகற்குருடாயிருத்தற்கு அதன் விழிக்குற்றமே ஏதுவாதல்போல யாண்டும் ஞானப்பகலாகவேயுள்ள தெய்வத்தைத் தரிசியாது குருடாயிருத்தற்கு ஆணவமலக் குற்றமே ஏதுவென்பதும், பூத விருளும் ஆணவாதி ஐவகைப்பாசங்களுஞ் சிவபரம்பொருளை மறையாமே சீவனதறிவையே மறைத்து நிற்குமென்பதுந் தெள்ளிதினுணர்க. அம் மறைப்பும் அதன் நீக்கமும் பிறிதோருவமான வாயிலாக எச-ஞ் செய்யுண்முதற் கூறப்படுதலின் அவையற்றை ஆண்டுணர்க. யாண்டும் ஞானப்பகலாயிருத்தலினாலும், அவ்வாறிருக்கும் பதிக்குச் சுட்டியறியக் கிடப்பதொன்றின்மையினாலும், அப்பதியை அறியறிவிருந்தும் பசு அறியாது நிற்றலினாலும், அறியறிவில்லாப் பாசமும் அப்பதியை மறையாது அப்பிரகாசமாய்க் கிடத்தலினாலுமே சிவஞானபோதம் "யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிர்" என்று எ-ஞ் சூத்திரத்தேயியம்புவதாயிற்று. விளங்கி நில்லாமையே 'சூனியம்' எனப்பட்டது. கூகைக்கு இருளிற் பார்வை நிகழுமாறு சீவனுக்கும் அஞ்ஞான தசையிற் சிற்றறிவு நிகழ்வதாகும். இக் கூகையுவமை முதலிய பல்லாற்றானும் பெத்தமுத்தி வியாபக வியாப்பிய விலக்கணங்களெல்லாம் பெரிதும் விளக்கப்படுதலை இந்நூலாசிரியரது செக்கர்வேள் செம்மாப்பின் முதலாங்காண்டத்தி னறியலாம்.

'வத்துவை ஒப்பி லகண்டம்' என மாறுக. அது - என்பதனோடு இரண்டனுருபுஞ் சாரியையுங் கூட்டி யுரைக்க. கடம்=தேகம்; டகர வேதுகை காண்க.] (எக)

கண்டி தக்கடமு மலமு முள்ளள
வகண்ட மாவதிலை கண்டமே
கண்டி தக்கடமு மலமுஞ் செல்பொழுது
கண்ட மற்றுள வகண்டமே
கண்டி தக்கடமு மலமு முள்ளள
வகந்தை மூடுபசு வாகுமே
கண்டி தக்கடமு மலமுஞ் செல்வுழி
யகந்தை நூறுசிவ மாகுமே.

கண்டமாகிய தேகமும், அஞ்ஞானமுமிருக்குமளவும் அகண்டமென்று அப்பொருளைக் கூறற்கிடமில்லை; கண்டப் பொருளே. அத்தகைய தேகமும், மலமும் ஒழியுங்காலத்துக் கண்டத்தன்மை நீங்கி அகண்டப்பொருளாதல் கூடும். அத் தேகமும், மலமுமுள்ளளவும் ஆணவத்தா லாவரிக்கப்பட்ட பசுவேயாகும். அத்தேகமும், அஞ்ஞானமும் (சிவானுக்கிரகத் தால்) அகலுங்காலத்து ஆணவமலசத்தியைக் கெடுத்துச் சிவசம மாகும்.

[இச்செய்யுள்—

"பசு:பசுத்வஸம்யோகாத்முக்த:பசுருச்யதே|
யஸ்மாத்ஸ்வத்ருக்க்ரியாசாலிகலாஹீநோப்யநீச்வர:|
வ்யாபகச்சிந்மயஸ்ஸூக்ஷ்மச்சிவவத்ஸம்வியவஸ்தித:||"

என்னும் பௌஷ்கராகம பசுபடல வசனார்த்தத்தி லுளது. பொருள்:—"பாச சம்பந்தத்தினல் ஆன்மா பசு: (பாச நீக்க முற்ற) முத்தான்மா பசுவெனப்படான். கலைகளோடு கூடாத வனய்ச் சுவானுபவ ஞானக்கிரியைகளால் விளங்குகிறவன்: வியாபகன்: சின்மயன்: சூக்குமன்: சிவனைப்போலத் தனக்கு மேலாக ஓரதிபதியிலாதவனு யிருக்கிறான்" எனவாம். இப் பொருளில் வரு முண்டகோபநிஷத் வசனமும் ௭௭-ன் உரைக்கட் காட்டப்பட்டதன்றே.] (௭௨)

அனக மானபர மூர்த்தி கட்குமறி
வாள ருக்குமுட லுண்மையின்
சொனவ ணம்புலறி வுங்கொ ழிப்புமவர்
கட்கு முள்ளனகொல் சொல்லெனு
வினவொ ணுதவர்கள் வெண்ப ளிங்குநடு
வுள்ள தீபமென வொளிர்தலாற்
கனக மாமுரு விருந்து மின்மையது
காண லானிழலி லாததால்.

பாவமற்ற பரமேசுர மூர்த்திகட்கும், சீவன் முத்தர்கட்குந் தேகங்களிருத்தலின் மேலே கூறியவாறு அவர்கட்கும் அற்பவறி வும், மலக்குற்றமும் உளவாமோவென்று ஆட்சேபிக்கக்கூடாது. என்னை? படிகத்தாலாகிய பாத்திரத்தி னடுவுள்ள தீபத்தைப் போலவே அவ்வுடம்பிலிருந்தும் (வெளியிடத்துங் குறைவின்றிப்)

பிரகாசிக்கின்றதனாலும், பொன்போன்று மிளிருஞ் சோதியுடம்பு இருந்துந் தாக்கற்றிருக்குந் தன்மையால் அஃதில்லாமை வெளிப்படுதலானும், நோயில்லாமையானும்.

[நீழல்=நோய். நிழல் - குறுக்கல் விகாரம். கொழிப்பு=குற்றம்; சூடாமணி நிகண்டு காண்க.] (எங)

சோதி தன்னையிருள் சேரு மென்னலியை
யாமை போலுயிர்கள் சுத்தமென்
றோதி மாயையொடு கூடு மென்பதுமொவ்
வாத ளுதிநனி யுள்ளதாய்
நீதி கூறுவதொவ் வாது போவதிலை
ஞெகிழி யானதை யனாதியே
ஏது மின்னிட விடாது செய்தமுரு
டென்ன மாயையயு மெண்ணிடின்.

எங்ஙனம் ஒளியை இருள்சேருமென்பது பொருந்தாதோ, அங்ஙனமே சீவான்மாக்கள் (பிரமத்தி னம்சங்களாதலின்) பரிசுத்தமானவைகளென்று கூறிக்கொண்டு (பின்பு) அவைகள் அஞ்ஞானத்தோடு கூடுமென்றலும் பொருத்தமில்லாததே. தன்னகத்திருக்கும் அக்கினியை அனாதியிற்றானே எவ்வளவும் பிரகாசிக்கவொட்டாது செய்துகொண்ட கட்டையினை யொக்குமென அஞ்ஞானத்தையுமெண்ணிடின், அவ்வஞ்ஞானம் அனாதியாகவே யுயிர்களிடத்துக் கேடின்றியுளதாகக் கூறு நியாயமொவ்வா தொழிவதில்லை. ஒவ்வும்.

[கட்டையில் நெருப்பு மறைந்துளதென்பதை, "திலேஷு தைலம் ததிநீவஸர்பிராபஸ் ஸ்ரோதஸ் வரணீஷு சாக்நி : ஏவ மாத்மநி ஜாயதே" என்று சுவேதாச்வதரோபநிஷதங் கூறுமாற்றானறிக. தமிழ்:—"எள்ளிலே தைலமும், தயிரிலே நெய்யும், நீர் வருமிடத்திலே நீரும், (ஞெகிழிக்கோல்=) கட்டையிலே நெருப்பும் போல ஆன்மாவிலே (பரம) ஆன்மா வெளிப்படுவன்" எனவாம். "விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்—மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்" என்று தமிழ்மறை கூறுதலுமது.

மாழை=அறிவின்மை; மகரவேதுகை காண்க. இங்கே அறிவின்மை - அஞ்ஞானமெனும் பொருட்டு.] (எச)

சித்தெ னுஞ்சரத வத்து வின்புடை
யசித்தெ னுங்கொடிய வாணவம்
பெத்த மாகவுள தென்றல் விண்ணனி
பிறங்கு சூரியனின் மங்குறுன்
நித்த மாகவுள தென்ப தொக்குமென
நெறியி கந்துசொ லுதாரணம்
ஒத்த தாவதிலை மேன்மொ ழிந்தவண
மொத்த துள்ளெரியு முருடுமே.

(இங்கே) சித்தென்னுஞ் சத்திய வத்துவின்கண் அசித்தென்னுங் கொடிய ஆணவமலம் பந்தித்து நிற்குமென்று கூறுதல், ஆகாச முழுதும் பிரகாசிக்குஞ் சூரியனிடத்து, இருளும் நித்திய மாகவேயுள்ளதென்பதை யொக்குமென்று காண்டல் கருதல் உரையென்னும் அளவைகளைக் கடந்து கூறும் ஆட்சேப உதாரணமும் எடுத்துக்கொண்ட மேற்கோளுக்குப் பொருத்த மாவதில்லை. மேற்கூறிய வண்ணம் பொருத்தமுடைய வுதா ரணம் கட்டையும் அதனுள்ளடங்கிய அக்கினியுமே. (எ௬)

வலிய காட்டமத னத்தி லேமுளரி
மல்கி யேயெழுதல் போற்றமுள்
மெலிவு றுதசிவ யோக நிட்டையில்
விளங்கு முண்மையுணர் வாரினே
சொலுவ ராகலி னனாதி பந்தவிரு
டொலைவி லாதுமுனி ருப்பதும்
நலிவு றுநிலையி லேபின் னம்மல
நசிப்ப துஞ்சரத மைந்தனே.

மாணக்கனே! வைரமேறிய கட்டையினற் செய்யப்பட்ட அரணியைக் கடைதலினுல் அக்கினி யதிகரித்து வெளிப்படுதல் போல, வருத்தமுருத சிவயோக நிட்டையிற் றம்மிடத்திற் பிரகாசிக்கும் யதார்த்தத்தை யறிந்தோர் இங்கே கூறிய வுவ மானத்தைக் கூறுவர். ஆதலின் அனுதிபந்தமாகிய ஆணவவிருள் தொலைவிலாது பெத்தகாலத்தி லிருப்பதும், துக்கம் பொருந் தாத முத்திகாலத்தில் அம்மலசத்தி நசிப்பதுஞ் சத்தியமே.

"ஆத்மாநமரணிம்க்ருத்வா ப்ரணவம்சோத்தராரணிம் |
த்யாநநிர்மதநாப்யாஸாத் பாசந்தஹதிபண்டித:||"

என்று கைவல்யோபநிஷதங் கழறுதல் கண்ணுற்றோர் இச்செய்யுள் சுருதி முடிபென்பதையு மறிவரால். பொருள்:— "பண்டித னனவன் ஆன்மாவைக் கீழரணியாகவும், பிரணவத்தை மேலரணியாகவுங்கொண்டு கடைதலாகிய ஞான (=தியான) அப்பியாசத்தினுற் பாசத்தை யெரித்து விடுகின்றனன்" எனவாம். பாசத்திற்கு வேருகாமல் அதனின் மறைந்து நிற்பது பசுவாகலின் அதுவே கீழரணி யெனப்படுவதாயிற்று. சகலாவத்தையிலுள்ள பசு நின்மலாவத்தையிற் செய்யுங்காரியம் இற்றென அறிவுறுக்கப்பட்டதே இது. இச் சுருதி நெறியே சுவேதாச்வதரம், தியாநபிந்து வென்னும் உபநிஷத்துக்களிலுங் கூறப்பட்டுளது. இன்னணங் கூறப்பட்டமையின் "விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்—மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியா—னுறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினன்—முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே" என்று தமிழ்மறையுங் கூறிற்றால். மலசத்தி நசிக்குங் கிரமம் இப் படலத்துக் கசு - ஞ் செய்யுளிற் காண்க.

நலிவு=வருத்தம்; "நலியு நன்றறி யாச்சமண் சாக்கியர்" என்று திருஞானசம்பந்தப்பெருமானுங் கூறியருளினர்.] (எசு)

கட்டை யுள்வசு மறைந்த மட்டுமது
 கட்டை யென்றறைதல் போலவே
கட்டு மாணவ மறைத்த மட்டுமுயிர்
 கறைய ருதபசு வென்னலாங்
கட்டை யில்வசு வெழுந்து சூழ்பொழுது
 கட்டை யன்றுகன லென்னல்போற்
கட்டு மாசிலருண் ஞான மேவுறியொர்
 கறையு மற்றபர மென்னலாம்.

கட்டையினுள் அக்கினி மறைந்திட்ட காலங்காறும் அதனைக் கட்டை யென்றே கூறுதல்போல, பந்திக்கும் ஆணவமலம் மறைத்திட்ட காலங்காறும் சிவனைக் குற்றமகலாத பசுவென்றே கூறலாம். கட்டையில் அக்கினி வெளிப்பட்டு அக்கட்டை உள்ளடங்க வியாபிக்குங் காலத்து (இது) கட்டையன்று: அக்கினியே யென்று கூறுமாறு பந்தமாகிய குற்றமில்லாத திருவருண் ஞானம் மேவுங்காலம் ஒரு குற்றமுமற்ற சிவமேயென்றுங் கூறலாம். (எஎ)

உயிரில் வன்மல மிருக்கி லத்தையுணர்
வுள்ள சித்தென வனந்தநூல்
பயிற லெற்றெனின் விடாத பந்ததசை
தனிலு ணர்த்தவுணர் வுறுவதுஞ்
செயிரின் முத்திதசை தனின்மு துக்குறைவு
திகழ நிற்பதுவு முயிர்களுக்
கியல்பெ னுந்துணிவி னலவ் வாறுசொலு
மென்ம னருணர்வு ளார்களே.

சீவனில் வலிய ஆணவமல மிருந்தால் அதனை அறிவுள்ள சித்துப்பொருளென்று அனேக நூல்கள் கூறுதலெத்தன்மைத்தெனின்,—(அறிவித்தாலு மறியாச் சடப்பொருள் போலாது) பந்தம் நீங்காத பெத்ததசையிலே கர்த்தா உள்ளிருந்து உணர்த்த வுணர்வதும், அஞ்ஞானநீங்கிய முத்திதசையிலே பேரறிவுபிரகாசிக்க நிற்பதுஞ் சீவான்மாவுக்கு இயற்கையெனுந் துணிவினல் அவைகள் அவ்வாறு சொல்லுமென்று சொல்லுவார்கள் அறிவுடையார்கள்.

[அதனை-என நிற்கற்பாலது "அத்தை" என மரீஇ நிற்பதாயிற்று; உண்மைவிளக்கத்தில் "இந்தை வினை வித்தன் மலம்" என வருதல் போல.]

(எஅ)

ஆத ரானசக லர்க்கு மூய்பிரள
யர்க்கு ஞானகல ருக்குநல்
ஏது வாக நிகழ் கிரியை ஞானமுய
ரிச்சை யத்தனையு மாவரித்
தேத மாகவினை சிவ போதமு
ளிரண்ட றக்கலவி யெண்ணற
ஓத னுக்கடொறு நின்று மொன்றெனு
வுரைக்க வேயுளதிவ் வாணவம்.

மூவித ஆன்மாக்களுள், சகலர்க்கும் (உருத்திரப்பெயர் பெற்று) வாழுகின்ற பிரளயாகலர்க்கும் விஞ்ஞானகலர்க்கும் நன்னிமித்தமாக நிகழவுள்ள மேலான இச்சாஞானக் கிரியைகளை யெல்லாம் இந்த ஆணவ மலமே மறைத்து, குற்றமாக விளையுஞ்

சீவபோதத்துள் அனன்னியமாகக் கலந்து, எண்ணலளவையி லடங்காதனவாகக் கூறப்படும் ஆன்மாக்கடோறும் பல்வேறு வகையுற நின்றும் ஒன்றேயென்று கூறும்படி யுள்ளதாகும்.

(மிருகேந்த்ராகம பாசலக்ஷணப்ரகரணத்தில்—" ததேகம் பஹுஸங்க்யந்து தாத்ருக்த்பத்திமத்யதஃ| கிந்துதச்சக்தயோ நேகாயுக பந்முக்த்ய தர்சநாத்||" என வருஞ்சுலோகம்— " (சடமாகிய ஆணவமெனப்படும்) அஃதனேகமென்றக்கால் உற்பத்தியுடையதாகுமாகலின் அனாதியான இஃதொன்றே யாதல் வேண்டும்: ஏககாலத்தில் யாவர்க்கும் வீடுபேறு காணப் படாமையின் உயிர்கடோறுமுள்ள அஃதனேக சத்திகளை யுடைத் தென்றே கூறல்வேண்டும்" எனும் ஒண்பொருள் பயத்தலின் "ஓதனுக்கடொறு நின்று மொன்றென வுரைக்க வேயுளதிவ் வாணவம்" என்றார் ஆசிரியர். விஞ்ஞானகலரென்பது "ஞான கலர்" என முதற்குறை விகாரமாய் நின்றது.

இதுகாறும் ஆணவமலத்தி னியல்பே கூறப்பட்டதாகும். ஏனைய நான்குமல வியல்புகளும் அடியிற் கூறப்படுகின்றன.]

பிரள யர்க்குமிழி சகலர் கட்குநவை
பேச வுஞ்சுகமு முறுகணும்
புரிவ தாகவு மனேக பேதவலி
புகல வுங்கடலி னலையென
வருவ தாயழிவ தாக வும்படிவம்
வாக்கு நெஞ்சினிரு வினைகளாய்
விரிவ தாகவு மிருப்ப தேககரும
மலமெ னச்சொலிடு மெய்யனூல்.

பிரளயாகலருக்கும் அறிவு விளக்கத்தில் அவருக்கிழிந்த சகலருக்கும் யாதொரு குற்றம் பிறர் கூறவும், அவ் விருதிறத் தார்க்குஞ் சுக துக்கங்களைப் புரிவதாகவும், (இது) பலபேத மாகிய வலியுடைத்தென வுலகில் வழங்கவும், சமுத்திர தரங்கம் போல ஏறியேறி வருவதாயும், (அனுபவிக்கப்படுதலால்) ஒழிந் தொழிந்து போவதாயும், மன வாக்குக் காயங்களாற் செய்யப் படும் நல்வினை தீவினைகளாய் விரிவதாயுமுள்ள மலமெதுவோ அதுவே கன்மமலமாகுமென்று சத்தியரூபனாகிய சிவபரஞ் சுடரின் திருவாக்குக்கள் கூறும்.

[இக் கன்மமலம் அனுதியென்றன் முதலியவற்றிற் குரிய சுருதியாதி பிரமாணங்கள் சஉ-ன் உரைக்கண்ணும், வேறு சில செய்யுளுரைக்கண்ணும் வந்துள்ளன. "இருவினைகளாய் விரிவது" என்பது இன்பமுந்துன்பமுங் கன்மமல காரியமென்பதைக் காட்டுவதாயிற்று. அதிகாரத்திலுள்ள விஞ்ஞானகலர்க்கு இம்மல மின்றென லெவ்வாற்றுனென்னுஞ் சங்கையிங்ஙனம் பிறத்தல் கூடும். சுவர்க்க நரகங்களி லுய்க்குங் கன்மமலம் அவர்கட்கின்றென்பதும், அதிகார புண்ணிய கன்மம் அதிகாரமலமெனப்படும்; அஃதாணவமலத்தைத் தேய்க்கும் அருட்சத்தி காரிய மென்பதும் அதற்குச் சமாதானமென்க] (அ0)

மாயை யென்னுமல மேசி றந்தசுசி
மாயை மற்றையது மாமரோ
காய மார்சகலர் பாலி ருக்குமித
னேடு முன்சொலிய கன்மமும்
ஆய புற்கலனில் வெளியி ருக்குமென
வறையு மாதிபதி யாகமம்
நாய பூருவ திரோதை கூறின்மு
னவின்ற வண்ணமல மைந்துகாண்.

மாயாமல மென்பதுதானே தொகையாலொன்றும், சிறப்புடைச் சுத்தமாயை அசுத்தமாயையென வகையால் இரண்டுமாகும். தேகத்தோடு கூடிய சகலரிடத்திராநின்ற இம் மாயாமலத்துடன் முற்கூறிய கன்ம மலமும் புருடனுகிய ஆன்மாவுக்கு வெளியிடத்திருக்குமென்று முதல்வனுடைய பதிசாத்திரங்கள் பகரும். நயப்பாடுடைய ஆதிசத்தியெனுந் திரோதையையும் இங்ஙனங் கூறப்புகின்முன் (=சஎ - ஞ் செய்யுளில்) நவின்றபடி மலங்கள் ஐந்து ; காண்பாயாக.

[இம் மாயாமலம் அனுதி யென்றன் முதலியவற்றிற்குரிய சுருதியாதி பிரமாணங்கள் அ-ன் உரைக்கண் வந்துள்ளன. சுசி=ம்வண்மை; இங்கே தூய்மையெனும் பொருட்டு. நயத்தின் சம்பந்தம் 'நாயம்.' இதனை, (நயொநாயெ) "நயோநாயே" என்று அமரஸிம்ஹம் ஸங்கீர்ணவர்க்கத்திற் சாற்றுமாற்ரு னறிக. திரோதை ஆதிசத்தியாகலின். "பூருவதிரோதை" என்ருர். பூருவம்=ஆதி. இது மலத்தின் வழிநின் றதனைத்தொழிற்படுத்து நீர்மைத்தாகலின் மலமென்றுபசரித் துரைக்கப்படுவதாயிற்று.]

மலந சிக்கும்வண மம்ம லத்தொடு
விராவி யேபொருளை மறைவுசெய்
திலதை யேயுள தெனத்தி ருத்திபணு
வித்து மும்மல வியற்கையை
உலவ வேவியிறை தனையு ணுதவர்க
ணிருள தாயுனு முள் ளொளியதாய்
நிலவி நிற்பது திரோதை யாமிதை
நிகழ்த்து வார்களரு ளென்றுமே.

அனாதி பந்த ஆணவமல சத்திகள் கெடும்படி அம்மலத்தோடு கலந்து (அதற்குச் செயலுண்டாக்கி) அத்துவித மெய்ப்பொருளை மறைத்து, நிலையிலாப் போகங்களை நிலையுள்ளனவாக நினைத்திருக்கும்படி திருத்தி பண்ணுவித்து, மற்ற மும்மல வியல்புகளையுந் தேயும்படி செயற்படுத்தி, பதியாகிய சிவத்தை உள்ளூன்றி நினையாதோரிடத்தில் இருளாய் அங்ஙன நினைக்குமுள்ளத்தி லொளியாய்ப் பிரகாசித்து நிற்பது (அந்தத்) திரோதையாகும். இதனை அருளென்றும் பெரியோர் கூறுவர்.

[உள்ளம் - உள்ளென நின்றது; அதனோடு எழனுருபு கூட்டியுரைக்க. "ஒளியதாய்" என்றதில் அது - பகுதிப்பொருள் விகுதி.]

ஒரு ஞானகல ருக்கு முப்பிரள
யர்க்கு முடல்கரண புவனமோ
டார்சு போகமென வேயி ருப்பதுதி
சுத்த மாயைசக லர்க்கவை
சேர நின்றிடு மசுத்த மாயைகலை
செப்பி ரண்டனையு முறைமையே
வீர மாகநிமிர் விந்து மோகினியெ
னச்சி வாகமம் விளம்புமே.

அறிவு விளக்கமுள்ள விஞ்ஞானகலருக்குச் சுத்த தனுகரண புவன போகங்களாகப் பொருந்தியிருப்பது (அந்தச்) சுத்த மாயையாம். (கலாதத்துவ மத்தகாதி யிடங்களில்) வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற பிரளயாகலருக்குத் தனுகரணபுவன போகங்களாய்ப் பொருந்தி யிருப்பது (அந்த) அசுத்தமாயையாம்,

சகலருக்கு அந்தத் தனுகரண புவன போகங்கள் பொருந்த் அவ் வசுத்தமாயையினது கலையெனும் பிரகிருதி நிற்கும். இங்கே சொல்லப்பட்ட சுத்த மாயையைப் பராக்கிரமத்தோ டோங்கி யிருக்கும் விந்துவென்றும், அசுத்த மாயையை மோகினியென் றுஞ் சிவாகமங்கள் கூறும்.

[சுத்தம், அசுத்தம், (மூலப்) பிரகிருதியெனப்படு மாயை மூன்றனையும் ஊர்த்துவமாயை. அதோமாயையென விரண்டாகவு நூல்கள் கூறுமாறு இந்நூலும் விந்து, மோகினி, மானென்னு மூன்றனையும் இரண்டாகக் கூறுவதாயிற்று. மிருகேந்திராகமமும் அத்வப்ரகரணத்திற் சுத்தாத்துவா, அசுத்தாத்துவாவென்னு முறையானே மாயையை இருவகைப்படுத்தே யோதுவதாயிற்று. மான் மோகினியி லடங்கியுளது. சுத்தமாயையே சுத்தமெனப் பட்டது. அசுத்த மாயையே மாயை யெனப்பட்டது. இங் குரைக்கப்பட்ட தனுகரண புவன போகங்களை மாயாமல காரிய மென வறியவேண்டும். அசுத்த மாயையின் கலை காலம் நியதி வித்தை அராகமெனும் ஐந்துமே கலாதியெனப்படுமாகலின் அவைகளே பிரளயாகலர்க்கு இங்கு 'உடல் கரணம்' எனப் பட்டன. பிரளயாகலர்க்கு மாயாமல மின்றெனக் கூறிக் கொண்டு இவ்வாறியம்புத லென்கொலோவெனின்,—அறியாது கடாயினாய். கலை முதலிய வைந்தின் கலப்பிலுண்டாம் புருட தத்துவத்தோடு கூடிப் பிரகிருதி குணாதி தத்துவங்களாற் சுக துக்கங்களுறுஞ் சகலர்க்குரிய அப் புருடதத்துவம் அந்தப் பிரளயாகலர்க் கில்லாமையே மாயாமல மின்மையெனல் சாதிக் கப்படுமென்க. அங்ஙனம் கலாதிகளாலேனும் அன்னோர்க் குபாதியின்றுகொலோவெனின்,—உப்புநீரி லுற்பவித்த பிராணி கட்கு உப்பேற்றமுங் குளிர் வருத்தமு மில்லாமைபோல அவற் றிற் பந்தப்படா வன்னோர்க்கு முபாதியின்றென்க. அந்நீரோ டசுத்தநீர் கூடுங்கால் ஆண்டுள்ள பிராணிகட்கு முபாதி யுண் டாதல்போல, அசுத்தப் பிரகிருதியிற் கூடுந் தேகிகளாய சகலர்க்கே யுபாதி விதப்பாம். விஞ்ஞான கலரிலுள்ள அனந் தாதி வித்தியேசுரர்க்கு ஆணவமல வுபாதி விதப்புக் கூறக் கூடாததுபோலவே பிரளயாகலரிலுள்ள ஸ்ரீகண்டாதி யுருத்தி ரர்கட்குக் கன்மமல வுபாதி விதப்புங் கூறக்கூடாது. அவர் கன்மம் அதிகார புண்ணியமாகும்.

பிரணவர், தேசேசர், ஈசர், காலர், அஞ்சு, தீர்த்தர், சுசிவர், சாதாக்கியர், சூக்குமர், காரணரெனப்படு பதின்மருஞ் சாதாக் கிய தத்துவவாசிகளெனப்படுவர். அனந்தர், சூக்குமர், சிவோத்

தமர், ஏகருத்திரர், சீகண்டர், ஏகநேத்திரர், திரிமூர்த்தி, சிகண்டியெனப் படுமெண்மரும் மந்திரமகேசுரர், வித்தியேசுரர், ஈசுரதத்துவவாசிகளெனப்படுவர். இவர்கட்கு வேருக மந்திர நாயகர், சத்தகோடி மகாமந்திர ரென்பாருமுளர்: இன்னேர் சுத்தவித்தியாதத்துவ வாசிகளெனப்படுவர். இன்னேரினுந் தாழ்வுடையர் பலருளர்: அன்னேர் சுத்தவித்தைக்கும், அசுத்த மாயைக்கும் இடையில் வசிப்போராவர். இந்நாற்றிறத்தவருமே விஞ்ஞானகல ரெனப்பட்டனர். மத்திமப்பிரளயஞ் சம்பவிக்கு முன் அரிபிரமர்களுடன் குணதத்துவத்திலும், அந்தப்பிரளய காலத்தில் அவ்விருவரையும் ஒடுக்கிக்கொண்டு அராக தத்து வத்திலு மிருக்கத்தக்க சீகண்டர், அவரோடிருக்கத் தக்க வீர பத்திரர், பிரகிருதிமத்தகத்தி லிராநின்ற உருத்திரரெண்மர், கலைமத்தகத்தி லிராநின்ற உருத்திரரெண்மர் ஆகிய இப் கஅ-பெயர்களும்; ககனவெளியினின்று பிரமாண்டத்தைக் காக்கின்ற சத (க00) ருத்திரர் முதலினேரும்; இன்னேரினுந் தாழ்வுடைய ராய் மிசிரமாயையில் வசிப்பவராயுள்ள உருத்திரர்களுமே பிரளயாகல ரெனப்பட்டனர். பிரகிருதிமுதற் பிருதிவியிருகவுள்ள தத்துவங்களில் வசிக்கின்ற அரிபிரமர்கள் முதற் ருவரவர்க்கங் காறுமுள்ள சிவான்மாக்கள் யாவுமே சகல ரெனப்பட்டன. விஜ்ஞாநாகலரென்னும் வடசொல், தமிழில் விஞ்ஞானகலரென வழங்கப்படுவதாயிற்று. "மெய்ஞ்ஞானந் தானே விளையும்விஞ் ஞானகலர்க்கு" என்ருர் சிவஞானபோதாசாரியரும். "விஜ்ஞாந கேவலே" என்றும் பௌஷ்கராகமம் பகரும். ஞானத்தாற்கலாதி அற்றுளோர் விஞ்ஞானகலர்: பிரளயகாலத்தில் அவை அற்று ளோர் பிரளயாகலர்: கலாதியோடு கூடியுள்ளோர் சகலர் என்றும் மொழிப. மேலை ஆகமம் பதிபடலத்தில் "ஸகலாகல பேதேநத்ரிதா" என்று கூறுதலும் அது. கலை = கலாதத்துவம்.

இவ்வாறு முத்திற ஆன்மாக்கள் சைவாகமங்களிற் கூறப் பட்டனவேயன்றி வேதங்களிற் கூறப்படக் கண்டிலமே யென் னின்,—பிரச்நோபநிஷத்தில் ஆன்மதத்துவம் உச-ம், சுவேதாச்வ தரம் நாரதபரிவ்ராஜக மென்னும் உபநிஷதங்களில் (காலம் முதலிய) வித்தியாதத்துவம் எ-ம், அதர்வணவேத பிருஹஜ்ஜாபாலோப நிஷத்திற் சிவதத்துவம் ரு-ம் வெளிப்படலால் அத்தத்துவங்களில் வதிதரும் ஆன்ம பேதங்களும் அருத்தாபத்தியாற் கொள்ளக் கிடக்கின்றமையின், ஆன்மாக்கள் பல, ஆன்மாக்க ளனேகம், சத்தியமான சிவான்மாக்கள் என்பன போதர வேதங்கள் விளம்பினமையின், அவ்வசனங்களும் ௫௬-ன் உரைக்கட் காட்

டப்பட்டமையின் அத்திறங் கொள்ளவே கிடக்கின்றது; என்னை? "தத்வேத குஹ்யோப நிஷத்ஸு கூடம்" என்று மேலைச் சுவே தாச்வதரமே விளம்பிற் றுகலின். பொருள் :—"வேதங்களில் மறைபொருளாயிருக்கும் உபநிடதங்களில் அவன் மறைந்திருக் கின்றனன்" எனவாம். இதனால், வேதத்திற்கு மறையெனும் பெயர் தமிழில் வழங்கப்படுதலுஞ் சால்பிற்றுதல் காண்க. மொழிந்த மூக்கூற்றுத் தத்துவங்களை யெடுத்து விளக்கும் பிரச் னோபநிஷதாதி வாக்கியங்களைச் சைவசமயசரபத்துக் கைவல்லிய காண்டத்தின் உ௪-ம் அத்தியாயத்திற் காண்க] (அ௬)

## 7. கன்மத்திரய ஆசங்கை நிவர்த்தி

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

இவ்வா றுரைத்த வெல்லாநன்
மாண வகன்று னிதமாயோர்ந்
தெவ்வா தத்திற் கும்விடைதா
னிறுக்கு மைய கன்மமலந்
தெவ்வாய் நிற்க வுளோர்க்கிங்கே
யோது முறழ்வு சேர்தலெவ்வா
றவ்வா றில்லை யெனிலென்போல்
வார்க்கி தோதி லென்னென்றான்.

இவ்விதமாகக் கூறப்பட்ட யாவற்றையும் சற்சீடனானவன் நன்று யறிந்து கொண்டு எவ்வித தருக்கத்திற்கும் (பொருத்த மான) நியாயங் கூறி யருளுஞ் சற்குருவே! கன்ம மலமானது பகையாய் நிற்கவுள்ள சீவர்களுக்கு இங்ஙனங் கூறப்பட்ட ஞானோற்பத்தியுண்டாத லெங்ஙனம்? அஃதுண்டாத லில்லை யெனின்,—என் போலியர்க்கு இத்தகைய வுபதேசத்தைக் கூறுவதனாற் பயனென்னையோவென் றுரைத்தனன்.

[ஐய - என்றது அண்மை விளி யென்பதை "அண்மைச் சொல்லித் ககரமாகும்" என்றுர் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தா னமைக்க.] (அ௭)

கருத்திற் கினியோய் நீகுயின்ற
கருத்தெ னக்கு வெளியாயிற்
றருத்தம் பெண்மண் ணெனுநசையா
லாடுங் கால மாடிவிடும்
பொருத்த மான வவ்வமையந்
தானே வீயும் போதமெனுத்
திருத்தம் பேசிச் சோம்புறுவார்
திட்டத் துணிவிங் கொவ்வாதே.

என் மனத்திற்கினிய மாணவகனே! நீ கூறிய கூற்றின் கருத்து எனக்குப் புலப்படுவதாயிற்று. பொன், பெண், மண்ணென்னும் ஆசையாகிய காற்றுலாடும் பொருளென எவ்வளவு காலமட்டும் ஆடவேண்டுமோ அவ்வளவு காலமட்டும் இந்தவுயி ராடிப் பின்பு அவ்வாசையை விட்டிடும்; முத்தியடைதற்குப் பொருத்தமான அத்தருணத்திற் சீவபோதமானது தானேகெடும்; இப்போது செய்யத்தக்க தொன்று மின்றென்று நியாயப் போலியான திருத்தமொன்று பேசிச் சோம்படைந்திருப்பாரது அளவை முடிபு இங்கே பொருந்துமா றில்லை. (அ௫)

கன்ம முள்ள காலளவக்
கன்ம வழியே நாமென்றெக்
கன்ம முஞ்செய் யாரோசொல்
காமுற் றேற்ற படிதிரிந்தே
இன்மை காணு விறப்புறிப்பா
மின்னு நிமிர வுழல்வார்தங்
கன்ம மேன்மே லும்பைங்கூ
ழிடுவா ராற்று கணக்காமால்.

(அன்னவர் கன்மங்க ளனுபவித் தொழிக்கப்படுங் காறும் அக்கன்ம வழியே நாமிருத்தல் வேண்டுமென்னுங் கருத்தானே எந்தக்கன்மமுஞ் செய்யாதிருப்பரோ? சொல்வாயாக. யாவையும் இச்சித்து மனம் போனவழி யெல்லாஞ் சென்று செய்வோராகி ஒழிவில்லாத இறப்புப் பிறப்பாகிய பெருங்கேடு ஓங்குற வுழல்பவர்களுடைய கன்மங்கள் மேலு மேலும் பயிர்த்தொழிற்

காரர் செய்து கொண்டேவருந் தொழின்முறையை யொத்தனவாகும். (௮௬)

முன்னைச் சஞ்சி தத்தானி
யத்திற் கிஞ்சின் முடிவுவிதி
என்னும் பிராரத் தப்புசிப்புக்
கெடுத்து நுகர்கா லிச்சையினாற்
பின்னும் விளைக்க விதையாமா
காமி யத்தை யேபெய்து
துன்னும் பலனை முன்னெடுத்த
சஞ்சி யின்மேற் சொரிவாரால்.

சஞ்சித மென்னுங் களஞ்சியத் தானியத்தில் அற்ப பாகத்தை முடிவான விதியென்னும் பிராரத்தப் புசிப்புக்காக வெடுத்துப் புசிக்கும்போது ஆசையினால் மறுபடியும் அதனை விளைக்க ஆகாமியமாகிய வித்தை விதைத்து, அங்ஙனம் விளைந்து செறிந்த பலனை முன்னே யெடுத்துக் குறைவு பட்ட களஞ்சியத்தின் மீது சொரிந்துகொள்வார்கள். (௮௭)

இன்ன வாறு தொலைவின்றி
யெடுத்தும் புசித்தும் விளைவித்துங்
கன்ன லிருக்க வேம்பருந்து
வார்போற் செய்யுங் கரிசொழித்தல்
உன்னு மாகா மியவிதையை
யோம்பா தெடுத்த வெலாமுண்டு
முன்னைச் சஞ்சி தமுமாய்க்கின்
முடியு மென்றுவ் வுளரோர்வார்.

இவ்விதமாக வொழிவில்லாமற் சஞ்சித கன்மத்திலிருந்து பிராரத்த கன்மத்தை யெடுத்தும், அதனை யனுபவித்தும், அனுபவிக்கும் போதே ஆகாமிய கன்மத்தை யீட்டியுங் கரும்பிருக்க வேம்பருந்துவார்போலச் செய்துவருங் குற்றத்தை யொழிக்குங் காரியமானது—(முன்வினை யொழிப்பான் புகுந்த நாம் மறு பிறப்புக்குக் காரணமாகிய ஆகாமியத்தை ஆர்ச்

சித்தல் அவிவேகமே யென்று துணிந்து) விரும்பும் அவ்வாகாமிய விதையைப் பேணுமற் பிராரத்தமாக வெடுக்கப்பட்ட தானியங் களையெல்லாம் புசித்துப் பழைய சஞ்சிதக் களஞ்சியத் திருப்ப வற்றையுங் கெடுத்துவிடின் முடிவடையுமென்று தபோதனர்க ளறிவார்கள்.

[நியாயாதிபதியா யுள்ளான் யாதானுமொரு குற்றத்தை இரக்கப்பாடாய் மன்னித்து விடுதலுளதன்றே. அத்திற விரக்கம் தேவ நியாயத்து மிருக்கத்தானே வேண்டும். எல்லாக்கன்மமு மனுபவித்தே யொழிக்கவேண்டுமெனும் பொருளுற "எடுத்த வெலா முண்டு" என வீண்டுரைப்ப தென்னைகொலோவெனின்,— நன்று கடாயினுய்! தேவன் றன்விடயத்திழைத்த குற்றத்தை மன்னிப்பதற்கு நியாய முண்டு, அவ்வண்ணஞ் செய்வது முண் டென்றல் சால்புடைமை யென்பதும்; அது, பிறர் விடயத்ததா யின் அவ்வித மன்னிப்புக்கிடனின்று; அப் பிறர்பாலேயே அது பெறத்தக்கது; அப் பெறுகையும் நீதிக்குரித்துளதா யிருந் தாற்றன் தேவாங்கிகாரமாகு மென்பதும் விடையென்க. இந் நியாயம்—ஸ்காந்தமஹாபுராண சம்பவ காண்டத்து ௬௮-ம் அத்தியாயத்துப் ௧௨, ௧௫, ௧௬-ஞ் சுலோகங்கள்—

"எமக்கபராத மெவரிழைப்பினும் அதனைச் சகிப்போம்; எம் முடைய விரண்டு பாதார விந்தங்களைச் சரணடைந்த வடியவர்க்கு எவ ரேனுங் கேடிழைப்பின் அதனைச சகியோம்; அக்கேடிழைப்போர் தேவ ரேயாயினும் அசுரரேயாயினும் அன்னோர் எம்மாலென்றுந் தண்டிக்கப் படுபவரே."

என்று வீரபாகுதேவர் முன்னிலேக்கண் எம்மை யாண் டருளுங் கந்தபிரான் றிருவாய் மலர்ந்தருளின னெனும்பொரு டருமாற்றானும் பெறப்படும். மன்னிப்பு விடய மிவ்வாறாயினும் பரிகாரசாத்திரங்களிற் பரிகாரங்கள் கூறியுள்ளனவே எல்லாக் கன்மமும் அனுபவித்தே யொழிக்கவேண்டுமென்றல் அச் சாத் திரங்கட்கு மாறுகோளாகாதோ வென்னின்,—ஆகாது; என்னை? அந்தப் பரிகாரங்களே கன்மானுபவமாயிருத்தலின்; நரகயாதனை யெனும் பெருந்துன்பத்தை மரணத்திற்கு முன்னே சிறுவரை யாக அனுபவித்தொழிப்பதே பரிகாரமென்பதற்குப் பொருளா யிருத்தலின். அஃதும் பரிகாரத்தால் நீங்கத்தக்க அவமிருத்தி யுவைப் போன்றவற்றிற்கே யன்றிக் காலமிருத்தியுவைப் போன்றவற்றிற் கன்று. ஔடதம், சிந்திற்றண்டோமம், 'மிருத் யுஞ்ஜய' மந்த்ரஜபம், சிவனடியவர்க் களிக்கு முணவு

சிவாராதனை முதலியனவே அந்த அவமிருத்தியுவை யொழிக்கும் பரிகாரமாம். இவற்றை, திருவலங்கற்றிரட்டின் உ - ங் கண்டத்தில்—

“ அவமெனு மிருத்திபு வவுடதஞ் சிந்திகொண்
டுவகைசெய் யோமமொர் மந்திர முருகருட்
டவமுடை யவர்க்கிடு சருவிவை களிலறும்.

காலமென் மிருத்திபு கடந்திட வழியிலை
மேலுறை விபுதரும் விதிவயப் படுவரென்
றோவிடு மடிக்குக னுரிமைய ரோதுவர்.”

என இந்நூலாசிரியரே கூறியவாற்றானு மறிக. இப் பரிகாரஞ் செய்யாவிடின் மிருத்திபு அனுபவமாமென விதிக்கப்பட்ட தேவ தண்டனை யானது—இப்பொழுது ௧00 - பொன் அபராதங் கொடாவிடின் ஒருமாதஞ் சிறைச்சாலையி லிருக்க வேண்டுமென்னும் இராச தண்டனை போன்றதேயாம். ஈண்டு, இம்மையிற் செய்யலாய கன்மங்களில் மன்னிப்பு வாயிலாகப் பரிகார வாயிலாக இராச தண்டனை வாயிலாக மற்றுரியதன் வாயிலாகக் கழிந்தனபோக எஞ்சியனவே மறுமையி லனுபவிக்கப்பட் டொழியு மென்னின், அவைகள் சஞ்சிதமாகி மறுபிறப்புக்குப் பிராரத்தமாய் நிற்குமென்ப தெவ்வாற்றானேயுமென்னுங் கடாவெழுமாயின்; அக் கடாவுக்கு மனம், வாக்கு, காயமென்னு மூன்றானு மேற்படு கன்மங்களில் மனமே மற்றை யிரண்டினும் பொருந்தி நிற்றலின் மூன்றுமே மறுமைப்பயன்களை யனுபவிப்பனவாமென்பதும்; ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்போல மனத்தான்மட்டு நினைத்ததை யனுபவிக்க வுரியவுடம்பும் இடமும் காலமும் பிறவுரிமைகளும் வேண்டுமாகலின் அத்திற வுடம்பெடுத்தலே மறுபிறப்பு; அது பிராரத்த மெனப்படுமென்பதும்; அதன் பூர்வ நிலைமையே சஞ்சிதம், கன்மசேடம், கன்மகாரண மெனப்படுமென்பதும் விடையாமென்க. இந்நிச்சயத்திற்கு—

“ யதாகாரீ யதாசாரீ ததா பவதி ” .

என்னும் பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தின் ௪ - ம் அத்தியாயத்து ௪ - ம் பிராஹ்மணவாக்கியம் நன்கு கருதத்தக்கது. தமிழ்:— “யாரெப்படிச் செய்கின்றனரோ, யாரெப்படி யாசரிக்கின்றனரோ, அவரப்படியாகின்றனர்” எனவாம். இந் நிச்சயம்—

“ ஸர்வேதர்ம்மா ஆத்மகஸ்ஸந்தி ”

என்னும் ஸர்வஜ்ஞாநோத்தராகம வாக்கியத்தும் பெறப்படு கின்றது. பொருள்—"எல்லாத் தருமங்களும் ஆன்மாவுக்குள" எனவாம். கன்மசேடாதிகளைக் கழறும் மேலைப் பிருஹதாரண்யக வாக்கியம் ௬௨-ன் உரைக்கட் காட்டப்பட்டது. "தத்ய தாத்ருண ஜலாயுகா த்ருணஸ்யாந்தம் கத்வாந்யமாக்ரம மாக்ரம் யாத்மாந முபஸம் ஹரத்யேவ மேவாயமாத்மேதம் சரீரம் நிஹத்யா வித்யாங்க மபித்வாந்யமாக்ரம மாக்ரம்யாத்மாந முபஸம்ஹரதி ||௩||" எனுஞ் சுருதி—"ஆன்மாவானவன், புற்புழு ஒரு புல்லைப் பற்றிக்கொண்ட பின்னர் முன்னர்ப் பற்றியிருந்த புல்லை விடுவதுபோல ஒருதேகத்தை ஆச்சிரயித்த பின்னே பூருவ தேகத்தை விடுகின்றனன்" எனும் பொருளைப் பயக்கின்றமை யின், சீவன் தேகம் விட்டவுடனே நரகம், சுவர்க்கம், பிதிருலக மென்பவற் றொன்றனையடையுமென்னுந் தீர்வை சிறக்குமா றில்லையே யென்பார் கோட்பாடும் ஈண்டுக் கண்டிக்கப்படுவதே; என்னை? எடுத்துக்கொண்ட இச்சுருதி—கன்மசேடாதிகளைக் கழறும் மேலைப் பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தின் ௪-ம் அத்தி யாயத்து ௪-ம்பிராஹ்மணத்துள்ளதே யாகலின். இதுவேயு மன்றி—

"தத்யதா பேசஸ்காரீ பேசஸோமாத்ரா முபாதாயாந்யந்நவதரம் கல்யாணதரம்ரூபம்தநுதஏவமே வாயமாத்மேதம்சரீரம்நிஹத்யா வித்யாங்க மபித்வாந்யந்நவதரம் கல்யாணதரம்ரூபம் குருதே பித்ர்யம்வா காந்தர்வம்வா தைவம்வா ப்ராஜாபத்யம்வா ப்ராஹ்மம்வாந்யேஷாம்வா பூதா நாம் ||௪||"

என்பதே அதனடுத்த வசனம். இது, "சுவர்ணகாரன் ஒரு திற வடிவுடைப் பொன்னையழித்துப் பிறிதொருதிற நல்ல வடிவுடைப் பூடணமாகச் செய்வதுபோல, இச் சிவனும் பூருவ சரீரத்திற்கு உபாதானமாயிருந்த வத்துவையே கன்மானுசாரத்தின்படி வேறொரு நல்லவடிவாக்கிக் கொள்ளுகின்றனன்; பிதிர் கந்தருவ தேவ பிரசாபதியாதி சரீரங்களிலெதனையேனுமடைகின்றனன்" எனு மருத்தத்தை நல்கி, அச்சுருதிப்பொருளை விளக்கிக்காட்டு தலின அக்கோட்பாடு பல்லையிழித்துக்கொண்டு பசபசென விழிக்குமென்க. வேறு சுவடிகளிலும் அக்கோட்பாடுளதே யெனின்,—அது, சுருதி முடி பறியாமையினெழுந்த சுருதிவிரோத மென மறுக்க. கடோபநிஷத்தின் ௨-ம் வல்லி—

"ந லாம்பராயஃ ப்ரதிபாதிபாலம்
ப்ரமாத்யந்தம்வித்தமோஹேநமூடம் |
அயம்லோகோநாஸ்திபர இதிமாநீ
புநஃபுநர்வசமாபத்யதேமே ||"

என்றியம்புவதையும் அக் கோட்பாட்டை நம்புவோர்க்குக் காட்டுக. பொருள் :—"(அறிவிற்) சிறியவனுய் அசட்டையுடைய வனுய்ப் பணத்தாசையான் மூடுண்டவனு யிருப்பானுக்குப் பர லோகந் தோற்றுவதில்லை; இந்த (ப்பூ) வுலகத்துக்கு மேலொன் றில்லை யென்னும் எண்ணங்கொண்டுளான் என் வசத்திருக்கு நரகத்தை மறுபடியு மறுபடியு மடைகின்றனன் எனவாம். இது, நசிகேதனென்பாற்கு இயமனே யியம்பியது. இங்கெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட கன்மத்தைப்பற்றி இன்னுமறியவுள்ள யாவும் சஉ, சஎ, அ0 - ஞ் செய்யுள்களு முரைகளுமா யுள்ளனவாகலின் அவையற்றிற்காண்க.

தொலைவு = நிலையழிவு; இது, "தொலைவு நிலையழிவு" என்று சேந்தன்றிவாகரங் கூறுதலி னறியற்பாற்று. உவ்வுளர் = தவமுடையார். உவ்வு = தவம்; "நோன் பென் கிளவி தான்றவ மாகும்—உவ்வென் கிளவியு மோதுவரதற்கே" என்பது பிங்கலநிகண்டு. இப் பொரு ளுடைச்சொல் வடநூல்களில் உ - என வுளது. அதுவே உவ்வெனப் பட்டது. சூடாமணிநிகண்டில் 'உவவு' எனக் காணப்படல் வழுவாம்.]

உலப்பி லுணர்வா மழலுதிக்கி
லொழியு மாகா மியமெல்லாம்
நிலைப்பாய் நின்ற சஞ்சிதமு
மன்றே நீறும் பிராரத்தம்
பலக்கா தேநின் றறுதிபெறும்
பகர்ந்த துண்மை யெனற்குகமேல்
நலத்தா லுய்ந்து சிவமடைந்த
ஞான பரர்கள் கரிகண்டாய்.

கேடில்லாத ஞானக்கினி யுதிக்கின் ஆகாமிய மனைத்தும் ஒழியும். நிலைபேருக எஞ்சிநின்ற சஞ்சிதமும் அப்பொழுதே, சாம்பராகும். அங்ஙனம் பிராரத்தம் வலிகுறைந்து நின்று உட லூழாய்க் கழியும். இப்போது கூறப்பட்ட நியாயம் சத்திய

மென் றறிவுறுத்த முற்காலங்களிற் சிவபுண்ணிய விசேடத்தாற் சீவன்முத்தியில் வாழ்ந்து பரமுத்தியடைந்த ஞானவான்களே சான்ருகவுள்ளார்.

[இச் செய்யுண் முடிபு—"தேஹேஜ்ஞாநேநதீபிதே புத்திரகண்டாகார ரூபாயதாபவதி| ததாவித்வாந் ப்ரஹ்மஞாநாக்நிநா கர்மபந்தம் நிர்தஹேத்||" என்னும் பைங்கலோபநிஷத் வசன முடிபாகவுளது. பொருள்:—"தேகமானது ஞானத்தினற் பிரகாசித்துப் புத்தியானது அகண்டாகார ரூபமா யெப்பொழுதாமோ அப்பொழுது வித்துவானுயுள்ளான் பிரமஞான மென்னும் அக்கினியினற் கன்ம பந்தத்தை யெரித்து விடுவன்" எனவாம். ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்தம் ஆகிய மூன்றுமே கன்மத்திரயம் எனும் பெயர் பெறும். இது—"ப்ராரப்தாகாம்யார்ஜிதாநி கர்மத்ரயமிதீரிதம்|" என வராஹோபநிஷத்திலுங் கூறப்பட்டது. பிராரத்தமானது ஆதி தைவிகம், ஆத்யான்மிகம், ஆதி பௌதிகமென முத்திறப்படும். அவற்றுள் ஆதி தைவிகமாவது தெய்வங் காரணமாக வருவது. ஆத்யான்மிகமாவது சடத்தோடு கூடிய ஆன்மாவின் வாயிலாக வருவது. ஆதி பௌதிகமாவது சடபூத வாயிலாக வருவது. இவற்றுள் ஆத்யான்மிகமானது காசம் குன்மம் முதலிய நோய்களால் வருஞ் சாரீரகமெனவும், சோகம் மாற்சரியம் முதலியவற்ருல் வரும் மானசமெனவும் பகுக்கப்படு மென்ப.] (அகூ)

தேகி யென்பா னெழிகாலஞ்
சிந்தை நைந்த வவன்குலிகள்
ஆகு மாகா மியமாதி
மூவர் கைம்மை யாவரன்றிப்
பாக மாகப் பிராரத்தப்
பாவை சுமங்க லியாயுய்தற்
கூக மொல்லு நடுவிலையென்
ருேது நூலு முளவன்றே.

சிவனென்பவனுடைய தேகவியோக காலத்தின் மனம் வருந்திய அவனுடைய சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியமென்னும் மனைவிகள் மூவரும் வைதவ்வியத்தை யடைவரேயன்றிப் பிராரத்தமாகிய மனைவி மாத்திரம் வேருெரு கூருகச் சுமங்கலியாய்

வாழ்வதற்கு ஏற்புடைய நியாயம் இன்றென்றோது சாத்திரங்களு முள்ளன.

[குவி = இல்லாளெனும் மனைவி. குலம் = இல் = மனை; இது வட சொல்.]

(௧0)

உடம்புள் ளளவும் பிராரத்த
மொழியா தாத ரெட்டதனை
உடன்கொண் டுய்யுஞ் சிவன்முத்தர்
கட்கு மஃதுண் டென்பதுமுண்
டிடங்கொண் டிலகும் புந்தியுளோ
யிவ்வி ரண்டு மொவ்வுதலைக்
கடந்த முத்தர் மனதருவாய்க்
காணு மாற்று னறிமன்னே.

தேகமுள்ள வளவும் பிராரத்த கன்மம் நீங்காதாகலின் அத் தேகத்தோடு சிவத்துவாபி வியத்தியைப் பெற்று வாழுஞ் சீவன் முத்தருக்கும், அந்தப் பிராரத்தமுண்டென்று கூறுஞ் சம்பிர தாயமு முள்ளதே. விசாலமாக மிளிரும் புத்தியுள்ள மகனே! சீவன்முத்த தசையிற் பிராரத்தம் இன்று, உண்டு என்னும் இவ் விரண்டு நிச்சயங்களும் உட்பற்றுப் புறப்பற்றென்பவற்றைக் கடந்து நிற்குஞ் சீவன்முத்தர்களுடைய மனமானது தனது தூலத் தன்மையை யொழித்து அருவத் தன்மையாய் நோக்கும் வழியாற் பொருந்துதலை யறிவாயாக.

["உடம்புள்ளளவும் பிராரத்த மொழியாது" என்றமையால் உயிரு முடம்பும் பிராரத்த மெனுமொரு பிசின்கொண் டொட்டப் பட்டுள வென்பதூஉம் அறியக்கிடக்கின்ற தன்றோ.

"த்விவிதச்சித்தநாசோஸ்தி ஸரூபோரூபஏவச|
ஜீவந்முக்தௌஸரூபஸ்ஸ்யா தரூபோதேஹமுக்திக:||"

என்று முக்திகோபநிஷதங் கூறுதலின் "கடந்தமுத்தர் மனது அருவாய்க் காணும்" எனக் கூறப்பட்டது. சுருதியின்றமிழ்:— "சித்த நாசமானது உருவம், அருவமென் இருதிறப்படும். உருவ நாசம் சீவன்முத்தனிடத் துளது. அருவநாசம் விதேகமுத்த னிடத்துளது" எனவாம். இதற்குப் பின்னே "சீவன்முத்தனது அம் மனம் பெயர்த்தும் பிறப்பிற் கேதுவாக மாட்டாது" எனுமருத் தத்திலே "பூயோஜந்மவிநிர்முக்தம் ஜீவந்முக்தஸ்யதந்மந:|"

என நிகழ் வாக்கியத்தையும் மேலே உபநிஷதந் தரு நெறியானே மனோநாசந்தானே சித்த நாசமெனப்பட்ட தென்க.] (கசு)

உருவ மனத்தர்க் காம்விடய
முருவ மாகு முருவமிலா
அருவ மனத்தர்க் காம்விடய
மருவ மாகு மாதலினல்
மருவி மருவா திருக்குமந்த
மாசில் சீவன் முத்தர்புசிப்
பருளின் செயலா நிற்குமென்றே
யத்தன் விளக்கி யருளினனே.

தூல மனத்தோடு கூடிய பிராக்கிருதர்களுக்கு அனுபவம் தூலமேயாகும். சூக்கும மனத்தோடுள்ள சீவன் முத்தர்களுக்கு அனுபவம் சூக்குமமேயாகும். ஆதலின் உலகவிடயங்களிற் பொருந்தியும் பொருந்தாமலுமிருக்கும் அந்தக் குற்றமற்ற சீவன் முத்தர்களுடைய அனுபவம் அருளின் செயலாகவே நிற்கு மென்று ஆசிரியர் முன் ருெகுத்துரைத்ததை விரித்துக் கூறி யருளினர்.

[விடயம்=பற்றப்படு பொருள்.] (கஉ)

## 8. முத்தியிலு மும்முதல்களுளவெனற்கு வேதாகமங்களின் சம்மதம்

கலிவிருத்தம்

எந்தா யிதுபோ லெழிலார் விடைநீ
தந்தா ளமுதந் தனின்மும் முதலும்
நொந்தா துளவென் றரனா னுவலின்
வெந்தே றிடுமொற் றுமையெவ் விதமாம்.

என் பிதாவே! இங்குத் தெளிவாக விளக்கியவாறு இனி, யான்கேட்குங் கேள்விக்கும் அழகார்ந்த விடைகொடுத் தென்னை ஆண்டுகோடல் வேண்டும். அமிர்தத்துவ முத்திநிலையிலும் பதி, பசு, பாசமாகிய முப்பொருள்களும் நசியாமலிருக்குமென்று சிவ

சாத்திரங்கள் கூறுமாயின், சீவபோதம் வெந்து சிவபோத மாகுந்தன்மை யெங்ஙனங் கூடும்? (௬௨)

என்றான் மதிசேர் மகனின் படிகள்
நன்று யிதைநீ தெளிநா னவில்வல்
பொன்று வரணிக் கனலைப் பொருமென்
குன்று முடிவைக் குறிசெத் தறுமே.

என்று புத்திமானாகிய சிடன் கூறினன். ஆனந்தத்திற் படிந் திருக்குங் குருவானவர்—இவ்வுண்மையை நானெடுத்துக் கூறு வேன்; நீ சந்தேக விபரீதங்க ளற அறிவாயாக. தீக்கடை கோலிற் றேன்றி (அவ்வரணியைத் தன்னுளடக்கி) மேலிட்டு நிற்குந் தீயையொக்கு மெனக் குறைவற்ற அம்முடிவைக்குறி; ஐயப்பா டிறந்தொழியும்.

[தீ மேலிட்ட ஞான்றே அரணியாகியகட்டை, தனது பண்டை நிலைமை மாறித் தீமயமாயிருத்தலின் அதுபோற் பாசங் கெடாது கெட்டு நிற்குமென்ப தறிவுறுப்பான் "அரணிக் கனலைப் பொருவென் முடிவைக் குறி" என்றியம்பிய தென்க. இம்முடிவு தானே பின்னர் வேறோராற்றானும் வலியுறுத்தப்படுவதாயிற்று.]

அத்தி யிடைவெப் பனல்போல் விரவிக்
கத்தா வுயிரு வணுவுங் கறையின்
றெத்தே வருமே தொழுமா றிலகும்
வித்தா ரநயன் மிளிர்வீ டிதுவே.

தீ மயமாகிய அக்கட்டையின்கண்ணே தீயும், அதனை நீங் காச் சூடுங் கலந்து நிற்பது போலச் சிவமுஞ் சீவான்மாவும் பாசப் பொருட்கண்ணும் வியாபித்துக் களங்கமின்றி எத்தகைய தேவரும் வணங்கும்படி பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும். சாத் திரங்களிற் பெருவாரியாக வெடுத்துக்கூறப்பட்ட நயமெல்லாம் பிரகாசிக்கவுள்ள முத்திநிலை யிதுவே. (௬௩)

பாசம் பகலோன் முனரே திமிரம்
நாசம் பெறல்போ னயவா லருண்முன்
பாசங் கையிலா தழியா தழிவுற்
றீசன் றருமின் பெனநின் றிடுமே.

சூரியன் முன் இருளானது எப்படி யிருந்தும் இராததுபோ லிருக்குமோ அப்படியே நயமுள்ள அருட்பிரகாசத்தின் முன் அஞ்ஞானமானது கெடாமற்கெட்டுச் சந்தேகமில்லாமற் பரமே சுர னளித்தருளும் ஆனந்தமென நிற்கும்.

[''சேணு ரிருள்வடிவு செங்கதிரோன் பானிற்பக்—காணு தொழியுங் கணக்கேபோல்—ஆணவத்தின்—ஆதி குறையாம லென்பா லணுகாமல்—நீதி நிறுத்து நிலைபோற்றி" என்னும் போற்றிப்பஃறொடைக் கூற்றின் பொருள் இச் செய்யுட்பொருளா யிருத்தலுமறிக. ஒருவனை வெயிலில் நிறுத்தியவிடத்துக் காணப் படுஞ்சாயை இருளேயாகலின் அதன்வழி இருளானது அழியா தழிவுறுதல் காண்க.

'பகலோன் முனரே திமிரம் நாசம் பெறல்போல் நயவாலருண் முன்பு பாசம் அழியா தழிவுற்று ஆசங்கையிலா நீசன் றரு மின்பு' என இயைக்க.] (கக)

இதனு னிசமுப் பொருளென் றிடலுஞ்
சதமா யொருமைத் தகையோ திடலும்
இதமா கவொவும் புகல்வே னினமுஞ்
சுதனே யுணரென் றுரியன் சொலுவான்.

முத்தி இத்தகைய இலக்கண முடைத்தாகலின் அந்நிலையில் முப்பொருளும் உளவென்னலும், (பதிப்பொருளில் மற்றிரண்டுந் தோன்றும லொடுங்கி நிற்குந் தன்மையால்) ஒருமைப் பெருமை பாராட்டலும் அவிரோத நயமாகப் பொருந்தும். மைந்தனே! இன்னும் இவ்விடயத்தைப்பற்றிக் கூறுவேன் அறிவாயாக வென்று குரு கூறலாயினர்.

[''அமுதந்தனில்'' ''நிசம் முப்பொருள்" என்னு நிச்சயம்— ''முத்திதனின் மூன்று முதலு மொழியக்கேள்—சுத்தவனு போகத்தைத் துய்த்தலணு—மெத்தவே—இன்பங் கொடுத்த லிறை யித்தைவினை வித்தன்மலம்—அன்புடனே கண்டுகொளப் பா" என்னும் உண்மைவிளக்கத்துச் செய்யுட்கண்ணு மறிய வுள்ளது. முத்திநிலை யான்மா அறியற்பாலது சிவமொன்றே; அஃதேனையவற்றை அறியாமையே அச் சிவானுபவ இன்பத்தி னுக்குச் சிறந்த காரணமாகலின் 'இத்தைவினை வித்தன்மலம்' என்று அவ்விளக்கம் விளம்பிற்றென்க. ''பெற்றசிற் றின்பமே பேரின்ப மாமங்கே—முற்ற வரும்பரி சுந்தீபற முளையாது

மாயை" என்று திருவியலூர்-உய்யவந்ததேவநாயனர் கூறினதும் ஈண்டுக் கருதத்தக்கது. (௧௭)

சத்தோ டறிவுந் தகையின் பமதுங்
கத்தா நிலையுண் டெனவே கரிசில்
சித்தா கமமுந் திகழா ரணமும்
ஒத்தோ துதலுண் டெனவே யுணர்வாய்.

பரம்பொருட் டன்மையிற் சத்தென்பதுடன் சித்துமுண்டு, பெருமையுள்ள ஆனந்தமு முண்டென்று குற்றமற்ற ஞானத்தைப் போதிக்குஞ் சிவாகமங்களும், பிரசித்தமான வேதங்களும் விவாதமின்றிக் கூறுதலுண்டென அறிவாயாக.

[இதன்கண் வெளியாஞ் சத்து, சித்து, ஆனந்தமென்னுங் கடவுட்டன்மை வேதத்தும் ஆகமத்து முண்டெனற்குரிய வாக்கியங்கள் பாயிரத்து ௨-ன் உரைக்கட் காட்டப்பட்டுளவாகலின் ஆண்டுக் காண்க.] (௧௮)

இம்மூன் றும்மொருங் கிலகும் மிதுவே
பெம்மான் றருபே ரமுதென் றிடுமோர்
செம்மே னியடங் கிடுமா தெளிவிற்
சும்மா வமருஞ் சுசியத் துவிதம்.

இம்மூன்றிலக்கணங்களும் பரம்பொருட்கண் ஒருமைப் பட்டுப் பிரகாசிக்கும். இவ்வொருமைப்பாடே சிவபெருமான் கொடுத்தருளும் பரமுத்தி யெனுமொரு சோதிசொரூப வியாபகத்திலடங்கும் பெரியஞானப் பிரகாசத்திற் கருவிச் சேட்டைகளுஞ் சீவபோத முனைப்பு மொழிந்தமருஞ் சுத்தாத்துவித நிலையாம்.

[திருவாசகத் திருப்பள்ளியெழுச்சியில், "செந்தழல் புரை திருமேனி" எனவரு பிரமாணத்தினைச் "செம்மேனி" என்பது கொண்டிருத்தலு மறிக. சும்மாவமர்தல் இற்றென்பதும், உரிய மேற்கோளும் ௩௦-ன் உரைக்கட் காட்டப்பட்டன. "(அகங்கார வர்ச்சித சோகம்பாவனையாக) அந்தச் சிவம் நானேயென்று எப்போதும் மௌனத்தை ஆச்சிரயித்திருப்பாயாக" எனுமொன் பொருளுற, "தத் ஸதாஹமிதி மௌநமாச்ரய" என்று வராஹோபநிஷத்தின் ௩-ம் அத்தியாயங் கூறுதலும் அது. சுத்தாத்

வைதமே "சுசியத்துவிதம்" எனப்பட்டது. சுசி=சுத்தம்; சூடாமணிநிகண்டு காண்க. அத்வைதம் - அத்துவிதம் எனத் தமிழிலே தொன்றுதொட்டு மருவி வழங்கப்படுமொரு வட சொல். "அருமறைக ளொன்றென்று தந்துவித மென்றறையு மாங்கு" என்றார் சிவஞானபோத முனிவரும் சுத்தாத்வைதப் பிரயோகம்—

"தந்மநோவிலயம்யாதி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்| தல்லயாச்சுத் தாத்வைதஸித்தி:| பேதாபாவாத்| ஏததேவ பரமதத்வம்||"

எனும் மண்டலப்ராஹ்மணோபநிஷத் வசனங்களி லறியவுள்ளது. இஃது "அந்த மனோலயம் எதுவோ அது விட்டுணு பரமபத மாம்: அப் பரமபத லயமே சுத்தாத்துவித சித்தி: பேதமின் மையே பரமதத்துவம்" எனப் பொருள்படும். இந்த அத்வைத சப்தம்—"ஸோஹமேவமுபாஸீத நிர்விகல்பேந சேதஸா!" என்று ஸர்வஜ்ஞாநோத்தராகமத்துங் கூறப்பட்ட சோகம் பாவனையை, "ஸோஹம்பாவோ நமஸ்கார:|" என்று கிளத்தா நின்ற மேலைய உபநிஷத்தில் "சுத்தாத்வைத ப்ரஹ்மாஹம்" என்னுமிடத்தும், "சுத்தாத்வைதா ஜாட்ய" என்னுமிடத்தும் வருகின்றது. *விசிஷ்டம் முதலிய சத்தங்களி லெதனையேனும் முன்னே கொண்டு வரூஉம் அத்வைதம் எப்படிச் சுருதியிலில்லையோ அப்படியே சுத்தமென்பதை முன்னே கொண்டு வரூஉம் அத் வைதமுஞ் சுருதியிலில்லையென்றுரைத்தோர் கூற்றினைப் பலப் பலவாண்டுக ளொப்புக்கொண்டிருந்த சைவரும் இறும்பூதுறு மாறு இந்நூலாசிரியர் மேலே காட்டப்பட்ட சுருதி வசனங்களை யெடுத்துத் தமது நாலாயிரப்பிரபந்த விசாரத்திற் பிரமாணித்துக் காட்டினமை பிரதமமன்றோ. இனைய சுருதி பலவுஞ் சித்தாந் தமேயென அவரெடுத்துக் காட்டுதல் இந்நூலகத்து மறையகத் தும் உணரக் கிடக்கின்றது. தந்தம் மதக்கோட்பாடுகளை விசேடித் துணர்த்துதற்கே அத்வைதத்தோடு விசிஷ்டம் முதலிய சத்தங்கள் அவ்வம் மதாசாரியராற் சேர்க்கப்பட்டபடி 'சுத்தம்' என்பதும் "பொய்கண்டார் காணப் †புனிதமெனு மத்துவித—மெய்கண்ட நாதனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ" எனுமாற்றானே தாயுமானர் முதலியோராற் சேர்க்கப்பட்டதென் னினும், விசிஷ்டம் முதலியவற்றுள் யாதானுமொரு மொழியான்

---

*விசிஷ்டம் = 'வியாப்பியமாய்ச் சேர்ந்திருப்பது' என்றுங் கூறப.

†புனிதம் = சுத்தம்.

விசேடிக்கப்பட்டு நின்று பொருளுணர்த்தாது சுத்தமாய் நின்றே பொருளுணர்த்துதலிற் சுத்தாத்வைதமென வழங்கப்படுமென்னினும் பொருந்துமாறின்று ; என்னை? அன்றேனும் அம்மதங்களுந் தோன்று முன்னுள்ளதாய் முந்தைச் சுருதியாய் மிளிர்வது அம் மண்டலப்ராஹ்மண மாகலின். ஆயின், அந்தச் 'சுத்தம்' என்பது தான் எப்பொருளுடைத்தென்னின்,—விட்டுணு கதியாகிய பரம பதத்தைக் கீழ்ப்படுத்துக் கூறுமாற்றானே, அப்பதத்தின் மேம் பட்டு நிற்பது சிவகதியென்றல் வைதிகசைவ நூல்களின்றுணிபா யிருத்தலானே, உங்ன் உரையிற் காட்டப்பட்ட "தஸ்மாத்ஸர்வாந்பரித்யஜ்ய" என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதி வசனத்தானும் "பரம வத்துவித சைவமெய்ஞ்ஞானி பாரளந்தவன் முதலோரால் —வரமுறப் பூசை புரிந்திடத் தக்கோன்" என்னுஞ் சூதசங்கிதை யின் சாமசாமீகோபநிடதத்தாற்பரியவத்தியாயக் கூற்றானும் அஃ தும்பெறப்படுதலானே அது தூயதன்மையைக் காட்டுமொரு விசேடண மொழியாகவே கொள்ளவுளதும், இக்கதிக்கு வேறாகக் கூறப்படும் அத்துவிதமெல்லாம் பாசத்தோடுள்ளன வென்பதையு மறிவுறுத்த வுளதுமாம் : இங்ஙனஞ் சுருதி நெறி யான சுத்தாத்வைத சித்தாந்தம் அநாதியென்பதுமாமென்க. இம் மண்டலப்ராஹ்மணமல்லாத வேறு பல உபநிஷதங்களில் வரும் அத்துவிதம்—பதி, பசு, பாசமெனு முப்பொருளும் நீரும் எண்ணெயும்போல ஒன்றற்கொன்று தூல சூக்குமங்களாய் வியாப்பியமும் வியாபகமுமாய் நிற்கின்ற தன்மையை யுணர்த்த வுளதெனக் கோடல்வேண்டும். இஃது ஆன்மாவின் பெத்த தசையின் சம்பந்தமாம். இச் சம்பந்தம் உடம்பும் உயிரும்போல *அநாதிக்கலப்பும் உடனாதலும் வேறாதலுமாகிய மூன்றுமென வறியவுள்ளது. சோகம்பாவனையெனும் உபாசனைக்கண்ணும் அத்துவிதம் பொருந்தும். சுத்தமெனும் அடைமொழி யில்லாத இந்த அத்துவிதத்தையும் அவ்வடைமொழியுள்ள அந்த அத்து விதத்தையும் பெத்ததசையிலும் முத்திதசையிலும் ஒரு பொருளே யுடையனவெனக் கொள்ளின் வெண்ணிலாவென்ப தில் வெள் - இனம் விலக்கவந்ததல்லாத இயற்கையடைமொழி யாதல் போலச் சுத்தமென்பதும் இயற்கையடைமொழி யாதல் வேண்டும். ஆயின், சுத்தாத்துவிதமெனக் கூறிக்கோடலாற் பய னென்றுமின்றெனலுமேற்படும் ; அஃதின்மைக்குச் சால்புடைத் தன்று. மேலே கூறிப்போந்த சுருதி வசனங்களோடு தாயுமானார் கூற்றினையு நோக்குக.

*காரணதேகம் அநாதி.

அந்த 'அத்வைதம்' என்னுஞ் சொல் அ+த்வைதம் எனப் பிரிக்கப்படும். "சொன்ன மொழிப்பொரு ணீக்கு நகாரமச் சொன்முன் மெய்யேல்—அந்நிலை யாக வுடல்கெடு மாவிமுன் னுநிலது—தன்னிலை மாற்றிடும்" என்று வீரசோழியம் விளம்புமாற் றானே 'த்வைதம்' என்னு மொழிமுதற்கண் மெய்வந்தமையின் நகரம் லோபப் பட அந்த அ—வந்ததாகும். இது, பாணினீய மெனும் வியாகரணத்து ௨-ம் அத்தியாயத்தின் "நஞ்" என்னும் ஸூத்ர விதியினுறுவது. த்வி = இரண்டு. த்விதா = இருதிறன். இதுவே 'த்வைதம்' எனப்படும். நகரத்தின் வழிவந்த அ— என்பதன்பொருள் :—

" தத்ஸாத்ருச்யமபாவச்ச ததந்பத்வம் ததல்பதா|
அப்ராசஸ்த்யம்விரோதச்ச நஞர்த்தாஷ்ஷட்ப்ரகீர்திதாஃ|| "

என்று ஆசிரியர் - பதஞ்சலியார் தமதுரையின்கண் ௬-வகையாக அளவுபடுத்தியுள்ளார். விவரம்.—

(௧) தத்ஸாத்ருச்யம் = அதுபோன்றது, ஒப்பு, அன்மை. அப்ராஹ்மணன் என்பது உதாரணம். ஸத்ருச்ய சம்பந்தம் ஸாத்ருச்யம் ; ஸத்ருச்யம் = சமம்.

(௨) அபாவம் = இன்மை. அச்ருங்கஃமநுஷ்யஃ = மனிதன் கொம்பில்லாதவன் என்பது உதாரணம்.

(௩) ததந்யத்வம் = வேற்றுமை, பேதம். அநாகாசஃபூஃ = பூமி ஆகாயத்தினும் வேறு என்பது உதாரணம்.

(௪) ததல்பதா = குறை. அநுதராகந்யா = வயிறு சிறுத்த கன்னி என்பது உதாரணம்.

(௫) அப்ராசஸ்த்யம் = பொறையின்மை. அமராஃதேவாஃ = (மனிதரைப்போலக் கடுந்துயருழத்தல், இடையிடையே சாக்கா டுறல் பொறுத்தலின்மையால்) தேவர் மரணமில்லாதவர் என்பது உதாரணம்.

(௬) விரோதஃ = பகை, எதிர்மறை, மறுதலை. அஸுராஃ = சுர விரோதி என்பது உதாரணம்.

எனவாம். இவற்றுள் (தத்ஸாத்ருச்யம் =) ஒப்பெனப்பட்டது தான் சிவசாமியமாகும். சாமியம் - சமத்துவம். இது, "நிரஞ்சநஃ பரமம்ஸாம்யமுபைதி" என்னும் முண்டகோபநிஷத

வசன முடிபிலுளது. தமிழ்:—“ (இவ்வித சீவன் முத்தன்) மல நீக்க முடையவனாய்ப் பரமசாமியத்தையெய்துகின்றனன்” எனவாம். இவ்வொப்பு அன்மையெனப்படுத லெங்ஙனமாமெனின்,—க்ஷத்திரியனாகவேனும் வைசியனாகவேனு முள்ளவொருவன் யஞ்ஞோபவிதந் தரித்துப் பிராமணகன்மங்களைச் செய்யுமிடத்து அவன், பிராமணன் அல்லன் பிராமணனுக்கு ஒப்புளோனை அப்பிராமண னெனப்படுமாறு, சீவான்மாவும் யோகஞான விளக்கமுற்ற ஞான்று பரமான்மாவே அன்று, அப்பரமான்மாவின் சருவஞ்ஞத்துவம் முதலிய கலியாணகுணங்களை அஃதடைந்து அதனை பொத்திருக்குமென் றுரைக்கப்படும்; அங்ஙனமேயாமென்க. இந்த அன்மைப்பொருளே வைதிக சைவ சித்தாந்தத்திற் கொள்ளப்படுவதாயிற்று.

தனக்கிணையாகத் தன்னினம் பிறவினமெனும் இரண்டுமில்லாமையே துவிதமின்மையெனப்படும் அத்துவிதம்; இதுவே அபாவமெனும் இன்மைப் பொருளென்றும், உயிரனைத்தும் அறிவுடைப் பொருளாயவழிப்பிரமத்திற்குத் தன்னினமேயாயினும் அவையெல்லாம் பிரமமேயென்றும், அறிவிலாப்பொருள்களே பிரமத்திற்குப் பிறவினம்; அவற்றிற்கு முதற்காரணம் அந்தப் பிரமமேயென்றும் ஏகான்மவாதிக ளுரைப்ப. இங்ஙனம், அத்துவிதமென்பது இன்மைப்பொருள் பயப்பதாயின் ‘இரண்டில்லை’ எனும்பொருள் பயக்குமேயன்றி இத்துணை விரிபொருள் பயவாதேயென்று ஆக்ஷேபிப்பார் முன்னிலையில் அன்றேருட் சிலரும் வேறு சிலரும் இரண்டில்லை யெனின் ஒன்றுதானென்பது பொருள்; அஃது “ஏகமேவாத்விதீயம்” எனுஞ் சுருதி வசனத்தான் உறுதிப்படுமென்றும் மொழிதருப. இவ்வாறு அத்துவிதமென்பது ஒன்றெனும் பொருளைப்பயப்பதே (அபாவம்=) இன்மை: அதுவே நகரத்தின் பொருளென்னின்,—ஏகமெனும் எண்ணுப் பெயர்மேல் நகரம் வந்த சொல்லே (ந+ஏகம்=) அநேகம்: அந் நகரமும் அத்திறப்பொருள் பயக்கவேண்டும்: பயந்தக்கால் ஏகமெனும் ஒன்றில்லை; அஃதாவது யாதுமில்லாச் சூனியமெனவாகும். அவ்வாருகாமே வடநூன்முடிபின்படி இரண்டின் மேற்பட்ட மூன்றுமுதலாகப் பலவெனவாதலின், துவிதமெனும் எண்ணுப்பெயர்மேல் வந்த நகரமும் இன்மைப்பொருள் பயவாமே அன்மைப்பொருளே பயக்குமெனும் மரபுறுதீர்வையேற்படுமென்க. இத் தீர்வையோடு துவிதமெனும் எண்ணின் மேல்வரு நகரத்திற்கு இன்மைப் பொருளுங் கொள்ள விதியுளதென்பது காட்டப்படுமாயின் அதுவும் அங்கீகரிக்கப்படுவதே

யாம்; என்னை? தத்தம் மதக் கோட்பாடுகட் கிசைய வரைந்த வேதபாடியம் முதலியன உலகில் அங்கீகரிக்கப்படும் வழியின், இன்னணம் ஒன்றென இன்மைப் பொருள்கொள்வோர் இரண்டின் விரோதி ஒன்றென விரோதப் பொருள்கோடல் நேராயிருப்பதை விட்டவாறென்னை? எனுங் கடாவும் இங்ஙனமெழவுள்ளது. அந்த "ஏகமேவாத்விதீயம்" என்னுஞ் சுருதிவசனம் ஏகமும் அத்துவிதமு மொன்றேயெனும் பொருளைப் பயவாது; என்னை? 'ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீ தேகமேவா,த்விதீயம்" என்று சாந்தோக்யோபநிஷத்துழை வெளிப்படு வசனத்திலுளதே அவ் வசனமென்பதும், அது "சோமியனே! இதற்கு முன் (பிரபஞ்ச சிருட்டிக்கு முன்னே) அத்விதீயமாயுள்ள பொருள் ஒன்றே யிருந்தது: அது சத்தே" எனும்பொருள் பயக்குமென்பதும் அறியப் படுதலின். இப்படலத்து ௬-ன் உரையிற் பிரமாணிக்கப்பட்ட ஐதரேயோபநிஷதம் முதலியவற்றின் வசனங்கள் பயக்கும் பொருளும், "காலமு நாள்களுமி படையாமு னேக வுருவாகி" என்று தமிழ்மறையில் வரு திருநாவுக்கரசுகளது திருவாக்கின் பொருளும் இப்பொருளே யாகலின் இதனில் ஏகமும் அத்துவிதமு மொன்றென்பதறிய இடனின்றெனல் ஏற்புடைத்தென்க. "ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம" என்னும் பைங்லோபநிஷ, வசனத்தில் இந்த 'அத்விதீயம்' என்பது 'ப்ரஹ்ம' என்பதைத் தொடர்ந்து நின்று முடிதலும் ஈண்டுக் கருதிக்கொள்க. 'த்விதீயம்' என்பது இரண்டாவதெனும் பொருளுடைத்தாகலின் 'அத்விதீயம் ப்ரஹ்ம' என்பது இரண்டாவதற்ற பிரமம் எனவாம். இஃது இணையற்ற பிரமம் பசு பாசங்களுக்கு வேறன்மையால் உடங்கியைந்து நிற்குந் தன்மைத்தென்பதை யுணர்த்தவுளது. ஆகலினன்றே "ஒன்றென்ற தொன்றேகா ணொன்றே பதி" "அருமறைகளொன்றென்னு தத்துவிதமென்றறையு மாங்கு" "அரக்கொடு சேர்த்தி யணைத்தவக் கற்போ—லுருக்கி யுடங்கியைந்து நின்று—பிரிப்பின்றித்—தானே யுலகாம்" என்று சிவஞானபோதமும், "விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போல்—மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்" என்று தமிழ்மறையுங் கூறுகின்றன. ஒரு காலத்திற் கூடியதாகக் கூறப்படு சையோகமல்லாத சமவாயமெனுந் தாதான்மிய சம்பந்தமே வியாபகமும் வியாப்பியமுமாய் உடங்கியைந்து நிற்கும் அத்துவிதமென்றுங் கூறலாம். தாதான்மியத்தின் வேருய் நையாயிகர் நவிலுஞ் சமவாயமென்ப'தொன்றின்று. தருக்க நூலார் கூறியிட்ட ஒன்றிலொன்றின்மை யெனப்படும் அந்யோந்யாபாவம்—"ஈசன்றனை

*வினைசேருவ தின்றீசனு மதனை யெய்தானென லேயொன்றினி லொன்றின்மைய தென்றல்'' என்று இந்நூலாசிரியரே தமது நிருப்பாவிற் றெரிக்குமாற்றானே இற்றென வறியப்படுதலின்: அதுவும் உப்பு நீருறைமீன் உப்பேறுதிருக்குந் தன்மைபோலெனு உவமான முகத்தானும், உரிய சுருதி முகத்தானும் இப்படலத்து அன் உரையின்கண் விளக்கப்பட்டமையின் யாண்டும் இறைவ விருத்தற்கு ஒரிழுக்கு மின்றென்பது தெள்ளிதென்க. 'ஈகூஷ தேர்நாசப்தம்'' எனும் பிரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு இயற்று முறையில் ஏகமேவ—என்னு நிச்சயமானது வேறு அதிட்டாதா இல்லை யென்பதின் மேற்று என ஏகத்திற்குப் பொருள்விரித்த நீலகண்ட பாஷ்யாசார்யர் அத்விதீயம்—என்றதற்குப் பிரமத்தின் விசேட குணங்களை யிது விளக்குகின்றதெனும் பொருளே கொண்டுள்ளார். இப்பொருளும்—ஏகத்தின்பொருள் வேறு அத்விதீயத் தின்பொருள் வேறெனவே காட்டுவதாயிற்று. இவையேயுமன்றி, ஏகமும், அத்துவிதமும் ஒன்றேயென்பதை—ஏகபத்தினி யென்பது அத்துவிதபத்தினி யெனவும், ஏகபுத்திரனென்பது அத்துவித புத்திரனெனவும் வழங்கப்படல் வழக்கின்கண் இல்லாமையே இனிது மறுக்கும்.

கூறிப்போந்த 'அநேகம்' எனுஞ் சொல் அன்மைப் பொருளி லுளதுகொல்லோ வெனின்,—பிராஹ்மணன் அல்லா மரபினன் அப்ராஹ்மணனெனப்படுவ னென்பது மேலே காட்டப்பட்ட தன்றே; அவ்வாறே ஒன்றல்லா என் அநேகமென வழங்கப்படுவ தாயிற்று: இஃதன்மைப்பொருளி லுளதேயென்க. இவ்வன்மை வழியே 'அத்வைதம்' என்பதும் இரண்டல்லவெனும் பொருளைத் தானே பயக்கும்: அதனுற் சித்தாந்தத்திற்குப் போந்த பய னென்னையெனின்,—'த்வைதம்' என்பது இருதிறனுணர்த்து தலால் அவற்றுள் ஒன்று அகண்டத்துவ பதியென்பதும், ஒன்று பாசத்தோடுள்ள பசுவென்பதும் அறியக் கிடக்கின்றன. அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி (=நான் பிரமமாயிருக்கின்றேன்) என்னும் யஜுர் வேத மகா வாக்கியத்தையும், இதனை யனுசரித்து வருவன வற்றையுங் கேட்டவழி அவ்விரண்டும் வேறு வேறான கண்டப் பொருள்களா யிருக்கின்றனவோவென்று ஐயுறுவாரது ஐயம் நீக்குதற்பொருட்டு (துவிதம்) இரண்டு அல்லவென்பதையும், இரண்டும் ஒன்றுதானோவென்று ஐயுறுவாரது ஐயம் நீக்குதற் பொருட்டு (ஏகம்) ஒன்று அன்றென்பதையும் வெளியிடு

*வினை = நிவினை.

மாற்றுனே மேலே கூறப்பட்டபடி இரண்டும் உடம்பு முயிரும் போல அனுதிசம்பந்த மென்பதையும் அறிவுறுத்தும் வலிவாய்ந் துளதே அந்த அத்வைதமென்ப தறியப்படுதலே பயனென்க. இதனைவிட்டு ஒன்றென்பதனாலும், இரண்டென்பதனாலும் உறும் இழுக்கை இப்படலத்து ௬0௯, ௬0௭, ௬0௮ ஞ் செய்யுள்களே தெரிக்கும். ஸாமவேத மைத்ரேயோபநிஷதம்—

"ஏகஸங்க்யாவிஹீநோஸ்மி த்விஸங்க்யாவாநஹம்நச|"

"அகாரோகாரரூபோஸ்மி மகாரோஸ்மிஸநாதந "

"ஹிருதயக்ரந்திவிஹீநோஸ்மி ஹ்ருதயாம்புஜமத்யக:|"

என்று கூறுமாற்றுனும் அவ் வொன்றிரண்டென்றன் மறுக்கப் படும். படவே அத்துவிதமென்பதே நிலைபெறுகும். இவ்வேத வசனங்களின் பொருள் :—"ஒன்றெனும் எண்ணும் இரண் டெனும் எண்ணுமற்றவனுயுள்ளேன் : அகார உகார ரூபமா யுள்ளேன் : மகாரமாயுள்ளேன் : இருதயக்கிரந்தியில்லாதவனு யிருதயகமல மத்தியிலுள்ளேன்" என்று மகாதேவனுகிய சிவ பெருமான் மைத்திரேயருக்கு அருளிச்செய்தன னெனவாம். இருதயக்கிரந்தி = அவித்தை, அஞ்ஞானம். தாயுமானசுவாமிகள் தேஜோமயானந்தத்தில் "ஒன்ருே டிரண்டெனுச் சமரச சொரூப சுக முற்றிட" எனவும், மண்டலத்தினென்பதில் "ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந்து" எனவும், பைங்கிளிக் கண்ணி யில் "உன்னும லொன்றிரண்டென்ருேராமல் வீட்டுநெறி— சொன்னுன் வரவும்வகை சொல்லாய்" எனவும், ஒழிவிலொடுக்க நூலார் "என்னுனை யென்னுனை யென்னுனை யேகமிரண்—டென் னுமற் சும்மா—விருவென்று—சொன்னுன்—திருஞானசம்பந்தன் சீகாழி நாட—னருளாளன் ஞானவினோ தன்" எனவுங் கூறி யுள்ளனவும், பிறவும் இந்நியாயத்தினை நிலைபெறுத்துதல் காண்க. "அலியென்னு மொருமொழி ஆணுமன்று பெண்ணு மன்றெனவும், வாயிலென்னு மொருமாற்றம் உள்ளுமன்று வெளியு மன்றெனவும், நடுவென்னு மொருகிளவி அடியுமன்று முடியுமன் றெனவும், சோறென்னு மொருசொல் அரிசியுமன்று குழைகூழு மன்றெனவும், மாலையென்னு மொருகூற்று இரவுமன்று பகலு மன்றெனவுந் தீர்வைசெய்யும் வலியுற்று நிற்றல்போல அத்துவித மெனு மொரு சொல்லும் ஏகமுமன்று துவிதமுமன்றெனத் தீர்வை செய்யும் வலியுற்றுச் சம்பந்த முணர்த்தி நிற்பதாகும்; இது, பாம்பின் கட்டொலையிற் கண்ணுஞ் செவியும், யானையினது

துதிக்கையில் நாசியுங்கையும், பேய்பிடித்தானுருவிற் பேயும் பிடிபட்டவுயிரும், வௌவாலுருவிற் பறவை வடிவும் விலங்கு வடிவும் உள்ளமையையும், ஈதெமக்கு நறிது நறிதெனத் தேவரொடு கலாய்த்த கலாமுடைச் சூரபதுமனுருவிற் சூரனும் பதுமனுமிருந்தமையையும் ஒக்குமெனவுணரவேண்டும்; கல்லாலடிக் கடவுள் கைகாட்டு மிதுவே'' என இந்நியாயம் வலியுறுத்தப்படுதலையும் வேறுபல வெடுத்துக்காட்டுகளையும் இந்நூலாசிரியரது வேதவியாசசத்து ௩௩-ங் கடாவிடைக்கண்ணுங் காணலாம். இரண்டின் சம்பந்தமே அத்துவிதமெனப்படு மென்பது—

"ஸலிலஏகோத்ரஷ்டாத்வைதோ பவதி"

எனும் பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தின் ௬-ம் அத்தியாயத்து ௩-ம் பிராஹ்மண வசனத்தும் அறியப்படுகின்றது. தமிழ்:—"நீரொடு நீர் ஒன்றுபட்டது போல அத்துவிதமாகிறது" எனவாம். இது, சுழுத்தியிற் பரமான்மாவுஞ் சீவான்மாவும் வியாபகமும் வியாப்பியமுமாய் நிற்குந் தன்மை குறித்து யாஞ்ஞவற்கியர் சனகராசனுக்குச் சொற்றது. "சிவன்வேறு தான்வேறென்னுந் துவித பாவனையை நீக்கிச் சிவனே நானென்னும் அத்துவித பாவனையை எஞ்ஞான்றும் பயில்க'' என்னும் பொருளுற, ஸர்வஜ்ஞாநோத்தராகமம் "சிவோஹம்யஸ்த்வஹமேவாந்ய: ப்ருதக் பாவம் விவர்ஜ்ஜயேத்| யச்சிவஸ்ஸோஹமேவேதி அத்வைதம் பாவயேத் ஸதா||" என்று கூறுகின்றமையானும் "எவன் இவ்விதமாக இந்தப் பிரமத்தை நான் பிரமமாகின்றேனென வறிபவனோ (பாவிக்கின்றவனோ) அவன் இந்த யாவுமாகின்றனன்; தான் வேறு தேவதை வேறெனக்கொண்டு அன்னியமாகத் தேவ வழிபாடு செய்தக்கால் அவனறிந்தவனல்லான்" என்னும் பொருளுற அந்தப் பிருஹதாரண்யகத்தின் ௩-ம் அத்தியாயத்து ௪-ம் பிராஹ்மணம் "யஏவம் வேதாஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மீதிஸ இதம் ஸர்வம்பவதி தஸ்யஹநதேவாச்சநாபூத்யா ஈசதே ஆத்மாஹ்யேஷாம் ஸபவதி அதயோந்யாம் தேவதாமுபாஸ்தேந்யோஸாவந்யோஹமஸ்மீதிநஸவேத'' என்று கூறிச் செல்கின்றமையானும் அத்துவித நீத்தநெறி யொருஞான நெறியாக மதிக்கப்படாதென்பதூஉம் ஈண்டுணரற்பாற்று.] (௧௧)

சத்தே பதியச் சதசம் பிரிவில்
சித்தே பசுவத் தினவின் பதுவே

மத்தா கியபா சமனப் பிமரந்
செத்தா லிவணந் திகழுந் தெளியே.

சத்தே பதி: எஞ்ஞான்றும் அதனை விட்டு நீங்காத அந்தச் சித்தே பசு: அந்த நிரதிசயானந்தமே உன்மத்தமாகிய பாசம். மனச்சுழற்சி நசிக்குமாயின் அந்தப் பசுவும் பாசமும் இவ்வித மாகத் திகழும்; நீ தெளிவாயாக.

[சிவஞானசித்தியாரிற் "சிவன் சீவன்" என்றற் றொடக்கத்துச் செய்யுளிற் "சிவனருட்சித் திவனருளைச் சேருஞ் சித்து" என்ற தன் கருத்தைச் "சித்தே பசு" என்றது கொண்டிருத்தலுங் காண்க.] (௧00)

பதிசத் தெனவெம் மறையும் பறையும்
மதியற் றபுமான் வளர்சத் துமலன்
இதமுற் றறிவித் திடினும் மறியா
அதமக் குணபா சவசத் துமலன்.

அறிவித் திடினே யறியும் பரிசால்
உறுகட் பெறலிற் சதசத் துயிரென்
றுறுதிப் பவனால் சொலுமவ் வுரையால்
அறிவுக் குரியோ னணுவென் றிடலாம்.

எந்த வேதமும் பதிப்பொருளாகிய பிரமம் சத்தென்று கூறும். அறிவு விளக்கமற்ற சீவன் நிலைபெற்ற சத்துமல்லன், விருப்புற் றறிவித்தாலுமறியாத அதமலட்சணமமைந்த பாச பதார்த்த அசத்து மல்லன்.

["அறிவித்திடினும்மறியா" என்பதிலுள்ள மகரவொற்று விரித்தல் விகாரம்,] (௧0௧)

அறிவித்தாலறியுந் தன்மையினாலும், (காரியக்கே டுடைமை யின் அசத்தெனப்படு தேகியாயிருந்து) துன்பத்தைப் பெறுதலி னாலும் சீவான்மா சதசத்தாகுமென்று நிலைபேறுயுள்ள பவனென் னும் பெயரிய பரமசிவனுடைய ஆகமங்கள் கூறும். அக்கூற்றி னாதாரத்தால் அணுவாகிய சீவனை அறிவுரிமையுள்ளோ னென் றும், முத்தி ஞானம் பெறுதற்குரியோ னென்றுங் கூறலாம்.

[உயிர் சதசத் திலக்கண முடைத்தென ஆகமங் கூறுதல் "ஸதந்யதஸதந்யச்சத தேவம்" என்று மிருகேந்த்ராகமங் கூறிச் செல்லுமாற்றானு மறியவுள்ளது. "அசத்தைச்—சத்துட னின்று நீக்குந் தன்மையாற் சதசத் தாமே" என்று சிவப்பிரகாச முனிவர் ௯-ஞ் சூத்திரத்திற் கூறினதூஉம் இச்செய்யுட் பொருட்டே. அறிவுக்குரியோன்—என்பதற்கு அறிவுரிமை யுள்ளோன். முத்தி ஞானம் பெறுதற்குரியோ னெனும்பொருள் இரட்டுற மொழித லென்னும் உத்தியாற்கொள்க.] (௧0உ)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

அதனா லியங்கு மறிவான சிவ
னகல்சித் தெனற்கு ரியதாம்
உதவாத பாச மொருபோது மின்ப
மெனலொவ்வி டாது தெரிவீர்
சதமாக வென்னு மறையோரு மீது
சரிதா னெனச்சொ லிட நான்
இதமாக விம்பர் நவில்வே னெனக்க
ணிறைவாய் மலர்ந்து நவில்வான்.

அதனால், இயக்கினா லியங்கு மறிவுள்ள சிவனானது வியாபிக் குந் தன்மையுள்ள சித்தெனும் பெயருக் குரியதாம். பயனற்ற பாசத்தை முத்தி நிலைக்களத்துஞ் சுக ஏதுவென்றல் ஒரு காலத் தும் பொருந்தாது; இதனை யுறுதியாக அறிவீர்களாக வென்று கூறும் வைதிகரும் இது, சரிதானென் றெத்துக்கொள்ள இதம் பொருந்த இங்ஙனங் கூறுவேனென்று ஞான நேத்திரமுடைய குரு திருவாய்மலர்ந்து கூறுவாராயினர்.

[௯௯-ஞ் செய்யுளில் "சிசமுப்பொருள்" என்றது பிடித்து ௧00-ஞ் செய்யுளில் "தினவின்பதுவே மத்தாகிய பாசம்" என்று கூறினமை நோக்கிப் "பாச மொருபோது மின்பமென லொவ்வி டாது" என்னுமிந்த ஆக்ஷேபம் வைதிகர்பாலு மெழுகின்றமை யால் அது தீருமாறு வைதிக நூல்கொண்டே யுரைக்க இங்ஙனந் தொடங்கினரென்க. மேலை ஆக்ஷேபம் சித்தாந்திகட் கின்றென் பது ௯௯-ன் உரையே காட்டும்.

"ஈதுசரிதான்" என்றது—இதுவழியே, இதுநெறியே, இஃதொழுக்கமே யென்னும் ஒப்புக்கோடலில் வந்தது. 'சரி' என்பதை வழியின் பெயரில் வைத்து "உதவிய சரியே தாரை யொழுக்கமே நடவை யாறு" என்று சூடாமணிநிகண்டு கூறுதல் காண்க. இது-என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் "ஈது" என நீண்டது] (௪0௫)

மறையந்த நூல்க ளறைநின்ற கார
ணவுடம்பை மல்கு சுகமென்
றறைகின்ற வின்ப மயகோச மென்று
மறியா வுபத்த மதனை
உறுமின்பு கொண்டு களிசெய்யு மென்று
முடயந் துறந்த நிலையில்
அறிவுந்தி யாவு மதுவென்று மோது
மதனு லசித்து மகிழ்வாம்.

வேதாந்தமான உபநிடதங்கள்—சிவன் தங்கியிருக்குங் காரண தேகத்தைப் பெருகிய சுகமென்று சொல்லப்படும் ஆனந்தமய கோசமென்றும், அறிவித்தாலுமறியாத உபத்தேந்திரியத்தைச் சையோகத்திற் பொருந்துமின்பத்தைக்கொண்டு ஆனந்தத்தை யுண்டுபண்ணுமென்றும், அவித்தையொடு கூடி நிற்ற லற்றநிலையில் எல்லாஞ் சின்மயமாயுள்ள பிரமமேயென்றுங் கூறும் அதனால் அசித்தும் ஆனந்தமயமாம்.

[காரணசரீரம் ஆனந்தமயகோசமெனப்படுதல் — "ஸ்வரூபாஜ்ஞாநமாநந்தமயகோசஃ। தத்காரணசரீரம்॥" என்றும், கன்மேந்திரியங்களி லொன்றுன உபத்தம்—"வாக்பாதபாணிபாயூபஸ்தாஸ் தத்வ்ருத்தயஃ। வசநாதாநகமந விஸர்காநந்தாஸ் தத்விஷயாஃ॥ என்றும் பைங்கலோபநிஷதம் வசனிக்குமாற்றுனும்; அவித்தையொடு கூடிநிற்ற லற்றநிலையில் எல்லாம் சின்மயசுகமெனப்படுதல்—"அகண்டைகரஸம்த்ருச்ய மகண்டைகரஸம் ஜகத்॥" என்று யஜுர்வேத தேஜோபிந்தூபநிஷதம் வசனிக்குமாற்றுனும் அறியப்படுதலின் "மறையந்த நூல்கள், ஓதும் அதனு லசித்தும் மகிழ்வாம்" என்றுரைத்தனர்.

யாவும் அறிவுந்து அது-என மாறுக. அவித்தை யொடு கூடி நிற்குந் தவிதநிலையே உபயமெனப்பட்டது. "உபயமு முகளமு மோரிரண்டாகும்" என்றியம்பும் சே-திவாகரம்.] (௪0௬)

சொனசுத்த சச்சி தானந்த வண்மை
துவிதத் தினுக்கு மொவிடும்
முனலற்ற வேக மெனுநிச்ச யத்தின்
முடிவுக்கு மொவ்வும் விவரம்
பனுமித் துவந்து வழுமின் றெனச்சொல்
பதமற்ற தற்கு மொவிடும்
எனதுத்த மச்செந் நெறியோய் முடிந்த
விதன்வாய்மை யின்னு மறைவல்.

மேற்கூறிய சுத்த சச்சிதானந்தலட்சணம்—துவிதத்திற்கும் பொருந்தும். சங்கற்பரகித ஏகமென்னு நிர்ணயத்தின் முடிவுக்கும் பொருந்தும். விவரங்கூறுகின்ற இவ் விரட்டைக் கிளவித் துவிதமும், துவிதமில்லை யொன்றென்னும் பதமான அந்த ஏகமும் அன்று அன்றென நீங்கி நிற்கும் அத்துவிதத்திற்கும் பொருந்தும். நான் கூறும் உத்தம சன்மார்க்கத்தினிற்பவனே! முடிவாகிய இவ்விடயத்தினுண்மையை இன்னுங் கூறுவேன், கேட்பாயாக.

[துவந்துவம் = இரட்டை. "மிதுநம் த்வந்த்வம்" என்றுகூறும் அமரஸிம்ஹம்.]

(௪0௫)

ஒன்றென்னின் முத்தி பெறுவானு மின்பு
மொழியும்வெவ் வேறு மொழியிற்
சென்றுவரு கின்ற பதமுத்தி யல்ல
தைக்கியஞ் செப்ப விசையா
தென்றிவ் விரண்டு மல்லாத சுத்த
வியல்பான சற்ச மரசம்
பொன்றலறு மௌன முடிவென்று தந்தி
ரத்தினது சென்னி புகலும்.

இருப்பது ஏகப்பொருளே வேறொன்று மின்றெனக் கூறின் முத்திபெறுவோனும், முத்திபேறெனப்படும். இன்பமும் இல் பொருள்களா யொழியும்; முத்தியிற் சிவமுஞ் சீவனும் வேறு வேறெனக் கூறிற் போய்வரு பதமுத்தியேயன்றி ஐக்கிய பர முத்தி கூறப் பொருந்ாதெனக் கூறி, இவ்விரண்டுமல்லாத

சுத்த சற்சமரசமே அழிவற்ற மௌனாதீதமென்றும் ஆகமாந்தமாகிய ஞானபாதம் நவிலும்.

[“முத்திபெறுவானு மின்பும் ஒழியும்” என்றதனால் ஒழிதல் கூடாதென்பது—“தமாத்மஸ்தம்யேநு பச்யந்திதீராஃ தேஷாம் ஸுகம் சாச்வதம் நேதரேஷாம்,” என்னுங் கடோபநிஷத்தின் டும் வல்லி வசனமும், “ப்ரசந்நாத்மாத்மநிஸ்தித்வா ஸுகமவ்யயமச்நுதே|” என மைத்ரேயோபநிஷத்தும் மைத்ராயண்யுபநிஷத்துங் கூறிய வசனமும், “கர்த்ருத்வாதி துஃக நிவ்ருத்தித்வாரா நித்யாநந்தாவாப்திஃ ப்ரயோஜநம்பவதி|” என்னும் முக்திகோபநிஷத வசனமும் முறையே “(ஈசானனெனப்படும்) அவனை எந்தத்தீரர்கள் ஆன்மாவி லிருப்பவனாக அறிகின்றார்களோ அவர்கட்கு நித்தியமான சுகமுள்ளது; ஏனையோர்க்கில்லை” எனவும், “தெளிவுற்ற ஆன்மாவி லிருந்துகொண்டு நாசமில்லாத சுகத்தை யடைகின்றனன்” எனவும், “கர்த்திருத்துவம் முதலிய துக்கநிவிர்த்தி வாயிலாக நித்தியானந்தப் பிராப்திதான் பிரயோஜனம்” எனவும் அருத்தமாகின்றமையானும்; இந்த நித்திய சிவசுகத்தை நுகர்ந்திருத்தற்குரிய முத்தான்மாவும் நித்திய வத்துவாகவேயிருத்தல்வேண்டுமென லேற்படுகின்றமையானும்; சுருதி கூறியாங்கு “அண்டமுத லாயினா னந்தமிலா வானந்தம்—பண்டைப் பரிசே பழவடியார்க் கீந்தருளும்—அண்டம் வியப்புறுமா பாடுதுங்கா ணம்மானாய்” என்று தமிழ்மறையுங் கூறுகின்றமையானும் பெறப்படும். (நமுமுக்ஷுர் நவைமுக்த—) முமுக்ஷுவுமில்லை முத்தனுமில்லை என்று அம்ருதபிந்தூபநிஷதங் கூறுங்கூற்று—திரிபுடிரகிதத்திற் சேரற்பாற்று. சுருதி சொல்லுமாறே “விமுக்தஃ கேவலீபூதஃ ஸுகமக்ஷயமாப்நுயாத்|” என்று ஸர்வஜ்ஞாநோத்தராகமஞ் சாற்றுதலும் ஈண்டுணரத்தக்கது. பொருள்:—“மலவாசனை நீங்கிக் கேவலமாய் நின்று அந்தமில்லா வின்பத்தைக் காண்பன்” எனவாம். “முத்தி பெறுவானு மின்பும்” எனவே நித்தியமான அம்முத்தி யின்பம் பரமான்மாவுக்குக் கூறலொண்ணா தென்பதும் போதரும். ‘தந்திரத்தினது சென்னி புகலும்’ என்பதற்குத் கக-ன் உரை யீற்றிற் காட்டப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞாநோத்தராகம வசனத்தையே காட்டாகக்கோடல் சாலும். அங்ஙனமே சுருதியுமுளது. சஎ-ன் உரையிற் காட்டப்பட்ட பௌஷ்கராகமச் சுலோகங்களையும், சஉ-ன் உரையிற் காட்டப்பட்ட பிருஹதாரண்யகம் சுவேதாச்வதரமெனும் உபநிஷத வசனங்களையும், பிரமானந்தத்தின் கீழ்ப்பட்ட கதிகளைப் படிப்படியாகக் கூறிவிளக்குந் தைத்திரீயோபநிஷத் வசனங்கள் பாயிரத்

துப் ௪௨-ற் காட்டப்பட்டனவாகலின் அவையற்றையும் பதமூத்திக்குப் பிரமாணமாகக் கோடல் சாலும்.

ஐக்கியம்—என்பது விருத்திலயம்; அது மனோலயம், சீவபோதவொடுக்கம் எனவும், இந்த இலயமுற்றுச் சுவானுபூதியையெய்தாமே மலத்திற் கட்டுண்டிருந்த ஆன்மாத் தனது கண்டிப்பு நீங்கி அருளிலமுந்தி யொன்றிரண்டென வியையாச் சுத்தாத்துவித சித்தியினிற்றலெனவும், அதனை யடைதலெனவும் அருத்தமாம். "ஜீவப்ரஹ்மைக்யார்த்தே" என்று சுகரஹஸ்யோபநிஷத்தும், "சிவேனைக்யம் கதஸ்ஸித்தஃ" என்று சிவஜ்ஞாநபோதமுங் கூறியாங்குப் பிறவேதாகமாதி நூல்கள் ஐக்கியங் கூறுமிடந்தோறும் இந்த அருத்தமேயல்லாமல் என்றும் அத்துவிதமாயுள்ள சிவனுஞ் சீவனுங் கலத்தலென்பது அருத்தமன்று. வேறுபட்டு நிற்பதெதுவோ அதற்கே ஐக்கியங்கூறுதலும், அடைதல் கூறுதலு மேற்புடையன. "பதியிற் கலவாமல்—மாசில் சமத்து முத்தி வாய்க்குநா ளெந்நாளோ" என்று தாயுமானுர் நிற்கு நிலையிலுரைத்ததும், "சென்றிவன்று னென்றிற் சிவபூரணஞ்சிதையும்—அன்றவன்று னென்றுமெனி லன்னியமாம்" என்று திருவதிகை—மனவாசகங்கடந்தா ருரைத்ததுமுணர்க. "ஸந்தௌஜீவாத்மனோ ரைக்யம் ஸந்ந்யாஸஃ பரிகீர்த்திதஃ||" என்னும் மைத்ரேயோபநிஷத்தின் ௨ம் அத்தியாயவசனம் "இரண்டு சந்திகளும் சீவபரமான்மாக்களின் ஐக்கியம்; அதுவே சன்னியாசமென்று சொல்லப்படும்" எனும் பொருள் பயக்குமாற்றானும் எடுத்துக் கொண்ட நியாயம் வலியுறுகின்றது.

வேறுவேறென்பது வெவ்வேறென மரீஇயிற்று. 'முடிவென்றும்' என உம்மை கூட்டியுரைக்க.]

(௪0௬)

சும்மா விராது சும்மா விருப்ப
தேயிந்த வாய்மை யிதுவே
சம்மார நாதர் கல்லாலி னல்ல
தடவங்கை வைத்த குறியால்
மும்மா சகற்றி யிம்மா திறத்தெம்
மொடுநின்மி னென்ற முடிவும்
இம்மூக வர்த்த மல்லா திசைக்கு
மெல்லா மவத்த மகனே.

மகனே! சுழுத்தி முதலிய அவத்தைகளில் அறிவிழந்து சும்மா விருத்தல்போ லிராமல், போதசலன நீங்கிச் சும்மாவிருப்பதெனுஞ் சுகத்தி லிருப்பதே யிந்தவுண்மையாகும். மகாசங்கார கருத்தாவானவர் ஞான தக்கிணாமூர்த்த கோலமாகக் கல்லாலின் னீழலிலிருந்து நல்ல விசாலமு மழகும்வாய்ந்த தமது கரம் வைக்கப்பட்ட சின்முத்திரைக்குறி வாயிலாக மும்மலங்களையு மொழித்து இந்த மாவுறுதிப்பாட்டில் எம்முடன் நீவிர் நிற்கக் கடவீரென்று சனகாதி முனிவர் நால்வர்க்குஞ் சொல்லாமற் சொல்லியருளிய முடிபும் இதுதானே. வாயாற் கூறப்படாத இந்த மௌனார்த்தமன்றிக் கூறப்படும் பிறகொள்கைகளெல்லாம் பயனற்றவைகளேயாம்.

[சின் முத்திரையே 'தடவங்கை வைத்தகுறி' எனப்பட்டது. இதுவே உபநிடதங்களிற் கூறப்பட்ட யோனி, கண்டம், சாம்பவி, கேசரி முதலிய பலமுத்திரைகளையும் அங்கமாகக்கொண்டு திகழும் ஞானமுத்திரையெனப்படும். இம்முத்திரை யஜுர்வேத பிரஹ்மவித்யோபநிஷத்தில் "தக்ஷிணாமுகமாச்ரித்ய ஜ்ஞாநமுத்ராம் ப்ரகல்பயேத்|" என்றும், "ஜ்ஞாநமுத்ராத்மரூபகம்" என்றும், யஜுர்வேத தக்ஷிணாமூர்த்யுபநிஷத்தில் "அம்ருதகலச வித்யாஜ்ஞாநமுத்ரா: கராப்ஜை:" என்றுங் கூறப்பட்டுளது. இது மௌனமுத்திரை யென்றுங் கூறப்படும். வலக்கைவிரல் ஐந்தனுட் பெருவிரல் சுட்டுவிரலென்னுமிரண்டுஞ் சேர்ந்திருக்குமாறாகவும், ஏனைய மூன்றுவிரல்களு நீங்கி நிற்குமாறாகவு மிருப்பது இம்முத்திரையாகலின் "மும்மாசகற்றி யிம்மாதிறத்தெம் மொடுநின்மி னென்றமுடிவும்" என்றுரைத்தனர்.

"ஒன்றெனற்குச் சுட்டு விரலினையு மோரிரண்
டென்றிடற்கஃ தோடொன் றினையுமிரண் —டொன்றமென
ஆட்டியொன் றாக்குதலுங் காட்டாம லத்துவிதங்
காட்டியதே கல்லாவிற் கை"

என்று இந்நூ லாசிரியர் காரியாந்நிமையிற் கூறினமையின் இம் முத்திரையில் ஒன்றெனும் ஏகவாதமும், இரண்டெனுந் துவிதவாதமும், இனி யொன்றிலொன்று ஐக்கியமாமெனும் ஐக்கியவாதமும் மறுக்கப்படு நியாயமும், சீவ பரமான்மாக்களின் அனாதிசம்பந்த அத்துவிதஞ் சித்திப்பான் நிற்குநிலை யுணர்த்தப்படு நியாயமும் பெறலாமன்றே. இவ்வாறு கல்லால விருக்கத்தி னடியிலே பரமாசாரிய மூர்த்தியினாற் சனகர், சனற்குமாரர்,

சனந்தனர், சனாதனரெனும் பெயரிய நால்வர்க்கு முணர்த்தப் பட்டதென்பதைச் சிவமகா புராணங்கள் சொல்லும். உரைத்து மென்னும் உத்தியாற் பாயிரத்து ௬-ன் உரையில் நிறுத்திவைக் கப்பட்ட ஐந்து குறிப்பு இங்கு விளக்கப்பட்டமையின் அவ்வுரை யையும் ஈண்டுக் கருதிக்கொள்க.

மூகம் = ஊமைத்தன்மை. அஃதிங்கே சும்மாவிருப்பதெனும் மௌனத்தைக் குறிப்பதாயிற்று. 'என்றமுடிவும்' என்னும் உம்மை இறந்தது தழீஇயது. ஸம்ஹார என்னும் வடசொல் 'சம்மார' என விகாரப்பட்டது. அபத்தம்-என்பதன் விகாரமே அவத்தம்; உறுதி யற்றதெனும் பொருளுடைத்து. "அறிவி லாத வமணர்சொல் லவத்த மாவ தறிதிரேல்" எனத் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளது திருக்கோவ லூர்த் தேவாரத்தும் வருதல் காண்க.] (௧0௭)

நெஞ்சா னினைக்க வாக்கா லுரைக்க
வொண்ணுவொர் நீர்மை யெனவே
செஞ்சீர்கொ ணூல்கள் சொலியுஞ் சழக்கர்
தேறுர் வழக்கி லுழல்வர்
அஞ்சோறு துய்த்த லின்றே யஃிந்த
வசனத்தை யும்ப லரியை
மஞ்சோ டருந்த வுநீர்மை யென்ன
மதியொன் றிரண்டெ னலையே.

முத்திமுத லிலக்கணம் நெஞ்சா லிந்நீர்மைத்தென நினைக் கவும், வாக்கா லவ்வண்ணமே யுரைக்கவுஞ் சாத்தியப்படாத வொரு தன்மையென்று மேலான சிறப்பினைக்கொண்ட சாத்தி ரங்கள் கூறியும் அங்ஙனம் மலத்தடிப்புடையார் தேறார். (சல மின்றிச் சந்துரைப்பார் தர்க்கர் என்று பெரியோர் கூறியபடி) வீண்வாதம் பேசித் திரிவர். பதமாகிய அன்னத்தை யுண்ப தின்றிக் குழைந்துபோய கூழினையழகோடுண்ண நினைக்குந் தன்மையேயென ஒன்றென்று கூறுதலையும்; (அடுப்பின்கண் ணேயே யேற்றப்படாத பாத்திரத்திருக்கும்) வலிய அரிசியை அங்ஙன முண்ண நினைக்குந் தன்மையேயென இரண்டென்று கூறுதலையும் நீ நிச்சயிப்பாயாக.

கேநோபநிஷதம் "நதத்ரசக்ஷுர் கச்சதி நவாக் கச்சதி நோமந:" என்றும்; மாண்டூக்யோபநிஷதம் "அத்ருஷ்டமவ் யவ

ஹார்யம்...சிவம்" என்றுங் கூறுதலிற் செஞ்சீர்கொள் நூல்கள் சொன்னவா றறியக்கிடக்கின்றது. பொருள்:—"அந்தப் பிரமத்தி னிடத்தே கண் செல்வதில்லை; வாக்கு எய்துவதில்லை; நெஞ்சு அடைவதில்லை" எனவும், "கண்ணிற்குப் புலப்படாததும், வாக்கு வியவகாரத்திற் கெட்டாததுமாகிய சிவம்" எனவுமாம். ஏகவாதம் குழைகூழினையும், துவிதவாதம் அரிசியினையும், ஏகமு மன்று துவிதமுமன்றென்னும் அத்துவித சித்தாந்தம் பதமான சோற்றினையுமொக்குமென்பது கருத்து.

உம்பல்=வலி.] (௧0அ)

முதனூ லிரண்டி லரனூ லசங்க
மொழியாத வின்ப முனுநீ
அதுவாவை யென்னு முடிபா யிருக்கு
மறவோ ருவந்த சுருதி
அதுநா னெனச்சொன் முடிபா யிருக்கு
மதனு லிரண்டு மழியாப்
பதமான சுத்த வனுபூதி முன்பு
பகையா தொருங்கு படுமே.

வேத சிவாகமங்களாகிய முதனூல்க ளிரண்டனுள் சிவா கமம் சமானரகித ஆனந்தானுபவத்தை நினைந்திருக்கும் நீ அது வாவையென்றுகூறுந் தீர்வையாக விருக்கும். தருமரூபிகளாகிய முனிவர்களங்கீகரித்த வேதம் அது நானென்று கூறுந் தீர்வை யாகவிருக்கும். ஆகலின் அழியா நிலையினதாகிய சுத்தாத்து வித அனுபூதியின்கண் இவ்விரண்டும் விரோதமுறாமல் ஒரு பொருளுடையனவாகும்.

[நீ அதுவாவை-என்பது வடமொழியில் 'த்வம் ததஸி' என்பதிற் பொருந்தும். இது—சிவபரம்பொருளோடு அனாதி அத்துவித சம்பந்தியாயுள்ள நீ இனிச் சுவானுபூதி ஞானத்தால் அப்பொருட்டன்மையை யடைவையெனும் அருத்தமுடைத்தாக லின் ஆகம முடிபாகக் கூறப்பட்டது. அது நான்-என்பது 'அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி' 'தத் த்வமஸி' 'அயமாத்மா ப்ரஹ்ம' என்னும் மகாவாக்கியப்பொருள்களிற் பொருந்தும். இவ்வாறு பொருந்துதலின் இது—வேதமுடிபாகக் கூறப்பட்டது. 'அவன் நான்' என்பதற்குரிய 'ஸோஹம்' என்பதும் 'அது நான்' எனும்

பொருளிலுளதே இதுவும் வேதாகமங்களி லுளதென்பது ௬௧ன் உரையிற்போந்த சோகம்பாவனை வசனங்களிற் காண்க பைங் கலருக்கு யாஞ்ஞவற்கியர் கூறும் மகாவாக்கியவிவரணம்— "பைங்கல: பப்ரச்ச யாஜ்ஞ வல்க்யம் மஹாவாக்ய மநுப் ரூஹீதி|" என்னும் பைங்கலோபநிஷந் வசனத்தி னறியப்படுகின்ற மையின், அங்ஙனமே மேற்குறிக்கப்பட்ட "த்வம் ததஸி" என்பதுங் கூறப்பட்டுளது. பொருள்:—'நீ அது வாகின்றனை' எனவாம்.] (௧0௬)

நிகமங்க ளுளு ளுயர்சாம வுச்சி
நிகழ்கின் ற தத்து வமஸி
பகருஞ் சுருக்க மதுசோக மஃது
நாலே மேனச்சொல் பதிநூல்
புகலந்தம் வாது ளத்தோய்வில் வந்த
புரைதீர் சிவோக மதுவும்
உகளங் கடந்து வோமென்ப தன்க
ணொருசேர நிற்ற லுணராய்.

வேதங்கள் நான்கினுட் சிரேட்டமுடையதாய்க் கொள்ளப் படுஞ் சாமவேதத்தில் மிளிர்ந்துகொண்டிருக்கின்ற "தத் த்வமஸி" என்னும் மகாவாக்கியமானது பகருஞ் சுருக்கம் 'ஸோஹம்'; அதுவும், ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டென்று கூறு மொரு பதிநூலானது அவற்றின் அந்தத்திற் கூறும் வாதுளாக மத்தின் உத்தர பாகத்திலே வந்தது குற்றமற்ற 'சிவோஹம்'; அதுவும் உகளங் கடந்த 'ஓம்' என்னும் பிரணவத்தின்கண் ஒன்றுபட்டு நிற்றலை யுணர்வாயாக.

["மூன்று வேதங்களும் வாக்காதிகளே: வாக்கே இருக்கு வேதம்: மனமே யஜுர்வேதம்: பிராணனே சாமவேதம்" எனும் பொருள் பயக்கத்தக்கதாய் "த்ரயோவேதா ஏதஏவ வாகே வருக்வேதோ மநோயஜுர்வேத: ப்ராணஸ்ஸாமவேத:|" என்று கூறப்படுவதாயுள்ள வசனம் பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தின் ௩-ம் அத்தியாயத் திருக்கின்றமையின், அவ்வாக்கினும் மனத்தினும் பிராணன் சிரேட்டமாந்தன்மையின்; அந்தச்சாமம் மற்ற வேத சாகைகளின் எண்கள் கீழ்ப்பட ஆயிரஞ்சாகை யுடைமையின் "நிகமங்களுளுள் உயர் சாமவுச்சி' என்றுரைத்தார். உச்சி யென்றது அவ் வேத சாந்தோக்யோபநிஷத்தை (௪) இவ்வுபநிஷத்

தின் "தத் த்வமஸி" என்னும் மகாவாக்கியமானது தத் = அது; த்வம் = நீ; அஸி = ஆகின்றனை யெனப்படு மாற்றானே 'அது நீ யாகின்றனை' எனும்பொருட் டாதலானும், அந்த அது-என்பது (உ) 'பெரிய ஞானமே சொருபமாகவுள்ள பிரமம்' எனும் பொருளைப் பயக்கத்தக்க "ப்ரஜ்ஞாநம்ப்ரஹ்ம" என்னும் ருக் வேத மகாவாக்கியத்திலுள்ள பிரமமேயாதலானும், (௩) "அய மாத்மாப்ரஹ்ம" என்னும் அதர்வணவேத மகாவாக்கியமானது அயம் ஆத்மா = இந்த ஆன்மா; ப்ரஹ்ம = பெரியது எனப்படு மாற்றானே 'ஆன்மாவுக்கு அந்தரியாமியாயுள்ள பரமான்மாவே (அந்தப்) பிரமம்' எனும்பொருட் டாதலானும், (ச) "அஹம்ப்ரஹ் மாஸ்மி" என்னும் யஜுர்வேத மகாவாக்கியம் 'நான் (அந்தப்) பிரமமா யிருக்கிறேன்' எனும்பொருட்டாதலானும், ஒன்றை யொன்று தொடர்ந்துநிற்கும் இம் மகாவாக்கியமெல்லாம் முற் செய்யுளுரையிற்போந்த 'ஸோஹம்' எனுஞ் சொல்லாகச் சுருங்கு கின்றமையானும் "தத்துவமசி பகருஞ் சுருக்கமது சோகம்" என்றுரைத்தனர். அயமாத்மா - என்பதற்கு இந்தச் சீவான்மா வெனும்பொருள் கொள்வுழியும் இருதிற ஆன்மாக்களின் வியாப் பிய வியாபக அனன்னியத்துவமே இம் மகாவாக்கியப்பொரு ளென்பதேற்படும்; சித்தாந்த விரோதமாவதன்று.

மந்திர ராஜமாகிய பஞ்சாக்கரத்திற் சிவய-என்னுமெழுத் துக்களுட் சிவ-என்னு மிரண்டும் அருளோடுங் கூடியுள்ள சிவனை யுணர்த்தி நிற்பனவாம். போதநத்வோபநிஷதம் கூறுகின்றபடி ய-வாயுவின் பீஜமாய் நின்று பிராணனை யுணர்த்தவுள்ளதனாலும், "யகார புருஷோடவதி" என்று யஜுர்வேத தாரஸாரோபநிஷத முரைக்குமாற்றானே புருஷன் சீவனெனவறியக் கிடக்கின்றதனா லும் அது சீவான்மாவை யுணர்த்தி நிற்பதாகும். இச் சீவன் 'அஹம்' என்னுஞ் சொல்லாற் குறிக்கப்படும். படவே சிவன் நானெனும் பாவனைக்குரிய 'சிவோஹம்' என்பதேற்படும். இம் மந்திரராஜம் ஆகம மகாவாக்கியமா யிருத்தலானும், "ஸூக்ஷ்ம பஞ்சாக்ஷரம் ப்ரோக்தம் ஸ்தூல பஞ்சாக்ஷரம் ச்ருணு; நகாராதி யகாராந்தம் பஞ்சார்ணம் தத்ரவிந்யஸேத்||" என்று வாது ளோத்தர சுத்தாக்ய மந்த்ரஜாதபடலங் கூறிச்சேறலானும் "வாது ளத்தோய்வில் வந்த புரைதீர் சிவோகம்" என்றுரைத்தனர். ஸ:, அஹம் என்னுஞ் சொற்களிரண்டும்; சிவ:, அஹம் என்னுஞ் சொற்களிரண்டும் வடநூல் விதியின்படி சந்தியாம்போது நிரலே 'ஸோஹம்' 'சிவோஹம்' எனவாம். இவ்விருதிற வாக்கியங்களும் ஓங்காரத்தி லொன்றுபடுதலின் "ஓமென்பதனக ஞெருசேர

நிற்றலுணராய்'' என்றும் அறிவுறுத்தார். இரண்டு வாக்கியங்களும் 'ஓம்' என்பதொலிக்க நிற்றலின் ஒன்றுபடுத லறியப்படுமால் பஸ்மஜாபாலோபநிஷதம் "சிவோமே அஸ்து ஸதாசிவோம்'' என்றும். மேலை வாதுளோத்தர சுத்தாக்யப்ரணவபேத படலம் "ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்மவதந்தி சிவயோகிநः'' என்றும் பகர்தலையும் ஈண்டுக் கவனித்துக்கொள்க. "பரபிந்துः பராசக்திர் மஹாமாயாசகுண்டலீ'' என்னுஞ் சிந்திய விசுவ சாதாக்கிய வசனத்தின்படி ஓங்காரம் மகாமாயை யெனப்படுதலானும், அம்மாயை பிரகிருதி அசுத்தமெனும் இருதிறமாயையையுங் கடந்து நிற்றலானும் "உகளங் கடந்த ஓம்'' என்றுரைத்தார். பஞ்சாக்கரத்திலுள்ள நம-என்னுமிரண்டெழுத்தும் பாசமெனப்படு மென்பது "நம இதி த்வயக்ஷரம் ப்ரக்ருதிஸ்வரூபம்'' என்னும் மேலைத் தாரஸாரோபநிஷந் வசனத்தானு மறியக்கிடக்கின்றது. கூறிப்போந்த 'தத் த்வமஸி' என்பதை மத்துவபாடியத்தில் நகாரத்தின் வழிவரும் அகாரமுற 'அதத் த்வமஸி' என வாக்கிக்கொண்டு அருத்தஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு செய்வதற்குக் கிடைத்த ஆதரவு.—கங்காம்ருதம் என்னுந் தீர்க்க சந்திபதத்தைக் கங்கா+அம்ருதம் எனப்பிரிக்குமாறு அந்தச் சாந்தோக்யத்து ௬-ம் பிரபாடகத்தில் ௯-முறை பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கும் "ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி'' என்பதையும் ஸ ஆத்மா+அதத் த்வமஸி எனப் பிரித்துக்கொண்டமையே போலும். ஆவதேல். மகாவாக்கியவிவரணங் கூறுமிடத்தில் "தத் த்வமஸி த்வம் ததஸி'' என்று பைங்கலோபநிஷத்தும், "ஓம் தத் த்வமஸி'' என்று சுகரஹஸ்யோபநிஷத்தும், "அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி தத் த்வமஸி அயமாத் மாந்தர்யாமி'' என்று அதர்வணவேத ஹயக்ரீவோபநிஷத்தும், "தத்த்வமஸீத்யேவ ஸம்பாஷ்யதே! அயமாத் மாப்ரஹ்ம'' என்று ருக்வேத பஹ்வ்ருசோபநிஷத்தும் பகர்தற்கும், இவற்றை யனுசரித்து வேறு சில சுருதிகள் கூறுதற்கும் விரோதமென அது மறுக்கப்படுமாகலின் அவ்வாறு பிரித்துப்பொருள் கோடல் சிறிதுஞ் சாலாதன்றே. மேற் கூறிப்போந்த மகாவாக்கியம் நான்கனுள் ௧-ம் வாக்கியம் சிரவணம் (=கேட்டல்)என்றும், ௨-ம் வாக்கியம் மனனம் (=சிந்தித்தல்) என்றும், ௩-ம் வாக்கியம் நிதித்தியாசனம் (=தெளிதல்) என்றும், ௪-ம் வாக்கியம் சமாதி (=நிட்டை) என்றும் சிபுகீதை சொல்லும்.

மந்திர விழிகொண்டு பார்த்து விடந்தீர்க்கும் மாந்திரிகன் கருடத்தன்மையுறுவான் தனது ஆன்மாவைக் கருடமந்திர தேவதையாகச் சத்திய பாவனை செய்வது கருடோகம்பாவனையெனப்

படுமாறு தன்னைப் பரமசிவமாகப் பாவிக்கு நிலையில் அவசமுற்றமுந்தி நின்று அப்பண்படைந்து பாச நீங்கிநிற்பதற்காகப் புரியும் அத்வைத உபாசனை சோகம்பாவனையென்றுஞ் சிவோகம் பாவனையென்றுஞ் சொல்லப்படும். அப்படிச் சத்தியமாகப் பாவிப்பது சரீரத்தையன்று; ஆன்மாவையே. அது தைல தாரையென்ன இடையறாது செய்யவே சித்திக்கத் தக்கது. "ஸர்வே தர்ம்மா ஆத்மநஸ்ஸந்தி" என்னும் ஸர்வஜ்ஞாநோத்தராகம வசனம்—"எல்லாத் தருமங்களும் ஆன்மாவுக்குள்" எனும் பொருள் பயக்கின்றமையின், பாசத்தோடுகூடிப் பாசமயமாகவும், பதியோடு கூடிப் பதிமயமாகவும், எவ்வெம் மந்திர தெய்வங்களோடு கூடினும் அவ்வத்தெய்வ மயமாகவு மிருக்குமியல்புடைய ஆன்மாச் சார்ந்ததன் வண்ணமாந் தன்மைத் தெனப்படுவதாய்ப் பாவனையை யுறுதிப்படுத்துவதாயுளது. விடவேதனையுள்ள வொருவன் இக் கருடோகம் பாவனையைச் செய்து குணப்படுமாறுபோலப் பாசவேதனையுள்ள வொருவனுஞ் சோகம்பாவனையைச் செய்து குணப்படுதல் கூடுமாயினும் அக் கருடோகம் பாவனையுள்ளோன் வேறொருவ னுற்ற விடவேதனையைத் தீர்க்குமாறுபோலச் சோகம்பாவனை சித்தித்துள்ளோனும் பாசமுடையானது பாசவேதனையை ஞானுசாரியனாகி நின்று தீர்த்தருள்வனென்பதும் இங்ஙனம் ஏற்புடைத்து. இக் கருத்தேபற்றி "விடநகுல மேவினுமெய்ப் பாவகனின் மீளுங்—கடனிலிருள் போவதெவன் கண்" என்று திருவருட்பயனும் அருளுரு நிலையிற்கூறிற்று. துரியாதீத சன்னியாசிக்கும், அவதூத சன்னியாசிக்கும் இப் பாவனையையே "துரீயாதீதாவதூதயோஸ் ஸோஹம் பாவநா" என்று நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தின் ஏ-ம் உபதேசம் விதிக்கின்றது. கூறிப்போந்த பாவனுசித்தியினாலேயே விசுவாமித்திரர்வேறொரு சுவர்க்கத்தைச் சிருட்டித்தல், அகத்தியர் கடலைக்கவளீகரித்தல் முதலிய செய்கைகளைச் செய்யச் சாமர்த்திய முடையராயின ரென்று நீலகண்டசிவாசாரியரும் "ப்ரகாசாதி" என்றற்றொடக்கத்துப் பிரம்சூத்திரபாடியத்தில் நிகழ்த்தியுள்ளார். இப்பாவனை இலக்ஷியமில்லாது நிகழ்வதில்லை. உவமானத்திலுள்ள அக் கருடோகம்பாவனை மேலைப் பாடியாசாரியராலும் "பேதஃ ஸ்புடோகருடமாந்த்ரிகயோரலீகந் தாதாத்ம்ய பாவநமதாபி விஷம்ப்ரமார்ஷ்டி" என்று அாதத்தசிவாசாரியராலும், "கருடனுருவங் கருதுமளவிற்—பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோற்—குருவி னுருவங் குறித்தவப் போதே—திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவனாமே", என்று திருமந்திரமுனிவராலும், "ஒன்

கருட—சானத்திற்றீர்விடம்போற் ரூன்'' என்று சிவஞானபோத முனிவராலுங் கூறப்பட்டது.

வேதாந்த உபநிடத மகாவாக்கியமும், ஆகமங்களின் அந்தமாக வுள்ள வாதன மகாவாக்கியமும் ஒற்றுமைப்பட்டுளவென்பது இச் செய்யுளின் கருத்தாகவிருக்கின்றது. பதினூல் அந்தம் புகல் என வினையைத்துப் பொருளகொள்க. அந்தம் என ஏழாவது தொகுத்துரைக் கப்பட்டது. வர்தது என நீர்கர்பாலது 'வந்த' என நின்றது.] (கக0)

கட்டளைக் கலிப்பா

அவித்தி யாகத மான வுயிர்ப்புன்மை
யாக நானென் றெழுந்திறன் ரூனிறந்
துவக்குங் காலவ் வுயிர்க்குநற் சாட்சியா
யுள்ள தைவித மாதலு மாணவக்
கவிப்ப தான வுயிர்ப்புன்மை தோன்றவே
காட்டி நானென் றெழும்பகந் தானிறந்
தெவைக்கு மாண்டவ ஞஞ்சிவ மாதலு
மேச கன்றவொன் றென்றுகொ ளன்பனே.

அன்பனே ! அவித்தையால் மூடப்பட்டிருக்குஞ் சீவனுக்குக் குற்றமேயாக நான் என்றெழும் அகங்காரவலியானது இறக்க, அங்ஙனம் சுகானுபவத்திருக்கும்போது சிவசாக்ஷியாயுள்ள பிரமமேயாதலும்; ஆணவக் கவிப்பாகிய வுயிர்க்குற்றம் வெளிப் படுமாறதனைக்காட்டி நான் என்றெழும்பும் போதம் இறக்க, அங்ஙனம் பாச பசுக்களை ஆண்டருளுஞ் சிவசமத்துவமாதலுங் களங்கமற்ற ஒரேநிலையெனக் கொள்வாயாக.

[நான் என்பதே வடநூல்களில் அஹங்காரமெனப்படு கின்றது. ஞான சுகானுபவத்திற்கு இந்த அஹங்கார மிறக்க வேண்டுமென்றல் வேதமுடிபாயிருத்தலின் ''நானென் றெழுந் திறன் ரூனிறந் துவக்குங்கால்'' என்ருர். அம் முடிபு ''அகங்கார சுதனையும், திரவிய சகோதரனையும், மோக வீட்டையும், ஆசை மனைவியையும் விடும்போது முத்தனெனப்படுவன்; சந்தேக மின்று'' ''ஞானமயமான சுதனும் பிறந்தனன்'' எனும் பொருளுற ''அகங்கார ஸுதம் வித்தப்ராதரம் மோஹமந்திரம்| ஆசாபத்நீம் த்யஜேத்யாவத்தாவந் முக்தோ நஸம்சய:||'' ''ஜாதோ போத

மயஸ்ஸூதஃ'' என்று மைத்ரேயோபநிஷதங் கூறுதல்கொண்டு மறியப்படுகின்றது. போதமென்றது அனுபூதி ஞானத்தையே. மனத்திற் குறைவிடங் கண்டம், புத்திக் குறைவிடம் முகம், சித்தத்திற் குறைவிடம் நாபியென்று நவிலும் யஜுர்வேத சாரீரகோபநிஷதம் ''அஹங்காரஸ்யஹ்ருதயம்'' என்னும் வாக்கியத்தானே இவ் வகங்காரத்திற் குறைவிடம் இருதயமென் றியம்புகின்றது. புத்திக்குறைவிடம் முகமென்றதனுனே அறிவுக்குறைவிடம் முற்பக்கத்து மூளையென்பது மறியக்கிடக்கின்றது. அகத்திருப்பது போதமாகலின் 'அகம்' என்றுரைத்தார். இப் போதத்திற்குப் புத்திதத்துவமே நிமித்தமென்பதாக, ''புத்திர்போத நிமித்தம்'' என்று மிருகேந்த்ராகமப்ரத்யயாதி ப்ரகரணங் கூறுகின்றது. இப்புத்தியிலிருந்து தோன்றியது அகங்காரமேயெனல் ''அதவ்யக்தாந்தராத்புத்தேர் கர்வோபூத்கரணம் சிதஃ| வ்யாபாராத்யஸ்யசேஷ்டந்தே சாரீராஃ பஞ்சவாயவஃ||'' என்னும் மேலைப் பிரகரணச் சுலோக வாயிலாக வறியப்படுகின்றது. பொருள்:— ''முயற்சியுண்டாகப் புத்தியிலிருந்து (கர்வமாகிய) அகங்கார கரணம் பிறக்கின்றது: அதன் வியாபாரத்தினுற் சரீரத்திலே (பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் எனும்) ஐந்து வாயுக்களு மியங்குகின்றன'' எனவாம். இவ்வாறு ஆகமங் கூறுதலின் ''நானென் றெழும்பகந்தா னிறந்து'' என்ற ஆசிரியர் வேதத்திற் கூறப்பட்ட அகங்காரமே ஆகமத்திற் கூறப்பட்ட போதமாக விருத்தலும், 'யானேயென நிற்பார்க்குப்போல அவன் நானெனப் பகுத்தறிந்து சிந்திப்பார்க்குஞ் சிந்திக்குஞ் சீவபோதம் (= நாடுமுளம்) முனைத்துத்தோன்றுதலால் அந்நிலை அத்துவிதமுத்தி நிலை யாகாது; நானென வொன்றில்லையென நிற்கும் பூரணமுடையாரையே தனது திருவருளிலடங்கி நிற்கச் செய்து தானே முழுவதுமாய்க் காணப்பட்டு நிற்கும் இறை' எனும் பொருள்பயப்ப-''நானவனென் றெண்ணினர்க்கு நாடுமுள முண்டாத—நானெனவொன் றின்றியே தானதுவாய்—நானென வொன்—றில்லென்று தானே யெனுமவரைத் தன்னடிவைத்—தில்லென்று தானு மிறை'' எனச் சிவஞானபோதம் ௧௦-ஞ் சூத்திர வுதாரணத் துரைக்குமாற்றுனும் அது நீங்குநிலையி லெய்துபயனென்றுயிருத்தலுங் கருதியே ''ஏசகன்றவொன் றென்றுகொளன்பனே'' என்று மறிவுறுத்தார். தைஜஸ அகங்காரத்திலிருந்தே மனம் தோன்றிற்றெனவும், அசுத்தமாயையினுள்ள வித்தை ஆன்மஞான சத்தியைப்பிரகாசிக்கச்செய்யுந் தன்மைத்தெனவும் மேலை ஆகமங் கூறுதலால் மனம், அகங்காரமாகிய

போதம், வித்தை என்னுங் கருவிப்பெயர்களிலெதனைக்கூறினும் அக்கருவிகளினிற்கத்தக்க ஆன்மபோதமே அப்பெயர்ப்பொருளெனக் கோடல்வேண்டும், என்னை? ஆணவ இருளோடும் விராயதற்போதமே அப்பொருளாயிருத்தலின். அப்போதமே ஆன்மசுதந்திரமாயிருத்தலையும், அச் சுதந்திரம் நானெனவும் எனதெனவும் வியாபித்தவழியே சனன மரண ஏதுவான பாவபுண்ணியங்களேற்படுதலையுங் கணித்து அதனைத் தனக்கு அந்தரியாமியாய்த் திகழ்ந்துள்ள இறைவனுக்கு உள்ளபடி யொப்புவிக்குஞான்று அவனருளால் அச் சுதந்திரந் தலைப்படாமே சும்மா விருப்பதெனுஞ் சுக நிட்டைவாழ்க்கை பொருந்துமென்னும் பொருளும் இங்ஙனுணரக்கிடக்கின்றது. என்னை? 'அஹம்' எனும் பதத்திற்குரியோன் சிவனென்பது கைலாஸசம்ஹிதையின் கக-ல்

"அஹம்பதஸ்யார்த்தபூதச் சக்த்யாத்மாபரமேச்வரஃ|"

எனவரு வசனத்தானும், அதன்றமிழ்:—"அகம்பதத்தின் பொருள் சத்தியோடுள்ள பரமேசுவரன்" என்று கொளக்கிடத்தலானும் பெறப்படுதலின். இங்ஙனம் "தஸ்யோபநிஷதஹமிதி" எனும் பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தின் ௫-ம் அத்தியாயத்து ௫-ம் பிராஹ்மண வாக்கியமுங் கருதத்தக்கது. இதன்பொருள்:— "அந்தத் தேவனது இரகசியநாமம் அஹம்" எனவாம். போந்த ஆகமம் மனத்திற்கு மூலமான அகங்கார வியாபாரத்தினுற் பிராணாதி வாயுக்களியங்குகின்றனவென்று கூறினமையானும், அனுபவமுமவ்வாறுண்மையானும் மனநிரோதம் அல்லது போதநிரோத நிலைக்களத்தே அந்தப் பிராணவாயு முதலியனவும் இயங்காவின்பநிட்டை கூடுமென்பதை யுய்த்துணர்பவர் இந்நிட்டை மனத்தைக் கடந்ததாய், அகங்காரத்தைக் கடந்ததாய், வித்தையைக் கடந்ததாய், கன்மமல விருத்தியைக் கெடுத்து ஆணவமலத்தையும் வெல்வதாய் நிகழுமெனவு நிச்சயிப்பரால். நானெனும் அகங்காரம் ஞாதிருவெனப்படும். எனதெனும் மமகாரத்தில் ஞானம் ஞேயமெனு மிரண்டுமடங்கும். இவற்றினை முறையே காண்பான், காட்சி, காட்சிப்பொருளெனுந் திரிபுடி யென்ப. இவ் விவரம் ஸர்வஸாரோபநிஷத்தில் "ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞாந ஜ்ஞேயாநா மாவிர்ப்பாவ திரோபாவ" என்று குறிக்கப்பட்டது. யாதொன்றைச் சுட்டியறியு நிகழ்ச்சிக்குரிய இத்திரிபுடியானது சிவம் வெளிப்படும் அனுபூதியில் அச் சிவமயமாய் நிற்பார்க்கில்லை யென்பதனையே "கண்க ளிரண்டுமவன் கழல் கண்டு

களிப்பன வாகாதே" என்றற்றொடக்கத்துத் திருப்பத்து வாயிலாகத் தமிழ்மறையும் விளக்கிற்று.

புன்மை = குற்றம்; பிங்கலநிகண்டு காண்க. இச்செய்யுளில் இறக்க எனற்பாலதாம் வினையெச்சம் "இறந்த" என இரண்டிடத்தும் வந்துளது. இங்ஙனம் வரலாமென்னும் விதி—"சொற்றிரியினும் பொருடிரியா வினைக்குறை" என்னுஞ் சூத்திரத்தானமைக்க. இன்னும் வரினும் ஆண்டு மிவ்விதியே யமைக்க.] (கககூ)

இச்சைக் காமனைப் போதகந் தானிறந்
தேக மாயறி வுக்கறி வாய்நிலா
வச்சி வத்தினை நீங்கலின் னீர்மையு
மாடுஞ் சீவத்து வந்தணந் தங்கனோர்
அச்ச மின்றறி வுக்கறி வாயுவந்
தறிவித் தாலறி சிற்றறி வாச்சுடர்
சொச்ச வத்துவை நீங்கலின் னீர்மையுந்
துகடு றந்துவொன் றென்றுகொள் செம்மலே.

மகனே! இருதயதாமரை மலரின் கண்ணே இச்சைக் கேதுவாயுள்ள அகங்காரம் இறக்க, அங்ஙனமே ஒவ்வொரு சீவான்மாக்களிலு முள்ள அறிவுக்கெல்லா மறிவாகியும், அவ்வாறு தனித்தனியாக நின்றும் ஏகமேயாகியும் பிரகாசிக்கும் அந்தச் சிவத்தினைவிட்டு நீங்காது நிற்குந் தன்மையும்; மனமாக நிகழ்ந்து அசையுந்தன்மையுள்ள சீவபோதங்கெட, அங்ஙனமே தனதான்ம வறிவுக்கு அறிவாகியும் உவந்து அறிவித்தாலறியுஞ் சிற்றறிவுடைய தன்னிடத்து முளதாகியும் பிரகாசிக்குஞ் சுத்தசேதன சிவத்துடன் அவ்விடத்தில் நாமொரு சீவனென்னும் அச்சமின்றி அனன்னியமாய் ஆனந்தானுபவத்திருக்கும் ஸ்திதியும் ஒரே நிலையெனக் கொள்வாயாக.

["தெளிவுற்ற ஆன்மா ஆன்மாவிலிருந்துகொண்டு நாசமில் சுகத்தை யடைகின்றனன்" எனும் பொருளைப் பயப்பதாய் ௩0௬-ன் உரைக்கண் பிரமாணிக்கப்பட்டதாயுள்ள சுருதிவசனத்தையே ஈண்டு "அச்சிவத்தினை நீங்கலில் நீர்மை" எனறதற்கும், ௧௧-ன்உரையீற்றிலும் ௩0௬-ன் உரையிலும் "சிவோஹ்யஸ்த்வஹம்" "விமுக்தஃ" என்பன தொடக்கமாகப் பிரமாணிக்கப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞாநோத்தராகம வசனங்களையே ஈண்டுச் "சொச்சவத்துவை

நீங்கலில் நீர்மை" என்றதற்குங்கோடல் சாலும். போந்த ௪௪௪ ற் றெரிக்கப்பட்ட சுவானுபவத்தன்மைகளே இதனினுந் தெரிக்கப் பட்டன. இவை அவற்றிற்கு வேறுபோல வாக்கிய பேதங்களிற் காணப்படலானே வேருகா; ஒருமுடி புடையவென விளக்கின ராகலிற் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமன்று அனன்னிய ஆனந் தானுபவத்தையே "நீங்கலில் நீர்மை" என்றுரைத்தார். அசுத்த நில நோக்காது ஆகாயத்திற் பார்வை படர்ந்தவழி மனத்திற் குறு மகிழ்ச்சியானே அவ்வாகாய மெத்துணையு மழிதலுறு திருத் தல்போல இவ்வானந்தமுங் கணித்தற்குரிய தொன்ருகலிற் சுவைக்கப்படுபொருள் கரைந்தழியுமாறு ஞானச்சுவைக்குரிய சிவமுமழியுங்கொலோவெனுங் கடாவொன் றெழுப்புதற்கும் இங்ஙனிடனின்று. உண்டு கழிக்கப்படுவதன்ரு அழியும் பேரின்பம் அற்றன்றே.

மனப்போது = இருதய தாமரைமலர்; "பொழுதின் மலர்வுடை யதுபோது" சொச்சவத்து = சுத்தசேதனப்பொருள். ஸ்வச்ச: எனும் வடசொல்லின் விகாரமே சொச்சம்; சுத்தம், தெளிவென்னும் பொருட்டு.] (௧௨)

இந்த ஞாயமிவ் வாறிருக் கப்பசு
வேறு வோன்பதி நூலினர் சாதையைப்
பந்த நூல்பசு நூல்கன்ம நூலெனப்
பன்ன லும்மறை யோர்பதி நூலினை
அந்த மாகிய மோகன மென்ன லு
மவ்வி ரண்டினும் பூருவ பக்கமாய்
வந்த வென்பர்கண் ணுளர் சடந்தழும்
வழுவொ ழிந்தவொன் றென்றுகொண் மைந்தனே.

வேதாகமங்களில் வெளிப்படும் இந்த நியாய மிவ்வண்ண மிருக்க, இடபவூர்தியின் நூல்களாம் பதிநூல்களுக் குடைய ராகிய சைவர்—வேதங்களைப் பாசநூலென்றலும், பசுநூலென்ற லும், கருமநூலென்றலும்; வேதியர்—பதிநூல்களாகிய சிவாக மங்களை அழகான மோகன நூலென்றலும் ஆகிய இவைகளெல் லாம் அவ்விரண்டு முதனூல்களிலும் பூருவபக்கமாக வேற்பட்ட வைகளே யென்று ஞானக்கண்ணினர் கூறுவர். ஆறந்தங்களுந் தோடமகன்ற ஒரே நிலையாமென்று சீடனே! அறிதி.

[அநித்திய சுவர்க்க போகங்கட்குரிய வேள்வி முதலிய வற்றை விதிக்கும் வேதத்தின் கர்மகாண்டமே அவ் வேதத்தின் பூர்வபக்கமாகும். சுரைக்குடந் தாபித்தன் முதலிய அவைதிக கர்மங்களைக் கூறும் வாமம், பாசுபதம், சோமம், இலாகுளம், பைரவமென்னும் வேதவிருத்தமான ஆகமங்களே வேதவிருத்த மல்லாத காமிகாதி இருபத்தெட்டுச் சுரௌதாகமங்களின் பூர்வ பக்கமாகும். இந் நிச்சயத்தினை—

“ நிர்ம்மிதம்ஹிமயாபூர்வம் ச்ரௌதம்பாசுபதம்சுபம்|
குஹ்யாத்குஹ்யதமம்ஸூக்ஷ்மம் வேதஸாரம்விமுக்தயே||
ஏஷபாசுபதோயோகஸ் ஸேவநீயோமுமுக்ஷுபிஃ|
அந்யாநிசைவசாஸ்த்ராணி லோகேஸ்மிந்மோஹநாயவை||
வேதவாதவிருத்தாநி மயைவகதிதாநிது|
வாமம்பாசுபதம்ஸோமம் லாகுளஞ்சைவபைரவம்||
நஸேவ்யமேதத்கதிதம் வேதபாஹ்யந்ததேதரத்|”

என்னுங் கூர்மமஹாபுராண உத்தரபாக வசனங்களானும்,

“ ச்ரௌதாச்ரௌதவிபேதந த்விவிதஸ்துசிவாகம|
ச்ருதிஸாரமயச்ச்ரௌதஸ் ஸபுநர்த்விவிதோமதஃ||
ஸ்வதந்த்ரஇதரச்சேதி ஸ்வதந்த்ரோதசதாபுரா|
ததாஷ்டாதசதாபச்சாத் ஸித்தாந்தஇதிகீயதே||”

என்னும் ஸநத்குமாரஸம்ஹிதா வசனங்களானு முணர்க. முறையே பொருள் :—“மறைவினும் மிகுமறைவாய்ச் சூக்குமமாய் வேதசார மாய்ச் சுபமாயிருக்குஞ் சுரௌதபாசுபதம் (உருத்திரப் பெய ருடைய) எம்மாற் செய்யப்பட்டது: இப்பாசுபதம் முமுக்ஷுக் களாற் சேவிக்கவுள்ளது: வேத விருத்தமான வாமம் பாசுபதம் சோமம் இலாகுளம் பைரவமென்னும் அன்னிய சாத்திரங்களும் உலகின்கண் மோகனஞ் செய்யு நிமித்தம் எம்மாலே யியற்றப் பட்டன: வேத பாகியமாகக் கூறப்பட்டது சேவிக்கத்தக்க தன்று” எனவும், “சிவாகமம்—சுரௌதம் அசுரௌதமென இருதிறப்படும்: சுருதிசாரமாயுள்ளதே சுரௌதம்: பின்பு அது சுவதந்திரம் இதரமென இருதிறப்படும்: அவற்றுட் சுவதந் திரமாயுள்ளது முன்னே ௧0-ம் பின்னே ௧அ-மாகச் சித்தாந்த மென்று தெரிக்கப்படும்” எனவுமாம். இந்தச் சித்தாந்தம் “வேதாந்தார்த்தமிதம்ஜ்ஞாநம் ஸித்தாந்தம் பரமம்சுபம்|” என

மருடாகமத்திற் கூறப்பட்டுளது. தமிழ்:—"இவ் வேதாந்தப் பொருளாய ஞானம் பரமசுபமாகிய சித்தாந்தம்" எனவாம். பாசுபதப்ரஹ்மோபநிஷத மென்பதொன்று அதர்வணவேதத்தைச் சார்ந்ததா யிருத்தலின் அதுவும் வைதிகபாசுபத முளதென்ப தைக் காட்டுவதாகும். "ஆகமஸ்யாவிரொதேநஊஹநம் தர்க்க உச்யதே|" என்று யஜுர்வேத அம்ருதநாதோபநிஷதங் கூறுதலும் இங்ஙனங் கருதத் தக்கது. "பொருள்:—"ஆகமங்களுக்கு விரோத மில்லாமல் ஊகிப்பதே தர்க்கமாகும்" எனவாம். "உத்பத்த்யஸம்பவாத்" என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பாஞ்சராத்திராகம மார்க்கத்தைக் கண்டித்த வியாசமா முனிவர் அங்ஙனமே வேத விருத்தமான பாசுபதாகமத்தையும் 'பதிபொருத்தமின்மையின்' என்னும் பொருளிலுள்ள "பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாத்" என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கண்டிப்பாராயினர். இவ்வித வேதவிருத்தமான ஆகமங்கள் கௌதமமுனிவர் மீது அநியாயமாகப் பசுக்கொலையினை யேற்படுத்திய சில கிருதக்தாச்சிரமிகளுக்கு அந்தக் கௌதமனரிட்ட சாபம் அனுபவ மாதற்பொருட் டியற்றி யளிக்கப்பட்டனவென்று கூர்ம மஹாபுராண பூர்வபாகமும், ஸ்காந்த மஹாபுராண ஸூதஸம்ஹிதாவுஞ் சொல்லுகின்றன.

காமிகாதி இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களுக்கும் வேருயுள்ள ஆகமாதிகளைப் பூர்வபக்கமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று கூறியுளதை "வேதநூல் சைவநூலென் றிரண்டே நூல்கள் வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்" என்றும், "பிறநூல் திகழ் பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்" என்றுஞ் சிவஞானசித்தியாரில் வருஉம் வாக்கியங்களும் வலியுறுத்துகின்றன. சடந்தம்= ஆறந்தம்; விவரம்:—வேதாந்தம், சித்தாந்தம், நாதாந்தம், போதாந்தம், யோகாந்தம், கலாந்தமாமென்பதை "வேதத்தினந்தமு மிக்க சித்தாந்தமு—நாதத்தி னந்தமுநற்போத வந்தமு—மோதத் தகுமெட்டி யோகாந்த வந்தமு—மாதிக் கலாந்தமு மாறந்த மாமே" என்று பத்தாந் திருமுறையாகிய திருமந்திரங் கூறுமாற்று னறிக. இங்கே சித்தாந்தமென்றது மேற்போந்தவாறு வடமொழிகளானுந் தென் மொழிகளானுங் காமிகாதி சிவாகமங்களென வறியக்கிடக்கின்றது. வேத + அந்தம் = வேதாந்தமெனப்பட்டபடி ஸித்த + அந்தம் = ஸித்தாந்தமெனப்பட்டது. இத்திற வடமொழிப் புணர்ச்சியைத் தீர்க்க சந்தி யென்ப. அந்தம் = முடிவு. "ஸித்தநிர்வ்ருத்தஃ" என்று நிகண்டு-அமரஸிம்ஹம் கூறுமாற்றுனும்; நிச்சயமெனும் பொருளைப் பயக்கத்தக்க நிர்—என்னும் அவ்யயத்தோடுள்ள வ்ருத்த சப்தம்—

அதீதம், செய்யுளெனப் பொருள்படுமாற்றுனும் மேலான நிச்சயங்களின் முடிவு, நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்ட நூல்களின் முடிவெனவாம். சுருங்கச்சொல்லின், தேர்ச்சியான முடிவெனவாம். "ஸர்வ வேதாந்தஸித்தாந்தக் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த நிர்ணயம்| அநேக ஜீவஸத்பாவமேகஜீவாதிநிர்ணயம்||" எனுந் தேஜோபிந்தூபநிஷத் வசனத்தானும் இந் நியாய மறியக்கிடக்கின்றது. பூர்வபக்கங் களை நோக்கி யிவ்வாறு கூறப்பட்டதென்பதையும் காட்டப் பட்ட உபப்பிருங்கண வசனங்களே காட்டும். இந் நிச்சயமறியாதார் 'ஸித்தம்' என்பதற்கும் 'ஷித்தம்' என்பதற்கும் பேதந் தெரியாமே சித்தத்தினுன் முடிவு செய்யப்பட்டது சித்தாந்தம்; அது வேதாந்தம் போன்ற வுண்மையதாமா? என்றரற்றிக் கடாவெழுப்புதலும் பல்லோரறிந்த விடயமே.] (கரு)

இந்தச் சீவன் கெடாவந்தத் தேவனே
　　ரேறுஞ் சேவடி யெய்துதன் முத்தியென்
றுன் றன் முன் னுவல் வார்க்கினி யவ்வடி
　　யோத ருஞ்சிவ னைப்பிரி யாதவா
நந்த மாமரு ளென் றறி வாளர் நூ
　　னவிலு மாதலி னுலதை யெய்தினுல்
அந்தச் சின்மய பூரண வத்துவை
　　யடைந்த தன்மையு மாமென் றதிர்ப்பையே.

இந்தச் சீவன் அந்தச் சீவனிலே கெட்டு(ச் சிவத்தன்மையுறல் முத்தியன்று; சித்தாந்த சாத்திரங் கூறுமாறு) இறைவனுடைய அழகு மீக்கொண்டுள்ள செவ்விய திருவடியெய்துதலே முத்தியென்று உனக் குரைப்போர்க்கு, அந்தத் திருவடியானது அளவிட்டுரைத்தற்கரிய சிவனைவிட்டுப் பிரியாத ஆனந்தமாகிய அருளென்று அந்த ஞானவான்களுடைய நூல்கள் கழறுமாதலின் அத் திருவருளாகிய திருவடியை அனுபூதிவாயிலாக வடைந்தால் அதற்குரிய அகண்டஞான சொருபமுடைய பரம்பொருளை யடைந்த தன்மையுமாம் என்று மெய்யுணர்ந்த நீ இனிக் கூறுவாயாக.

["யானெனதென்னுஞ் செருக்கற்று அவனது போதந்தை யணையு மாகலான்." என்று சிவஞானபோதங் கூறுதல் கண்ணுற்றுரையே "சேவடி யெய்துதன் முத்தியென்று உன்றன் முன்னுவல்வார்" என் றெடுத்துக்கொள்வா ராயினர். அச் சீபாதமாகிய அடி அருளெனப்படுதல்—"காலுூர் தலையு மறியார் கலதிகள்—

காலந்தச் சத்தி யருளென்பர்'' எனத் திருமந்திர முரைக்குமாற் ருனுணரற் பாற்று. அருளைச் சிவபரம்பொருளின் அடியாகக் கூறல் உபசார வழக்கே.

கெடா - இறந்தகால வினையெச்சம். உன்ற - என்பதற்கு 'இந்த' முதலியன இலவெதகை. 'ஆரந்தம்' வடநூன் முடிபு. மகிழ்ச்சி யெனும் பொருட்கு ரந்தம் - எனும் வடமொழியோடு ஆ - எனும் உபசர்க்கக்கூடும்வழி ஆரந்தம் என்பதேற்படும்; இன்பமெனும் பொருட்டு.] (கக௪)

ஆத்து மாக்கள் பரத்தொடு கூடியோ
 ரழுங்க லின்றுள வென்னி லகண்டமில்
கேத்தி ரம்பல வங்குள வோவெனுங்
 கேள்வி நூறக் கிளக்குவ லென்னெனில்
ஊத்தை யார்மட் கடங்களின் காலெலா
 மோர்விண் ணெய்திடல் போலொரு பேதமின்
றேத்து மைந்தொழி லின்றி யகண்டமா
 மின்ப மேநுகர்ந் துய்வதஃ தாமரோ.

ஆன்மாக்கள் பரம்பொருளோடு பிரிவின்றி நிற்கு நிலையை அனுபவத்தி லெய்தித் துக்கமின்றியிருக்குமென்று கூறில், அப் பரம்பொருளில் அவைகள் தனித்தனியிருக்க வெவ்வே றிடங்களு மிருக்குமோ வென்னுங் கேள்வி வருமாகில் அந்த ஆட்சேபத்தை யொழிக்க நான் கூறுவது இங்கே யாதென்னின்,—அழுக்கோடு கூடிய மட்கடங்களிலுள்ள காற்றெல்லாம் ஒரே ஆகாயத்தின் கண்ணடங்கல்போல எவ்வகைப் பேதமும் இல்லாதனவாய்ப் புகழத்தக்க பஞ்சகிருத்தியங்களுள் எதனையுஞ் செய்யுஞ் செய லின்றி அகண்டமாம் ஆனந்தானுபவத்தழுந்தி யிருப்பதாகிய ஆன்மலாபமே அதுவாகும்.

[இச் செய்யுணிச்சயம்—''ஜீவந்முக்தபதம் த்யக்த்வாஸ் வதேஹே கால ஸாத்க்ருதே| விசத்யதேஹமுக்தத்வம் பவ கோஸ்பந்ததாமிவ||'' என்னுஞ் சுருதிப் பிரமாணமாயிருக்கின் றது. பைங்கலோபநிஷதச் சுலோகமாகிய இதன்றமிழ்:—''காற்று அசைவற்ற தன்மையை யடைதல்போலத் தனது தேகம் கால வயப்பட்டவுடன் சீவன்முத்தி தசையை நீங்கி விதேக முத்தித்துவத்தை யெய்துகின்றனன்'' எனவாம். ''சுவப்

பிரகாசத்துவம், வியாபகத்துவம், சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய குணங்களினுற் சிவசமத்துவமாம் முத்தான்மாக்களி னனுபவம் அத்துவித சிவானந்தானுபவ மொன்றற்கேயுரித்து: இறைவ னுடைய படைப்பு முதலிய ஐந்தொழில்களி லெதுவுமுரித்தன்று' என்பார் "ஏத்துமைந்தொழிலின்றி யகண்டமா மின்ப மேநுகர்ந் துய்வதஃ தாம்" என்ருர். இத்தீர்வை—'செம்பிரதருளிகை' என்றற் ருெடக்கத்துச் செய்யுளில் "உம்பர்பிரா னுற்பத்தி யாதி களுக் குரியன் உயிர்தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே" என்று சிவஞானசித்தியார் தெரிக்குமாற்ருனும் பெறப் படுகின்றது. சஎ-ன் உரைக்கண் "யதாபச்யஃ பச்யதே" என்றற் ருெடக்கத்ததாய்க் காட்டப்பட்ட முண்டகோபநிஷத வாக்கியத் தானும், "போகமாத்திரத்திலே சமத்துவம் என இலிங்க முண்மையானும்" எனும் பொருளைத்தரும் "போகமாத்ரஸாம்ய லிங்காச்ச" எனும் பிரஹ்மஸூத்ர வாக்கியத்தானும் இது வலியுறு கின்றது. "முத்தன் சிவசமமாகின்றனன்" எனுமருத்தத்தில் "முக்தச்சிவஸமோபவேத்" எனச் சைவ மஹாபுராண வாயுசங் கிதையின் பூர்வபாகத்து உஅ, உ௨-ல் வரு வசனம். போந்த முண்டகோபநிஷத வாக்கியத்திற்கு உபப்பிருங்கணமாயுமிருக் கின்றது. "சிவனைப்போ லிருக்கிருன்" எனும் பொருளின் முடிவ தாய் எ௨-ன் உரையிற் காட்டப்பட்டதாயுள்ள பௌஷ்கராகம வசனமும் இம்பர்க் கருதத் தக்கது.

இத்தீர்வை—"இமாங்லோகாங்நீ காமரூப்யநுஞ்சரந்| ஏதத் ஸாமகாயந்நாஸ்தே|" என்னுந் தைத்திரீயோபநிஷதப் பிருகுவல்லி யின் க0-ம் அநுவாக வசனம்—"(அறிந்தவன்) தான் விரும்பின வுடனே கிடைக்கும் அன்னத்துடனும் உருவத்துடனும் ஏய்ந்து இவ்வுலகிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு யாண்டுஞ் சமமாயுள்ளதைப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றனன்" எனும்பொருளைத் தருதலானும், இப்பொருளிற் சிவபிரானுக்குச் சிருட்டி முதலியன இயற்றற்கு எவ்வதிகாரமுளதோ அவ்வதிகாரம் பரமுத்தனுக்கும் வரை யறுப்பின்றி யுளதாமென்பது பெறப்படுதலானும் விரோத முருதுகொல்லோ வெனின்,—அறியாது கடாயினுய்! இவ்வசனம் சீவன்முத்தன் விடயமாயுள்ளது. சீவன்முத்தர்களிற் சிலர்க்குப் பல வுருவங்கொள்ளுஞ் சித்தியுஞ் சில பொருள்களை யுண்டுபண் ணுஞ் சித்தியுந் திருவருளாலுள. *ஒன்றரை யங்குலத்தி னின்று

---

*இவ்வங்குல விவரமெல்லாம் குமரகுருதாசசுவாமிகள் பாடல் ஆராய்ச்சித் தக்களிப்பிற் காணலாம்.

தன்னைத் தரிசிப்பதற்கு முன்னே மூன்றங்குலத்தி னிற்கும்போது அச் சித்திகளுண்டாம். அவை—சங்கற்ப மாத்திரையாற் செய்யும் ஈசுரனுடைய பெருந்தொழில்களிலுள்ள பிரதம மகாசிருட்டி போல்வனவல்ல. விசுவாமித்திரர் செய்த சிருட்டியும், பிறவும் அவ்விசுர நியதியி லுளவென்றற்குரிய பிரமாணங்களும் சுக·ன் உரையகத்தே வந்துள்ளன. இவ்விடயத்தில் நினசிருட்டிப் பிரமனும், அவாந்தா சிருட்டி விட்டுணுவும் மகாசிருட்டி உருத்திரனும் காரணராகமாட்டார்கள். இதனை, "ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணிசேந்த்ரியாணி ஸஹ பூதைர் நகாரணம் காரணு நாம்த்யாதா காரணந்து த்யேயஸ் ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நஸ்ஸர்வேச் வரச்சம்புராகாச மத்யே" என்னும் அதர்வசிகோபநிஷந் வசனத்தானு மறியலாம். பொருள்.—"பிரமன், விட்டுணு, உருத்திரன், இந்திரனாகிய இவரெல்லாம் படைக்கப்படுகின்றனர். இந்திரியங்களெல்லாம் பூதங்களோடு பிறப்பிக்கப்படுகின்றன. ஆகலின் அவர்களும் அவைகளுங் காரணமில்லை. தியாதாவாகிய அவர்களாலே தியானிக்கப்படுந் தியேயனும், சருவைச்சுவரிய சம்பன்னனும், சருவேச்சுவரனும்,சம்புசத்தவாச்சியனும், பரமாகாச மத்தியத்திலிருப்பவனுமான சிவனே காரணன்" எனவாம். பிரமாதி சதாசிவாந்த அதிகாரிகளுடைய மண்டல போகங்களையு மடைவரென அந்தச் சீவன்முத்தரை யுயர்த்திக் கூறுமிடத்தும் அவர் யோக சித்தியாற் பெற்ற சிவசாருப்பியகதியை யுடையரெனப் படுவரேயல்லால் ஞான சிவசாயுச்சியகதியை யுடையரெனப் படார். ஞான சாயுச்சியமுடையார் எல்லாக் கன்மங்களும் எண்ணமு மிறந்து நிற்குஞ் சமாதி வழியாகச் சிவசமமடைந்தாராகலின் அவர்பாற் சிருட்டி முதலிய ஈசுரகிருத்தியங்க ளுள வென்பார் கூற்றுத் தன்றாய் மலடி யென்பான் கூற்றேபோலும். சிவசமம் முன்னர்க் கூறப்பட்டவளவேயாம். அற்றாகலினன்றே சுவேதாச்வதரோபநிஷதம் "பரமம்மஹேச்வரம்...நதத்ஸமச்சாப்யதிகச்ச" என்றும், சரபோபநிஷதம் "தஸ்மாத்துல்யோதிகோநஹி" என்றுங் கூறுகின்றன. முறையே பொருள்:—"அம்மகேசுவரனுக்குச் சமமானவரும் அதிகமானவரும் இலர்" எனவும், "(ஈசன் மேலானவன்) ஆகலின் அவனுக்குச் சமமும் அதிகமுமில்லை" எனவுமாம். இவற்றால் அனேகேசுரவாதங் கண்டிக்கப்படுதலு முணர்ந்தக்கால், உருவ சமத்துவத்தாலேனும், அருவ சமத்துவத்தாலேனும் முத்தர்கள் ஈசுரகிருத்தியங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பரென்பதனானே அனேகேசு

வாதங் கற்பிக்குஞ் சமவாதம் அநவஸ்தை (=முடிவுபேறின்மை) யெனுந் தோடத்துட்படுமென்பது தெள்ளிது. அதிகாரமானது முத்தி விக்கினஞ் செய்வதாயுளதெனுஞ் செய்தி சஎ-ன் உரையிற் காட்டப்பட்ட 'ஏதேஷாம்' என்றற்றொடக்கத்துப் பௌஷ்கராகம வாக்கியங்களிற் பெறப்படுதலானே அவைகளும் மேலைச் சமவாதத்தை மறுப்பனவாயின. போந்த நைத்திரிய வசனத்தில் "சஞ்சரித்துக்கொண்டு யாண்டுஞ் சமமாயுள்ளதைப் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றனன்" எனும்பொருளு மிருத்தலின் உண்மை வெளிப்படுமாறு முதல்வனைப் பாடுதல், நூலருளிச்செய்தன் முதலிய உலோகோபகாரங்களுஞ் சீவன்முத்தர்பா லுளவென்பதூஉம் உணரக்கிடக்கின்றது. ஆகலினன்றே "சிவமானவா பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ" என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமானு மறிவுறுப்பா ராயினர். சிவமாதல்=சிவ சமமாதல்.

நாரதபரிவ்ராஜ கோபநிஷத்தின் ரு-ம் உபதேசத்திற் சன்னியாசிகளுள் ஆதுரன் (=மரணகாலத்திற் சன்னியாசம் பெற்றுக் கொள்வோன். ஆதுரம்=நோய்) ஆனவனுக்குங் குடீசகனுக்கும் பூலோக புவர்லோகங்களும், பஹூதகனுக்குச் சுவர்க்கலோகமும், ஹம்ஸனுக்குத் தபோலோகமும், பரமஹம்ஸனுக்குச் சத்தியலோகமும் அடையு நிலைக்களங்களாமென்று கூறுமிடத்தில் "துரீயாதீதாவதூத யோஸ் ஸ்வாத்மந்யேவகைவல்யம் ஸ்வரூபாநுஸந்தாநேந ப்ரமர கீடந்யாயவத்" என வருவசனம் "துரியாதீத சன்னியாசிக்கும், அவதூத சன்னியாசிக்கும், (அத்துவித) சுவருபானு சந்தானத்தினற் பிரமரகீட நியாயம் போலத் தன்னுடைய ஆன்மாவின்கண்ணேயே முத்தியாகிய கைவல்லியம்" எனும்பொருளைப் பயக்கின்றது. பிரமரம்= குளவி=செங்குளவி. கீடம்=புழு=பைம்புழு. இக் குளவிபுழு நியாயமானது சாருப்பிய கதிக்கும், சாயுச்சிய கதிக்கும் பொதுவாகக் கொள்ளத்தக்கது. குளவி தானெடுக்கும் புழுவினுடம்பிலே கடுவுறுப்பா லுறுத்துமென்றும், அங்ஙனம் வேதனையுற்ற அப்புழு அக்குளவியை அடுத்தடுத்து நினைக்குந்தன்மையால் அக் குளவியுருவையடையும். அவ்வாறேசீவன் பிரமத்தை நினைக்குந்தன்மையிற் பிரமமாய்விடுமென்றுஞ் சிலர் கூறுவர். அன்னோர் கூற்று—இப் புழுவல்லாப் பலவேறுசாதிப் புழுக்களுங் கலச குடங்களினும் அவை போல்வனவற்றிலும் புக்குக்கிடக்குமாயின் அவ்வவச்சாதி வண்டாதல் காணப்படுமாறே முடுண்ட மட்குகைக்கட்கிடக்கும் அப் புழுவுமாம்; நேத்திரமில்லாதவற்குக் குளவி யித்தன்மைத்தெனல் புலப்படாதே; அத்தன்

மைத்தாய அஃததனை நினைக்கு நீர்மையையும், அது வேதனை யுற்றதையும் நீரெங்ஙன முணர்ந்தீர் ? எனக் கடாவி, ஒரு ஞான்று முணர்ந்தவரல்லரென உண்மை யுணர்த்தப்படுமாற்றானே மறுக்கப்படும். இது கிடக்க, குளவி தன்னைப்போலப் புழுவைப் பாவித்துக் குளவியாக்கிவிடும்; அவ்வாறே சிவனுஞ் சீவனைத் தன்னைப்போலாக்கிவிடுவனென்றுஞ் சிலர் கூறுவர். சிவன் செய்வனென்பது சாலும். குளவி அவ்வாறு செய்யுமென்னின்,—கோழியானது முட்டைகளைக் குஞ்சாக்குதலும் பாவனையா லெனல் வேண்டுமன்றோ? அஃதுங் கோடற்பாலதேயெனின்,—நன்று கூறினாய்; தன்னினமல்லா வேற்றினப் பறவைமுட்டைகளையும் அணைத்துக்கொண்டு கிடக்கும் அக்கோழி அப் பறவை முட்டைகளிற் றன்னுருவக் குஞ்சுகளேனும், தன்னினவுருவக் குஞ்சுகளேனும் வரக்காணாது வேற்றினக் குஞ்சுகளே வரக்கண்டு வெறுத்தோட்டுதலின்மையுறல் வேண்டும்; ஒட்டுதலே யுண்மையுறலானும் பார்க்கப்படாக் குகையுட் புழுவிருத்தலானுங் குளவி பாவிக்குமென்னுங் கூற்றும் அறியார் கூற்றெனவே மறுக்கப்படும். ஆயின், அந்தப் பிரமரகீட திருட்டாந்தந்தான் எவ்வளவிற்றென்னின்,—நயனமின்றி அந்தகாரத்திலிருந்த புழுவானது தனது புழுத்தன்மையினீங்கித் தன்னைக் கொடுவந்து வைத்த நயனமுடைக் குளவியெனவாதல் வரையுள்ள அளவிற்றே யென்க. இவ் வளவிற்கியைய ஞானக்கண்ணின்றி ஆணவவிருளிலிருந்த பசுவானது தனது பசுத்தன்மையினீங்கித் தனக்குக் குருவடிவாய் நின்று நிற்குநிலையி னிறுத்தியருளிய சிவத்திற்குச் சமமாமென்பதுங் கோடற்பாற்று.

'நினைக்குவல்' என்றதில் வ்-எதிர்கால இடைநிலை; அல்-விகுதி. ...த்தை = அழுக்கு. அரோ-அசை.] (கக௩)

பதிபசுபாச யதார்த்த விளக்கப் படலம்

முற்றிற்று

# துறவற விளக்கப் படலம்

## 1. சார்பறுத்தல்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

என்றுகுரு சொற்றமொழி முற்றுநனி கேட்டோ
 னெம்மிறைவ வம்முடிவை யெய்துநெறி யாது
நன்றருளல் வேண்டுமென நல்லடி பணிந்தான்
 ஞானபர னவ்வமைய மோமனே நினைந்தே
ஒன்றறிவு மைந்தவெளி யென்றவொரு பற்று
 முள்ளெனுமொர் பற்றுமற நின்றிடிலென் னுணே
சென்றுவர லற்றநிலை சேர்வையிது தானே
 திவ்யசுக ஞானிக ளடைந்தநெறி மன்னே.

இவ்வாறாகக் குருகூறியவனைத்தையும் நன்றாகக் கேட்டோனாகிய சீடன் என்போலியர்க்குச் சுவாமீ! மேலே கூறிப்போந்த அம் முடிவான நிலையை யடையும்வழி யாது? (அதனை) நன்றாகக் கூறியருளவேண்டுமென விண்ணப்பித்து, அவ்வாசிரியருடைய அழகிய பாதங்களிற் பணிந்தனன். (அது கண்ணுற்ற) மேலான ஞானவானாகிய அவ்வாசிரியர் அவ் வமையத்தே பிரணவப் பொருளாகிய குகேசனைத் தியானித்து, பரமதெய்வத்தின்பாற் பதிந்த சிந்தையுள்ள சீட! புறப்பற்று அகப்பற்று என்று கூறப் படு மிருபற்று மறும்படி நிராசைநிலையிற் சேர்வாயாகில், போக்கு வரவற்ற சுகநிலையை யடைவாய்; என்மே லாணை. இதுதான் தெய்விக சுகமடைந்த ஞானிகளெல்லாஞ் சென்ற மார்க்கமாகும்.

["கிராமத்திலிருந்து (யஞ்ஞ தானகன்மங்களாய) இஷ்டா பூர்த்திக ளிழைத்தோன் இறுதிநாளில் அங்கிருந்து புகையை யடைவன். புகையிலிருந்து இரவிற்கும், இரவிலிருந்து அபர பக்ஷத்திற்கும், அபர பக்ஷத்திலிருந்து தக்ஷிணயனத்திற்குஞ் செல்வன். தக்ஷிணயனத்திலிருந்து வருஷத்தையடையாமே பிதிருலகிற்கும், பிதிருலகிலிருந்து ஆகாசத்திற்கும், ஆகாசத்

திலிருந்து சந்திரனுக்கும் போவன். இவனே சோமராஜா (=யஞ்ஞகருத்தா); அவன் தேவர்கட்கு அன்னம்; அவனைத் தேவர்களுண்பர்; தன்னுடைய கன்மமெல்லாமனுபவித்து முடியுங்காறும் அவ் வுழியேயிருந்து வந்தவழியே ஆகாசத்திற்கும், ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவுக்ுமாக மீள்வன். பின்றை முறையே வாயு, புகை, அப்ரம், மேகம் (என்பவற்றைப்போல) ஆகி மழையாவன். பின்றை நெல், யவை, ஒஷதி, விருக்ஷம், எள், உழுந்து என்பன (முதலியவற்றெதனிலேனுஞ் சூக்குமம்) ஆயிருப்பன். இவ் விருக்கையிலிருந்து நீங்குதல் அரிது. (நென் முதலிய) அவ் வன்னத்தை எவவருந்தி இரேதசை மகடூஉ விடத்தில் விடுவனே அவ்வாகிருதியாகவே அவன் ஆவன்'' என்பது சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் ரு-ம் பிரபாடகத்துப் ௧0-ங் கண்டத்து ௩, ௪, ௫, ௬-ன் பொருள். "உத்தராயண தக்ஷிணயன மார்க்கங்கட்குரிய எந் நற்கன்மமுஞ் செய்யாத அற்பவுயிர்கள் இறப்புப் பிறப்புக்களேயெய்தும்; சுவர்க்கஞ்சென்று வருவனவல்ல; அவையற்றிற்கு மூன்ருவதாய தானமொன்றுளது'' என்பது மேலேக்கண்டத்து ௮-ன் பொருள். மூன்ருவது தானம் பாவிகண்மேற்று. பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தின் ௬-ம் அத்தியாயத்து ௨-ம் பிராஹ்மணத்துப் ௧௬-லே செல்லு மார்க்கத்துள்ள ஆகாசத்தையும், மீளு மார்க்கத்துள்ள தூமம் அப்ரம் மேகமென்பவற்றையும் மற்றையவற்றடக்கிக் கூறினமையும், சில சுருங்கச் சொன்னமையுங் கண்ணுறலாம். சோமராஜாவினது இயல்பை அவனெய்தியபோது 'அவன் தேவர்கட்கு அன்னம் அவனைத் தேவர்களுண்பர்' என்று சுருதி கூறினமை கௌணமாகலின், அவன் தேவர்கட்குப் பிரியமுள்ள அனுபவ உபகரணப்பொருளாயிருப்பன்; பசுவைப்போலவும் வாகனங்களைப் போலவுமென்று ஆண்டுப் பொருள் விரித்துக்கோடல் வேண்டும். இத் தக்ஷிணயனமார்க்கம் புகையிலிருந்து ஆரம்பிக்கப்படுவதாகலின், தூமாதிமார்க்கமெனும் பெயருமுறும். இஷ்டாபூர்த்திக ளிழைத்துளோர் தக்ஷிணயன மார்க்கத்திற் சந்திரலோகத்தையே யடைகின்றனர்; பெயர்த்தும் பிறப்பெய்துகின்றன ரென்று கூறிய பிரச்நோபநிஷதம் இம்மார்க்கத்தைப் பித்ருயாணமென்று ௧-ம் பிரச்நத்து ௯-ல் உரைக்கின்றது. இம் மார்க்கத்தே மீளுங்கதியி லுரைக்கப்பட்ட அனைத்தையும் சுவர்க்கம், (மழைக்குக்காரண பர்ஜந்யதேவதை) மேகம் (பிருதிவி) நிலம். தந்தை, தாய் என்னும் ஐந்திடங்களாகச் சுருக்கியும், அவ்விடங்களே ஐந்தக்கினி அவையற்றிற் றேவர்களால் ஆகுதி செய்யப்பட்ட சிரத்தையெனும் அப்புக்களாற்

நழுவப்படும் ஆன்மாவானது சோமராஜா, மழை, அன்னம், இரேதசு, கர்ப்பமென ஆகுமென்று வகைப்படுத்தியுங் கூறியிடு தலை மேலைச் சாந்தோக்யத்துரு-ம் பிரபாடகத்து ச, ரு, சு, எ, அ-ங் கண்டங்களிற் காணலாம். இவ் வைவகையும் மேலைப் பிருஹ தாரண்யகத்து அ-ம் அத்தியாயத்து உ-ம் பிராஹ்மணத்துங் கூறப் பட்டுள. இவ் வைந்திடங்களையும் அக்கினியாகவும், அவ்வவ் விடங்களி னெய்திய ஆன்மாவை ஆகுதியாகவும் வைத்து உபா சித்தல் பஞ்சாக்கினிவித்தை யெனப்படும். ருக்வேத கௌஷீதகிப் ராஹ்மணோபநிஷதம்—

"யேவைகேசாஸ்மால்லோகாத்ப்ரயந்தி
　　ஸந்த்ரமஸமேவதேகச்சந்தி"

என்றும்,

"ஏதத்வைஸ்வர்க்கஸ்பலோகஸ்யத்வாரம்
　　யச்சந்த்ரமாஸ்தம்யதப்ரத்
யாஹதமிதிஸ்ருஜதேயஏநம்
　　ப்ரத்யாஹதமிஹவ்ருஷ்டிர்பூத்வா
வர்ஷதிஹஸகீடோவா பதங்கோவா
　　சகுநிர்வா சார்த்தூலோவா
ஸிம்ஹோவா மத்ஸ்யோவா பரச்வாவா
　　புருஷோவாந்யோ
வைதேஷுஸ்தாநேஷுப்ரத்யாஜாயதே
　　யதாகர்மயதாவித்
யந்தமாகச்சந்தம் ப்ருச்சதி"

என்றுங் கூறுகின்றது. இவற்றின் பொருள்:—"இவ்வுலகினை விட்டுச் செல்வோன் சந்திரனையடைவன்" எனவும், "சந்திர ருன் சுவர்க்கலோகத்திற்கு வாயில்; சந்திரன் கூறுவனவற்றை அவன் மறுத்துரைப்பானயின் இட்டம்போற் போம்படி அவனை விட்டுவிடுவன்; ஒருவன் சந்திரனுரையை மறுத்துரையாதிருப்பா னயிற் சந்திரன் அவனை மழையாமாறு கீழே போக்குவன்; போக் கப்பட்ட அவன் கன்மத்துக்கும் அறிவுடைமைக்கு மியையப் புழு, பதங்கம், பறவை, புலி, சிங்கம், மச்சம், சர்ப்பமென்பவற்றுள் யாதொன்றாகவோ, மனிதனாகவோ, மற்றொன்றாகவோ பின்னர்ப் பிறப்பன்" எனவுமாம். இச் சுருதியாற் சந்திரசம்வாதம் நிகழு

மென்பதும், அங்ஙனந் தக்கவாறுரையாதார் கீழே தள்ளப்படுவரென்பதும், மனிதப்பிறவி பெற்றோர்க்கும் அஃறிணைப்பிறப்பு வினை வழி யெய்துமென்பது மறியக்கிடக்கின்றன. இச் சந்திரன்—*இக்கால ககன கணிதத்திற் சூரியனுக்குக் கீழே பூமிக்கு (௨,௪0,000) இரண்டிலட்சத்து நாற்பதினாயிர மைலுக்கு மேலே நிச்சயிக்கப்பட்டு இவ்வுலகர் விழிக்குப் புலப்படுகின்ற சந்திரனல்லன்; சூரியனுக்கு மேலே சூக்கும நேத்திரத்திற்குப் புலப்படத்தக்க சந்திரப் பிரகாச மண்டலதேவனாவன்; ஓராறு அம்மண்டலத்திற்கும், இவ்வுலகர் விழிக்குப் புலப்படு சந்திரமண்டலத்திற்கும் அவன் தெய்வமாயிருக்கலாமென்ப தேயும்போலும். பூமியைச் சுற்றி வருமொரு சந்திரனைப்போலக் குருவையுஞ் சனியையும் யூரேனஸ் என்பதையுஞ் சுற்றிவரு சந்திரர்கள் முறையே ௪, ௮, ௪-என்பதும், சூரியர்களும் பலரென்பதும் அக்ககனகணிதத்தும் வெளிப்படுகின்றன. பிண்டமூலத்தில் அக்கினி மண்டலமும், இருதயத்திற் சூரிய மண்டலமும், கபாலமத்தியிற் கோடி சந்திரப்பிரகாச சந்திர மண்டலமுமுள: இம் மூன்றும் ஆறுதாரங்களை வியாபித்திருக்குமென்றும் யோகநூலார் கூறுப.

"வனத்திலிருந்து சிரத்தையோடு தவத்தை யுபாசித்துக் கொண்டிருப்போர் ஒளியை யடைகிறார்கள். அவ் வொளியிலிருந்து பகலுக்கும், பகலிலிருந்து பூருவபக்கத்திற்கும், பூருவபக்கத்திலிருந்து உத்தராயணத்திற்கும், உத்தராயண மாசங்களிலிருந்து வருடத்திற்கும்,வருடத்திலிருந்து சூரியனுக்கும்,சூரியனிலிருந்து சந்திரனுக்கும்,சந்திரனிலிருந்து மின்னலுக்குஞ் செல்கின்றனர்: அங்கிருக்கும் அமானவனெனும் பெயரிய புருடனொருவன் பிரமத்தையடையும் வழியை அவர்கட்குக் காட்டுகின்றனன்; இது தேவயான மார்க்கம்'' என்பது சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் ரு-ம் பிரபாடகத்துப் ௰-ங் கண்டத்து ௧, ௨-ன் பொருள். "அவன் இவ்விதமாக ஆயுள்காறுமிருந்து பிரமலோகத்தை யடைகின்றனன்; மீளத் திரும்புவானல்லன் மீளத் திரும்புவானல்லன்" என்பது ௮-ம் பிரபாடகத்துப் ௧ரு-ங் கண்டத்தில் "ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந்யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகமபி ஸம்பத்யதே நசபுநராவர்த்ததே நசபுநராவர்த்ததே" என வருவதன்பொருள். பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தின் ௬-ம் அத்தியாயத்து ௨-ம் பிராஹ்மணத்துப் ௧ரு-ல் மாசங்கட்குமேல் வருடமின்றித் தேவலோகமும், சூரிய

* ஈ மார்ஸ்டன், பி. ஏ., என்பவரா லெழுதப்பட்டுப் 18-வது பதிப்பாயுள்ள பூகோளசாஸ்திரப் பிரதியில் இவ்விவரங் காணலாம்.

னுக்குமேற் சந்திரனின்றி மின்னலும், மேற்காட்டியபடி ஏனைய வெல்லாமும், பிரமலோகத்திலிருந்து மீளத்திரும்புவாரல்லர்; வனத்திலிருந்து சிரத்தையையுஞ் சத்தியத்தையு முபாசிப்போர் அடையுமார்க்கமே இவ் விவரமென்பனவுங் கூறப்பட்டுள. இப் பிருஹதாரண்யகத்தின் ௭-ம் அத்தியாயத்துப் ௧௦-ம் பிராஹ்மணத்து ௧-ற் புருடன் இவ் வுலகத்தைவிட்டுப் புறப்படும்போது வாயுவையடைகின்றனன்: அங்கிருந்து மத்தியாக மேலே போந்து சூரியனை யடைகின்றனன்: பின்பு சந்திரனை யடைகின்றனன்: மேல் எஞ்ஞான்றும் நீங்கா வுலகத்தை யடைகின்றனன் எனத் தொகுத்துக் கூறப்பட்டவைகளே மேல் விளக்கப்பட்டபடி விரித்துக் கூறப்பட்டன வென்பதூஉம், சூரியனுக்கு மேலே சந்திரனையடைதலென்றல் இரண்டுபகிடதங்கட்கு முடம்பாடேயென்பதூஉம் ஈண்டியையுடைமையாகும். மேலைப் பிருஹதாரண்யகத்து ௬-ம் அத்தியாயத்து ௬-ம் பிராஹ்மணத்தில் அப்புவினுதாரம் வாயு, இதனுதாரம் அந்தரிக்ஷம், இதனுதாரம் கந்தருவலோகம், இதனுதாரம் ஆதித்தலோகம், இதனுதாரம் சந்திரலோகம், இதனுதாரம் நக்ஷத்திர லோகம், இதனுதாரம் தேவலோகம், இதனுதாரம் இந்திரலோகம், இதனுதாரம் பிரஜாபதிலோகம், இதனுதாரம் பிரமலோகம், இதனுதாரம் இங்கே சொல்லத்தகாதது என்பன *கார்க்கியென்னுமொரு மகடூஉ வினைய வினைக்கட்கு யாஞ்ஞவற்கியர் கூறிய விடையாகவுள. இக் கிரமங்களில் மேலே கூறப்பட்ட வாயுவும், அதற்குப் பலவேறு தானங்கட்கு மேலுள்ள ஆதித்த லோகமும், அதற்கு மேலுள்ள சந்திரலோகமும், அதற்குப் பலவேறு தானங்கட்கு மேலுள்ள பிரமலோகமும் அறியக்கிடக்கின்றன. போந்த மார்க்கக்கிரமங்க ளொன்றுங் கூறுமே சூரியனையே கூறித் தவசு, பிரமசரியம், சிரத்தை, வித்தையென்னுமிவற்றால் ஆன்மாவை நாடியுள்ளோர் அச் சூரியனை யடைகின்றனர்: இஃது அமிருதம்: அன்னோர் மீளத்திரும்புவா ரல்லர்: இஃது உத்தராயண மார்க்கமென்று பிரச்நோபநிஷதம் ௧-ம் பிரச்நத்தின் ௧௦-ற் பகர்கின்றது. இவ்வாறு பகர்ந்த இஃதே ௫-ம் பிரச்நத்தின் ௫-ல் மூன்று மாத்திரையையுடைய ஓங்காரத்தினற் பரமபுருடனைத் தியானிப்போர் சூரியமண்டலத்தை யடைந்து பாவமெல்லாந் தீர்ந்தவராய்ப் பிரமலோகத்திற் சேர்க்கப்பட்டுப் பரமபுருடனைப் பார்க்கின்றன ரென்றுங் கூறுகின்றமையிற் சூரியலோகத்தின்

* கார்க்கி-ஸ்த்ரீலிங்கம்; ஏகவசனம்.

மீப்போய்ப் பிரமலோகமடைதலென்பதே சித்திக்கின்றது. தைத்திரீயாருணசாகை நாராயணத்தின் ஈற்றில் "யஏவம் வித்வநுதகய நேப்ரமீயதே" எனத்தொடங்கி முடியும் வசனங்கள்—"எவன் இவ்விதம் ஞானயோக வித்துவானாய் உத்தராயணத்தி லுடலை விடுவனோ அவன் தேவர்களுடைய மகிமையையடைந்து சூரிய னுடைய சாயுச்சியத்தை யெய்துவன்: தக்ஷிணாயனத்தி லுடலை விடுவோன் பிதிரர் மகிமையையடைந்து சந்திரனது சாயுச்சியத்தை யெய்துவன். இவ்வாறு சூரியசந்திர மகிமைகளை யறிந்த பிராமணன் (=பிரமத்தியானமுள்ளோன்), அடைவனாகலிற் பிரம மகிமையையடைவன்" எனும்பொருளைப் பயக்கின்றன. இவ்வாறு சூரியன் வழியாகச் செல்லுந் தேவயானமார்க்கம் ஒளியிலிருந்து தொடங்கப்படுவதாகலின் இதனை அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்ப. அர்ச்சிஸ்=ஒளி. இம் மார்க்கமுடிவிற் கூறப்பட்ட பிரமலோகம் என்பது அயனுலகு, விட்டுணுவுலகு, சிவனுலகென்னு மூன்றற்கும் பொதுமையிற் பிரயோகிக்கப்பட்ட வொருசொல்லாய்க் காணப்படுகின்றது. அங்ஙனம், (க) அயனுலகாகக் கொள்ளுஞான்று அதனையடைந்தவர் 'மீளத்திரும்புவாரல்லர்' என்றதற்கு இந்தக் கற்பங்காறும் அவர் திரும்பாதவராவ ரென்றும், (உ) விட்டுணுவுலகாகக்கொள்ளுஞான்று விட்டுணுப் பிரளயங்காறும் அவர் திரும்பாதவராவரென்றும் பொருள் கோடல் வேண்டும். விட்டுணுவுலகைக் கதியாகக்கூறுஞ் சுருதிகட்கெல்லாம் இதுவே பொருள். "விஷ்ணோ: பரமம்பதம்" என்பது சிவகதியிற் பிரயோகிக்கப்படுஞ் சந்தர்ப்பமாயிருந்தக்கால் அதற்கு 'விட்டுணுவுக்குமேலாய பதம்' என்றருத்தஞ் செய்தல்வேண்டும். என்னை? "ஸ்வரூபதேஜோமய சாச்வதம் சிவம்" எனும் வசனத்தைத்தருகின்ற மஹோபநிஷதம்—

" ப்ரஹ்மாவிஷ்ணுச்சருத்ரச்ச ஸர்வாவாபூதஜாதய:|
நாசமேவாநுதாவந்தி ஸலிலாநீவபாடபம்||

என்றும், தமிழ்மறையாய திருவாசகம்—

" என்னுடை மூவ ரிராக்கதர்களெரிபிழைத்துக்
கன்னுத லெந்தை கடைத்தலைமு னின்றதற்பின்
எண்ணிலி யிந்திர ரெத்தனையோ பிரமர்களும்
மண்மிசை மால்பலர் மாண்டனர்காண் டோணோக்கம்"

என்றுங் கூறுதலின். சுருதியின் பொருள்:—"பிரமனும், விட்டுணுவும், உருத்திரனும் எல்லாப் பூதங்களோடுஞ் சிவத்தாற்

படைக்கப் படுகின்றனர்; வடவைத் தீயாற் சலம் இலயமடைதல் போல அப் பூதங்களோடு அவர்களும் இலயமடைகிறார்கள்'' எனவாம். இதனிற்போந்த உருத்திரற்கு இருக்கை—ஏழு பாதாளமுங் கடந்த அண்டகடாக வெளியிலுள்ள காலாக்கினி ருத்திர புவனமாம். ''பாதாள நாமதோபாகே காலாக்நிர்ய: ப்ரதிஷ்டித:|'' என்று யஜுர்வேத யோகசிகோபநிஷத்துங் கூறிற்று. விவரம் மிருகேந்த்ராகம அத்வப்ரகரணத் தறியற் பாற்று. வேறிருக்கைகளுமுள; சைவசமயசரபங் காண்க. விட்டு ணுவினது பரமபதம் பரமதத்துவமில்லையன்றெனக் கழிக்கப்பட்ட தற்குரிய மண்டலப்ராஹ்மணோபநிஷத் வசனங்கள் முற்படலத்துக் கக-ன் உரைக்கட் காட்டப்பட்டனவாகலின் அவைகளும் ஈண்டுக் கருதத் தக்கன. இன்னும் உரியசுருதி வந்துழி வந்து ழிக் காண்பதோடு சைவசமய சரபத்துக் கைவல்லியகாண்டத்தை அவாவி நோக்கவேண்டும். (க) பஞ்சருத்ரத்திலொன்றாயுள்ள சுவேதாச்வதரோபநிஷதம்—

> '' நதஸ்யகச்சித்பதிரஸ்திலோகே
> நசேசிதாநைவசதஸ்யலிங்கம்|
> ஸகாரணம்கரணாதிபாதிபோ
> நசாஸ்யகச்சிஜ்ஜநிதாநசாதிப:''

என்று கூறிற்று. தமிழ்:—''அவ் வுருத்திரனுக்கு மேலான பதியு மில்லை: இரக்ஷகனுமில்லை: உற்பத்தித்தானமுமில்லை : அவனே காரணன்: கரணாதிபதிகட்கும் அதிபன்: அவனைப் பிறப்பிக் கின்றவனும் அவனுக் கதிபனுமில்லை'' எனவாம். இச் சுருதி மொழிகளானும், மேலே காட்டப்பட்ட ''சாச்வதம் சிவம்'' என் னுஞ் சுருதிவாக்கியங்களானும். ''ஆதிமத்யாந்தம் விஹீநமேகம் விபும்'' என முற்படலத்து க-ன் உரையிற் காட்டப்பட்ட பஞ்ச ருத்ர கைவல்யோபநிஷத மொழிகளானும், பிறவற்றானும் சிவன் பிறப்பிறப்பற்ற முழுமுதற்கடவு ளென்பது சாதிக்கப்படுதலின் அவ் வாற்றானும்;

> '' ஓங்காரரதமாருஹ்ய விஷ்ணும்க்ருத்வாதஸாரதிம்|
> ப்ரஹ்மலோக பதாந்வேஷீ ருத்ராராதநதத்பர:||''

என்னும் அம்ருதநாதோபநிஷதச் சுலோகம் ''ஓங்கார ரதத்திலேறி விட்டுணுவைச் சாரதியாகக் கொண்டு பிரமலோகத்தை நேடிச் செல்வான் உருத்திராராதனத்திற் பேரன்புடையான்'' எனுய்

பொருளைப் பயத்தலிற் சாரதியாவாரது பதத்திற்கும் மேலுள்ளதே உருத்திராராதனத்தையுடையோ னடையற்பாற்றென்பதும், அது பிரமலோக மென்பதும், இவ்வுலகம் அயனுலகன்று, சிவலோகமேயென்பது அயனுலகிற்கும் மேலாயுள்ள வைகுண்டவாச விட்டுணுசாரதியென்பதனை லேற்படுமாற்றானும் வெளிப்படும். தமிழ்மறையில் "ஊனுடல்வேறுசெய்தான்" என்றருளிச்செய்தவாறு சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் தமது ஊனுடல் வேறாகி வெள்ளையானைமீது சிவலோகஞ் செல்வான் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்திற் சென்றுகொண்டிருக்குஞான்று—

"இந்திரன் மால்பிரமன் னெழிலார்மிகு தேவரெல்லாம்
வந்தெதிர் கொள்ளவென்னை மத்தயானை யருள் புரிந்து
மந்திரமா முனிவரிவ னாரென்ன வெம்பெருமா
னந்தமரூ ரனென்ற னுடித்தான் மலை யுத்தமனே"

எனக் காண்பனகண்டு கூறியருளிய செய்தி இச்சுருதிபிரியாயமாயிருக்குமாற்றானும்; இந்த அர்ச்சிராதிமார்க்கமும், அதன் வழிச் சென்று சிவலோகம் புக்கெய்துஞ் சிவசாருபமும், பிறவும் சைவமஹாபுராண கைலாஸ ஸம்ஹிதையின் இறுதிப்பாகத்தில் வாமதேவ முனிவர்க்கு முருகப்பெருமானால் மொழிந்தருளப்பட்டன வென்பது காணப்படுமாற்றானும்; வேறுபல வேதுக்களாலும் நிலைபேறுயுள்ள பிரமலோகம் சிவலோகமென்பதுஞ் சித்திக்கின்றது. அற்றாகலினன்றே "மலர்க்கொன்றைத்—தொங்கலா னடியார்க்குச் சுவர்க்கங்கள் பொருளலவே" என்று ஞானசம்பந்தப் பெருமானது தமிழ்மறையுஞ் சாய்க்காட்டுப்பதிகத்திற் சாற்றுவதாயிற்று. சந்திரனை வாயிலாகக்கொண்டுள்ள வுலகங்களுட் போக்கு வரவுக் குரியவெல்லாஞ் சுவர்க்க சத்தத் தடங்குமென்க. விட்டுணுபத சம்பந்தமான விரஜாநதி கூறிப்போந்த விட்டுணுவுலகாகிய பிராகிருதப்பிரபஞ்ச எல்லையாயுளதெனுஞ் செய்தி யொன்று—

"ஸ ஆகச்சதிவிரஜாம்நதிம்தாம் மநஸாத்யேதி
தத்ரஸுக்ருததுஷ்க்ருதேவி தூநுதேதஸ்யப்ரியா
ஜ்ஞாதயஸ்ஸுக்ருதமுபயந்த்யப்ரியா துஷ்க்ருதம்"

என்னுங் கௌஷீதகிப்ராஹ்மணோபநிஷத் வசனத்தி னறியப்படுதலினாலும், இதன்றமிழ்:—"அவன் விரஜாநதியை யெய்தி அறிவா லதனைக்கடந்து அவ்விடத்தே தன்னுடைய புண்ணிய

பாவங்களை யுதறுகின்றனன்: அவனுடைய பிரியமுள் சுற்றத்தார் நன்மையையும் பிரியமில்லா விரோதிகள் தீமையையும் பெறுகின்றனர்'' என வாதலினாலும் விரஜாநதியைக் கடந்தவுடன் விட்டுணுவுலகங் கடக்கப்பட்டதாயிற் றென்பதும், மேலடைதல் அப்பிராகிருத சிவபதமேயென்பது மறியக்கிடக்கின்றன. இவ்வாறு பிரமனுலகுக்குமேலே விட்டுணுவுலகும், விட்டுணுவுலகுக்கு மேலே பரமசிவனுலகு மிருக்குமுண்மை நோக்கியே சரபோபநிஷதம்—

" பராத்பரதரப்ப்ரஹ்ம தத்பராத்பரதோ ஹரி:।
தத்பராத் பரதோ நீச:''

எனும் வாக்கியங்களானே பரத்துக்குப் பரமாயுள்ளோன் பிரமன். அவனுக்கு மேலேயுள்ளோன் அரி, அவனுக்கு மேலேயுள்ளோன் ஈசன் என்று இருவர்க்கு மேலே மூவர்முதல்வனை மொழிந்து நிற்பதாயிற்று. இன்னனை மொழிந்து நிற்கு மிஃது அந்தப் பிரமாவினது திருவாக்கே யென்பதூஉம், மூவர்முதல்வன துலகினை யடைந்தோர் 'மீளத் திரும்புவாரல்லர்' என்றதற்கு அவனது உருவ சமத்துவமடைந்தார் தத்தம் பக்குவத்திற்கேற்ப அவனருளாற் சமத்துவ சாயுச்சியமடையுங்காறும் அவ்வுருவகதியை நீங்கா தங்கேயிருப்பரெனல் பொருளா மென்பதூஉம் அறியக் கிடக்கின்றன. அழிவிலாமுதல்வனுருவடைந்தாருருவை மாற்றுந்தொழிலு மவனருளுக்கேயன்றி ஏனையோரெவர்க்குமெதற்கு முரித்தன்றென்பதும், மாற்றிச் சாயுச்சியத்துய்க்கு ஞான்று அவ்வுருவ ஐசுவரியம் முதல்வன் றிருவருளைச் சார்ந்து விடுமென்பதும் அறியக்கிடக்கின்றன. இக் கதியெய்தினோர் மீளத் திரும்புவாரல்ல ரென்றல்— மிருகேந்த்ராகம பரமோக்ஷ நிராசப்ரகரணம்—

(அ) '' முக்தஸ் ஸ்ருஷ்டௌபும்வரோப்பேதிநாத:''

என்றும், பஞ்சக்ருத்யப்ரகரணம்—

(ஆ) '' யாந்விமோசயதிஸ்வாபே சிவாஸ்ஸத்யோபவந்திதே।
ஸம்ஹ்ருதௌவா ஸமுத்பூதா வனாவ8 பதயோதவா॥''

என்றும், பௌஷ்கராகம பதிபடலம்—

(இ) '' த்நாலபாஹ்வயம்தத்வம் சிவதத்வம்ததேவச,''

என்றும்,

(ஈ) "போஜிதாலயதத்வேயே தேமுக்தாநாபரத்ரச|"

என்றுங் கூறுமாற்றனும் வலியுறுகின்றது. பொருள்:-(அ)சைவத்தின் முத்தனுயுள்ளோன் சிருட்டியாரம்பத்திலும் ஈசுரனுகவே யிருக்கின்றனன். (ஆ) சங்காரத்திற்குப் பின்னே சிவன் எவர்கட்கனுக்கிரகஞ் செய்வனே அவரெல்லா முடனே சிவத்துவமடைவர்: சங்காரகாலத்துஞ் சிருட்டிகாலத்தும் அனுக்கிரகிக்கப்படுவோர் அதிகார பதித்தன்மையையேனும் அஃதில்லாத முத்தியையேனுமடைவர். (இ) இலயமெனும் பெயருடைத் தத்துவமே சிவதத்துவம். (ஈ) எவர்கள் சிவதத்துவத்திற் சேர்க்கப்பட்டார்களோ அவர்கள் முத்தர்கள்: இதற்குக் கீழாய தத்துவங்களிற் சேர்க்கப்பட்டோர் முத்தரல்லர் எனவாம். முற்படலத்து ௬௪-ன் உரைக்கண் "ஏதேஷாம்" என்றற்றொடக்கத்ததாய்க் காட்டப்பட்ட பௌஷ்கரச் சுலோகங்களும் ஈண்டைக் கருதத் தக்கன.

மூவிடத்துமெய்துங் கதியினளவு இவ்வாறு மாற்றனும், அவை பெருத்து ஒன்றையொன்றடுத்து ஒன்றற்கொன்று பெரிதாயிருக்கு நீர்மையிற் பிரமமெனப்படுமாற்றனும் இச் செய்யுளுரையின் ஆரம்பத் தெடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட உபநிஷத்துக்கள் 'பிரமலோகத்திலிருந்து மீளத்திரும்புவாரல்லர்' 'நீங்காவுலகத்தை யடைகின்றனர்' என்று கழறுகின்றன. இன்னணங் கழறுதலினுற்றான் வேதம் மறைபொருளுடைத்தென்று அவ் வேதமே கூறிற்று. அக்கூற்றும் முற்படலத்து அ௩-ன் உரைக்கட் பிரமாணிக்கப்பட்டுளது. 'இதன் ஆதாரம் இங்கே சொல்லத்தகாதது' என யாஞ்ஞவற்கியர் கூறிய கூற்றும் இம் மறைக்கூற்றேயன்றே. இத்திற மறையானது மகா வாக்கியங்களிற் பரமசிவத்தைப் பிரமமெனக் கூறிக்கொண்டதற்கியையக் கதிநிலையையும் அச் சத்தத்தானே கூறியிட்டதை நோக்கிய வியாசமாமுனிவரர் சிவாஞ்ஞை யிருந்தவாறு(—அதாதோப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா=) "பின்பு, ஆகலிற் பிரமத்தையறிய ஆசை" என்னும் முதற் சூத்திரத்தின்கண்ணேயே அந்தப் பிரம சத்தத்தை வருவித்துக்கொண்டு "திரும்பிவருதலில்லையென வேதங்கூறலின், திரும்பிவருதலில்லையென வேதங்கூறலின்" எனும் பொருளுற "அநாவ்ருத்திச்சப்தா தநாவ்ருத்திச்சப்தாத்" எனக் கூறிமுடித்த இறுதிச் சூத்திரத்திற்கு மேற்கோளாய் நிற்கும் வேதவாக்கியங்களும்—"பிரமலோகத்தை யடைந்தவன் (நசபுநராவர்த்ததே நசபுநராவர்த்ததே=) மீளத்திரும்புவானல்லன்

மீளத்திரும்புவானல்லன்" எனும் பொருளவாகலின் அச்சூத்திர சாத்திரமும் "ப்ரஹ்மஸூத்ரம்" எனும் பெயர்பெற்றதென்க. இவ்வாறு பொருள்கொள்ளாக்காற் பிரமனுலகிற்கு மேலுள்ள விட்டுணு வுலகுஞ் சிவனுலகும் இலவென்றுதலோடு அனந்தச் சுருதியாதி பிரமாண விரோதமுமேற்படும். முற்படலத்து ௩-ன் உரையில் "சிருட்டிக்குமுன்னே ஆன்மா வொன்றேயிருந்தது" எனும் பொருளிற் காட்டப்பட்ட ஐதரேயோபநிஷத் வசனத்தின் படி அனைத்துக்கும் பிரளய மெய்துகின்றது. ஆவதேல், சாயுச்சியமெய்துங்காறுஞ் சிவசாரூபஞ் சத்தியமாயிருக்குமென் றீண்டோதுதல் எவ்வாற்று லேயு மென்னின்,—பிரளயகாலத்திற் பெத்தவுயிர்கள் மாயாகர்ப்பத்துழை யடங்கிக் கிடத்தல்போற் கிடவாமற் பிரகாசமயமான சிவ தத்துவத்திலுள்ள அக்கதியினர் அங்கண் அந்தர்ப்பாவமுற் றிருப்பார்கள், கருப்ப சிசுவைக் கருப்பத்தடக்கி யொருத்தியே யிருந்தனளெனக் கூறுதல்போல அந்த ஐதரேயங் கூறிற்றென்புழி அக்கதி பாதிக்கப்படாது. இதனை,

"ஸர்வாந்லோகாந்உத்க்ருஹ்ணந்யஜஸ்ரம்
ஸ்ருஜதிவிஸ்ருஜதிவாஸயதிதஸ்மாதுச்யதஏக:"

என்னும் அதர்வசிரோபநிஷத் வசனமு நிலைபெறுத்தும் பொருள்:- "எல்லா வுலகங்களையுந் தன்கண் ணொடுக்கிக்கொள்வோனவன்: சிருட்டிக்கின்றனன்: சங்கரிக்கின்றனன்: காக்கின்றனனாகலின் ஏகனெனப்படுகின்றனன்" எனவாம். இது, சிவனுக்கு ஏகனெனும்பெயர் போந்தமைக்குக் காரணங் கூறியவாறு. சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் அ-ம் பிரபாடகத்து கூ-ங் கண்டமும், கடோபநிஷத்தின் கூ-ம் வல்லியும் "சதஞ்சைகாசஹ்ருதய" என் றற்றொடக்கத்தனவாய்க் கூறுமொழிகள் "இருதயத்திலுள்ள ௧0௧-நாடிகளுள் ஒன்று (=சுழுமுனை) சென்னி வழியாக வந்துளது. அதன் வாயிலாக மேலேபோய் அமிருதத்துவத்தை யடைவன்: மற்றை நாடிகளும் வெவ்வேறிடஞ்செல்ல உற்கிரமண காலத்தி லுபயோகப்படும்" எனுமருத்தந் தருதலின் உத்தராயண மார்க்கத்திற் சிவலோகம்புக்குச் சிவத்துவமடைவோர் சென்னிநாடி வாயிலாகவும், தக்ஷிணாயன மார்க்கத்திற் கந்தர்வ லோகாதிகளை யடைவோர் மற்றைநாடி வாயிலாகவும் இறுதி நாளிற் செல்வரென்பது மிங்ஙனறியக் கிடக்கின்றது.

கூறப்பட்டபடி தக்ஷிணாயன மார்க்கத்திற் செல்வான் இவ்வுலகிற் சரீரம்விட்ட சீவன் சூக்கும தேகத்தோடு சூக்குமபூத

அப்புக்களுடன் சேர்ந்து சோமராஜாவாய் அமிர்தமயமாய் விசேடவுடம்புடன் தேவர்களோடு அங்கே விசேடபோகங்களனுபவித்து நல்வினைப்பய னொழிந்தபின் அவ்வப்புக்களோடு இவ் வுலகடைந்து பிறத்தலையும், உத்தராயணமார்க்கத்திற் செல்லும் ஆன்மாக்களுள்ளுஞ் சிவத்துவமடையா ஆன்மா மீளத் திரும்புதலையும், கூறிய இருத்ற மார்க்கமுமின்றி நரகமெய்திய ஆன்மாக்கள் இவ்வுலகடைந்து பிறத்தலையும், இவனுடம்பு விட்டவுடன் பிறிதோ ருடம்பி னுழைக்கப்பட்டும் அற்பவுயிர்கள் ஒல்லையி லொல்லையி லிறந்து பிறத்தலையும் "சென்றுவரல்" என வெடுத்துக்கொண்ட ஆசிரியர்—சிவதத்துவமெய்தி அங்கிருந்தவாறே மீளாக்கதியடைதலையும், யாண்டுஞ் செல்லாமே இங்குத்தானே திருவருட்பிரகாச ஞானியாகி விதேகமுத்தி யடைதலையுமே அங்ஙனம் "அற்றகில" என்று மறிவுறுப்பா ராயினர்.

ஓமன்=பிரணவப்பொருளாய குகேசன்; உரிய சுருதி முதலிய பிரமாணங்கள் பாயிரத்து உ-ன் உரைக்கண்ணேயே வந்துள்ளன. அத்திறப் பிரமாணங்களுண்மையின் "ஓங்காரத் துட்பொருளை" என்று அச்சோப்பதிகத்துழித் தமிழ்மறையுஞ் சாற்றுவதாயிற்று. என்றுணை - என்பது சத்தியமென்பதை புணர்த்துவதாயிற்று. எம்மிறைவ-தன்னினத்தாரை யுளப்படுத்திக் கொண்ட உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. "இறைவ" "மைந்த" என்பன அண்மை விளி; முற்படலத்து அச-ன் உரையிற் காட்டலுற்ற தொலகாப்பியச் சூத்திரங் காண்க. மன், ஓ- அசை.] (௧)

சொற்றவெளி யுள்ளது பிதாமனைவி மக்கள்
சொத்துட லகத்துள து பற்றுபுல னைந்தோ
டுற்றகர ணங்களென வுள்குதி யிவற்றை
யோட்டிடல் புறத்துறவு ளூட்டுறவெ னுநூல்
கற்றவர் நொடிப்பர்முறை யேவிடுந ருய்வர்
கந்தனை வழங்கிறை கலானிழ றுறந்தே
நற்றவர் களுக்கருள வந்தநடை யாலே
ஞாலமுளர் தள்ளவொரு ஞாயமு மெழாதே.

மேற்கூறப்பட்ட புறப்பற்றுவது பிதா, மனைவி, மக்கள், சுயார்ச்சித பிதிரார்ச்சிதப் பொருள்கள், தூலதேகம் (ஆகிய இவற்றின்மேல் வைக்கும் பற்று) ஆம். ! அகப்பற்றுவது விடயங்

களைப் பற்றும் ஐம்பொறிகளும், அந்தக்கரண சதுட்டயமும் (ஆகிய இவற்றின் மீது வைக்கும் பற்று) ஆமென் றறிவாயாக. அப் பற்றுக்களை யொழித்திருத்தலே அகத்துறவு, புறத்துற வென்று ஞானசாத்திரங்களில் வல்லுநர் கூறுவர். இப்பற்றுக் களைக் கிரமமாகவிடுபவர் கடைத்தேறுவர். குமாரமூர்த்தியைத் தந்த பரமசிவன் தனித்த சன்னியாச கோலங்கொண்டு வந்து கல்லாலினீழலின்கட் சனகாதியராகிய நல்ல தபோதனர்கட்கு உண்மையுணர்த்தியருளிய நெறியானே அந்தச் சன்னியாசத்தை உலகத்தார் அங்கீகரியாதிருக்க ஒரு நியாயமு முண்டாவதின்று.

[ஸ்கந்தன் என்னும் வடமொழிப்பெயர் தமிழிற் கந்தனென வழங்கப்படுவதாயிற்று. "பார்வதி! நின்மைந்தன் மூவுலகினும் பராக்கிரமத்துடன் நிகரின்றிச் சஞ்சரித்தமையின் ஸ்கந்த னெனப்படுகின்றனன்" என்று உமாநாயகன் உமாதேவி முன் னிலையி லுரைத்தருளின னென்பதை ஸ்காந்தமஹாபுராண சம்பவ காண்டத்து ௩௰ம் அத்தியாயத்துப் ௬௪-ஞ் சுலோகம் வெளியிடு தலின் இப்பெயர்ப்பொரு ளறியக்கிடக்கின்றது. தமிழ்க் கந்த புராணத்துத் திருவிளையாட்டுப் படலத்திற் "சேயவன் வடிவ மாறுந் திரட்டிநீ யொன்ருய்ச் செய்தாய்—ஆயத னாலே கந்த னெனுு நாமம் பெற்றான்" என்பது கூறப்பட்டுளது. இப் பொருள்—ஸ்கந்தம், ஸ்கந்தம் என்னும் வடசொற்கள் 'தோள்' எனப்படுமாற்றானே தோள்வரையிலும் உமாதேவியா லொருங் குறச் சேர்க்கப்பட்ட திருவுருவுடையா னென்பது குறித்துச் சொற்றதாக நிச்சயித்தல் வேண்டும்.

ஸ்வவஸ்து-என்னும் வடமொழி 'சொத்து' என விகாரப்பட்டது. பற்றுபுலன்-வினைத்தொகை; கூப்புகரம் என்றாற்போல. கலானிழற் கண்-என்னும் கண்ணுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது.] (உ)

உட்டுறவு கூடிடில் வெளித்துறவ தேன்வே
றொன்றுகளை யிற்றளிர் தளிர்ப்பதிலையென்னின்
முட்டுதைய நின்றசெடி மூலம தகைக்க
முன்னர்வெளி யுள்ளதழை வத்தனையு மெற்றல்
பெட்டின்முறை கண்ணசன காதியரை மானப்
பெட்புடைய முப்புரையு மற்றுவரு நல்லார்க்
கொட்டுமது மற்றவர்க ளுக்குவெளி வீக்க
மொருவினல துட்டுறவு வாய்த்திடுவ தின்றால்.

அகத்துறவு கூடுமாயிற் புறத்துறவாற் பிரயோசனமென்னை? வேரை மட்டுங் களைந்துவிடிற் செடி தளிர்ப்பதில்லையேயெனின் —முட்கள் நிறைந்துள்ள செடியின்வேரைக் களைவதற்கு, புறத்தேயுள்ள அதன் றழைவனைத்தையும் முதலிலறுத்துவிடல் சிறந்த கிரமமே. கண்ணன் சனகன் முதலினோரைப் போலப் பெருமையுள்ள (காமம், வெகுளி, மயக்கமென்னும்) முக்குற்றங் களு நீங்கிப் பிறந்த நல்லார்க்கே புறத்துறவின்றி அவ் வகத் துறவு பொருந்தும். மற்றவர்களுக்குப் புறப்பற்று நீங்கிடினல் லது அகத்துறவு வாய்ப்பதில்லை.

[செடியின்றழைவு புறப்பற்றுக்கும், அதன் வேர் உட் பற்றுக்கு முவமை செய்யப்பட்டன. கண்ண சனகாதியர் முள்ளி லாச்செடி போன்றோரென்பதும், ஏனையோர் முட்செடிபோன்றோ ரென்பதும் இங்கே கருத்து. சிவதன்மங்களால் நற்சித்தமடைந் தார்க்கு அவ்வுடம்பு நீங்கிய பின்னரும் முன்போலப் பிரகா சிக்குங் குணம் சாமுசித்திகமென்பதும், உலகபுத்தி குரு சாத் திரமாகிய மூன்றேதுக்களாலும் பிரகாசிக்குங் குணம் வைநயிக மென்பதும், உடம்பிருக்கும் போதிருந்து அஃதில்லாதபோது இன்மையுறுங் குணம் பிராக்கிருதமென்பதும் மிருகேந்த்ராகம கலாதிப்ரகரணத்திற் பெறப்படு மாற்றானே பிராக்கிருதருக்கும் வைநயிகருக்கும் மேலான சாமுசித்தரே "முப்புரையு மற்றுவரு நல்லார்" எனப்பட்டாரென ஈண்டுக்கோடல் வேண்டும். கண் ணன்கோர ஆங்கிரசரென்னு முனிவரைக் குருவாகக் கொண் டிருந்த செய்தி சாந்தோக்யோபநிஷதம் "தத்தைதத் கோர ஆங் கிரஸ: க்ருஷ்ணயதேவகீபுத்ராயோக்த்வோ வாசாபிபாஸஏவஸ பபூவஸோந்தவேளாயாமேதத்ரயம் ப்ரதி பத்யேதாக்ஷிதமஸ்யச் யுதமஸி ப்ராணஸம்சிதமஸீதிதத்ரைதே த்வேரு சௌபவத:||" என்று கூறிச் செல்லுதல்கொண் டறியப்படுதலின் அக் கண்ணனை வைநயிகனென்பதும், தசோபநிஷத்துக்களு ளொன் றாய இது கண்ணனுக்குப் பின்னுண்டாயதென்பது மேற்படு கின்றன.

என்னின் = என்று சொல்லின்; சொல்லெச்சம். அறு ஒட்டும் என வாறுக. பெட்பு = பெருமை.]

(௩)

அட்டாவ தானம துளுற்றுந ருறழ்ந்தே
　　யவ்விருமை யும்புரியொ ணுதுகொ லெனிற்கேள்
ஓட்டாதவ் வட்டாவ தானம்வெளி வேலை
　　யொன்ருக நின்றே யுளுற்றவிய லுஞ்சூர்
விட்டேகு மாறுற லிரண்டென் பவற்றுள்　　[ரோர்
　　வெளியொன்று முள்ளொன்று மென்றிடலி னென்
கெட்டாலு மேதுறவு கீழன்று வேழங்
　　கெம்பீர மதமுற்ற பண்பென்ன வாமால்.

அட்டாவதானஞ் செய்வோரை யொத்து இல்லத்திருந்து கொண்டே அவ்விரண்டையுஞ் செய்யொணுதோவெனின்,— பொருந்தாது; அவ்வட்டாவதானத்தி னுறுப்புக்களெல்லாம் வெளிவேலையாகலின் அவற்றிலெல்லாம் ஒருங்கு கூடி நிற்கு ஞாபகசத்தியால் அவற்றைச்செய்தல் சாத்தியமாகும்: சனன மரண துக்கங்கள் விட்டேகுமாறு பெரியோர் பொருந்துதல் இருவகைத் துறவே: (இருவகையும் அட்டாவதான வுறுப்புக்கள் போல வெளியிலுள்ளனவாக வில்லாமல்) அவற்றுளொன்று வெளித்துறவாகவும், ஒன்று உட்டுறவாகவுங் கூறப்படுதலின் என்று ஓர்வாயாக. புறப்பற் றெழித்து நிற்குந் தன்மையாலே துறவி ஏழையெனவாயினும் அவன் நிற்குநிலை கீழ்மையுள்ள தன்று. யானையானது கட்டுத்தறி கடந்து போந்து கெம்பீர மான மதத்தைக்கொண்ட தன்மைபோலாகும் அந்நிலை. இன்னும் யான்கூறுவதைக் கேட்பாயாக.

[(க) வாய் வேலுமயிலுமெனச் சொல்லல்,
(உ) கையால் இலாடசங்கிலி கழற்றல்,
(ங) எண்மர் கருத்தின்படி கவிசொல்லல்,
(ச) முதுகிலெறியப்படுங் கல்லளவு நெல்லளவு சொல்லல்,
(ரு) திரைமறைவில் வைக்கப்படுங் கல்லணியளவு சொல்லல்,
(சு) மறைவிடத்தில் விளையாடப்படுஞ் சொக்கட்டான் சதுரங்க மிவற்றிற்கு யுத்தி சொல்லல்,
(எ) அயலொருவர் சொல்லுங்கவியை அவதானித்துச் சொல்லல்,

(அ) உடலிற் பன்னிருதானத் தெழுத்தாணிவைத் தெழுதல் என்பனவே அட்டாவதானம்.

"உருற்றார்" என்றதில் க்-பெயரிடைநிலை. சொல்-ஐயப் பொருட்டு. சூர் = துன்பம்; பிங்கலந்தைகண்டு காண்க.] (சு)

இல்லறத்து ஞானம திரும்பின்மணி யாமவ்
  வில்லொழித்த ஞானமது பொன்னின்மணி யாமிந்
நல்லறத்தை நாடுநர்க ணில்வருத்து செல்ல
  னண்ணுவதில் வண்பரம வின்கதி விழாவுக்
கல்லலற்ற விதுரிய காப்பெனொரு கட்டா
  மாக்கையுள தேலிதுந லச்சனன மாகும்
வல்லரக்க ருந்துறந்து நன்னரடை வாரேன்
  மாணுறு கதிக்கிது வலாதுபுக லேதே.

(பூர்வ புண்ணியபலத்தால் இல்லறத்தும் ஞானமுண்டாகலாம். இதுவும், துறவறஞானமும் உயர்வு தாழ்வில்லா இரத்தினம் போல்வனவா மெனக்கொள்ளினும்) இல்லத்துண்டாகு ஞானம் இரும்பிற் பதித்த இரத்தினம் போல்வதாகும். துறவறத்துண்டாகு ஞானம் பொன்னிற்பதித்த இரத்தினம்போல்வதாகும். இந் நல்லறமாகிய துறவறத்தை நாடுவோரிடத்தே கிருகாச்சிரமத்தில் வருத்துகின்ற துன்பமொன்றும் நெருங்குவதில்லை. வளப்பத்தோடு கூடிய மோட்ச கதியாகிய திருவிழாவுக்கு, துன்பமற்ற இத் துறவறம் உரிய இரட்சாபந்தனமாகும். இன்னுமொரு சரீரம் வரவிருப்பினும் இத்துறவறமே அச் சரீரத்துக்குரிய நல்ல சனனமாகும். வன்மையுடைய அரக்கரும் புறத்துறவடைந் திமைக்குந் தவசுவாயிலாக உலகினையாளுஞ் சிறப்பினை யடைவாராயின் அதனினும் மேம்பாடுடைய நற்கதிக்கு இத் துறவறத்தைவிட வேறு தகுதியுடைய மார்க்கம் யாது? யாதுமில்லை.

[சுயார்ச்சித பிதிரார்ச்சிதப் பொருள்களையும், மனைவி மக்கண் முதலியோரையும், ஊரையும், தூலவுடம்பையு நீங்கியிற்கும் மரணம் போன்றது துறவாகலின் அத் துறவினிற்குமுடம்பு மறுபிறப்பென்பதறிவுறுத்துவார் "இது நல் அச்சனனமாகும்" என்றார். இத்திறச் சனன முடையானே 'துவிஜன்' எனப்படு

வனாகலின், தனக்கு இன்னுமொரு பிறப்பெய்து மென்பதைத் தெரிந்துகொண்டோன் உடனே துறவறம்புக்கு முத்திபெறலா மென்பது மிங்ஙனுணரக்கிடக்கின்றது.

அறம்=இன்னவை செய்யத்தக்கவையென நூல்களால் வரையறுக்கப்பட்டவை; அறு-பகுதி; அம்-செயப்படுபொருள் விகுதி. செல்லல்=துன்பம்; சூடாமணிநிகண்டு காண்க. ஆக்கை—யாக்கை யென்பதன் மரூஉ. வல்லரக்கரும் என்னும் உம்மை இழிவுசிறப்பு. "நன்னர்" என்பதில் நர்-பண்புப்பெயர் விகுதி. 'ஏது' எனும்வினா எதிர்மறைப்பொருள் குறித்தது.] (௬)

ஏர்க்கரம் வளார்வசி பரித்தவர்கள் கொல்லா
  ரென்பதிலை யன்னண மிழுக்குவிட யந்தான்
பார்ப்புல மருந்துநரை நீத்தவ ரெனார்காண்
  பண்புடைய தக்கவர் பராபரவின் பத்தைத்
தீர்க்கமொடு சேர்தறனி யாகுதுற வாலே
  செப்புமதை விட்டவர்கள் பற்றொழிய மாட்டா
தூர்க்குருவி போற்பெணி னுடம்புவெறி கொண்டே
  யூழூ ழெனச்சொலி யுழன்றுதிரி வாரால்.

அழகிய கரத்திற் கூர்மைபொருந்திய வாளாயுதத்தைப் பிடித்துக்கொண் டிருப்போரைக் கொல்லாவிரதியரென்று கூறுவது (இவ்வுலகில்) இல்லை. அதுபோலக் குற்றமாகிய பஞ்சவிடயங்களையும் இவ்வுலகத்தின்கண் ணனுபவித்துக்கொண் டிருப்போரைத் துறவிகளென்று (யாரும்) கூறுவதில்லை; காண்பாயாக. சித்தசுத்தியுடைய அதிதீவிர பக்குவிகள் சிவானுபூதி யின்பத்தை முடிவாகவடைதல் தனிப்பட்டு நிற்கும் ஒப்பற்ற துறவறத்தினாலேயே. இவ்வாறு கூறப்பட்ட அதனை விரும்பாதவரது பற்று ஒழியமாட்டாது. (மற்று அவர் செய்கையைக் கூறப்புகின்) ஊர்க்குருவிபோலப் பெண்களின் உடம்பு விருப்ப மயக்கமே மீக்கொண்டு, (இஃதென்னையென வினவுவோர்க்கும்) தலைவிதி தலைவிதியென்று கூறிக்கொண்டு அலைந்து திரிவர் (எனவாம்).

["தக்கவ்ர் பராபரவின்பத்தைத் தீர்க்கமொடு சேர்தல் தனியாகு துறவாலே" என்றது—

“ நகர்மணுநப்ரஜபா தநேநத்யாகே
நைகே அம்ருதத்வமாநசுஃ|”

என்னும் கைவல்யோபநிஷத மந்திர முடிபாக விருக்கின்றது. பொருள்: — “ முத்தி கன்மத்தினலுமில்லை: சந்ததிகளாலுமில்லை: தனத்தினலுமில்லை: இவற்றைத்துறக்குஞ் சன்னியாசமொன்றினலேயே பெரியோர் அமிருதத்துவத்தை யடைந்தனர்” என்று ஆசுவலாயனருக்குப் பிரமதேவர் சொல்லியருளினர் எனவாம். முத்துவேட்போர் உலகவின்பங்களிற் சிறந்த பெண் போகமொழித்தல் வேண்டுமென் றிங்ஙன நூலாசிரிய ரறிவுறுத்துதல் போல—

“ ஸத்யேநலப்யஸ்தபஸா ஹ்யேஷ ஆத்மா ஸம்யக்ஜ்ஞாநேந
ப்ரஹ்மசர்யேண நித்யம்| அந்தச்சரீரேஜ்யோதிர்மயோ ஹி
சுப்ரோயம்பச்யந்தியதயஃ க்ஷீணதோஷாஃ||”

என்று முண்டகோபநிஷந்து மறிவுறுக்கின்றது. தமிழ்: —“தோடமில்லாத யதிகள் சரீரத்தினுள்ளே சோதிமயனைத் தூய்மையோனைத் தரிசிக்கவுள்ள இவன் (=ஈசன்) சத்தியம், தபசு, ஆன்ம மெய்ஞ்ஞானம், நித்தியப் பிரமசரியம் இவைகளா லடையப்படுவன்” எனவாம். பிரமசரியம்=மகடூஉ சம்பந்தமின்மை. மகடூஉ=பெண்.

“ அஸம்பாஷேத்ஸ்த்ரியாகாஞ்சித் பூர்வத்ருஷ்டாஞ்சநஸ்மரேத்|
அதாஞ்சவர்ஜயேத்தாஸாம் நபச்யேல்லிகிதாமபி||

ஏதச்சதுஷ்டயம்மோஹாத் ஸ்த்ரீணாமாசரதோயதேஃ|
சித்தம்விக்ரியதேவச்யம் தத்விகாராத்ப்ரணச்யதி||”

என்று நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தின் ச-ம் உபதேசமு நவில்கின்றது. தமிழ்:—(க) மகடூஉவுடன்பேசுதல் ஆகாது: (உ) முன்னே கண்ணுற்ற எம்மகடூஉவின் ஞாபகமும் ஆகாது:(ங)மகடூஉவைப் பற்றிய கதைகளையும் (படியாமே கேளாமே) விடல்வேண்டும்: (ச) மகடூஉவுருவச் சித்திரிப்புக்களையும் உற்றுநோக்கொணுது. மாதர் சம்பந்தமான இந்நான்கனையும் மோகத்தால் ஆசரிக்கும் யதியினது சித்தம் அவசியம் விகாரத்தையடையும் எனவாம். அவசியம் விகாரத்தையடையு மென்றமையானும்,

(அந்நஸ்யபரிபாகேந ரஸவ்ருத்திஃப்ரஜாயதே|
ரஸேவ்ருத்திம்கதேநித்யம் வர்த்தந்தேதாதவஸ்ததா||

தாதூநாம்வர்த்தநேநைவ ப்ரபோதம்வர்த்ததேதநௌ|
தஹ்யந்தேஸர்வபாபாநி ஜந்மகோட்யார்ஜிதாநிச||)

"அன்னம் நன்கு சீரணமாயின் இரசவிருத்தியுண்டாம்: இரசவிருத்தியினாலே தாதுவிருத்தியாம்: தாதுவிருத்தியினாற் சரீரத்திற் பிரபோதம் (= ஞானம்) விருத்தியாம்: பல சனனங்களில் ஈட்டப்பட்ட சருவபாவங்களுந் தகிக்கப்பட்டுப்போம்' என்று வராஹோபநிஷத்தின் ௫-ம் அத்தியாயம் பகர்கின்றமையானுந் தாதுவிருத்தியையழித்து அறிவைக்கெடுக்கும் பெண்ணசையையுடையார் யாவரேயாயினும் அவர் முத்திசாதன சித்தசுத்தியும் பிரபோதமும் பேசுதல் போலியேயாமென்பது சாதிக்கப்படும். திருநாவுக்கரசுகளது தமிழ்மறை—திருக்கடவூர்ப்பதிகத்திற் "சேலினேரனைய கண்ணார் திறம்விட்டுச் சிவனுக் கன்பாய்" என்றோதுவதூஉம் மேற்காட்டப்பட்ட வடமொழிமறைமாற்றங்களோடுவைத் தெண்ணத்தக்கதன்றோ. இவற்றையெல்லாம் உய்த்துநோக்கியே "ஏண்டுச் சூல்போலொண்டொடி விழைவு" என்று ஞானவாக்கியத்துங் கூறலாயினர்.

பெண்-என்பது விரும்பப்படுவளெனும் பொருளுடைத்து. உடம்பு-மறைத்துமொழி கிளவி.] (௬)

கலி விருத்தம்

வீணான விடயத்தை யும்பந்த மேவா
மாணாரு மமுதத்தை யுங்கருது மாந்தர்
நாணாதன் வெயிலுக்கு மிருளுக்கு நசைசெய்
கோணான புல்லுணர்வு கொண்டவரை யொப்பார்.

வீணான விடய நுகர்ச்சியையும், பாசம்பொருந்தா மாண்பார்ந்த மோட்சத்தையும் ஏக காலத்திலடைய விரும்பு மானுடர்—சூரியனுடைய பிரகாசத்துக்கும், இருளுக்கும் ஆசைப்படுகின்றவக்கிரகதியான அற்பபுத்தியுடையோரையொப்பார்.

[மாண் = மாண்பு; சூடாமணிநிகண்டு காண்க. மாந்தர்—ஒருமையின்றி யெக்காலும் பன்மையிலேயே வருமொரு பெயர்.] (௭)

பொல்லாத கழுதுள்ள தெனுமிற் புலத்தை
அல்லான பின்னெவரு மடையார்க ளதுபோற்

கொல்லாது கொல்லும் பிறப்பைக் குறிப்பார்
எல்லாரு மதன்மூல விழிவிற்கு னுழையார்.

கொடிய பேய்வாழு மிடமென்னப்படுமோர் கிருகத்தில் இராப்பொழுது வந்த பின்னர் எவரும் பிரவேசியார். அது போலக் கொல்லாமற் கொல்லுஞ் சனன பயத்தை நிதானிப்போ ரனைவரும் அச் சனனத்தின் மூலமாகிய இழிகன்மங்களிற் பிரவேசியார்.

[சனனம் மரணத்தையுந் தருவதொன்ருகலின் அது, கொல் லும் பிறப்பெனப்படும். அவ்வாறு கொல்லுவது ஒருமுறை யென்பதின்றிப் பன்முறையாய்ப் பற்பல பேதமாயிருத்தலிற் "கொல்லாது கொல்லும் பிறப்பு" எனப்பட்டது. எனவே, இனி யொரு பிறப்புமின்றென வரையறை செய்து கொல்லும் பிறப்பு இங்குணர்த்து முண்மைத்துறவே யென்பதூஉம் அருத்தாபத்தி யாற் கொள்ளக் கிடக்கின்றது.] (அ)

ஈன்ருரை விடலாவ தோவென்னி லீன்ருள்
நான்ருனெனச்சொல்ல நடுவேது முண்டோ
சான்ருன வருண்மெய்த்த தாய்தந்தை யாகும்
ஆன்ருே ரடைந்தபய னத்தனையு மோர்தி.

பெற்ருேரை விடல் நியாயமோ வென்னில்,—அனுதியாகப் பெற்றவள் நானிருத்தியேயென்று சொல்ல ஏதாவது நியாய முண்டோ? உலகத் தோற்ற நிலை இறுதிகட்குச் சான்ருகநிற்குந் திருவருளே உண்மையான தாய் தந்தையாம். அதனை அவ் வண்ணங்கொண்டு நம்பிநின்ற பெரியோரடைந்த பிரயோசனங் கள் அவ்வளவையும் நன்ருகக் கருதுவாயாக.

[ஈன்ருரை விடலாமென்பது — "சிகாம்யஜ்ஞோபவீதம் பிதரம் புத்ரம்களத்ரம் கர்மசாத்யயநம் மந்த்ராந்தரம் விஸ்ருஜ் யைவ பரிவ்ரஜத்யாத்மவித்" என்னுஞ் சுருதிகொண்டு வற்புறுத் தப்படும். நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தின் ௩-ம் உபதேசத்தி லுள்ள இதன்றமிழ் :—"சிகை, யஞ்ஞோபவீதம்(=பூணூல்), தந்தை, தனயர், மனைவி, கன்மம், அத்தியயனம், பிற மந்திரங்கள் ஆகிய விவற்றை விட்டுத் துறவியாகின்றனன்" எனவாம். திருநாவுக் கரசுகளது தமிழ்மறையில்—"தந்தையார் தாயாருடன் பிறந்தார் தாரமார் புத்திரரார் தாந்தாமாரே—வந்தவா றெங்ஙனே போமா

றேதோ மாயமா மிதற்கேது மகிழ வேண்டாம்" என வருதலும் ஈங்குச் சிந்திக்கற் பாற்று.

"உண்டோ" என்பதில் ஓ - எதிர்மறைப் பொருட்டு. ஓர்தி - ஏவ லொருமை முற்று; ஓர் - பகுதி, இ - விகுதி, த் - எழுத்துப்பேறு.] (கூ)

மனைமக்க ளென்செய்வர் துறவுக்கு வந்தால்
எனைபொப்ப வவண்யாரு மிலையென்னி லெம்மான்
தனைவிட்ட வறிவீனர் தமைமெச் சகந்தை
யினையொக்கு மதுதீர்வை யிலையே குழந்தாய்.

யான் துறவறநிலைக்கு வந்துவிடின் என்னுடைய மனைவியு மக்களும் அன்ன வத்திராதிகளுக் கென்செய்வர்; அவற்றைச் சம் பாதித்து அவர்கட்குக் கொடுக்க என்னைப்போல யாரு மங்கில் லையே யென்று மகனே! நீ கூறில், இஃது எம்முடைய ஆன்ம நாயகனை மறந்திருக்கும் அறிவீனர்கள் தங்கள் சாமர்த்தியத் தால் அனேக காரியங்களை முடித்து விடுவதாகத் தங்களைத் தாங்களே புகழ்ந்து பேசிக்கொள்ளும் அகங்கார வார்த்தைகளை யொக்குமேயன்றி ஆன்றோர் கூறும் முடிவுரையென விருப்ப தில்லை.

[மனைவியையும், மக்களையும் விட்டு நீங்கலா மென்பதற்காய சுருதி மேலைச்செய்யு ளுரைக்கண்ணேயே வந்துளது.

மனை = மனைவி. மனைமக்கள் - உம்மைத்தொகை.] (௧0)

புத்தான நரகேக வேவந்த புத்ரர்
செத்தார்கள் கிரியைபல செய்வார்க ளென்னிற்
கத்தாவை யடையாத கன்மபல மெல்லாம்
வித்தார வார்வீசு வெண்டிரையை யொக்கும்.

புத்தென்னு நரகம் தாய் தந்தையர்க் கெய்தாதபடி யுற்ப வித்த புத்திரர்கள், இறந்தார்க்கு நற்கதியுண்டாகு நிமித்தம் அபரக் கிரியைகள் பலவுஞ் செய்வரே யென்னில், கடவுளையடை யும் பலனல்லாத மற்றைக் காமிய பலன்களெல்லாம் பெரிய சமுத்திரமானது ஓய்வின்றி வீசுகின்ற தரங்கங்களைப்போற் பிரவாகானுதியாய்வருஞ் சனன மரண காரணமாகவே யிருக்கும்.

[புத்ரர் - வடநூன் முடிபு. வார் = நீர்; கடலுக் கிலக்கணை.] (௧௧)

பிதிர்பூசை யிலதேல்வெல் பிதிர்சாப மெய்தும்
அதிஞலொர் சன்யாச மாகா தெளிற்கேள்
அதியோக சிவஞானி யைத்தென் புலத்தார்
பதியாக நினைவார்கள் பணிதேவர் பணிவார்.

பிதிரர் பூசனையை யாருஞ் செய்யாமல் விடுவரேல் அவ்வவ் வமிசத்தினரை அவ்வப் பிதிரராலிடப்படுந் தடையற்ற சாபம் வந்தடையு மாகலிற் றனியாகு சன்னியாசங் கூடாதென்னின், யான் கூறுவதைக் கேள்; அத்தியாச்சிரம யோகத்தையடைந்த சிவஞானியை (அந்தப்) பிதிரர் ஈசுவரனுகக்கொள்வர்.(அவரால்) வணங்கப்பட்ட தேவரும் அவரை வணங்குவர்.

[இச்செய்யுள்—அடியிற் காட்டப்படு சுருதியாதி பிரமாணங் களை யுட்கொண் டுளது. 'ஸ்வதா' என்னும் மந்திரங் கொண்டு பிதிரர்க்கு நல்கும் ஆகுதியையுந் துறவி செய்யவேண்டியதின் றென்பது "நிஸ்ஸ்வதாகார ஏவச" என்னும் நாரதபரிவ்ராஜகோப நிஷத்தின் ௬-ம் உபதேச வசனத்தா லறியப்படுதலிற் "பிதிர்பூசை யிலதேல்" என்னும் வியவகாரம் ஈண்டுத் தொடுக்கப்படுவ தாயிற்று.

" ஸயதி பித்ருலோக காமோபவதி ஸங்கல்பா
தேவாஸ்ய பிதரஸ் ஸமுத்திஷ்டந்தி "

என்னுஞ் சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் அ-ம் பிரபாடக வசனம் "முத்தனுயுள்ளான் பிதிர்லோகத்தை விரும்பின் அவனது சங் கற்ப மாத்திரையினலேயே பிதிரர் (அவனை) எதிர்கொள்ளுமா றெழுகின்றனர்" எனுந்தமிழைத் தருகின்றது. இப்படலத்து ௯-ன் உரைக்கட் காட்டப்பட்டதாய் "ஓங்கார இரதத்திலேறி விட்டுணுவைச் சாரதியாகக்கொண்டு பிரமலோகபதத்தைத் தேடிச்செல்வான் உருத்திர ஆராதனையிற் பேரன்புடையான்" எனும் பொருளைப் பயக்கின்றதாயுள்ள சுருதிவழியே "பரமவத்து வித சைவமெய்ஞ் ஞானி பாரளந் தவன்முத லோரால்—வர முறப் பூசை புரிந்திடத் தக்கோன்" என்று சூதசங்கிதையும், "சிவடுண்டி தவயோகன்ருன்...உடலை விடுத்தான்...கண்ணுத லார் விமானம்விட வதனிலேறி அனப்பிரமன் விண்டுவே முதல தேவ ரதிகவரி சைகள்செய்தே யருகு சூழ" என்று சிவரகசியத் தின் ௬-ம் அமிசத்து ௨-ங் காண்டத்து சஎ-ஞ் சருக்கமுங் கூறு கின்றன; அறிக.

ஓர் - ஒரு என்பது உகரம்பெறும னின்றது; ஒன்றென்பது ஈறு கெட்டு, ன் - ர் ஆயவழ் உகரம்பெறுவதே 'ஒரு'.] (கஉ)

சரியைக்கு ணின்றே சதாமுத்தி பெறுவேன்
குருசொற்ற வணமென்று கூறத் துணிந்தாற்
புரிவுற்ற வதனுலொர் புலராத மோக்கம்
வருகைக்கு வழியின்று சாலோகம் வருமால்.

குரு கூறியருளியபடி யான் சரியாபாதத்தைக் கடவாமல் அதி னின்றுகொண்டே நித்தியமுத்தியைப் பெறுவேனென்று (நீ) சொல்லத்துணிந்தால், உன்னல் விரும்பப்பட்ட அவ்வனுட்டானத்தால் எக்காலத்தும் அழியா நிலைமைத்தாகிய மோட்சம் வருதற்கு வழியில்லை. பதமுத்தியிற் சாலோகந்தான் வரும்.

[சரியை யிற்றென்பதும், அதன் பயனும்—

"ஆவலா லெமக்கா மலர்மரங்க ளாக்க
லம்மலர் பறித்தலம் மலரால்
தாவிலா வகைத்தார் பலசமைத்த றணப்பி
லெம்புகழ் சாற்றலன் புடனும்
மேவுமா லயமல கிடன்மெழு கல்விளக்க
நல்விளக் கிடுதலெம் மடியார்க்
கேவலா னவைசெய்யு மிச்சரிலை யியற்ற
வல்லவர்க் கெம்முல களிப்போம்."

என்னும் திருவாதவூரர்புராணச் செய்யுளினறிக. இச் செய்யுட் கண்ணும், இதனைத் தொடர்ந்துவரு செய்யுட்கண்ணு மிருக்குஞ் செய்திகள் திருவாதவூரடிகட்குச் சிவபிரான் ஆசாரிய மூர்த்தியா யிருந் தருளியனவாக வுள.] (கங)

கிரியைக்கு ணின்றே கெடாமுத்தி பெறுவேன்
விரகற்ற துறவெற்கு வெகுதூர மென்னிற்
பரிவுற்ற வதனுலொர் பவமற்ற மோக்கம்
வருகைக்கு வழியின்று சாமீபம் வருமால்.

வைராக்கிய முள்ளோர்க்குரிய துறவறமானது அவ் வைராக்கியமில்லாவெனக்கு வெகுதூரத் துள்ளதாகலின், கிரியாபாதத்தைக் கடவாமல் அதி னின்றுகொண்டே நித்தியமுத்தியைப்

பெறுவேனென்னில், அன்புகொண்டு செய்யப்படும் அவ்வனுட்டானத்தால் நிர்விகாரமுத்தி யுண்டாதற்கு வழியில்லை. சாமீப பதப்பிராத்திதான் வரும்.

[கிரியை யிற்றென்பதும், அதன்பயனும்—

"கந்தவர்க் கமுக்கினர் மணப்புகை யுக்கவின்கொ
டபமும் புனிதமஞ் சனமுங்
கொந்தவிழ்ந் தகன்மல ருமற்றன வுங்கொண்டு
மாயையின் குணத்திலொன் றிலராய்
ஐந்துசுத்தி செய்தகம் புறமிறைஞ்சி யங்கியின்
கடன்க ழித்தருள் வழிநின்
றிந்தநற் பெருங்கிரியை யன்புடனே யியற்ற
வல்லவ ரெம்மருங் கிருப்பார்"

என்னுந் திருவாதவூரர்புராணச் செய்யுளினறிக. இதனிற்போந்த ஐந்து சுத்தி—பூதசுத்தி, ஆன்மசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திர சுத்தி, இலிங்கசுத்தி யென்பன; அங்கியின் கடன்=அக்கினி காரியம்.

தன்னிலையினின்றும் வேறுபடா வீடுபேறு "பவமற்றமோக்கம்" எனப்பட்டது; பவம்=சனிப்பு. பரிவு=அன்பு.] (௧௬)

யோகுக்கு ணின்றேமெய் யோர்முத்தி பெறுவேன்
தேகத்தை யழியாது செய்தென்பை யேனீ
பாகிக்க விடனற்ற பரமுத்தி யதனால்
ஏகப்ப தவையின்று சாரூப மேய்வை.

யோகமார்க்கத்தைக் கடவாமல் அதினின்றுகொண்டே தேகத்தை யழியாத்தன்மைய தாக்கிக்கொண்டு பெரியோ ரெய்திய முத்தியை யடைவேனென்று நீகூறின், அம் மார்க்கத்தினால் தேச காலவத்து பரிச்சேதமென்னும் பாகுபாடுசெய்தற் கிடமில்லாத பரமுத்தியில் நீ பிரவேசிக்க மார்க்கமில்லை. சாரூபத்தைத்தான் சார்வாய்.

[யோகம் இற்றென் பதும், அதன்பயனும்—

"முக்குணம் புலனேர் தடனடக்கி மூல
வாயுவை யெழுப்பிரு வழியைச்
சிக்கெனும் படியடைத் தொருவழி யைத்திறந்
தாண்டவச் சிலம்பொலி யுடன்போய்த்

தக்கவஞ் செழுத்தோ ரெழுத்துரு வாந்தன்மை
கண்டரு டரும்பெரு வெளிக்கே
புக்கழுர் தினரெம தருப்பெறவர் புவியில்
வேட்டுவ னெடுத்தமென் புழுப்போல்''

என்னுந் திருவாதவூரர்புராணச் செய்யுளினறிக. தேசம், காலம், வத்துவெனப் பாகுபாடு செய்யப்படு பரிச்சேதங்களில்லாத பரிபூரணமே பரமுத்தியாகலின் அது, "பாகிக்க விடனற்ற பர முத்தி" எனப்பட்டது. அதர்வவேத மஹாநாராயணோபநிஷதம்— "தேசதஃகாலதோவஸ்துதஃ பரிச்சேதரஹிதம்ப்ரஹ்ம| ஸர்வ பரிபூர்ணம்ப்ரஹ்ம||" என்றும், நிராலம்போபநிஷதம்—"தேசகால வஸ்துபரிச்சேத ராஹித்யசிந்மாத்ர ஸ்வரூபம்" என்றும் உரைத் தலுமது. "நித்யம் காலாநவச்சேதா த்வைதத்யாந்நப்ரதேச கம்|" என்று மிருகேந்த்ராகம பதிலக்ஷண பரீக்ஷாப்ரகரணம் பகர் தலும் இம்முடிபிலுளது. இவ்விடத்துண்டு அவ்விடத்தின் றென்னு முடிவு தேசபரிச்சேதம். இக்காலத்துண்டு அக்காலத் தின்றென்னு முடிவு காலப்பரிச்சேதம். வியாபக வியாப்பிய அத்துவிதங் கூருமே இப்பொருள் அப்பொருளென்னுந் துவித முடிவு வத்துபரிச்சேதம். பரிச்சேதம் = முடிவு.

என்பையேல் அதனல் நீ எனவியைக்க. பரமுத்தியில் என்னும் ஏழனுருபு விகாரத்தாற் ருெக்கது. பதவை = வழி; பிங்கலநிகண்டு காண்க. சாரூபத்தை-என இரண்டனுருபு விரித்துரைக்க. எய்தல் = பொருந்தல்; "வாய்ந்தபூந்தராய் ஏய்ந்தனே" என்னுந் தமிழ்மறைக் கூற்றினுணர்க.] (கரு)

சாரூப மேஞான சாயுச்ய மென்னிற்
சீராய கிரியையினர் செப்பார்கொ லதுபோற்
பேராயி ரப்பரமர் பேசாது பேசித்
தாராத பொருடந்த தன்மைதனே முன்னுய்.

சாருபமே ஞானத்தாலடையுஞ் சாயுச்சிய மென்று நீ கூறிற் சிறப்போடு கூடிய கிரியாமார்க்கத்தினர் தாங்களடைய விருக் குஞ் சாமீபத்தையும் நீ கூறியது போல வுயர்த்திக் கூற மாட் டார்களோ? ஆயிர நாமங்களேயுடைய பரமேசுரனர் கல்லாலி னடியிலிருந்து சொல்லாமற் சொல்லி, அன்றுகாறு மளிக்கப் படாதுள்ள மெய்ப்பொருளே யங்ஙன மளித்தருளிய இரகசி யத்தை யோசித்துப்பார்.

[இப்படலத்து ௯-ன் உரையிற் காட்டப்பட்ட தைத்திரியா ருணசாகை நாராயண வசனங்களில் "ஆதித்யஸ்ய ஸாயுஜ்யம்" "சந்த்ரமஸஸ் ஸாயுஜ்யம்" என்பனவெய்துதல் கேட்கப்படுத லின், அதுகொண்டே சாருபத்தைச் சாயுச்சியமென்று கூற லாமேயென்னுமொரு வாதமுஞ் சீடனது பரமாந ஈண்டெடுத் துக் கொள்ளப்பட்டது. தோழர்க்குரிய வுரிமைபோல அவ்வத் தேவர்களோ டொத்தவடிவும் ஒத்த அணிகலனும் ஒத்த போக மும் பெறீஇ வாழ்தல் சாருபமென்றும், அங்ஙனம் வாழ்தன் மாத்திரையே யன்றி அவ்வத் தேவர்களா லடத்தப்படு நீர்மை யில் அவ்வத் தேவ ரதிகாரங்களையுஞ் செய்துகொண்டு வாழ்தல் சாயுச்சியமென்றுங் கூறு மளவையுட்பட்டதே அச்சுருதியிற் போந்த சாயுச்சியமாகலின் அது கருதி அகண்டத்துவ சிவஞான சாயுச்சியத்தையுஞ் சாருபமாக நிச்சயஞ்செய்து கோடற்கு எத்துணையுமிடனின் றென்பார் "பரமர் பேசாது பேசித் தாராத பொருடந்த தன்மைதனை முன்னாய்" என்றார். பெத்த நிலையினர் தரிசிக்கக் கூடாப் பிரமானுபவ வத்துவை அங்ஙனம் வெளிப்படுத்தியருளிய இரகசியமே "தாராத பொரு டந்த தன்மை" எனப்பட்டது. இச்செய்யுளி லறிவுறுத்தப் படுவது சின்முத்திரை யாதலின், முற்படலத்து ௬0௭-ஞ் செய்யு ளுரைகளை நோக்குக.

பொருளை-என்றும் இரண்டனுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது.](௧௯)

பொய்யாத வறிவொன்றையேயோர்தல் பொருளென்
றையான னற்கினிய வறுமா முகத்தே
மெய்யா யுரைத்தவகிர் மேலென்னின் மந்தஞ்
செய்யோக மெவ்வாறு திணிமுத்தி நல்கும்.

மறையாதொளிரும் அகண்ட ஞானத்தையறிதலே பிரண வத்தின் பொருளென்று பஞ்சமுகமுடைய பரமசிவனார்க்கு அவ ருடைய பிரியமகவாயுள்ள சண்முகப் பெருந்தெய்வம் உண்மை யாக வுரைத்த நெறி, உத்தமோத்தம மார்க்கமாகிற் பரிபூரண னந்தத்தைக் காட்டாமே இழியின்பு காட்டும் யோகம் எப்படி (அம்) மகத்துவ மோட்சத்தைக் கொடுக்கும்.

[பாயிரத்து ௯-ன் உரையில் விளக்கியவாறு அறுமுகக் கடவுள்பாற் சிவபெருமான் பிரணவார்த்தங் கேட்டபோது அக் கடவுளாற் சொல்லப்பட்டமையே இங்கெடுத்துக் கூறப்படுவ தாயிற்று. அச்சொல்லிற் போந்த பொருள் "அறிவை யறிவது

பொருளென வருளிய—பெருமாளே" என்று அருணகிரிநாதப் பெருமானின் "குமரகுருபர குணதர நிசிசரர் திமிர தினகர சரவண பவகிரி" என்றற் றொடக்கத்துத் திருப்புகழில் விளக்கப் பட்டதாதலின் அதுவே "பொய்யாத வறிவொன்றை யேயோர் தல் பொருள்" என்று ஈண்டு ஞான விசேடம்பற்றி மேற்கோளா யெடுத்துக் காட்டப்படுவெதாயிற்று. பரிபூரணானந்தங் காட்டாது இழியின்பு காட்டுவது யோகமாகலின் "மந்தஞ்செய் யோகம்" என்றார்; இது—

"கருமிகட் கீகை நிற்குங் கலர்க்கொரு பிறப்பிற் கற்ற
பெரியராந் தவத்தோர்க் கீகை பிறப்பொரு நூறு நிற்கும்
அரியமந் திரத்தார்க் கீகை யாயிரம் பிறப்பு நிற்கும்
உரியயோ கிக்கு ஞானிக் கூழிபே ரூழி நிற்கும்."

என்னுஞ் சிவதருமோத்தர ஆகமச் செய்யுளகத்தே பகிர்முக ஆராதன கருமிகளினு முயர்ந்தோர் உடல்வருந்த விரதம்புரி தவசிகள்: இத் தவசிகளினு முயர்ந்தோர் மந்திரஞ் செபிப் போர்: இச் செபமுடையோரினு முயர்ந்த யோகிகட் குதவுபலன் பிரமகற்ப ஊழியளவாம்; ஞானிகட்குதவுபலன் மா சங்காரப் பேரூழியளவா மெனவுறு பொருட்கண்ணும் பெறப்படுகின்றது. முற்செய்யுளிற் சாதிக்கப்பட்ட முடிபையே வேறோராற்றானும் வலியுறுத்தற் கெழுந்தது இச்செய்யு ளென்க. இதுவேயுமன்றிப் பல்லாற்றானும் யோகமார்க்க மொன்றனையே விதந்து கூறுவார் பல்லோராகலின் அவ்வாறெல்லா மெடுத்துக்கொண்டு கூறு நியாயங்களும் உஎ-ஞ் செய்யுள் காறும் பெறப்படுகின்றன.

இனிமுத்தி நல்கா தென்பது குறிப்பெச்சம். அத் இனிமுத்தி யெனச் சுட்டு வருவிக்க. வகிர் = வழி.] (கஎ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

மூச்சடக்கும் யோகதனு லுடலூக்க
மாய்நெடுநாண் முடிவின் றெங்கும்
ஆச்சரியஞ் சொலவுயினுஞ் சடமதனு
லொருகாலத் தழியும் பின்னும்
பூச்சனனம் வருமினனம் புசுண்டர்கதை
புகலிவெனிற் போக்கு மீட்சிப்
பேச்சும்வரு மவர்நிலைமை வேறெனவும்
வாசிட்டம் பேசு மன்றே.

வாயுவின் கமனகமனங்களைத் தடுத்து வசப்படுத்தும் வாசி யோகத்தினற் றேகந்திடப்பட்டு நெடுங்காலம் எல்லாரும் அதி சயம் பேசத்தக்க சித்திகளுடன் வாழ்ந்திருக்கினும் அவ்வாயு வுந் தேகமுஞ் சடமாகையால் ஒரு காலத்திற்றேகமழிந்துவிடும். அஃதவ்வாறழியவே இந் நிலவுலகின்கண் மறுபடி பிறப்பெய்தும். இங்ஙனம் சாவில்லாத புசுண்டயோகியார் கதையைச் சொல்லத் துணிந்தால் அக் கதையாலும் ஒருவிதப் போக்கு மீட்சிச்செய்தி யேற்படும். அன்றியும், அப் புசுண்டயோகியார் நிலைமை—யோகத்துக்கும் ஞானத்துக்கும் வேருன வொன்றென்றும் இக் கதையைக்கூறும் அவ் வாசிட்டமே சொல்லும்.

[வாசிட்டமே-என ஏகாரங்கூட்டி யுரைக்க. அன்று, ஏ-அசை.]

கும்பகத்தி னின்றரிய பரவெளியைக்
காண்பலெனக் கூறு வாயேற்
றம்பதியி னிருவியுணர் தற்போத
மங்கில்லை சகல மாய
கம்பிதமின் றங்ஙனந்தப் பரவெளியைக்
காணறிவு காண மாட்டா
தம்பரிச தாய்நின்றங் கறிவலெனிற்
றற்போத மடங்கா தந்தோ.

பிராணயாமத்தின் பயனுகிய பூரண கும்பகத்திருந்து பர வெளியைத் தரிசிப்பேனென்று நீ கூறுவாயாகிற் பிராணவாயு வோடுங் கூடியுள்ள ஆன்மாவானது தம்பதியருளில் நிறுத்தி யறிவதை யறிய அறிவாகியபோதம் அக் கும்பகத்திலில்லை. சகலாவத்தை யாகிய அசைவுமில்லை. (ஆகலின், மூர்ச்சைக் கொப்பாக வெண்ணப்படும்) அந் நிலைக்களத்தே பரமாகாசத் தைக் காணும்படியான ஞானம் உதயமாக மாட்டாது. அவ் விடத்தே ஓரழகிய வுணர்ச்சியாய் நின்றறிவே னென்னில், ஐயோ! தற்போத மன்றோ சீவித்திருக்கும்.

[தற்போத மடங்காது: ஆகலின் அஞ்ஞானியாகவே யிருப்பாய் என்பது குறிப்பெச்சம். அந்தோ-இரக்கக்குறிப் பிடைச்சொல். உணர எனப்படுவது உணர்-என நின்றது. கம்பிதம்=அசைவு. பரிசு=குணம்; இங்கே உணர்ச்சியை புணர்த்தினிற்ப தாயிற்று.] (கக)

அப்போதந் தனையடக்க வுன்னாலே
　　யாகாநல் லருளைச் சாரின்
எப்போது மடங்கியறி வேயுருவா
　　யதனுன்மெய் யிறையைக் காண்பாய்
துப்பேறக் குறங்குகுத்தி யுடன்மறந்த
　　தாய்நினையிற் துயில்வா ராபோல்
ஒப்பாத வளியோகி லறிவான
　　வானந்த*வுறக்க மின்றே.

அந்தப் போதத்தை யடக்குங் காரியமும் உன்னாலேயாவ தன்று. அனுக்கிரகிக்கத் தக்க திருவருளைச் சார்ந்தாற் கருவி களுஞ் சீவபோதமுங் கழலுமாறு நீ அடங்கி அறிவே யுருவா யிருக்கு நிலையினையடைவாய். அந்நிலையிலிருந்து நீ, அந்தத் திருவருளாற்றானே உண்மையான சிவசொருபத்தையுங் காண் பாய். சிவப்பு ஏறும்படி தன்னுடைய தொடையைத் தானே மர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு தன்னை மறக்குநிலை வந்ததாகப் பாவிக்கிற் றுயில் வாராது; அது போல, ஞானிகளா லங்கீகரிக் கப்படாத் துன்பமுள்ள வாயுயோகத்தால் அறிதுயிலாகிய ஆனந்தநித்திரை வருவதில்லை.

["வளியோகு" என்றதனால் மூச்சைப்பிடித்துச் செய்யுங் கன்மயோகத்தை விசேடித்துரைப்பார் கோட்பாடே யிங்கு மறுத்துரைக்கப்படுகிறதென்ப தறியற்பாற்று.

"துருத்தி யெனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றிமுறித்
தருத்தி யுடம்பை யொறுக்கிலென் னாஞ்சிவ யோகமெனுங்
குருத்தை யறிந்து முகமா றுடைக்குரு நாதன்சொன்ன
கருத்தை மனத்தி லிருத்துங்கண் டீர்முத்தி கைகண்டதே."

என்று அருணகிரிநாதப்பெருமானுங் கூறியுள்ளார். 'ஆகாது' 'வாராது' என்னுந் துவ்விறுகள் விகாரத்தாற் றொக்கன. ஆய்=ஆ என்பதன் திரிபு. வருவது-என்பது சொல்லொழிபு. வளி=வாயு.]　　(உ௦)

அணிமாதி யட்டசித்தி யதிலுளவென்
　　றுயர்த்துவையே லவற்றான் மோகம்
பணியாதோ ருருமறைத்தோ ருருக்காட்ட
　　லாதார பதுமந் தோறும்

மணியரவு போலேறி யொன்றிழிய
வொன்றடைதன் மாயை யாக்கை
நணுகனன வாதியுறல் காண்டலா
லெக்காலு நலனு காதே.

அணிமா முதலிய எட்டுச் சித்திகளும் அந்த யோகமார்க்கத்திற்கு றுள்ளனவென்று அந்த யோகத்தைச் சிரேட்டமாகக் கூறுவாயாயின், அவற்றால் அரிசட்வர்க்கத்தி லொன்றாகிய மோகமென்னுந்தோட மடங்கமாட்டாது. மூலாதாரம் முதலிய ஆதார கமலங்கள் தோறும் அழகிய சர்ப்பம் மேலேறிச் செல்வதுபோ லேறி ஓரிடமிழிய வோரிடமடைதலும், (ஆங்காங்குச் சிந்திக்குமாறுறு) ஆதார மூர்த்திக ளுருவங்களுள் ஒன்றை மறைத்து ஒன்றைக் காட்டுதலும், காரண சரீர மாயையினுள் அமிழ்ந்திக்கிடத்தலும், (மீளத்திரும்பும் வழிச்) சாக்கிரம் முதலிய அவத்தைகளை யடைதலுமாகிய இவ்விகாரங்க ளேற்படலால் எக்காலத்தும் அந்தயோகம் உத்தம பலனுள்ளதாகாது.

[அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் ஆகிய எட்டுமே அணிமாதி அட்டசித்தி. அணிமா = அணுவாதல், மகிமா = பெரிதாதல், இலகிமா = இலேசாதல், கரிமா = பாரமாதல், பிராத்தி = விரும்பிய வுலகடைதல், பிராகாமியம் = விரும்பியவற்றை யழைத்தல், ஈசத்துவம் = முத்தொழிலிழைத்தல், வசித்துவம் = யாவரையும் யாவற்றையுந் தன்வயமாக்கல் எனவாம். இவற்றுள் முன்னைய மூன்றுந் தேக சித்தியும், பின்னையவைந்தும் அந்தக்கரண சித்தியுமாம். தேக சித்தியிற் பிரமனுலகங்காறும் வியாபியாய் நிற்கு மகிமாவே விசுவரூபம். இவ்வெட்டாலும் மோகமடங்கமாட்டாது; பந்தமேயா மென்பது—

"அணிமாத்யஷ்டைச்வர்யாசா ஸித்தஸங்கல்போபந்த:"

என்று நிராலம்போபநிஷத்தும்,

"அநாத்மவிதமுக்தோபி ஸித்திஜாலாநிவாஞ்சதி|
த்ரவ்யமந்த்ர க்ரியாகால யுக்த்யாப்நோதிமுநீச்வர:||"

என்று வராஹோபநிஷத்தின் ௩-ம் அத்தியாயமுங் கூறுதலினறிக. முறையே தமிழ்:—"அணிமாதி அட்டைசுவரியஞ் சித்திக்க

வேண்டுமென்னும் ஆசை பந்தம்'' எனவும், "முனீசுவரனே! ஆன்மஞானமில்லாதவனும் முத்தனல்லாதவனும் சித்திகளை விரும்புகிறார்கள்: திரவியம் மந்திரம் கிரியை காலம் யுக்தி ஆகிய இவற்றால் அச் சித்தியை யடைகிறான்'' எனவுமாம். குதத்திற்குங் குய்யத்திற்கும் மத்தியிலுள்ள மூலாதாரமும், குய்யத்திலுள்ள சுவாதிட்டானமும், நாபியிலுள்ள மணிபூரகமும், இருதயத்திலுள்ள அநாகதமும், கண்டத்திலுள்ள விசுத்தியும், புருவமத்தியிலுள்ள ஆஞ்ஞையுமாகிய ஆறுமே ஆறாதாரம். இவ் விவரமும், கமலதள விவரமும், பிறவும் யோகசிகை, ஸாமவேத யோகசூடாமணி யென்னும் உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லப்படுகின்றன. யஜுர்வேத யோககுண்டலி, ஹம்ஸம், கர்ப்பர் முதலிய உபநிஷத்துக்களினும் மூலாதாரம் முதலிய ஆறாதாரங்கள் கூறப்பட்டுள.

ஆதாரயோகத்தைக் கீழ்ப்படுத்தினமையின் நிராதாரயோகமுண்டென்றவாறு. எண்ணும்மைகள் விரித்துரைக்க.] (உக)

கருவிகளை நேதிசெய்து திருவருளாற்
 றனையறியுங் கருத்தை நீத்தக்
கருவிகளிற் பிராணனையு மனத்தினையுங்
 கனவாதை புரிந்து மேலே
மருவுபிர மத்தொளையி னிறுத்தியதின்
 மறையிலறி வாக வென்றும்
நிருமலசம் பூரணவெள் ளிடையாக
 நிறுவொரு சமாதி யாமோ.

கருவிகளை இஃதன்று இஃதன்று எனக்கழித்து நிற்கு நிலையிற் றோன்றுந் திருவருளாற் றன்னையறியுமறிவை விட்டுவிட்டு, அக்கருவிகளிற் சேர்ந்தனவாய பிராணவாயுவையும் மனத்தையும் மிகவும் வருத்திச் சிரசின் மேலிட்டதுள்ள பிரமரந்திரத்திற் கொடு போய்த் தாரணைசெய்து, அவ்விடத்தின் மறைந்திருக்கில், அறிவாகவும் எக்காலத்தும் நின்மலப் பெருவெளியாகவும் நிறுத்துகின்ற நிருவிகற்ப சமாதி கைகூடுமோ.

[நேதி-'இஃதன்று' எனும்பொருளைத் தருமொரு வடசொல். கருவிகளை இஃதன்று, இஃதன்றெனக் கழித்துச்சேறலே "கருவிகளை நேதி செய்து'' எனப்பட்டது. ஒதாரம்-எதிர்மறை.] (உஉ)

கரிசுள்ள சடத்தையுறிற் சடமயமன்
றருண்மயமாக் காண்ப துண்டோ
புரிதிறவத் துயர்க்கரும யோகதனுற்
பொலிசடமாம் விந்து நாத
தரிசனமன் றதிகமிலே யவைசுத்த
மாயையவிற் சனித்த வாகும்
பெரியபொரு ளவையென்று பேசிடிற்சித்
தாந்தங்கள் பிழையென் னுவே.

குற்றத்தோடு கூடிய சடமயக் கருவிகளைப் பொருந்தினுற் பொருந்திய ஆன்மாவை அச் சடமயமாகக் காண்பதல்லது அருண் மயமாகக் காண்பதுண்டோ? வருந்திச் செய்யுந் துக்கரூபமாகிய அக் கருமத்தாற் பொற்புறு சடமாகிய விந்துநாத தரிசனமுளவாமேயன்றி விசேடபலனென்றுமின்று. (ஏனெனில்) அவ் விந்துநாதங்கள் சுத்தமாயையிற் றோன்றியனவாகும் (ஆகலின்). அவ் விந்துநாதக் காட்சிகளையே சிவபரம்பொருளென்று கூறிற் சித்தாந்தநூல்கள் (அக்கொள்கை) தவறெனக் கூறுவோ? (கூறும்).

[“யோகத்தை ஸ்வரத்தோடு சேர்க்கவேண்டும்: பரத்தை ஸ்வரமில்லாததாகப் பாவிக்கவேண்டும்” எனுந் தமிழைத்தருவதாய் “ஸ்வரேண ஸந்தயேத்யோக மஸ்வரம்பாவயேத்பரம்|” என்றுரைக்கப்படுவதாயுள்ள அம்ருதபிந்தூபநிஷத் வசனம்—யோகம் நாதபரியந்தமே யென்பதற்கும், நாதத்தின் மேம்பட்டது பரம்பொருளென்னுஞ் சித்தாந்தத்தை வற்புறுத்துதற்கும் பிரமாணமாயிருத்தல் காண்க. ஸ்வரம்=நாதம். முற்படலத்து ௭-ன் உரையிற்காட்டப்பட்ட சிவஞானசித்தியார் விருத்தத்தில் “வித்தை யாதி—எய்துதத் துவங்க ளேயுமொன்றுமின்றெம்மி றைக்கே” என வருவதும், சங்கற்பநிராகரணத்தில் “என்றனை கருவிக ளியாவு மசேதனம்” எனவருவதும் அச் சித்தாந்தமேயன்றே. சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், விந்து, நாதம் ஆகிய ௫-தத்துவங்களுமே ‘வித்தையாதி யெய்து தத்துவங்கள்’ எனப்பட்டன. இன்னுமிதற் கேற்புடை மேற்கோள்கள் முன்னரும் வந்துள்ளன. இன்னும் வந்துழி வந்துழிக் காண்க.

மயமா=மயமாக என்பதன் சிதைவு.] (உ௬.)

திக்கோடந் தரமுழுது மறையவிழி
மூடாது திரையிட் டென்னுந்
தக்காரொத் துறுபோத மொடுக்காது
வாயுவினைத் தடைசெய் மார்க்கம்
எக்காலு மொவ்வாதந் நிலைவிட்ட
பின்சகல மெழவே செய்து
முக்காடிட் டுறங்கலெனக் கருவியுளே
மறைத்து முற்போன் மூடா நிற்கும்.

அட்டதிசைகளும் ஆகாசமுந் தோனாதிருக்கக் கண்களை மூடாமல், திரைகட்டினல் யாதுபயன்? (பிரபஞ்சந்தோன்றா திருக்கச்) சிவானுபவ முடையாரைப்போன்று பொருந்திய போதத்தையொடுங்கும்படி செய்யாமல் வாயுவைத்தடுக்குங் கருமயோக மார்க்கம் எக்காலு மங்கீகார மில்லாததேயாகும். (என்னை?) அந்த யோக நிலை—நிற்குநிலையை விட்டபின்னர்ச் சகலாவத்தையுண்டாகும்படி செய்து, முக்காடிட்டுத் தூங்குவது போலப் பிராணவாயு முதலிய கருவித்திரைக்குள்ளே மறைத்து, முன்செய்தவாறே மூடிக்கொண்டிருக்கும் (ஆகலின்).

[பிரபஞ்சம் மறையவேண்டுமாயிற் சீவபோதமடங்க நிற்பதே தகுதித்தென்பது இச் செய்யுட்கருத்தா யிருக்கின்றது. இப்போதம் இற்றென்பதும், இதன் நிரோதத்திற் பிராணவாயு முதலியனவு மடங்கிவிடுமென்பதும் முற்படலத்து ககஉ-ன் உரைக்கண் மிழற்றப்பட்டன; கடைப்பிடிக்க.

என்னும்-இழித்துரைத்தற்கண் வந்தது. என்ன-என்பதன் விகாரமே என; இஃது உவமவுருபு.] (உ௫)

கண்ணிமையா நாட்டமுறல் கருத்தையொரு
தானத்திற் கருத வைத்துப்
பண்ணன்முத லத்தனையு மனமிறவா
நனவாமுற் பகர்போ தந்தான்
எண்ணமதை யொடுக்கிடவு மதையெண்ண
மொடுக்கிடவு மியைவ தின்றால்
விண்ணெனவே யொன்றேடுந் தாக்கற்று
விகற்பொருவ நிற்கி லாகும்.

கண்களை இமையா நாட்டத்தில் வைத்திருத்தல், மனத்தை யொரேயிடத்திற் றங்க நிறுத்தி அங்ஙனம் யாதொன்றை நினைத்திருத்தன் முதலிய வனைத்தும் மனமொடுங்காத சாக்கிராவத்தையாகும். முற்கூறிய சிவபோதமானது மனத்தை யொடுக்கவும், அதனை மனமொடுக்கவுஞ் சாத்தியப்படுத லில்லை. ஆகாசத்தைப்போல வொன்றேடுந் தாக்குதலின்றி விகற்பநீங்க நிற்கில், நிருவிகற்ப சமாதி கைகூடும்.

[விண்ணெனவே யொன்றேடுந் தாக்கற்று விகற்பொருவ நிற்றலாவது எல்லாஞ் சிவன்செயலே எற்கொரு சுதந்திரமுமின்றென்னும் உறுதிபிறந்தவழிச் சும்மாவிருத்தலும், அது சுவபாவமாய் நிலைத்தலுமாய சிவபோதவிருத்தி லயமேயாம். இந்நிலையி னின்றக்காற் றிருவருள் தீண்டும்; சமாதிநிலை கைகூடுமென்பதே—"நிற்கில் ஆகும்" என் றறிவுறுக்கப்பட்டது.

இறவா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். ஆல் - அசை.] (உ௫)

இன்னணநிற் பதுதானே யெழின்ஞான
சிவயோக மென்பார் நீத்தோர்
பன்னெடுநா ளிருக்குதுமென் றடயோகப்
படுகுழியுட் படுத்த தற்காத்
தின்னுமருந் துண்டுமல்வ தெல்லாம்வீ
ணிச்சைநடை சிவஞா னிக்கெந்
நன்னயமு மெண்சித்தி முத்திகளு
முளவருளா னனிதேர் வாயே.

இவ்வாறு நிற்குநிலைதான் நல்ல சிவஞானயோகமென்று உண்மைத் துறவிகளுரைப்பர். அடயோகப் படுகுழிக்கட் கிடந்து இனி, நெடுநாளழியாத தேகத்தோ டிருப்போமென்று அதற்காக வுண்ணும் ஔடதங்களையுமுண் டவைதெல்லாம் பயனற்ற ஆசைநடையாகும். சிவஞானிக்கு எவ்வித நல்ல நயப்பாடும், எட்டுவித சித்தி முத்திகளுந் திருவருளா லுள்ளன. நன்றாகத் தேர்ந்து கொள்வாயாக.

[அடயோகம் அறிவில் இழிநிலை யென்பதறியா துயர்நிலையென வெண்ணி அதினிற்போர் விடுதலைபெறுவ தரிதாகலின் அதனைப் படுகுழியென்றார்.

"யமாத்யாஸநஜாயாஸ ஹடாப்யாஸாத்புநꣳபுநꣳ|
விக்நபாஹுள்யஸம்ஜாத அணிமாதிவசாதிஹ||
அலப்த்வாபிபலம் ஸம்பத் புநர்பூத்வாமஹாகுலே|"

என்று வராஹோபநிஷத்தின் ௩-ம் அத்தியாயமுங் கூறிற்று. பொருள்:—"இயமம் முதலிய ஆசனங்களா லுண்டாகும் ஆயாச அடயோக அப்பியாசத்தினுல் மீளமீள மிக்க விக்கினங்களிற் ரேன்றும் அணிமாதி சித்திகட் குட்பட்டவன் நறியபலனை யடையாமே மீட்டும் நற்குலத்திற் பிறப்பன்" எனவாம். சீந்திற்றண்டு, வீழிச மூலம், நூறுவருடத்து வேம்பு, செங்கற்றாழை, செம்முள்ளி முதலிய ஓடதிகளையும் மற்றிவற்றிற் கேற்புடைப் பொருள்களையுங் கொண்டு செய்யப்படுங் காயகற்பமெனும் ஔடதமே ஈண்டு மருந்தெனப்பட்டது. பூருவ தபோபலமாகவாயினும், பிறர்க்கிரங்கியருளும் அற்புதாதிக ளாகவாயினு நிகழ்வன திருவருளின் காரியமாகலின் "எந் நன்னயமு மெண் சித்தி முத்திகளுமுளவருளால்" என்ருர்; என்னை? சித்திகளை விரும்பாதுள்ளோன் சிவஞானியாகலின்.

அடயோகப் படுகுழியிற் படுத்து, பன்னெடுநா ளிருக்குதுமென்று என மாறுக. தானே-கட்டுரைச் சுவையுற நின்றது. பன்னெடுநாள்-ஒருபொருட் பன்மொழி; குழிந்தாழ்ந்தகன் என்றாற்போல. ஹடயோகம் என்னும் வடசொல் 'அடயோகம்' என விகாரப்பட்டது. மருந்துமுண்டு-என உம்மை விரித்துரைக்க. ஙனி-மிகுதிப்பொரு டருமோ ருரிச்சொல்.] (உ௬)

தற்போத மிரியாதே லுட்டுறவு
சார்வதில்லை சாரா யோகி
பொற்பாய துறவியல்ல னியந்த
யோகமதைப் பொருந்திப் பின்னர்
நற்பாதை யடைகுவலென் றதிர்ப்பையே
லபக்குவர்க ளுடு வானஞ்
சிற்பரமன் விதித்தசோ பானமது
வதினிற்கிற் றேறலெங்நாள்.

தற்போதங் கெடாவிடில் அகத்துறவுண்டாவதில்லை. அத்துறவில்லாத யோகி மேம்பாடுடைய சன்னியாசியாகான். நீ, (முன்னர்) அந்த யோகத்தையடைந்து பின்னர்ச் சன்மார்க்

கத்தை (= ஞான நெறியை) அடைவேனென்றுரைக்கில், அபக்குவர்கள் அப்பியாசிக்குமாறு நம்முடைய ஞானமூர்த்தியாகிய பரமசிவன் விதித்த சோபானம் (= ஏறுபடி) அந்தயோகம். அதில் நிற்கில் எக்காலம் மேனிலையெய்துவாய்.

[ஈண்டிதுகாறும் என் சொல்லியவாறோவெனின்,—வாயுவழியேயும்யோகம் பந்தமென்றும், ஞானமொன்றே வீடுபேற்றிற்குரியதென்றும், அந்த ஞானத்தை உ௯ ஞ் செய்யுளிற் சொல்லப்பட்ட சிவஞானயோகங் காட்டுமென்றுங் கூறியவாறு மென்க. "மேற் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி நன்னெறியாகிய ஞானத்தைக் காட்டி யல்லது மோக்ஷத்தைக் கொடாவாகலான்" எனச் சிவஞானபோதம் ௮ அ ஞ் சூத்திரத்திற் கூறப்பட்டதும் இம்முடிபேயன்றோ. முற்படலத்து ௩௯-ன் உரையிற் சீவபோதம் முனைத்துத் தோன்றவுள்ள யோகமானது சருவகருமரகிதப் பிரமநிட்டையன்றெனப் பிரமாணவாயிலாக விளக்கியுளதையும் ஈண்டுக் கருதிக்கொள்க. ஞானமென்பது சுவானுபவசமாதியிற் றன்னையுந் தலைவனையு மறியுமறிவு. அது, திருவருளென்னுஞ் சூரியப்பிரகாசம் ஆணவவிருளை யடக்கி ஆன்மஞானமென்னுங் கண்ணுக்கொளியாயுடங்கியைந்து நிற்பது. இது, தற்போதவிருத்திலய முண்டாய விடத்துத் தனது அந்தரியாமியாய பரமான்மாவினது பேரறிவு தனக்குப் பயன்பட்டு நிற்கு நிலையேயாம். "ஸ்வப்ரகாசம்ஜ்ஞாநம்| ஸர்வப்ரகாசகம்ஜ்ஞாநம்| நிராவரணசிந் மாத்ரம் ஜ்ஞாநம்||" என்று ஸர்வஸாரோபநிஷதஞ் சாற்றுதலும் அது. பொருள்:—"தனது பிரகாசமாயுள்ளது ஞானம்: யாவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றது ஞானம்: மறைவின்றி அறிவுமாத்திரையாயுள்ளது ஞானம்" எனவாம். ஸ்வ- என்பது தனது சம்பந்தத்தையே காட்டுமொரு சொல். "தருமரன் ஞானத்திற் றன்செயலற்றால்—திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவனாமே" எனுந் திருமந்திரக் கூற்றும் ஈங்குக் கருதத் தக்கது. இஞ் ஞானமும், அதன்பயனும்—

"பரந்தவான் சலமுழுது மாகமநூற் பகுதியும்
பலசமய சாத்திரமுந்
தெரிந்துசேர்ந் ததில்வாய்ந்த முப்பொருளின் செய்தியே
பொருளெனமனந்தெளிந்து
புரிந்துபோந் தனைநிற் றறிவனைத் தம்போக்கி,
யவ்வறிவே ணச்சிவபோதம்
விரிந்ததோன்ற நெஞ்சுடைய வித்தகரே மேன்மையான
சம்மேம்ப் பதம்பெறுவார்"

எனத் திருவாதவூரர்புராணத்துங் கூறப்பட்டுள. முப்பொருள் = பதி, பசு, பாசம்; மெய்ப்பதமென்றது சிவசாயுச்சியத்தை. சரியை முதலியவற்றிற்குரிய பயன்களைக் கீழ்ப்படுத் துரைக்கு மாற்ருனே ஆங்காங்கு இயைபுபற்றி நூலிற் கூறப்பட்ட வுயர் பயனெல்லாம் இச் சாயுச்சியமேயென்க. ஆன்ம சன்னிதியில் நித்தியத்துவமாய் ஆன்மோபாதியாய்க் காணப்படுமூலாவத்தை ஆன்மஞானமின்றி நசியாதெனும் பொருளைத் தரத் தக்கதாய் முற்படலத்து கூ-ன் உரையிற் பிரமாணிக்கப்பட்டதாயுள்ள ஸர்வஸாரோபநிஷந் வசனமும், யாவர்க்கும் ஞானமார்க்கத்தி னுற்ருன் கைவல்லியமுத்தி: கருமம் சாங்கியம் யோகமெனும் உபாசனை முதலியவற்ருல் அன்றெனும் அருத்தந்தரத்தக்கதாய் கூஉ-ன் உரையிற் காட்டப்பட்டதாயுள்ள முக்திகோபநிஷத்வசன மும், இப்படலத்து உக ன் உரையிற் காட்டப்பட்ட வாரஹோப நிஷத் வசனமும், ௪௨, கஎ-ன் உரைகளிற் காட்டப்பட்ட சூதசங் கிதைச் செய்யுளும், திருப்புகழ் மொழிகளும் ஞானமே சிரேட்ட மென்பதை நன்கு புலப்படுத்துவனவாயுள. “பணத்திற் பெரி யவன், வயதிற் பெரியவன், வித்தையிற்பெரியவனெனும் இன் னோர் ஞானத்திற் பெரியவனுக்கும், அவனுடைய சீடர்கட்கும் வேலைக்காரர்களாவார்கள்” எனுமருத்தத்தில் “தநவ்ருத்தா வயோவிருத்தா வித்தி யாவ்ருத்தாஸ்ததைவச| தேஸர்வேஜ் ஞாந வ்ருத்தஸ்யகிங்கராச் சிஷ்யகிங்கரா:||” எனவரு மைத்ரே யோபநிஷதச் சுலோகமுமது. “ஜ்ஞாநமாப்நோதி ஸம்ஸாரார்ண வநாசநம்| தஸ்மாதேவம்விதித் வைநம் கைவல்யம்பதமச் நுதே||” என்னுங் கைவல்யோபநிஷத்தின் ஈற்று மந்திரம்— “சமு சார சாகரத்தை நாசஞ்செய்யத்தக்க ஞானத்தை யடைகின்ரு னுதலின் இவனை யறிந்து கைவல்லியத்தை யடைகின்ருன்” எனுந் தமிழைத் தருமாற்ருனும் ஞானத்திலேதான் பரமுத்தியென்ப தனையுணர்த்துகின்றது. “பிரமவித்தென்னுந் தன்மையைக் கொண்ட வளவிலேயே நூற்றொரு குலத்தைக் கரையேற்று கின்றனன்” எனும் பொருளிலே “ப்ரஹ்ம விந்மாத் ரேணகுல மேகோத்தரசதம் தாரயதி” எனவரு பைங்க லோபநிஷத் வசனமும் ஞானம் உயர்வுடைத்தென்பதைக் குறிக் கின்றது. இன்னன பலவுள. இவ்வாறு வேதத்தின் ஞான காண்டத்து உபநிடதங்களிலும் ஞானம் நன்கு கூறப்பட்டிருப்ப; சித்தாந்த நூல்கள் படித்தாருட்சிலர் யோகம்வரையிலும் வேதங் கூறிற்றேயன்றி ஞானங்கூறிற்றிலையென்றுங் கூறுப. அவரதபிப்பிராயம் தெள்ளிதாமா றின்றென்பதை—“யோகத்

தை ஸ்வரத்தோடு சேர்க்கவேண்டும்: பரத்தை ஸ்வரமில்லாத தாய்ப் பாவிக்க வேண்டும்" எனுமருத்தத்தில் ௨௮-ன் உரையுளிக்காட்டப்பட்ட சுருதி யொன்றானுமே அறியலுறுவாரறிவரால். இங்ஙனம், பாவனை வரையுமே வேதம் விளம்பிநிற்கும்; அதன் அதீதஞ் சித்தாந்த சாத்திரத்திற் கூறப்படுமென்னின்,—

" மாபவக்ராஹ்யபாவாத்மா க்ராஹகாத்மாசமாபவ|
பாவநாமகிலாம்த்யக்த்வா யச்சிஷ்டம்தந்மயோபவ||"

என்று வராஹோபநிஷத்தின் ௬ம் அத்தியாயமும், மைத்ரேயோபநிஷத்தின் ௨-ம் அத்தியாயமுங் கூறுதலை யுய்த்துணர்ந்தார் பாவனாதீதமும் வேதத்திற் கூறப்பட்டதே யென்பரென்க. உபநிஷத மொழிப்பொருள்:—"அறிகிறவனையும் அறியப்படுகிறவனையும் வேறுபடாமல், எல்லாப் பாவனையையும் விட்டு எஞ்சியதெதுவோ அதன் மயம் ஆகுக" எனவாம். இஃதிவ்வாறாயினும் ஓங்காரத்தினும் மேனிலை வேதங் கூறியதுண்டோ? என்னின்,—

" த்வேவாவப்ரஹ்மணீ
அபித்யேயேசப்தச்சாசப்தச்சாதசப்தே
நைவாசப்தமாவிஷ்க்ரியதே
ததத்ரஓமிதிசப்தோநேநோர்த்வ
முத்க்ராந்தோசப்தேநிதந
மேத்யதாஹைஷாகதிஃ"

என்னும் மைத்ராயண்யுபநிஷத்தின் ௯-ம் பிரபாடக மொழிகளாற் கூறியதுண்டென்க. பொருள்:—"தியானிக்கப்படு பிரமம் சப்தம், அசப்தமென இருவகைத்து; சப்தப்பிரமத்தினால் அசப்தப்பிரமம் பிரகாசப்படுத்தப்படும். அச் சப்தப்பிரமமெனும் ஓங்காரத்தினால் மேலே கிளம்பிச் செல்வோன் அசப்தப் பிரமத்திலொடுங்குவன்; இதுவேகதி" என்றபடி. "ப்ரணவோதநுச்சரோஸ்யாத்மா ப்ரஹ்மதல்லக்ஷ்யமுச்யதே|" என்று முண்டகோபநிஷத்தின் ௨-ம் முண்டகமுங் கூறுகின்றது. பொருள்:— "பிரணவம் வில்: ஆன்மா அம்பு: இலக்ஷியப்பொருள் அந்தப் பிரமமென்று சொல்லப்படும்" என்றபடி. இன்னன பலவுள. ஓங்காரம் சுத்தமாயையாகலிற் சுருதி அதனைச் சத்தப்பிரமமெனுமாற்றானே மாயையும் பிரமமெனப்படுமென்றல் பெறப்படுகின்றது. ஓங்காரநியாய மிவ்வாறாயினும் போக்கு வரவின்றியிங்கிருந்தவாறே யடைதற்காமொரு ஞானமுத்தியை உபநிட

தங்க ளுரைத்த துண்டுகொலோ? என்னின்,—உண்டென்பதை—

"ஸ்வரூபாநுஸந்தாநம் விநாந்யதாசாரபரோநபவேத்
ததாசாரவசாத்தத்தல்லோகப்ராப்திஃ ஜ்ஞாநவைராக்ய
ஸம்பந்நஸ்ய ஸ்வஸ்மிந்நேவமுக்திரிதி"

என்று நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தின் ௫-ம் உபதேசமும்,

"சுகோவிஹங்கமீஃப்ரோக்தோ வாமதேவஃபிபீலிகா|"

"சுகமார்க்கம்யேநுஸரந்திதீராஸ் ஸத்யோமுக்தாஸ்தே
பவந்தீஹலோகே|"

என்று வாரஹோபநிஷத்தின் ௪-ம் அத்தியாயமும்,

"ப்ராரப்தக்ஷயாத் தேஹத்ரயபங்கம்ப்ராப்யோபாதி
விநிர்முக்தகடாகாசவத்பரிபூர்ணதாமேதி விதேஹ
முக்திஸ்ஸைவகைவல்யமுக்திரிதி"

என்று முக்திகோபநிஷத்தின் ௧-ம் அத்தியாயமும்,

"யத்ரயத்ரம்ருதோஜ்ஞாநீ யேநவாகேநம்ருத்யுநா|
யதாஸர்வகதம்வ்யோம தத்ரதத்ரலயங்கதஃ||"

என்று பைங்கலோபநிஷத்தின் ௪ம் அத்தியாயமுங் கூறுதல் கொண்டறியலாம். பொருள்:— (௧) அன்னியமல்லாத சொருபானுசந்தான மொன்றனையே அனுசரிப்பவனாதல் வேண்டும்: அன்னிய ஆசாரத்தினல் அந்த அந்த (த் தேவதைகளுடைய) உலகங்களை யடைகிருன்: ஞானவைராக்கிய மடைந்துளானுக்குத் தன்னிடத்திலேயே முத்தி. (௨) சுகமார்க்கமானது விகங்கம் (=பறவை) ஆம்: வாமதேவ மார்க்கமானது பிபீலிகை (=எறும்பு) ஆம்: இவ்வுலகிற் சுகமார்க்கத்தை எத்தீரர்கள் அனுசரிக்கிருர்களோ அத்தீரர்கள் சத்தியோ முத்தர்களாகிருர்கள். (=உடம்பு விட்டவுடனே பரமுத்தர்களாகிருர்கள்.) (௩) பிராரத்தக்ஷயத்தினல் (தூலசூக்கும காரணமென்னும்) மூன்று சரீரங்களையும் வென்று உபாதியொழிந்த கடாகாசம் போலப் பரிபூரணத்தை யடைகிருர்கள்: அதுவே விதேக முத்தி: அதுவே கைவல்லிய முத்தி. (௪) ஞானி எவ்வெவ்விடத்தி

லெவ்விதமாக மரணமடையினும் யாண்டும் பரவிய ஆகாசம் போல அவ்வவ்விடத்திலேயே இலயமடைகிறான் எனவாம். ஞானம் சிரேட்டமெனு நிமித்தம்பற்றி மேலே காட்டப்பட்ட சுருதிகளும் இப் பொருட்குரியனவாகவே கோடல் வேண்டும். இங்குச் சொல்லப்பட்ட ஞான முதலியன சில உபநிடதங்களுட் கூறப்படாமை.—சிவஞானசித்தியார் முதலிய சித்தாந்த நூல் களில் விரித்துக் கூறப்பட்ட பலவும் வடமொழி தென்மொழிச் சிவஞானபோத நூல்களிற் கூறப்படாமையை யொக்கும். மேலுரைத்தவாறு வடமொழிமறை கூறுதலிற் றென்மொழி மறையுங் கூறு மென்றே கோடல்வேண்டும் கூறியதை—

"ஊனி லுயிர்ப்பை யொடுக்கியொண்சுடர்
ஞானவிளக்கினை யேற்றிநன்புலத்
தேனைவழிதிறந் தேத்துவார்க்கிட
ரானகெடுப்பன வஞ்செழுத்துமே."

"நல்லவர்தீய ரெனுதசச்சினர்
செல்லல்கெடச்சிவ முத்திகாட்டுவ...அஞ்செழுத்துமே."

என்று ஞானசம்பந்தப்பெருமானது தேவாரமும்,

"ஊன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட்டே னுள்ளமும்போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ"

"நாமுமெ லாமடி யாருட னேசெல நண்ணுது மாகாதே"

"பாவனை யாய கருத்தினில் வந்த பராவமு தாகாதே"

"மும்மைமல மறுவித்து முதலாய முதல்வன்றான்
நம்மையுமோர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை யேற்றுவித்த
அம்மையெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே"

என்று திருவாசகமும், முன்னுரைகளிற் பிரமாணிக்கப்பட்ட வற்றுட் சிலவுங் காட்டுமெனக; இன்னு மிக்கருத்துடையன பலவுள. "சேருஞ் சிவமாவ ரைம்மலந் தீர்ந்தவர்" என்று திரு மந்திரந் தெரித்தலுமது. காரணசரீரம், ஆணவமல மென்ப வற்றின் நீக்கம் சிவஞான சாயுச்சியமேயாம். உபநிடதங்களின் ஈற்றில் அத்தியயனஞ் செய்வார்க்குறு பலன்கள் கூறப்பட்டபடி தேவாரப் பதிகங்களின் ஈற்றுப் பாசுரங்களுட் ,சிலவற்றினும் பாராயண புண்ணிய மேலிட்டாற் பின்னெய்து பலன்களு ளொன்றாகக் கூறப்பட்டது சிவலோகமாகலின் அச் சிவலோகத்

தின் கண்ணேயே முற்றி நின்றது தமிழ்மறையென நினைக் கொண்ணுது.

இனி, வேதாந்த நிச்சய மிவ்விதமாயின் வேதாந்த தரம் சித்தாந்தமென்று சித்தாந்தநூல் கூறுவதென்கொலோ வென்னின்,—"வேதமொ டாகம மெய்யா மிறைவனூல்—ஓதுஞ் சிறப்பும் பொதுவுமென் றுள்ளன" என்று திருமந்திரங் கூறு நெறியானே வேதம் சூத்திரம்போற் பொதுவாகவும், ஆகமம் பாடியம்போற் சிறப்பாகவுமிருத்தல் கருதி அவ்வாறு கூறலாமென்க. தரம்=சிறப்பு, தெளிவு. புராணம் முதலியவற்றைச் சிறப்புநூலென்பதும் இம் முடிபேயாம். இம்முடிபை—"வேதாந்தத் தீதில் பொருள்கொண் டுரைக்குநூல் சைவம்" எனச் சிவஞானசித்தியார் அ-ஞ் சூத்திரத்துப் சுரு-ல் வருவதூஉம், "வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தாந்தம்" எனச் சிவப்பிரகாசத்துப் பாயிரத்தில் வருவதூஉம், "வீடு வைதிகசைவம் பகரும்" என உ-ஞ் சூத்திரத்துப் சுரு-ல் வருவதூஉம் உறுதிப்படுத்துதலோர்க. இந்நடு விடுத்துப் பாடியத்துக்குச் சூத்திரந் தாழ்ந்தது எனின் அது மரபு வழுவாம். இஃதேயுமன்றி, வேத நிந்தை செய்தோன் புன்புலாலுண்ணும் புலையனுவன், வேதாந்த நிந்தை செய்தோன் கொடிய கொலைத்தொழில் புரி வேடனுவன், வேதநெறியறிந்த ஞானியை நிந்தித்தோன் பைத்தியங்கொண் டுழிதருவோனுவனென்று சிவதருமோத்தரமெனும் ஆகமம் சனனபலனைக் கூறுமென்பதை—"வேதநிந் தகனே புன்மை விடக்குணும் புலையனுவான்—வேதநல் லந்த நிந்தன் வெவ்வினை வேட னுவான்—வேதக ஞானி நிந்தை விளம்பினன் பித்தனுவான்" எனுமிக் கூற்றுக்க ளுணர்த்துகின்றன வாகலின் வேதாந்தத்தையும், வேதாந்த ஞானியையும் இழித்துக்கூறல் பழுதென்பதும், அவ்வாகமம்—"ஒப்பிலி யனுதி முத்த னேதிய வேத மாதிக்—கொப்புயர் வுரைப்பார் நிந்தை யுரைப்பவ ருன்னு வாரும்—வெப்பெரி நிரயந் தன்னுள் வீழ்ந்துவெந் துருகி வீயா—தெப்பொழு தேறுவாமென் றினைந்தினைத்தேங்கு வாரே" என்றறிவுறுத்து மாற்ருனே அங்ஙனமெரிவாய் நரகு மெய்துமென்பது மறியக் கிடக்கின்றன. இழித்துக்கூறல் நிந்தையின்பாற்படும். இவற்றையெல்லா நோக்கியே "வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை" என்று தாயுமானுருங் கூறியுள்ளார்: இரண்டற்கும் பொதுமையில் 'நன்னிலை' எனப்பட்ட சொற்கிடக்கையையும், "நாதனுரையிவை நாடி லிரண்டந்தம்—பேதம தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே" என்னுந் திருமந்திரக் கூற்றையு முணர்வார் ஒன்றைத்

தாழ்த்தியு மொன்றை யுயர்த்தியுங்கூற லினையார். முற்படலத்து ௬௬-ன் உரையிற் காட்டப்பட்ட மகுடாகம வசனம் "இவ் வேதாந்தப்பொருளாய ஞானம் பரமசுபமாகிய சித்தாந்தம்" எனுந்தமிழைத் தருதலையும், மேலைச் சிவஞானசித்தியார்—

"ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராணம்
நல்லவாகமஞ் சொல்ல அல்லவா மென்னும்
ஊனத்தா ரென்கடவ ரஞ்ஞா னத்தால்
உறுவதுதான் பந்தம்"

என மிழற்றுதலையு நன்குணர்ந்தார் இருதிறத்தும் வீடுபேற்று ஞானங் கூறப்பட்டதெனத் துணிந்துரைப்பரால். இவற்றிற் கெல்லாம் மாறுகோளாக, "கன்மம், தவம், செபம், தியானம், ஞானமெனுஞ் சைவ பரமதருமம் ஐந்தனுள் தியானயோக பரியந்தமாயதுதான் சுருதிசிரம் (=வேதாந்தம்) என்பதி லமைந்தது" என்று சைவ மஹாபுராண வாயுசங்கிதையின் பூர்வ பாகத்து ௨௮-ம் அத்தியாயங் கூறுதல் யாதாமென்னின்,— சைவாகமத்தை யிழித்துரைக்கத் துணிந்த சில வேதியர் நிமித்தம் அவ்வாகமத்தைப் புகழும் அர்த்தவாதமாக வெழுந்தது அவ்வளவை யெனல்வேண்டும். அல்லாக்கால் அஃது அவைதிக மாக வந்ததென்று வரையப்படும். வேதாகமங்கள் கூறியஞா னந்தானுபவத்திற்றனே காமிகாகமங்கூறியவழியே ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி, சிவசொரூபம், சிவதரிசனம், சிவா னந்தமேலீடு என உண்மைநெறிவிளக்கத்திற் கூறப்பட்டனவும், பிறவும் அனுபவ பேதங்களா யடங்கும். வெண்மை, செம்மை, பொன்மை, கறுப்பு, நீலம், புகை, மிகுவெண்மை, பன்னிறக் கலப்பு ஆகிய எண்ணிற ஒளி நிட்டைகளும் அந்த ஞானநிட்டை யல்ல வென்பதூஉம், ஒன்றரை யங்குலத்தினின்று தன்னைத் தரி சிக்கமாட்டாமே ஆறங்குலத்தினிற்பார்க் குறுவது திரிகால ஞானமாகலின் அதுவும், பதமுத்திக்குரிய சாத்துவிககுண பசு ஞானமும் உயர்ஞானமல்ல வென்பதூஉம் கண்டறிந்துகொள் வோர்—முற்படலத்து அ-ன் உரையிற் காட்டப்பட்ட வாயு சங்கிதைச் சுலோகம்—பரமசிவ அட்டமூர்த்தங்களுள் ஏழினும் மேம்பட்டுள்ள சின்மூர்த்தம் ஆன்மாவென வுணர்த்தலையும் தைத்திரியாருணாசகை நாராயணம்—"ஆத்மாய்நமஃ| ஆத்மலிங் காயநமஃ||" என்றும், திருமந்திரம்—"உள்ளம் பெருங்கோயி லூனுடம் பாலயம்—வள்ளற் பிரானர்க்கு வாய்கோ புரவாசல்— தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்" என்றும், திருக்

களிற்றுப்படியார்—"தம்மிற் சிவலிங்கங் கண்டதனைத் தான் வணங்கி" என்று மியம்புமாற்ருனே ஆன்மா சுயம்புலிங்கமென் றறிவுறுத்தலையும் பசுபதி நாமார்த்தத்தையு முணர்ந்து, ஆன்மா வின்கண்ணே சிவபரஞ்சோதியைத் தியானித்து நிற்கும் அந்தரி யாக யோகிகளே அந்த ஞானத்தை யெய்துவர்; மற்றை வெளி முக அன்னிய வழிபாடுடையார் எய்தாரென்பதையு மறிந்து கொள்வர். என்னை? அத்துவிதமாயுள்ள ஆன்மசொரூபம் ஞான மாகலின். உபநிடதங்களுட்பலவும் இவ்வான்ம ஞானத்தையே பிரதிபாதிக்கின்றன வாதலின் அவை ஞானசாத்திரங்களேயாம். இது, மேற்காட்டப்பட்ட காட்டுக்களிலும்,

"தன்னிற் றன்னை யறியுந் தலைமகன்
தன்னிற் றன்னை யறியிற் றலைப்படும்
தன்னிற் றன்னை யறிவில ஞயிடில்
தன்னிற் றன்னையுஞ் சார்தற் கரியனே"

என்னுந் திருநாவுக்கரசுகளது தமிழ்மறைத் தூக்கிலு மறியக்கிடக் கின்றது. ஆன்மாவின் கண்ணேபுரியும் அந்தரியாக வழிபாடு மேனீர்த்தென்பதும், வெளிமுக அன்னிய வழிபாடு கீழ்நீர்த் தென்பதும்—

"அகத்திற் புரிவா ரருச்சனையை யரிப பலத்தை யடைந்திடுவர்
சகத்திற் புரிவார் சங்கரனைச் சார்வ ரதனிற் றணியபலம்"

என்னுஞ் சிவதருமோத்தர ஆகம மொழிகளிற் பெறப்படுமாற்ரு னும் எடுத்துக்கொண்ட கோட்பாடு எறுழுறுகின்றது.

ஞானத்திலேறுவதற்கு யோகஞ் சோபானமென்பது இச் செய்யுளில் வெளிப்பட்டமையிற் சரியை முதலிய மூன்றும் ஒன்றற்கொன்று சோபானமே யென்பதுங் கொள்ளக்கிடக் கின்றது. ஈண்டு யாதொரு சோபானத்தில் ஒவ்வொருவரும் ஆயுள்காறும் நிற்கவேண்டுமெனு நியதியை யேற்படுத்திக் கொண்டக்கால், ஒருவரும் ஒருசன்மத்தும் உயர்கதி யடைவ தில்லையென்ப தேற்படுதலின் அந் நியதி கூடாதென்பதற்கும், எவ்வுலகும் வேண்டா; என்னையும் என் முதலையும் அறியவேண் டும்; மேல் இருங்கதி யுறுதல்வேண்டு மெனுந் துணிபு பிறந் துளார் யாவரும் இப்பிறப்பிற்ருனே மேனிலை பற்றலாமென்னு நியாயத்தை நிலைபெறுத்தற்கும் "சோபானமது வதனிற்கிற் றேற லெங்ஙாள்" என்பது கூறப்பட்டதாயுளது. இது, "ப்ரவ்

ருத்திலக்ஷணம் கர்ம ஜ்ஞாநம் ஸந்யாஸலக்ஷணம்'' என்னும் நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தின் ரு-ம் உபதேச வசனத்தானும், "உத்ஸந்நாக்நி ரநக்நிகோவாயதஹரேவ விரஜ்ஜேத் ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத்'' என்று மேலே ரு-ம் உபதேசமும் யஜுர்வேத ஜாபாலோபநிஷதமுங் கூறு வசனத்தானும் பெறப்படுகின்றது. முறையே தமிழ்:—''பிரவிருத்திலக்ஷணம் கன்மம்: சன்னியாச லக்ஷணம் ஞானம்'' எனவும், ''(யாக) அக்கினியை விட்டாயினும் அக்கினியை மூட்டாமலாயினும் எந்த நாளில் விரத்தி தோன்றிற்றோ அந்தநாளிற்றனே துறவறங்கொள்க'' எனவுமாம். நியாய மிவ்வாறிருத்தலினுற்றன் சோபானங்கள் ஒரெல்லையிலாமல் வைக்கப்பட்டன வாயுள வென்பதும் இங்ஙனுணர்ந்து கொள்க. சரியையாதி நான்கும் அரும்பு, மலர். காய், கனியாகிய விவற்றை யொக்குமென்பதும் இப்படலத்து ரு-ன் உரைக்கண் விளக்கப் பட்ட பிராக்கிருதர்க்குத் தொடர் நெறியாக நிற்குமேயன்றி வைநயிகர் சாமுசித்தரென்பார்க்கு அவ்வாறு நிற்கமாட்டா. என்னை? அவ் வைநய்க சாமுசித்தர்களுடைய குணம் முற்பிறப்பிலே யிழைத்து நின்றதை (விட்டகுறை தொட்டகுறையா யுளதை)யே தொடர்ந்து பொருந்துமாகலின். அன்னோர் பூத்துக் காய்க்கும் மரம்போன்ற அந்தப் பிராக்கிருதர்க்கு வேருய்ப் பூவாது காய்க்கும் மரம்போலுள்ளாரென்க. அவரும் டலதிறப் படுவரென்க. பெரியபுராணத்துள்ள பெரியார்சரிதம் பலவும், அன்ன பிறவும் நோக்குக. வளியோக பரியந்தந் தற்போதம் உள்ளபடி யொடுங்கிற்றிலையென்பதும், ஒடுங்குங்காறும் ஒருவன் உட்டுறவடைந்த வுண்மைத்துறவி யாகானென்பதும் இச் செய்யுட்கட் பெறப்படுதல் 'சன்னியாசலக்ஷணம் ஞானம்' என்னுஞ் சுருதி முடிபே. சன்மார்க்கமெனு நன்னெறியே ஈண்டு 'நற்பாதை' எனப்பட்டது. ''நன்னெறியாகிய ஞானத்தை'' என்று சிவஞான போதமுங் கூறிற்றே.] (உஎ)

இச்சனனம் போய்மீண்டு வருசனனந்
தனின்ஞான மெய்தி யிச்சூழ்
இச்சையிற நிற்பலெனி னிம்மதியன்
றுறுங்கொல்லோ வெளியோ யிஞ்ஞான்

றச்சமற நில்லாது போவையெனின்
விரைந்தோடு மாற்றி லோர்கால்
வெச்செனவே தவறிவிழு வோன்சுழலு
மாறுடலை மேவி மாய்வாய்.

(யான் பல பிறப்புக்களுக்குப் பின் முத்தி யடையலாமென நினைக்கவில்லை) இப் பிறப்புச்செல்லாகி மறுபடி வருபிறப்பில் ஞானத்தையடைந்து இவ்வாசையெல்லாங் கெட நிற்பேனென்று சொல்லுவாயாயின், இப்போதிருக்கும் நற்புத்தி அப்பிறப்பில் வருமோ? அறிவிலெளியோய்! (சொல்வாயாக). இப் பிறப்பிற் றானே நிர்ப்பயமாக அதனில் நில்லாமற் போவாயாயின் விரைந்தோடிக்கொண்டிருக்கும் ஆற்றில் ஒருமுறை வெய்தெனத் தவறி விழுவான் அவ்வாற்று நீரின் வசப்பட்டுப் பலமுறை சுழன்று சுழன்று போதல் போலச் சனன மரண சாகரத்தில் வீழ்ந்து வீழ்ந்து மாளுவாய்.

[எனின் = ஆயின்; அனுமப்படலத்துறை, "சிறிதாயொடுக்கு மெனின் மேனி யற்ப வனுவான திற்பெரியனும்" என்றார் ஒட்டக் கூத்தரும். வெய்தென-என்னும் விரைவுக் குறிப்புச்சொல் 'வெச்சென' எனப்பொருந்திற்ற; அனுகரண வோசை யெனினுமாம்.] (உஅ)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

அரியவிவ் வூக மானுட யாக்கை
யழியுமுன் றுறவற மடைவேன்
விரிமய னுகரிப் பருவம தொழிந்தாம்
விருத்தமுற் றிடுபொழு தென்னின்
நரியுவர் வறளுங் கானறு மீனை
நசையற வருந்துவ லென்னுத்
திரைகட லோரங் காப்பதொவ் விடுமித்
திழ்ப்புடை மதியையும் விடுதி.

அருமையான் விவேகத்தோடு கூடிய இம் மனித வுடம்பு அழியு முன்னரே, விரிந்த இம்மாயாலோக வின்பங்களை யனுபவிக்கும் இக் கௌமார பருவங்கழிந்து நிராசைக்குரிய வயோதிக பருவமுறும்போது துறவறத்தை யானடைவேனென்று நீ யுரைக்

கில், இது—நரியானது இவ்வுவர்நீரெல்லாம் வற்றுங்காலத்தில் நல்ல மீன்களை என்னுசையடங்கத் தின்பேனென்று கடலோரத்திற் காத்திருப்பதையொக்கும். (ஆதலின்) இந்தத் தாழ்ந்த புத்தியையும் விடுவாயாக.

["அரியவிவ் வுக மானுட யாக்கை" என்றது "துர்லபம் ப்ராப்ய மாநுஷ்யம் தத்ராபி நரவிக்ரஹம்|" என்னுஞ் சுருதிப் பொருளா யிருக்கின்றது. வராஹோபநிஷத்தின் உ ம் அத்தியாய வசனமாகிய விதன்றமிழ்:—"மானுட தேகம் அருமைத்து: அதினும் புருடதேகம் அருமைத்து" எனவாம்.

உவர் நீரை 'உவர்' என்றுபசரித்தார். ஒவ்விடும் என்பதில் இடு-தணிவுப்பொருளுணர்த்துஞ் சொல். நீழ்ப்பு—நீட்பு என்பதன் விகாரம்; ஈண்டு இழிவெனும் பொருட்டு; அல் விகுதி புணர்ந்த 'நீண்டல்' என்னுந் தொழிற்பெயர் நீண்-என நின்று பு-விகுதியொடு புணரின், நீட்பு எனவாம். நீண்டு-என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயரே நீட்டு; பெணகன் பூப்பு முதலிய அசுத்தமுணர்த்தாநின்ற மறைத்துமொழி இனவி.] (உக)

மடமுடைப் பாலை தனிலறி வின்மை
மருவிடுங் காளையிற் கடனேர்
தடநெடுங் கண்ணார் மயல்வெறி யலைக்குஞ்
சரைதனிற் றுங்கிய குடும்ப
விடயவன் காப்பான் மெலிவுறு மிவற்றுண்
மிழற்றிய பின்னிரண் டனையுந்
திடமனத் தவர்நீத் திறையடி நாடுந்
திறனுள தகையினிச் சேராய்.

இளமையுடைப் பாலியத்தில் அறியாமை கூடியிருக்கும். யௌவனத்திற் கடலை நிகர்த்த விசாலமான நெடிய கண்களுடைய காரிகையார் மயக்கவெறி யலைக்கும். வயோதிகத்திற் பொறுத்துக்கொண்ட குடும்பவிடய பாரமான பாதுகாப்பால் வருத்தமுண்டாம். இவற்றுட் பிற்கூறப்பட்ட பெண்ணாசை குடும்பந்தாங்கு பாரம் எனுமிரண்டனையுந் திடசித்தமுள்ளோர் ஒழித்து, இறைவன்றிருவருளை விரும்புமொருதிறம் அவ்விரு பருவத்துமேயுள்ளது; அதை யினிச் சேர்வாயாக.

[பாலியம், யௌவனம், வயோதிகம் ஆகிய இம்மூன்றையுங் குறித்துரைத்த இழிவுகள் "அஜ்ஞானோபஹ தோபால்யே யௌவனேவநிதா ஹதஃ| சேஷேகளத்ரசிந்தார்த்தஃ" என்னுஞ் சுருதி நியாயமாயிருக்கின்றன. மஹோபநிஷத்தின் ௬-ம் அத்தியாய வசனமாய விதன்பொருள் வெளிப்படை.

உடை-உடைய என்பதன் விகாரம். பால்யம்-என்னும் வடசொல் 'பாலை' என விகாரப்பட்டது. காளை = எருது; அதற்குள்ள வலி, பூரிப்பு முதலிய தன்மையுள்ளோனுக்கு உவமையாகுபெயர். த்ருடம்—என்ற வடசொல்லின் விகாரமே திடம்; உறுதியெனும் பொருட்டு.]

இன் றுளர் நாளை யிருப்பரென் றுள்கற்
  கென துணி வுளதெஃது மயக்கம்
என் றறி முனையுவ் வாலுள வாணு
  ளிறைவனைக் கருதலின் ஜெழியிற்
பின் றவ நோற்க வருவதுண் டோவிப்
  பிழைநினை யேகுறு காதின்
றென் றடை யிருப்பி னுந்துற வோம்பி
  யிருநயத் திருந்துயர் வாயே.

இன்றிருக்கின்றவர் நாளையு மிருப்பரென் றெண்ணுவதற்கு உறுதிப்பாடு யாதுளது? அவ்விடயம்பற்றிக் கூறப்படுபவற்றுள் எதுவும் மயக்கமென் றறிவாயாக. முன்னைப் பிறவிகளிற் செய்த தபோபலத்தால் இப் பிறவியுடற்கு வாய்ந்துள்ள வாணாள் ஆன்ம நாயகனைத் தியானித்தலிலேயே கழியாமல் வீணாயிற் பின்பு தவஞ் செய்யப் பிறப்பதுண்டோ? இப்படிச் செய்யவேண்டிய சற்கருமத்தைச் செய்யாதுவிடுந் தற்குற்றம் நின்னை யடையாதிருக்கும்வண்ணம் எவ்விதத் தடைகளிருப்பினும் இப்பொழுதே வெளித்துறவையடைந்து அதனைப் பரிபாலித்து உட்டுறவெனும் பெருநயத்தி லமர்ந்து உயர்வாயாக.

[இச்செய்யுள்—" இன்று நன்று நாளைநன் றென்று நின்ற விச்சையாற்—பொன்று கின்ற வாழ்க்கையைப் போக விட்டுப் போதுமின்—மின்ற யங்கு சோதியான் வெண்மதி விரிபுனற்—கொன்றைதுன்று சென்னியான் கோடி காவுசேர்மினே" என்னும் ஞானசம்பந்தப் பெருமானது தமிழ்மறைத் தூக்கின் பொருளை யுட்கொண்டிருக்கிறது. பிரமசரியம், கிருகத்தம்,

வானப்பிரத்தமெனும் மூன்றாச்சிரமங்களையும் முறையே யடைந்தவன் பின்னர்ச் சன்னியாச தருமத்தை யெய்துதல்வேண்டுமென்னுந் தடை, யஞ்ஞகன்மத்தாற்றேவர்கள் கடன்றீர்த்தல் வேண்டுமென்னுந் தடை, புத்திரப்பேற்றாற் பிதிரர்கள் கடன் றீர்த்தல் வேண்டுமென்னுந் தடை, நூல்களையோதி இருடிகள் கடன்றீர்த்தல் வேண்டுமென்னுந் தடை. இம் முக்கடன்களையும் இறுக்காது முத்தி விரும்புவோன் அதோகதி யடைகின்றனனென்னுந் தடை, தேவர்கள்கடனைச் செய்தாற் பிரியப்படுந் தேவர்கள் அக்கடனைவிட்டுப் பிரமஞானத்திற் றலைப்படுங் காரியம் புரியிற் பிரியப்படுவதில்லை, இடையூறு விளைப்பரென்னுந் தடை ஆகிய நூல்வழக்குத் தடைகளும்; இவற்றிற்கு வேறாய பல்வேறு திறவுலகவழக்குத் தடைகளு முளவாகலின் "என்றடையிருப்பினும்" என்று கூறுவாராயினர். அதோகதி யடைகின்றனனென்னுந் தடைவரையுள்ள தடையனைத்தும் மநுஸ்ம்ருதியின் ௬-ம் அத்தியாயத்திலும்; முக்கடன்களும், அவியுண்ணுந் தேவர்களது பிரியமின்மையும் பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தின் ௧-ம் அத்தியாயத்து ௪ம் பிராஹ்மணத்திலுமாகக் கூறப்பட்டன. இந்தப் பிராஹ்மணத்தில் "ஏஷாம்தந் நப்ரியம் யதேதம் மநுஷ்யா வித்யு:" என அந்தப் பிரியமின்மை வருதல் காண்க. பொருள்:—"மனிதர்கள் எதனால் இப்பிரமத்தையறிவார்கள் அதனில் இத்தேவர்கட்குப் பிரியமில்லை" என்றபடி. இதனால், தேவர்கள் தங்காரியகன்மப் பிரியர்களென்பதூஉம், அவர்கள் கன்மநூல்களே யியற்றுவார்களென்பதூஉம் ஏற்படுகின்றன. "எந்த நாளில் விரத்தி தோன்றிற்றோ அந்த நாளிற்றானே துறவறங்கொள்க" என்று நாரதபரிவ்ராஜகமும் ஜாபாலமும் ஒன்றுபட்டுரைத்த வசனம் ௨௭-ன் உரையிற் காட்டப்பட்டதாகலின் அதனாலும், "பிரமசாரியாயிருந்தாயினுங் கிருகத்தனாயிருந்தாயினும் வானப்பிரத்தனாயிருந்தாயினுஞ் சன்னியாசங் கொள்க" எனும் பொருளதாய் "ப்ரஹ்மசர்யாதேவப்ரவ்ரஜேத் க்ருஹாத்வா வநாத்வா" என நாரதபரிவ்ராஜகத்தின் ௧-ம் உபதேசத்திலும், பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகத்திலும், யஜுர்வேத யாஞ்ஞவல்கியத்திலும் வருமொழியானும் ஆச்சிரமத் தடையை மீறிநடக்கலாமென்பது மேற்படுவதாயிற்று. 'முக்கடன்களையும் இறுக்காது முத்தி விரும்புவோன் அதோகதி யடைகின்றனன்' என்பது உலகை வெறுக்காதோன் மேற்று.

கிரது என்பாரெழுதிய ஸ்ம்ருதி, பிரஹ்மபுராண முதலியவற்றுட் கலியுகத்திற் சன்னியாசஞ் செய்துகோடல் கூடாதென்

றும், கமண்டலந் தரிக்கொண்ணாதென்றுங் கூறியிருத்த லறியப் படுகின்றமையின் ஈண்டவை யெப்பொருள் படுத்தத் தக்கன வென்னின்,—அரைஞாண் கௌபீன மென்பனவுமில்லாத் துரியாதீதம், அவதூதமென்னுஞ் சன்னியாசங்களைக் கொண்டக்காற் கலியுகத்தார் பழித்தும் வெறுத்தும் பாவமெய்துவரென்னுங் கருத்தானும், கௌபீனம் கந்தைத்துணி கமண்டல மிவற்றை யுடையனாய் ஓரிடத்துண்ணுங் குடீசகனையும் அங்ஙனங் கமண்டலமுந்தாங்கிப் பல்லோரகத்தும் ஐயமேற்றுண்ணும் பஹூதகனையுங் கலியுகத்தார் ஒரு சிறிதும் மதியாமே எள்ளி ஏனந் தேடுவரென்னுங் கருத்தானும் அவ்வாறு கூறுமென்று பொருள்படுத்தத் தக்கனவென்க. இந் நியாயத்தால் எல்லா வருணத்தார கத்துண்டலுஞ் சால்புடைமை யன்றென்பதூஉம், அதுவு நூல்களி னுவலப்பட்டதென்பதூஉ மறிக. இதுவேயுமன்றி முந்தை யுகங்களிற் கிருகத்தன் வீட்டிற் றுறவி யுறங்குதலிருந்தது; இக் கலியில் அதுவுஞ் செய்யொண்ணாதென்று பொதுவிதியிற் புகலப் பட்ட நூல் வழக்கானது துறவியினுடைய திடசித்தமும் சன்மார்க்கமும் இல்லிற்குடையாரின் பரமபத்தியு மொழுக்கமு மாகிய சிறப்பினைக் கொண்டு மறுக்கப்படுவதே. "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்—வழுவல கால வகையி னானே" என்னுமொரு நறு நியாயத்தின்படி முந்து நூல்களில் விதிக்கப் பட்டிருந்த கன்மங்களுட் பலவும் பின்றை நூல்களில் விலக்கப் பட்டவாறே, பின்றை நூல்களுள்ளும் விதிக்கப்பட்டவற்றுட் பலவும் பல்லாயிர வருடங்கட்குப் பிற்பட்ட இஞ்ஞான் றியைபு பற்றி விலக்கப்படுதல் ஏற்புடைமையேயாகும். கலியுகம் கலியுகமென்னுங் காலவாதமும் இயைபுபற்றியே கொள்ளப்படும். நான்காம் வருணத்திற் சன்னியாசி யிலனென்றுஞ் சிலர் மொழிப. அது சாலாதென்பதற்குரிய மேற்கோள் முதலிய நியாயங்கள் பலவும் வேதவியாசத்து ௨௧, ௨௩-ம் வினாவிடைகளில் விளம்பப்பட்டமையின் ஆயிடைக் காண்க. அங்ஙனங் காட்டப் பட்ட மநுஸ்மிருதியின் ௨-ம் அத்தியாயத்து "ச்ரத்தாதாநச் சுபாம்" என்றற் றொடக்கத்துச் சுலோகம்—"மேலான வித்தை சூத்திரனிடத்திருப்பினும், மோக்ஷகருமஞ் சண்டாளனிடத்திருப் பினும், பெண்மணி இழிகுலத்திருப்பினும் அவற்றை யன்புளோன் கிரகிக்கக்கடவன்" எனும் பொருளைப் பயக்குமாற்றா னொரு நற்றருமத்தை வெளியிடுகின்றது. இன்னனபல்ல. அ-ம் அத்தியாயத்து ௨௬அ-ல் "அனியாயமாகச் சூத்திரனே ஏசிய பிராமணனுக்குப் பன்னிரு பணமே தண்டமாக விதித்தல்

வேண்டும்'' என்பதும், ௨௭௧-லே "சாதி பெயர் குறித்து இருபிறப்பாளரை ஏசிய சூத்திரனுக்கு அவனது வாயிற் பத்தங்குலமுள்ள உருக்குக்கம்பியை நெருப்பிற் காய்ச்சி யெரிய வெரியவைத்தலையே தண்டமாக விதித்தல் வேண்டும்'' என்பதும், ௩௭௯-லே "தலைமயிரைச் சிரைத்துவிடுவதுதான் பிராமணனுக்கு விதிக்குங் கொலைத்தண்டமாகும்: கொல்லுவதே மற்றைச்சாதியார்க்கு விதிக்குங் கொலைத்தண்டம்'' என்பதும், ௯-ம் அத்தியாயத்து ௩௧௭-லே "பிராமணன் ஞானியாயிருப்பினும், மூடனாயிருப்பினும் அவனே மேலானதெய்வம்'' என்பதும், ௪௦-ம் அத்தியாயத்து ௫௨-லே "பிணத்தின் மீதிடலாய துணியை யுடுக்கவேண்டும்: உடைந்த சட்டியி லுண்ணவேண்டும்: இரும்பு பித்தளையென்பவற்றாலாகிய பூடணமே பூணவேண்டும்: எக்காலுந் தொழிலுக்காகத் திரிந்துகொண்டிருக்கவேண்டும்: இவைகளே சங்கரஜாதி (=கலப்புச்சாதி)யாயுள்ளவர்க்குரிய தன்மத் தொழில்'' என்பதும் பெறப்படுமாற்றாற் பிராமணரென்பார் தஞ் சாதியபிமானத்தி னெழுதிவைத்த ஓர முடிபுக ளறியப்படுகின்றன. இன்னன பல்ல. தென்றிசைக் கடவுளுடைய தண்ட நியாயத்திற் பிராமணரென்பார்க்குத் தொக்க தண்டமும் மற்றையர்க்கு மிக்க தண்டமு முளவெனல் எந்நூற்கண்ணும் வெளிப்படாமையே அம்முடிபுகளை மறுத்து உண்மையை நிறுவும். மரீசிமுதலிய பிரஜாபதிகளைச் சிருட்டித்த மனுப்பிரஜாபதியினாற் சொல்லப்பட்டதாகவுள்ள இந்த ஸ்ம்ருதியிற் பாரதம் வரையப்பட்டபிற்றைஞான்று அனேகவிடயங்கள் சேர்க்கப்பட்டனவென நிச்சயித்தற்கு ௯-ம் அத்தியாயத்து ௩௪-ல் வியாசர், திரிதராட்டிரன் முதலினோருற்பத்திகளை யெடுத்துக்காட்டியிருத்தலே சான்றாம். மற்றுள்ள ஸ்ம்ருதிகள் பிற்பட்டனவாம். பிறப்பாற் பிராமணரென்பாரை இக்காலத்தே கோறல் புரிந்தார்யாரையும் பிரஹ்மஹத்தி தொடராமையானும், சூத்திரரெனப்படு சூதமுனிவரைக் கோறல் புரிந்த பலராமரைப் பிரஹ்மஹத்தி தொடர்ந்ததெனுஞ் சரிதங் காணப்படுகின்றமையானும் பிரமவித்தை தவம் உடையார் யாவரே யாயினும் அவரே யுள்ளபடி, பிராமணரென்பது அஞ்ஞான்று மிஞ்ஞான்று மறியக்கிடக்கின்றது. ஸாமவேத வஜ்ரஸூசிகோபநிஷதம்—பிராமணத்தன்மைக்குரியது சீவனன்று, உடம்பன்று, சாதியன்று, கல்வியறிவன்று, கன்மமன்று, தன்மமன்றெனத் திருட்டாந்த வாயிலாக விளக்கிச் சுவானுபவப் பிரமஞானமுடையவனே பிராமணனென்றோதி இதுவே, சுருதிஸ்ம்ருதி புராணேதிஹாசங்களின் அபிப்பிராயம் என்று முடிவுரையு

மொழிந்துளது. மஹாபாரதத்து வனபர்வத்து உ०கூ ம் அத்தியாய முதற் பல அத்தியாயங்களிற் பகரப்பட்ட தர்மவியாதரென்னும் வேடரும், அந்தப் பாரதத்திற் பலவிடத்துங் கூறப்பட்ட விதுரரென்னுஞ் சூத்திரரும் மகாஞானிகளாயிருந்தனரென்பதையறியலாம். இத்திறத்தோரும் பலரே. இன்னோர், பிராமணராய்ப் பிறந்திருந்த சன்மாந்தரத்தில் ஆர்ச்சித்த ஞானம் அழியாதிருந்ததனாற் பிரமநிட்டராயினரென்று அவர்கள் நிலைக்கொரு போக்குக்காட்டினும் அஃது அத்திறமுள்ளா ரிக்காலத்து மிருப்பர், இனிவருங்காலத்துந் தோன்றுவரென்பதையும்; சன்மாந்தரத்தில் ஆர்ச்சித்த அறியாமை அனீதி அழியாமலிருந்தோரே அனீதிகளை யெழுதிவைத்தார், அவற்றைப் பிரமாணமாக வெடுத்துங் காட்டுகின்றாரென்பதையும்; பிரமவித்தைக்கும் பிரமோபாசனைக்கு முரியோர் பிராமணசாதியிற் பிறந்தவரேயல்லால் இதரரல்லரென் றியம்பிக்கொண்டு கல்வி யறிவுமில்லாதிருப்போரும் அவரொத்தவரே யென்பதையு நிலைபெறுத்தும். பிரஜாபதியின் முகம், தோள், தொடை, காலெனுமிடங்களில் முறையே பிராமணனும், க்ஷத்திரியனும், வைசியனும், சூத்திரனும் பிறந்தனரென்று நுவறல்—முகம் (பிரமவித்தையாகிய) வாக்குக்கும், தோள் வெற்றிக்கும், கால் ஒருவனைச் சரணடைந்து ஊழியஞ்செய் துயிர் வாழ்தற்கும், தோளுக்குங் காலுக்கும் இடையிலுள்ள தொடை நடுநாவுடைத்துலையினுக்கும் அருத்தமாதலைக் காட்டவல்லதாமேயன்றிப் பிறப்பிடமே அவைகளெனக் காட்ட வல்லதாகாது. வல்லதாமென்னின், மேற்சொல்லப்பட்ட சூத முனிவரும், பிறமுனிவருள் வியாசர் முதலாயினோர் பலரும் பிறப்பிடத்தா லிழிந்தோராவரெனுந் தீர்வை யேற்படும் இது நிற்க. குறிப்பிட்ட தொழில்களை யுடையாரெல்லாம் அவ்வத்தொழிலிழைக்குங்காறும் அவ்வச்சாதியாரென விருத்தலுங் கண்கூடன்றோ. முனிவர் சரிதைகளையுங் கருதுக. பூனூல் பல தொழிலாளருந் தரிக்கின்றமையின் அதனையொரு பெரிதாக நினைப்பதும், இருபிறப்பாளரென்பார் அத்துவித ஆன்மஞான வேதம் தமக்கே யுரித்தென்பதற்கியைய ஆசாரமுள்ள மற்றையர் அவ்வேதத்தைக் கைவிடலும் அறிவுடைமையாகா.

மேற்காட்டப்பட்ட நாரதபரிவ்ராஜகம், ஜாபாலம், பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகம், யாஜ்ஞவல்கியமென்னும் உபநிஷத்துக்களும்; கூ-ன் உரையிற் காட்டப்பட்ட மந்திரத்தாற் கைவல்யம், மற்றுரைகளிற் போந்துள்ள ஸ்கந்தம், பைங்கலம், மண்டலப்ராஹ்மணம், அந்நபூர்ணை, பிருஹதாரண்யகம், மைத்ரேயமென்

னும் உபநிஷத்துக்களும்; யஜுர்வேத பிக்ஷுகம், துரீயாதீதாவ தூதம், ஸாமவேத ஸந்ந்யாஸம், குண்டிகை முதலிய உபநிஷத் துக்களும் சன்னியாசத்தைத் தொகுத்தும் விரித்துங் கூறுவன வாயுள. சைவமஹாபுராண கைலாஸ ஸம்ஹிதையின் இறுதிப் பாகத்திலுஞ் சன்னியாசவுயர்வு கூறப்பட்டுளது.

இன்ற-சுட்டடியாப்பிறந்த இடைச்சொல். "எஃதும்" என்பது —"குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி—உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே" என்றுந் தொல்காப்பியச் சூத்திர விதிவழி வந்தது. தானெடுத்து மொழிதலென்னும் உத்தியால் இச்சூத்திரமே நன்னூலா ராலும் எழுத்தியலிலொரு சூத்திரமாகச் சொல்லப்பட்டது. வாணுள்-வாழ்நாளென்பதன் மரூஉ; அம்பலவாணனென்றாற் போல; மரூஉ அன்று; புணருமாறு புணர்ந்ததே யெனற்கும் வீரசோழியத்தில் விதி யுண்டு. இன்றி என்றும் வினையெச்சம் இன்ற-என நின்றது. ஓகாரம் ஐயப்பொருட்டு. நடை-ஐ விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்.] (௯௧)

சொனவணங் குடும்ப மொழித்திவண் டானே
சுகதவ வேடமே பூண்டு
கனவெழில் குலவ மடாலய மமைத்தக்
கருணையை நாடுவ லென்னின்
மனையறந் துறவு மிலாவிடை யாகி
வருந்துவை விடயமும் வாட்டும்
முனைநலர் செய்தா ரென்னினன் னேரு
முடிவினி னிவிர்த்தியை நயந்தார்.

கூறியவண்ணங் குடும்ப பாரத்தை யொழித்து (எவ்விடத் துஞ் செல்லாமே) இவ்விடத்திற்றானே சுகமான தவ வேடமே தாங்கி, மகத்தான அழகமைய ஓர் மடலாயமேற்படுத்திக் கொண்டு, அதிலிருந்து திருவருளை நாடுவேனென்னில்,—இல் லறம் துறவறமென்னும் இரண்டுமில்லாத மத்தியநிலையி லகப் பட்டு வருந்துவாய். உலக விடயங்களும் உன்னை வருத்தும். முன்னிருந்த நல்லார் பலரும் மடாலயங்களி லிருந்தனரே யென் னின், அவர்களும் அவற்றை நீங்கிநிற்கு நிலையையே கடைசிக் காலத்திற் பெரிதும் விரும்பினர்கள்.

[மைத்ரேயோபநிஷத்தின் உம் அத்தியாயம்—"வித்வாம்த் ஸ்வதேச முத்ஸ்ருஜ்ய ஸந்ந்யாஸாநந்தரம் ஸ்வதஃ|" என்னும்

வசனத்தால் 'வித்துவானன துறவி தானகவே தனது ஊரை விடல் வேண்டும்' என்பதை வெளியிடுதலின், இச்செய்தி நாரத பரிவ்ராஜகோபநிஷத்தின் ௪-ம் உபதேசத்துங் காணப்படுதலின், அவ்வாறு செய்தல் தகுதியே. துறவியாய்த் தமதூரைவிட்டு வந்த இந்நூலாசிரியரும் பின்னர் அவ்வூரை யெய்தாது நிற்ப வரேயாயினர். இல்லறம் 'மனையறம்' எனப்பட்டது; கிருகத் தாச்சிரம மென்பது மிதுவே. இவ் வறச்செயல்களை "இறந்து ளோர்க்கு மிரவலர்க் குந்தனி—துறந்து ளோர்கட்குந் துப்புர வீதலால்—அறந்த வர்த்துய ரில்லற மாற்றுதல்—சிறந்ததென்ன வினிதுளங் தேறினன்." "இல்ல றத்தி னிசைந்து கிளையொடும்—புல்லிப் பாத்துண வித்தவர் பூந்திரை—மல்கு நீர்படி யாதவர் மாண்பொருள்—நல்கி டாரிவ ரேநர கெய்துவார்" எனுங் காசி காண்டச் செய்யுள்களினறிக.

'இருந்து' என்பது சொல்லெச்சம். நிவிர்த்தியையே எனத் தேற்றேகாரஞ் சேர்த்துரைக்க.] (௩௨)

கரும்பினைத் தேனைக் கண்டினை யிழுதைக்
கனியினை யமிழ்தினைப் பழித்த
அரும்பரை போக மருந்தியச் சிவத்தை
யடைவது பெரியபே றென்று
இருந்துற வுறுவர் நுண்டெளி வுடையா
ரேனையர் இழிப்புடை மலத்தை
மருந்தென வயிலு மெறுழியைப் போல
மாயையின் போகமே துய்ப்பார்.

கரும்பு, தேன், கற்கண்டு, நெய், பழம், தேவாமுதம் ஆகிய இவை யனைத்தையும் பழித்துள்ள அருமையாகிய பரைபோக மெனும்ஆனந்தத்தை நுகர்ந்து சிவானந்தமேலீடாகிய சிவத்தை யடைவது பெறுதற்கரிய பெரும்பேறென்று மகத்தான துற வறத்தை நுண்ணறிவுடையோர் பற்றுவர். மற்றையோர் இழி வுள்ள மலத்தைத்தானே அமுதமென்று புசிக்கும் பன்றியைப் போல மாயாமய விடயபோகங்களையே நுகர்வர்.

[கனித்ததீ 'கனி'; இது பால்பகாவஃறிணைப்பெயர். மதுரச்சுவை பொருந்திய வாழைக்கனி, பலாக்கனி, மாங்கனி முதலியனவாகக் கொள்க. பேறு 'பெறு' எனப்பட்டது குறுக்கல்விகாரம். பெறப்படு

வது பேற; செயப்படுபொருளுணர்த்தும் ஐ-விகுதி புணர்ந்து கெட்டு முதனின்ட சொல்; செல்வமெனும் பொருட்டு. ஈண்டுச் சிவானுபூதியே செல்வமாகலின் அது பெரியபேறெனப்பட்டது. அனுபவத்தெய்துதல் அடைதலெனப் பட்டது.] (௩௩)

மடமது வும்பற் றெனவுனி யேயென்
மனைசுதர் தமரையுந் துறப்பின்
இடம்பொரு ளேவற் கெதுபுரி வேனி
யிசையெனி லிருமகி யுண்டு
படர்புரி வடியா ருளரிவைக் கெல்லாம்
பாரமார்த் திகவரு ளுண்டு
மடமக ளுதரத் துனைத்திதி புரிந்த
மகிமையை மறந்துமற் றறையேல்.

மடாலயமும் பற்றுக முடியுமென்று அதனை வெறுத்து என் மனைவி மக்கள் சுற்றத்தாரையும் விட்டு நீங்கின் (எனக்கு வேண்டிய) இடம் பொருள் ஏவல்களுக்காக யாது செய்வேன், நீயே சொல் என்னில், இப்பூமியாகிய பெரிய இடமுண்டு. ஏவல் செய்யச் சிறந்த அன்புள்ள சிவனடியாருளர். இவற்றிற்கெல்லாம் பாரமார்த்திக ஆதாரமான திருவருளென்னும் பொருள் நிரந்தரமாகவுள்ளது. இளநலமுள்ள உன் தாயின் கர்ப்பாசயத்தில் நீ தங்கியிருந்த காலத்தே உன்னைக்காத்து இரட்சித்த அருமைப்பாட்டை மறந்து (மேலும் மேலும்) குறை கூறற்க.(௩௪)

துறவறத் தானோர் திருவருண் ஞானத்
துலக்கமற் றிருக்கவுங் கண்டேன்
அறுதியிட் டெனையத் துறவற மடையென்
றருளினென் னுகுமென் பாயேற்
செறியுமுட் செடியைக் களைந்துழி யதன்வேர்
தேர்ந்தரி யாததைக் கடுப்பப்
பொறியகல் விரத்தி யடைந்துமுட் டுறவு
பொருந்தலில் குறைவின ரவரே.

துறவறமார்க்கத்திற் சென்றோர் திருவருண்ஞானப் பிரகாசமின்றி யிருக்கவுங் கண்டுள்ளேன். என்னையொரு முடிவினுட்

படுத்தி அவ்விதத் துறவறத்தையடையென்று கூறின், யாது கைகூடுமென்று கூறுவையாயின், முட்க ணெருங்கியுள்ள வொரு செடியின் மேற்பாகத்தைக் களைந்தவிடத்து அதன் வேரை யாராய்ந்தறுத் தெரியாமல் விட்டுவிட்டதுபோலப் பொருட் செல்வ நீங்கிய புறத்துற வினையடைந்தும் உட்டுறவு பொருந்துத லில்லாத குறைவுடையாரே உன்னாற் கண்ணுறப்பட்ட துற வறத்தார்.

[இச் செய்யு ணிச்சயம்—சிவஞானசித்தியார் அ-ஞ் சூத்திரத்து ௯௫-ல் "அகப்பற்றற்றிருப்பர்—நோக்கியிது புரியாதோர் புறப் பற்றற் றூலு நுழைவர் பிறப்பினின்வினைக ணுங்கி டாவே'' என வும் வருதல் காண்க.

என்னை அறதியிட்டு என மாறுக. எழுனுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது. பொறி-எழுத்து, செல்வம், அடையாளம், மரக்கலம், இந் திரியம் முதலியன வுணர்த்தும் பலபொரு ளொருமொழி; ஈண்டில நீகண்டு காண்க.] (௩௫)

வாசனை நறும்பூப் பணியலங் காரம்
வனப்புறு தலையணைப் படுக்கை
போசனப் பிரீதி யறுசுவை வேட்கை
புலையுண விலகரி யடைக்காய்
பேசிடு குறிசோ திடமருத் துவம்வீண்
பேச்சதி சயம்பெரு நகைப்பின்
ஞேசையென் பவற்றை விரும்பினுட் டுறவாங்
கோங்குவ தின்றென வுணர்த்தி.

சுகந்த வத்துக்கள், வாசனையுடன்கூடிய புட்பங்கள், ஆபர ணலங்காரம், அழகிய தலையணை பக்கவணைகளோடு கூடிய சயனம், போசனப்பிரியம், அறுசுவை வேட்கை, மாமிசாகாரம், கள் சாராயம் கஞ்சா முதலிய இலகரி வத்துக்கள், தாம்பூலம், புகழ்ந்துரைக்கப்படுஞ் சாமுத்திரிகம், சோதிடம், வைத்தியம், பொழுதுபோக்கான வீண்வார்த்தைகள், அதிசயவிடயங்கள், பெருநகை விளைக்கும் விவகாரங்கள், சங்கீதம் ஆகிய இவற்றின் பேரில் விருப்பமிருக்குமாயின் அந்தத் துறவற நிலையில் உட்டுற வானது தலையெடாதென வுணர்வாயாக.

[போசனப்பிரீதியை விரும்பொண்ணு தென்பது மிதாகாரத்தைக் குறிக்கின்றது. அறுசுவை = தித்திப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, காழ்ப்பு, கைப்பு. உவர்ப்பு-கூர்ப்பெனவும், காழ்ப்பு-உறைப்பெனவும்படும். மனத்தடிப் பிரிதற்காகக் காரம், புளி, உப்பு நீக்கியுண்ணவேண்டுமென்பதும் "கட்வாம்லலவணத்யாகீ க்ஷீரபோஜநமாசரேத்" என்னும் யோகசூடாமண்யுபநிஷத் வசனத்திற் பெறப்படுகின்றது. தியாநபிந்தூபநிஷத்திலும் இச்செய்தியுளது. இத்திற நீக்க வுணவுடையாரே இந்நூலாசிரியரும். புலே-புலாலெனப்படுதலைப் "புறணிபுலாலே புலேயுமாகும்" என்று பிங்கலநிகண்டு கூறுதலினறிக. புலால் புல்-என நின்று ஐகாரச்சாரியை பெறுமிடத்துப் புலேயெனவாம். நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தின் ௫-ம் உபதேசம்—மருத்துவஞ்செய்தல் தருமஞ்செய்ய வேண்டுமென்னும் பிடிப்புத் துறவிக்கு ஆகாவென்பது பற்றி, "சிகித்ஸா தர்ம ஸாஹஸம்" என்று கூறிச்சேறலின் மருத்துவ நீக்கமுணர்க. சங்கிதஞ் செவிக்கினிதாகலின் அஃது 'இன்னேசை' எனப்பட்டது. இந்திரிய நிக்கிரகஞ் செய்வார்க்கு இஃதுமொரு தடையாகலின் அதனையும் வரைந்தார். "வீணைமுரன்றெழு மோசையி லின்ப மிகுத்திடு மாகாதே" என்று தமிழ்மறை திரிபுடிரகிதார்த்தத்தி லுரைக்கு முரைகளும் இதனை வற்புறுத்தவுள. காசிகாண்டம்—

"ஓங்கு செல்வமுறு கந்தருவர் வாழுலகமே"

"ஆதி சம்பனுரு காதவுரு வாகுமெனமுன்
ஓது கின்றமறை யாவையு முரைத்திடுதலாற்
கீத மீசன்முன காளுநவில் கேண்மையுடையோர்
நீதி லிவ்வுலகு சேர்குவ ரெனுவுரைசெய்தார்."

என்றுரைக்குமாற்றுனே, ஈசனது உருவம் நாதமேயெனு நிச்சயமும்; யாழ் முதலிய கருவிகளைக்கொண்டு பாடும் ஓசையே அஃதென்பதுங் கொண்டு ஈசனைப்பாடுங் கீதப்பிரியர்க ளெய்துகதி கந்தருவலோகமே யென்பது மறியப்படுகின்றது. இன்னணம் எவ்வெவ் வுலக காரியங்களில் ஈசனைச் சம்பந்தப்படுத்திக் கொண்டா ரெவரெவரோ அவரெல்லாம் அவ்வக் கதிகளை ஈச சம்பந்தத்தோ டடைந்து புண்ணியந் தீர்ந்தவுடன் அவ்வச் சம்பந்த வாசனையோடு மிவ்வுலகிற் பிறப்பவரேயாவரென்பதும், உலகிலெதனையும் விரும்பாது நிற்கும் அத்துவித பரமான்ம நிலையே புலகமில்லாப் பரகதியாமென்பதும் ஈண்டறிந்து

கொள்க. "யாரெப்படிச் செய்கின்றனரோ யாரெப்படி யாசரிக்கின்றனரோ அவரப்படியாகின்றனர்" என்னுஞ் சுருதியும் முற்படலத்து அஅ-ன் உரையுழைக் காட்டப்பட்டதன்றே.]     (௩௬)

சீடர்க ளிட்டந் தேசமொ டமையந்
திகைமதம் வருணநொ ஞமை
ஏடணை யைம்பா தகமக வற்று
மெதுவுமி லாநிவிர்த் தியினின்
றுடர னடியா ரயருப சார
மனைத்தையு மீசுரார்ப் பணஞ்செய்
திடறு கைகாட் டாங்குறிப் பதிலே
யிருப்பது துறவிக ணிலையால்.

சீடர்கள் கூட்டம், நல்லதேசம், நல்லகாலம், நல்லதிசை, மதம், சாதி, பொருமை, ஏடணைகள், பஞ்சமாபாதகம், இதயத்துள் அச்சம் ஆகிய விவற்றில் ஏதுமின்றித் துறவறத்தினின்று, பஞ்சகிருத்திய நடனத்தைப்புரி அரனடியார் செய்யும் உபசாரங்களைச் சிவார்ப்பணஞ் செய்துகொண்டு, சமானமற்ற சின்முத்திரையாற் குறிக்கப்பட்ட நாட்டத்திலே யிருப்பது உண்மைத் துறவிகளுடைய நிலையாகும்.

[சீடர்கள் கூட்டங் கூடாதென்பதை "நசிஷ்யாநநுபத்நீத க்ரந்தாந்நைவாப்யஸேத்பஹூந்|" என்று நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷதம் ௫-ம் உபதேசத் தோதுதலினறிக. பொருள்:—"சீடர்களைக் கூட்டாதிருத்தல்வேண்டும்: மிக்க கிரந்தங்களை அப்பியாசஞ்செய்தல் கூடாது" எனவாம். முற்படலத்து ௩௩-ல் "தேவர்வாழ் ஊரில் உள்ளடங்கவே யுயர்ந்த நிட்டை செய்குதி" என்று கூறி, இங்ஙனம் 'நற்ய தேசநிவிர்த்தி' கூறுத லென்கருதியோவெனின்,—சிவபோத அடக்கமுறு சித்தசுத்தி யெய்துமெல்லையுந் தேவர்வாழ் ஊரின்கண் ணிருத்தல் நலனென்பது கருதி அங்ஙனமவ்வாறு கூறப்பட்டதென்பதை 'உள்ளடங்க' என்றதே காட்டும். சித்தசுத்தியுற்ற துறவி யெவ்விடத்துஞ் சஞ்சரித்தல் கூடுமென்பது கருதி இங்ஙனம் அத்திறத்தேச நிவிர்த்தி கூறப்பட்டதென்க. இதற்குரிய சுருதி வருஞ்செய்யுளுரைக்கட் காட்டப்படும். கருவிக் கூட்டங்களிலேயே சமயக் கூட்டங்க ளடங்குதலின் மதநீக்கங் கூறப்பட்டது. "சைவமுத

லாவளவில் சமயமும் வருத்துமேற் சமயங் கடந்தமோன சமரசம் வகுத்த நீ" என்று தாயுமானார் கூறியதும், பிறவும் முற்படலத்து ௯௦-ன் உரையில் விளக்கப்பட்டமையின் ஆண்டுநோக்குக. மைத்ரேயோபநிஷத்தில் "வர்ணாச்ரமாசாரயுதாவிமூடா: கர்மா நுசாரேண பலம்லபந்தே|" எனவருவசனம்—"வருணாச்சிரம ஆசாரத்தோடு கூடிய மூடர்கள் கருமானுசார பலனையே யடைகிறார்கள்" எனுமொண் பொருள் பயத்தலின் வருணவுயர்வு பாராட்டுதல் பொருந்தாதென்னுங் கருத்தால் அதுவுந் தள்ளப்பட்டது.

" நசர்மணோ ரக்தஸ்ய நமாம்ஸஸ்யநசாஸ்திந:|
நஜாதிராத்மனோர்ஜாதிர் வ்யவஹாரப்ரகல்பிதா||"

என்னும் நிராலம்போபநிஷத்ச் சுலோகமும் "ஜாதியானது தோலுக்குமின்று: இரத்தத்திற்குமின்று: தசைக்குமின்று: எலும்புக்குமின்று: உயிருக்குமின்று: ஜாதியானது வியவகார கற்பிதமா யுள்ளது" எனுமருத்தந் தருதலுங் காண்க. விருப்ப மென்னும் பொருளுடைய 'ஏஷணா' என்னும் வடசொல்லே "ஏடணை" எனப்பட்டது. இது புத்திரன், வித்தம், லோகமெனப் பகுக்கப்படுதலையும், இம்மூன்றனையும் விட்டுத் துறவறம் புக வேண்டுமெனலையும் பிருஹதாரண்யகோப நிஷத்தின் ௩-ம் அத்தியாயத்து ௫-ம் பிராஹ்மணம்—"ஏதம்வைதமாத்மாநம்விதித்வா ப்ராஹ்மணா: புத்ரைஷணாயாச்ச வித்தைஷணாயாச்ச லோகைஷணாயாச்ச வ்யுத்தாய| அதபிக்ஷாசர்யம் சரந்தி" என்று கூறிச் செல்லும்வழிக் காண்க. இந்நூலகத்தும் பின்வரு ௭௩-ஞ் செய்யுளில் "ஏடணையோர் மூன்றும்" என அது கூறப்பட்டுளதுமறிக. வித்தம்=பொன். லோகம்=மண். புத்திரனென்பதைத் தாரமென்பதிலேற்றிப் 'பெண்' என்று கூறுதலுமுண்டு; அதனை, முற்படலத்து ௮௩-ல் "அருத்தம் பெண் மண் ணெனுநசை" எனப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது கொண்டுமோர்க. ஏஷணா—என்பதை 'ஈஷணா' என்று கூறுதலுமுளது; அதனை, மைத்ரேயோபநிஷதம் "ஸர்வேஷணாதிஷு" என்று கூறுதலினறிக. கொலை, களவு, பொய், கள், காமமென்னும் மாபாதகமைந்துமே 'ஐம்பாதகம்' எனப்பட்டன. இவற்றின் பிரபாவங்களைத் தகராலயரகசியத்தின் ௨-ங் காண்டத் துரைத்தனராகலின் ஆண்டுக்காண்க. உபசாரங்களை ஈசுரார்ப்பணஞ் செய்தல் அவசியமென்பது "அதன்வழியில் வருபவமுமில்லை யீசுரார்ப்பணத்திற் கவையா மாயின்" என்று இந்நூலாசிரியர் ஜீவயாதனையைக் குறித்தவியாசத்தி லறிவுறுத்த

வாற்ரு ளறியப்படுகின்றது. ''கைகாட்டாங் குறிப்பு'' என்றது முற்படலத்து ௬0௭-ன் உரையில் விளக்கப்பட்ட சின்முத்திரையே யாகலின் அதனை ஆவயிற் காண்க. "......த்வைதவர்ஜிதே| இத்யேவமாசரேத்தீமாந் ஸஏவம் முக்தி மாப்நுயாத்||" எனனும் ஸ்கந்தோபநிஷத வாக்கியம்—''துவிதமில்லாத (= அத்துவித நிட்டை யுடைய)வனு யிருத்தல்வேண்டும்; இவ்வாறு நடக்கும் புத்திமானெவனே அவன் முத்தியடைகின்றனன்'' எனும்பொருளைப் பயக்குமாற்ருனுந் துறவிகள் நிற்கும் அந்நிலை யறியப்படுகின்றது.

முற்செய்யுளிலும் இச்செய்யுளிலும் உட்டுறவுக் கிடையூறுகள் இன்னனவென்பதும், அவை நீங்கி நிற்குநிலையுங் கூறப்பட்டன.

சொனுமை - குறுக்கல்விகாரம். 'குறிப்பதில்' என்பதில் அது - பகுதிப்பொருள் விகுதி.] (௯௭)

பாரமார்த் திகத்தே வொன்றையே யுளத்திற்
பதித்துயுந் துறவியை யோம்பு
சீரிய சமுசா ரியும்பொறி யடையத்
திருவருள் கூட்டிடுங் கள்ளூன்
ஆரமு தெனவுண் போரருங் கலைசித்
தடைந்தவ ரென்னினு மவரை
வாரவு வந்தார் பெறுநல னென்னே
மதியில ராத்திகைப் பாரே.

பாரமார்த்திகமார்க்கத் தெய்வமொன்றையே மனத்திற் பதிய வைத்துத் தியானித்துக்கொண்டு உஜ்ஜீவனத்தையெய்த விருக்குந் துறவியைக் காப்பாற்றிவருங் கிருகத்தனும் சிறந்த இலக்குமிவிலாச மடையும்படி திருவருள் கூட்டிவைக்கும். கள்ளையும் ஊனையும் தமக்குக்கிடைத்த தேவாமுதமென வுண்போர் அருமையாகிய சாத்திர வுணர்ச்சியுஞ் சித்துக்களுமுடையரா யிருக்கினும் அவரைப் பெரிதும் விரும்பி நிற்போர் பெறத்தக்க நன்மை யொன்றுமின்று. மற்றங்ஙனம் அவரடையும் பயனுல் நல்லறிவிழந்து மயங்கியே யிருப்பர்.

['பாரமார்த்திகத்தே வொன்றையே யுளத்திற் பதித்துய்யுந் துறவி' என்றமையிற் பலதெய்வ வழிபாடுள்ளோன் மேம்படு

துறவியல்லனென்பதூஉஞ் சித்தித்தது.'சமுசாரியுஞ்சிறந்தசெல்வத்தையடையத் திருவருள் கூட்டிடும்' என்றது "ஆத்மஜ்ஞம் ஹ்யர்சயெத் பூதிகாம:" என்னுஞ் சுருதி முடிபி லுளது. முண்டகோபநிஷத வாக்கியமாகிய விதன்றமிழ்:—"செல்வத்தை விரும்பினவன் ஆன்மஞானியை வழிபடக் கடவன்" எனவாம். நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தின் ௬-ம் உபதேசத்தில் "மாத்யதிப்ரமதாந்த்ருஷ்ட்வா ஸுராம்பீத்வாசமாத்யதி|" எனவும், ௭-ம் உபதேசத்தில் "ராத்ராந்நம்பலலமிவ" எனவும் வருவாக்கியங்கள்—துறவியாயுள்ளான் கள், ஊன் உண்டல் கூடாதென்பதை விதிக்கின்றன. பொருள்:—"மாதர்களைப் பார்த்து மத்தனாகின்றனன்: கள்ளைக் குடித்து மத்தனாகின்றனன்" எனவும், "இராத்திரியுணவைப் புலாலைப்போல (நினைத்தல் வேண்டும்)" எனவுமாம். ஊனுண்டல் அடாதகாரியமென்பதை உ௩௫-செய்யுள்களாரிரம்பியுள்ள ஜீவயாதனையைக் குறித்த வியாசத்திலே தக்க கடாவிடைகளாற் சாலவும் விளக்கியுள்ளார் இந்நூலாசிரியர். போராடப் பிரீதியுள்ளார் அவ் வியாசத்தோடு போராடுக.

இவ்வாறாயின், "நாரத! பிரமஞானியா யுள்ளார்க்கு விதியுமின்று: நிடேதமு மின்று: தள்ளத்தக்கதுமின்று: கொள்ளத்தக்கதுமின்று: அவ்விதமே மற்றதுமின்று" எனுமருத்தந்தோன்ற "நவிதிர்நநிஷேதச்ச நவர்ஜ்யாவர்ஜ்பகல்பநா| ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநிநா மஸ்தி ததாநாந்யச்ச நாரத||" என்று அந்த ௬-ம் உபதேசத்திலேயே கூறியிருத்தல் யாதுகருதியெனின்,—அகம் புறமாகிய ஈரிடத்தும் பகைமையற்ற அன்னோர், திருவருள் வயப்பட்டு நிற்குங்காலத்துப் பாலர் பேயர் பித்தர் தன்மையையும் ஏகதேசம் பொருந்துதல்கூடும்; அத்தருணம் அவர் யாது புரியினும் ஏனை ரிகழ்ந்து கெடாதிருக்கவேண்டுமெனுந் தருமத்தையும், சாந்தோக்யோப நிஷத்தின் ௪-ம் பிரபாடகம்—

"யதாபுஷ்கரபலாச ஆபோநச்லிஷ்பந்த
ஏவமேவம்விதிபாபம் கர்மநச்லிஷ்பத"

என்று கூறுதலின், தாமரையிலையிற் றண்ணீ ரொட்டாதது போலப் பிரமஞான முற்றவன்பாற் பாவகன்மமொட்டாது என வறியப்படு தருமத்தையுங் கருதி அவ்வாறு கூறிற்றென்க. கூறப்பட்ட தன்மையுறுதார் விதி நிடேதங்களை மீறுதல் அடாத காரியமா மென்பதூஉம் நாரதபரிவ்ராஜகத்தின் ௫-ம் உபதேசம்—

"ததஃப்ரவ்ருஜ்யகத்தாத்மா ஸஞ்சரேத்யத்ரகுத்ரசித்|"

என்றியம்புதலி னறியப்படுகின்றது. பொருள்:—"பின்பு சித்த சுத்தியுள்ளோன் பரிவ்ராஜகனாய் எவ்விடத்துஞ் சஞ்சரிக்கலாம்" எனவாம். இவ்வாறு கூறினும் அநாசாரவுணவுமுதலியன ஏற்காமே அதிகவருத்த முறாமே உலகம் பழிக்கநடை கொள்ளாமே நிற்றலேயியையுடைமையாம்.

சமுசாரியும் - என்றவும்மை இழிவுசிறப்பு. சமுசாரியும் சிரிய பொறியடைய எனவியைக்க. 'கள், ஊன்' 'கலை, சித்து' என்பன உம்மைத் தொகை. ஊ-என்னும் இறைச்சிப்பெயர் னகரச்சாரியை பெற்று ஊன் எனவாயிற்று. அருமை + அமுது = ஆரமுது. அருமை யெனும் பண்புப்பெயர் ஆர்-என்று விகாரப்பட்டது.] (௩அ)

## 2. வக்கிரநிருவிகற்பவசன கண்டனம்

பத்தியந் தீர்ந்து சுகமடைந் ததற்பின்
பாகலுண் டிடிலென்னை யென்று
குத்திரம் பேசு கபடசன் னாசக்
குணுங்குக ணாப்பறை யடங்கச்
சித்திர மாய்நான் மிழற்றுவ லிங்கே
சிறுகறு நிருவிகற் பந்தான்
ஒத்துறின் மண்கூ ழினும்வெறுப் புவப்பின்
றுண்பதற் குடன்படல் வேண்டும்.

பத்தியமாயிருக்கவேண்டிய காலங் கடந்து சுகநிலையிற் றேகமிருக்குங்கால், பாகற்காயை யுண்ணில் யாது கெடுதி விளையும்? (ஒரு கெடுதியும் விளையாது.) அவ்விதமாகவே சாத்திய தசையை யடைந்துள்ள யாங்கள் கள்ளும் ஊனுமுண்ணலாங் கெடுமோதென்று சாமர்த்தியமாகப் பேசுங் கபடசன்னியாசிகளாகிய பேய்களுடைய நாப்பறை யடங்கும்படி விநோதமாக நானிங்கே கூறுவேன் (நீ கேட்பாயாக). குறைவற்ற நிருவிகற்ப நிலை அவர் கூற்றுப்போற் சமத்துவமாய்க் கூடியிருக்குமாயின் மண்ணினிடத்து வெறுப்புஞ் சோற்றினிடத்து விருப்புமின்றி அவற்றை யுண்பதற்குச் சம்மதித்தல் வேண்டும்.

['பாகல்' என்றது ஆகுபெயராய் அதன் காயை யுணர்த்திற்று. எம் மரூர்துக்கும் மூக்கிய விரோதப்பொருள் பாகற்காயாதலின் அஃதீண்

டுவமைக் கெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. 'பாக வுண்டிடிலென்னை' என்றதனால் உண்ணலாமென்பது குறிப்பெச்சம். துணங்கு=பேயெனும் வேதாளம்; "வேதாளங் கூளி யழனே சவக்குணக்கு" என்று உரிச் சொல் நிகண்டு கூறுதலினறிக. சூடாமணிநிகண்டிலே 'குணக்கு' என வருகின்றது. உடன்படாவிடில் அவர் கூற்று வக்கிரசிருவிகற்பவசனமா மென்பது குறிப்பெச்சம்; வக்கிரம் பொய்யின் மேற்று. மண் கூழ்-வெறுப் புவப்பு சிரணிறைப் பொருள்கோள். இன்றி-இன்றெனத் திரிந்துநின்றது. (௩௧)

ஊணுடையல்லால் வேறெஃது மேற்கா
வுபேட்சையி னுட்டெளி வோடு
நாணுயிர்ச் செயலே விடுத்தவன் செயலி
னயவுப சாந்தியை யெய்தி
ஆணவ நிலங் கடிந்தருண் மயமா
யருந்துவ வருந்திநின் றிடுதல்
மீர்ணவர் கூடுந் திருவருட் டுறவு
மற்றவை கிடைநசை மயக்கே.

ஊணும் உடையுமல்லாமல் மற்றெதனையும் பெற்றுக்கொள்ளாத உபேட்சையினால் உள்ளத்தின்கண் ணுற்ற தெளிவோடு நாணம் முதலிய சிவச்செயல்களை விடுத்துச் சிவச்செயலால் நயப்பாடுள்ள உபசாந்தத்தை யடைந்து, ஆணவவிருளை யொழித்து, அருண்மயமாகி, உண்பதற்கு யோக்கியமான சுத்த வுணவை யுண்டிருப்பது மாட்சிமைப்பட்ட பெரியோர் கூடுந் திருவருட்டுறவாகும். மற்றவை சிலவுலக ஆசையின் மயக்கமேயாம்.

[ (பைக்ஷமாசரேத் தேஹரக்ஷணே=) "தேக சம்ரக்ஷணார்த்தமே பிக்ஷை பெறல்வேண்டும்" என்று ஸ்கந்தம், மைத்ரேயம் என்னும் உபநிடதங்களும், இராத்திரியுணவை யொழித்தல் வேண்டுமென்று கருதி கூறியாங்கு "அச்சிவ னுண்ணின்ற வருளை யறிந்தவர்—உச்சியம் போதாகவுள்ளமர் கோவிற்குப்—பிச்சை பிடித்துண்டு பேத மறநினைந்—திச்சைகெட் டேகாந்தத் தேறியிருப்பரே" என்று திருமந்திரமுந் தெரிக்கின்றபடி. துறவிக்கும் உண்டி யவசியமே யாயிற்று. அவ்வுண்டியும் உடையுமே பெறல் வேண்டுமென்னும் ஓரளவை "அயாசிதம் யதாலாபம் போஜனாச்சாதநம் பவேத்" என்னும் நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தின் ௫-ம்

உபதேசத்தும் பெறப்படுகின்றது. பொருள்:—"உண்டியும் உடையும் யாசிக்கா இலாபமாகக் கிடைப்பனவாதல் வேண்டும்" எனவாம். மேலே வரையப்பட்டகள், ஊன் அல்லாச் சுத்த பதார்த்தங்களை யுண்டல்வேண்டுமென்பார் "அருந்துவ அருந்தி" என்றார்.

உண்ணப்படுவது ஊண்; உண் என்னு முதனிலை முன்னர்ச் செயப்படு பொருளுணர்த்தும் ஐ-விகுதி புணர்ந்துகெட்டு முதனீண்ட சொல்.] (௪0)

### 3. மெய்த்துறவில், மூலமலநிவிர்த்தியிலார் பெறும் பலம்

எவ்வறங் களுக்கும் வியனற மாக
வியம்பிடு துறவறங் குறுகி
வவ்வுல மரன்மா சொன்றுற வேகன்
மட்சயம் வந்துளார் களுமுண்
டவ்வியல் புடையா ரருங்கதி யடைதற்
கருகரன் றாயினுங் கடையிற்
செவ்வைவிஞ் ஞான கலப்பிராத் தியினைச்
சேருவ ரவலமெய் தாரே.

எந்த அறங்களுக்கும் மேலான அறமாகச் சாத்திரங்களிற் கூறப்பட்ட துறவறத்தையடைந்து, ஆன்மஞானத்தை ஆவரித்துத்துன்பப்படுத்துந் தன்மையுள்ள ஆணவமலமட்டும் நீங்காது பொருந்திியிருக்கக் கன்மக்ஷயம் பெற்றவர்களு முண்டு. அத்தன்மையினர் அருமையாகிய ஞானசாயுச்சியத்தை யடைதற்கதிகாரிகளல்லராயினும் பிராணோற்கிரமணகாலத்தில் நல்ல விஞ்ஞானகலராகும் பேற்றைப் பெறுவரேயன்றி வீணிற் சென்றவராகார்.

[எவ்வறங்களுக்கும் துறவறம் வியனறமென் றியம்பப்பட்டமை—௪௪-ன் உரையிலே "பிரவிருத்திலக்ஷணம் கன்மம், சன்னியாசலக்ஷணம் ஞானம்" எனு மருத்தத்திற் காட்டப்பட்ட சுருதியினும்,

"அறந்தா னியற்று மவனிலுங் கோடி யதிகமில்லந்
துறந்தா னவனிற் சதகோடி யுள்ளத் துறவுடையோன்

*மறந்தா ணறக்கற் றறிவோ டிருந்திரு வாதனையற்*
*றிறந்தான் பெருமையை யென்சொல்லுவேன்கச்சி யேகம்பனே.''*

என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கினும் இனிது தெளியக் கிடக்கின்றது. ''சன்னியாச மொன்றினாலேயே பெரியோர் அமிருதத்துவத்தை யடைந்தனர்'' என்பதற்குரிய கைவல்யோபநிஷந் மந்திரம் ௯-ன் உரையிற் காட்டப்பட்டது. அதனையும்,

*'' ஸந்யாஸேநைவ தேஹத்யாகம்கரோதி*
*ஸக்ருதக்ருத்யோபவதி''*

என்று நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தின் ௩-ம் உபதேசவாக்கியத்தையும் இங்ஙனங் கருதிக்கொள்க. பொருள்:—''சன்னியாசத்தோடு உடம்பினை விடுவோன் செய்யவேண்டிய யாவுஞ் செய்தோனவன்'' எனவாம். பிராரத்த கன்மவொழிவி லுடம்பிழத்தல் கூடுமேயன்றி, இடையிற் றானே ஊறுகோ ளிழைத்திழத்தல் கூடாதென்பதும் இச்சுருதி வாக்கியத்துழை யறியக் கிடக்கின்றது. இத்திற மெய்த்துறவில் ஆணவமல நிவிர்த்தியிலார் பெறும்பலம் விஞ்ஞானகலப் பிராத்தி யென்றது —

*'' ...ஸந்யாஸாத்வாபரிக்ஷயே|*
*கர்மணாம்தாதகாபத்தமாயாயாச்ச பரிக்ஷயாத்|*
*மலஏகோவிசிஷ்டஸ்ஸ்யாத் தஸ்மாத்விஜ்ஞாநகேவலாஃ||''*

என்று பௌஷ்கராகமம் பசுபடலத்திற் கூறுதலி னறியக்கிடக்கின்றது. பொருள்:—'' சன்னியாசத்தினாலுமுண்டாகு கன்மநாசத்தில் அக்கன்மாதாரமாயிருக்கும் அசுத்தமாயாநாசத்தில் ஆணவமலமொன்றுமே எஞ்சியிருக்கும்: அதனால் விஞ்ஞான கேவலராவார்கள்'' எனவாம். இப்படலத்து ௧-ஞ் உரையில் அர்ச்சிராதிமார்க்கப் பிரமலோகம் பற்றிக் காட்டப்பட்ட சுருதியனைத்தும் 'விஞ்ஞான கேவலராவார்கள்' என்னும் இவ்வாகம முடிபி லுள்ளனவே. இதனாற் பதிஞான மெய்தவேண்டிய துறவிகள் அதனை யெய்தாவிடினும் அந் நிலையினின்றவாறே யுடம்பை விடுவராயின் அந் நிலைக்குரிய விஞ்ஞானகலப் பிராத்தியை அவரடைதலுண்மையின் ''அவலமெய்தாரே" என்ருர். விஞ்ஞானகல ரிருக்கைகளை முற்படலத்து அ௨-ஞ் செய்யுளுரைகளிற் காண்க.

வியன்-பெருமையெனும் பொருளைத்தருமோ ருரிச்சொல். கன்மக்ஷயம் = கன்மக்கேடு; கர்மக்ஷயம் என்பது வடநூன்முடிபு. கர்மக்ஷயமே மாயா மலக்ஷயமுமா மென்பது கணித்துக் கர்மக்ஷயமே கூறப்பட்டது;

என்னை? தொழிலாயுள்ள கன்மமலமும், உடம்பாயுள்ள மாயாமலமும் பீஜாங்குர நியாயத்த வாகலின்.] (சு௧)

## 4. சாத்திரபடனஞான சரதம்

கலி விருத்தம்

இவ்வித மிறைசொல வெழுந்து சீடனுஞ்
செவ்வென வுணர்கலைச் செல்வர் தாமுமிவ்
வுவ்வுறு துறவை யுறாத வுண்மையெற்
கொவ்வுற வறைகென வுரைத்தன் மேயினன்.

இவ்விதமாக ஆசிரியர் கூறலும்; அவற்றைக் கேட்டிருந்த சீடன் வணக்கத்துட னெழுந்துநின்று, நன்றாகச் சாத்திர வாராய்ச்சி செய்த கல்விச்செல்வ முள்ளோரும் இந்தத் தபோ மகிமையுள்ள துறவறத்திற் பிரவேசியாதிருக்கின்ற வுண்மைக் கருத்தினையும் எனக்குத் திருத்தியாகும்படி கூறியருளல்வேண்டு மென்று விண்ணப்பிக்க; ஆசிரியர் கூறத்தொடங்கினர்.

['எழுந்து' என்றமையின் 'நின்று' என்பது வருவித்துரைக்க. ஒவ்வுற=பொருந்தும்படி; உற—துணைவினை. அறைகென-வியங்கோளீறு தொகுத்தல். மேவினன் என்பது 'மேயினன்' எனத் திரிந்தது.](சஉ)

அன்னவ ரருங்கடவையரும் பாதைசெம்
பொன்னிதி காத்திடு பூதம் போல்வரென்
றுன்னுதி வாயுறழ் வோதி லுள்ளொளி
மின்னுமோ வினையது வேட்கை யார்ப்பரோ.

அத்தன்மையினோர், ஏறிச் செல்வாரை யேற்றிவிட்டுத் தானேற வறியாதிருக்கும் அரிய ஏணியையும், நடப்பாரை நடக்க விட்டுத்தான் நடவாது கிடக்கும் அரிய பாதையையும், உடையாருழைச் சேர்ப்பதற்காக அழகிய செம்பொன்னைக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் பூதத்தையு மொத்தவரென்று நினைப்பாயாக. வாயினால் ஞானம்பேசின் உள்ளிடத்துள்ள ஆன்மஞானம் பிரகாசிக்குமோ? இவ்வித வாய்ஞானமானது ஆசையின் ஆரவாரமேயாம்.

[சாத்திரஞானமெனும் அபரவித்தையே 'வாயுறழ்வு" என்றும், இஞ்ஞானத்தின்மேற் சிரவணத்திற்குப் பின்னுண்டாகும் பிரத்தியக்க அனுபூதிஞானமெனும் பரவித்தையே "உள்ளொளி" என்றுங் கூறப்பட்டன. இவ் விருதிற வித்தைகளும் முண்டகோபநிஷத்தின் ஆரம்பத்திற்றனே—

" தத்ராபராருக்வேதோ யஜுர்வேதஸ் ஸாமவேதோ அதர்வ
வேதச்சிக்ஷா கல்போ வ்யாகரணம் நிருக்தம் சந்தோ
ஜ்யோதிஷமிதி அதபராயயா ததக்ஷரமதிகம்யதே||"

எனவரும் வாக்கியங்களி லினிதறியக் கிடக்கின்றன. பொருள்:— "இருக்கு, யஜுர், சாயம், அதர்வமெனும் வேதங்களும்; சிக்ஷை, கற்பம், வியாகரணம், நிருத்தம், சந்தம், சோதிடமெனும் அங்கங்களும் அபரவித்தையாம்: எதனலே அக்ஷரம் (சிவம்) அறியப்படுமோ அது பரவித்தையாம்" என்றவாறு. அபரவித்தையைப் பரோக்ஷஞானமென்றும், பரவித்தையை அபரோக்ஷஞானமென்றும் வராஹோபநிஷதம் முதலியன கூறும். இவ்விருதிற ஞானமும் சிவஞானசித்தியார் சுபக்கத்திற் "பரஞானத்தாற் பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே பார்த்திருப்பர்......வாச்சியவாசகஞானம்" என்று கூறியவாற்றனு மறியக்கிடக்கின்றன. இவற்றுள் அபரவித்தை ஞானச்சரியையாகிய கேட்டல், ஞானக்கிரியையாகிய சிந்தித்தலெனவும்; பரவித்தை ஞானயோகமாகிய தெளிதல், ஞான ஞானமாகிய நிட்டை யெனவும் பகுக்கப்படும். "வேதம் முதலிய ஞானசாத்திர விசாரத்திற் றேர்ந்தவன் பரப் பிரமத்தை யடைகின்றனன்" எனும் பொருள்—

" சப்தப்ரஹ்மணிநிஷ்ணாத: பரப்ப்ரஹ்மாதிகச்சதி| "

என்னும் அம்ருதபிந்தூபநிஷத் வசனத்திற் பெறப்படுகின்றமையின், அதுவும் "கற்றல் கேட்டலுடை யார்பெரி யார்கழல் கையாற் றொழுதேத்தப்—பெற்ற மூர்ந்தபிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே" எனத் தமிழ்மறையில் வெளிப்பட்டமையின் அவ் வபரவித்தையும் பரவித்தை விழைவார்க்கு வழிகாட்டியாயிருத்தல் கருதியே அஃதுடையாரையும் ஏணிக்கும் பாதைக்கு மொப்பாக்கி யுரைத்தார். இது கொன்னும் பொருத்தமே.

கடவை = ஏணி; சே-திவாகரங்காண்க. பொற்செம்பொன் நிதி என விபையும். மின்றுமோ-என்றதனுள்ள ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருட்டு.] (௬௩)

வேடம தாலருள் விளங்கு மாயினுப்
பாடம தாலுமே பலிக்கு மென்னலாம்
மூடமி லாயிதன் முடிவைத் தேரெனக்
கேடிலி யாரியன் கிளக்கி னுனரோ.

சன்னியாசவேடந் தரித்தன்மாத்திரையிற் றிருவருள்ஞானம் வெளிப்படுமாயின் ஞானசாத்திரங்களை நாப்பாடமாகக் கூறன் மாத்திரையிலும் அது பலிதமாகுமென்று கூறலாம். அறியாமையை யொழித்தவனே! இவ் வியவகாரத்தின் முடிவை யாராய்வாயென்று கேடற்றவராகிய ஆசிரியர் கூறினர்.

[சன்னியாசவேடந் தரித்தன் மாத்திரையின் ஞானம் வெளிப்படுதல் இன்றெனல் யாவருமொப்புமோ ருண்மையாதலின் அதனேடு வைத்தெண்ணப்படு சாத்திர வாய்ஞானத்தும் அந்த ஞானம் இன்றென்றறிதல் அறிவுடையார்க்கெல்லாம் எளிதாதலின், "மூடமிலாயிதன் முடிவைத்தேர்" என்றறிவுறுத்தார்.

முற்செய்யுளிற் போந்த நியாயமே இச்செய்யுளிலும் வேருருவமான முகத்தான் விளக்கப்பட்டது.

வேடம்-ஈண்டுச் சன்னியாசவேடத்தை யுணர்த்திற்று. கேடிலி ஆரியன்-என்றது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை; வேழக் கரும்பு என்றாற் போல.] (சச)

### 5. சற்சீடன் வெளிப்பற்றகற்றி விஞுதல்

கட்டுரை யுடையவெங் கருணைப் பண்ணவ
விட்டுள னுரைப்படி வெளிப்பற் றிணையினி
உட்டுற வடைகுவ லுன் றண் ணளிகொடு
சிட்டனென் றுளெனச் சீடன் போற்றினுன்.

உறுதி மொழிகளை யுரைக்குங் காருண்ணியமுடைய தெய்வத்தை யொத்த எம் ஆசாரிய மூர்த்தியே! கட்டளையிட்டருளிய படி புறப்பற்றை யொழித்துவிட்டேன். இனி, நினது தண்ணிய கிருபையைக்கொண்டு அகத்துறவையுமடைவேன். இவன் நல்லொழுக்க முள்ளோனென அங்கீகரித்து, என்னை ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்று சீடன் றொழுதனன்.

[சிட்டன்-சிஷ்டன் என்னும் வடசொல்லின்விகாரம்; ஒழுக்க முள்ளோ னெனும்பொரு ளுடைத்து. அவ்வொழுக்கம்:— முத்தியையருளும் முதல்வனே இவ்வாசிரியனென வெண்ணு திருத்தல், அவன் முன்னிலையில் அரசற்குரிய சிறப்புக்களோடு செல்லல், ஒருதாண்மீ தொருதாளை யேற்றிக்கொண்டிருத்தல், நகைத்தல், எதிரே நிற்றல், படுத்துறங்கல், பாயிட்டிருத்தல், படுத்துக்கிடத்தல், எண்ணெயிட்டுக் கொள்ளல், வாகனமேறல், பாதரக்ஷையிடல், தாம்பூலந் தின்றல், சீற்றமுறல், அவனுரை மறுத்தல், அவனியற்றிய நூல்களைப் படியாதொழிதல், அவனடிகளைப் புகழ்ந்து தொழாது நிற்ற லென்பவற்றெஃது மில்லாமையும்; அவனெழிற் ருனுமெழல், அவன் இருவென்று சொற்றபின் பக்கலி லிருத்தல், அவன் போவென்று சொற்றபின் வந்தனித்துப்போதல், அவன் வாவென்றபடி வர லென்பவற்றெஃதும் விடாமையும்; பிற நன்னடைகளுமேயாம். இவ் விவரமெல்லாம் நூலாசிரியரே சேந்தன்செந்தமிழ் வெண்பாக்களிற் கூறியுள்ளார். இவ்வொழுக்கமிலான் சற்சீடனுகானென்பதையும் "சிட்டனென்ருள்" என்பதிற் பெறுக.

எம் - தன்னையொத்தாரைக் கூட்டிக்கொண்ட உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை. கொடு-கொண்டு என்று மூன்ருவதன் சொல்லுருபு தொகுத்தல்.] (சடு)

போற்றிய பினரவன் போத நூல்பயின்
றேற்றவா றுழலுந ரேது பிறப்பிறப்
பாற்றிடு செயலுமி லமல நாமெனச்
சாற்றிடு நிலைமையெத் தகைமைத் தென்றனன்.

இவ்வாறு தொழுதபின்னர் அச்சீடன் ஞானசாத்திரங்களிற் பழகித் தங்கண் மனம்போனவண்ணந் திரிபவர் எமக்குச் சனனந் தான் ஏது? மரணந்தான் ஏது? செய்யுங் கன்மங்களு மில்லை. பரிசுத்த பரம்பொருளே நாம் என்று கூறுங்கொள்கை யெத்தன்மைத்தென வினவினன்.

[இல்லை யென்பதை புணர்த்தி நிற்கின்ற ஏது-என்பதைப் பிறப்பு இறப்புக்களோடு தனித்தனி கூட்டுக.] (சசு)

## 6. கபடஞான கண்டனம்

ஏசறு மைந்தகே ளிதுவு முன்சொன
ஆசறு கபடசன் ஞச வலகைகள்
பேசிடு கூற்றிவட் பெருக்கிக் கூறுவல்
நீசெவி கொடுவென நிகழ்த்தன் மேயினுன்.

குற்ற மற்ற மைந்தனே! கேட்பாயாக. இக்கொள்கையும் முன்னே கூறப்பட்ட குற்றமுடைக் கபடசன்னியாசப்பேய்கள் கூறுங் கூற்றேயாகும். இங்ஙனம் அதனையும் வித்தாரமாக வெடுத்துக் கூறுவேன்; நீ கேளென்று ஆசிரியர் கூறத் தொடங்கினர்.

[அது-என்னுஞ் சுட்டுப்பெயரும், இரண்டனுருபும், சாரியையும், உம்மையும் வருவித் துரைக்க. 'கூறுவல்' என்பதில் அல்-விகுதி; வ்-எதிர்காலவிடைநிலை.] (சஎ)

இறப்பொடு பிறப்பிலை யென்பர் கீரிஙன்
மறப்பொடு நினைப்பிலா வத்து வாயொரு
குறிப்பற நிற்கினெவ் வும்பொய் யாயிடின்
அறக்கடை போந்தவ ரறைகொன் சொல்லதாம்.

சனன மரணங்க ளில்லையென்போர் கூற்றுனது, இவ்வுலகத்தே நினைப்பு மறப்புக்களில்லாத பரப்பிரம வத்துவாகி யெவ்விதக் குறிப்புமிலாதிருக்கில் ஒவ்வும். அங்கிலை டொய்ப்படுமாயின், மிகவுங் கடைப்பட்டவர் கூறும் பயனற்ற வாக்கியமாய் முடியும்.

ஒடு-இரண்டும் எண்ணெடுவாதல் "நன்மையொடு தீமைதரு சேதனனுக்கு" எனச் சிவப்பிரகாசத்தில் வருமாற்றுனு மறிக. கீர் = சொல். கொன்சொல் = பயனிலாச்சொல். அது - பகுதிப்பொருள் விகுதி.] (சஅ)

அமலம தேற்பசித் தசனந் துவ்வுமோ
திமிரம துட்கருள் சேர்பு நிற்குமோ
எமதுட னெந்ததென் றிரங்கி வாடுமோ
குமரமும் விருத்தமுங் கொண்டு வீயுமோ,

பீமணம் போக்கவார் வாங்கிப் பெய்யுமோ
காமநோய் கழிக்கமென் றோள்கள் புல்லுமோ
நாமரூபங்களை நணுகி நிற்குமோ
ஓமெனி லமலமெங் கொவ்வு மன்மையே.

அமலம் (பரிசுத்த முளது) ஆயின், பசிவாதனைக்குட்பட்டு ஆகாரத்தைப் புசிக்குமோ. இருட்டிடத்துள்ளே யாதொன்றையுங் காணுந்தன்மை யின்றி அவ்விருளையே சேர்ந்து நிற்குமோ. எவர் முன்னிலையிலேனும் எமது தேகம் நோயால் வருந்திற்றென இரக்கப்பட்டு வாடுமோ. குமரப்பருவத்தையும் வயோதிக பருவத்தையுமடைந்து (பின்னர்ச்) சாக்காடுறுமோ.

மலத்தின் துர்க்கந்தத்தைப் போக்கற்கு நீர் வாங்கி அம்மல மொட்டிய விடத்தே விடுமோ. காம வாதையைக் கழித்தற்கு நாரியரின் மெல்லிய தோள்களை யணையுமோ. நாம ருபங்களைப் பெற்று நிற்குமோ. அப்படியுஞ் செய்துகொண் டிருக்குமென்னில், அந்த அமலம் யாங்ஙனம் பொருந்தும்! அல்லாத தன்மையே பொருத்தமாம்.

[இதுகாறும், கபடசன்னியாசிகளுடைய கூற்றுக்களுள் ௪௬-ற் போந்த "அமலம் நாம்" என்பதைக் கண்டித்தவாறு.

கருள் = இருள்; பிங்கலநிகண்டு காண்க. சேர்பு-செய்பு என்னும் வாய்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம். 'எமது' என்பதில் எம்-இயல்பு பற்றிய தனித்தன்மைப்பன்மை. 'பவ்வீ' என்றிடக்கரடக்கலாக மறைத்துக் கூறத்தக்க சொல்லை அவ்வாறு கூறாது "பீ" என்றமை—கபட ஞானம் பேசுவார் மிதறவெறப்பைக்காட்டிற்று. இதனை, "மறைக்குங் காலை மரீஇய தொராஅல்" எனுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின்பாற் படுத்துக. வார் = நீர். இரண்டனுருபுகள் விரிக்குமிடந்தோறும் விரித்துரைக்க. ஓகாரங்கள் எதிர்மறைப்பொருள. பிரிநிலைப்பொருள வெளிநுமிழுக்காது.] (௪௰, ௫௦)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

இந்த வுபாதியெ லாமெமக் கிலையுவி
ரிரவியின் சன்னிதி மரைமலர்போல்
எந்த மபேதசன் னிதிமா யாசகி
தற்குள வென்றிறுத் திடுவாரேல்

அந்தவெய் யோனுறழ்ந் தொன்றினுந் தாக்கற
வலங்கிட லவர்மாட் டுளதாயிற்
பந்த வுடம்பினி லேகொள்ளி கொடுசுடிற்
பாதை யுருநிலை வேண்டுமரோ.

மேற்கூறிய வுபாதிகளெல்லாம் பிரமமாகிய எமக்கில்லை; பிரகாசிக்கின்ற சூரியனுடைய சன்னிதானத்துத் தாமரை மலரைப் போன்ற எம்முடைய சன்னிதான அபேத மாயாசகித சீவனுக்கே யுள்ளனவென்று இங்ஙனம் சமாதான விடை சாற்றுவரேல், அச் சூரியனைப்போன்று ஒன்றிலுந்தாக்குதலறப் பிரகாசிக்குந் தன்மை அவரிடத்து முள்ளதாயிற் பந்தமாகிய தேகத்திலே கொள்ளியாற் சுடில் எவ்வித வருத்தமும் பொருந்தாநிலையிருத்தல்வேண்டும்.

[அவிர் இரவி-வினைத்தொகை. போன்றவென்னும் பெயரெச்ச வுவம வுருபு 'போல்' என நின்றது; "பெருமானருள்போற் றிருமேனி" என்புழிப்போல. எந்தம் சன்னிதி அபேத மாயா எனவியையும். மாயா சகிதன்-வடநூன்முடிபு. பாதை-பாதா என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; வருத்தமெனும் பொருட்டு.] (௩௧)

கொள்ளிகொ டேசுடு காற்றுயர் கூர்வது
குற்சித பாசனகோசரமாம்
ஒள்ளிய பிரமமெ னுமல்ல மென்னுரை
யோதுவ ரென்னினவ் வுயிராக
உள்ளவ ரல்லதப் பிரமம தாகா
ருண்டெனின் வெள்ளறி வாளருமே
எள்ளுவ ரிம்மதி யகங்கைய தாமத
னெண்ணுறு சண்டனு நகைத்திடுமால்.

கொள்ளியாற் சுடும்போது வருந்துவது பொலிவில்லாத சிதாபாசனே யொழிய 'அகோசர மாகிய சுத்தப்பிரம மென்னு நாமல்லம்' என்று (இதன் மேலும்) கூறுவாராயின், (அவர்) அச்சிதாபாசனாகவுள்ளவ ரன்றி அந்தப் பிரமப்பொருளாகார். ஆனது உண்டென்னில் (சாத்திரவாராய்ச்சி, ஆன்றோர்கேள்வி யென்பவற்றொன்றுமில்லாத) சாதாரணமனிதரும் பரிகசிப்பர். இப்புத்தி அகங்காரத்துடன் கூடியதாகும். இவ்வகங்காரத்தை

யிறுதிக்காலத்திற் கருதிப் பார்க்கும் நமனும் இது நல்லஞான மென்று நகைப்பன்.

['கொடே' என்பதில் ஏ-அசை. கூர்-பகுதி; மிகுதிப்பொருடரு மோருரிச்சொல்; "கூர்ப்புங் கழிவு முள்ளது சிறக்கும்" என்பது தொல்காப்பியம். பாசன், உயிரென்பன வொருபொருட் கிளவிகள். அல்லது-என்பது அன்றியென்னும் வினையெச்சவாய்பாடு; சிவப்பிரகாசம் "யானலது பிறரொருவர்" என்புழிப் போல.] (௫௨)

இம்முறை நொடிக்குநர் மரிக்கினம் மறல்விளித்
திரும்பொரு ளாமுமைத் தண்டமிடேம்
மம்மரி லுமக்கொ ரரந்தையு மின்றுமுன்
வாய்மை யிலாதது நாமெனவே
விம்மிய வகந்தைபொய் சொனவுயிர்க் கேயிவண்
வெய்துற னல்குது மென்றிடுகால்
நம்முரை வழிநமை வருத்துமிப் படரிலை
நமக்கெனப் புலம்பலு மவர்க்கழகே.

இவ்விதமாகப் பேசுவோர் இறந்தால் அந் நமன் இவர்களை யழைத்து, நீர் கூறியவண்ணஞ் சீவனோடிருந்தும் அச் சீவனாகா திருக்கும் பரம்பொருளாகிய வும்மை நாம் தண்டிப்பதில்லை. மயக்கமில்லாத வுமக்குத் துன்பமு மில்லை. இதற்குமுன் உண்மைக்கு விரோதமாய் அது நாமென்று பேரகங்கார வசனமும், பொய்யும் புகன்ற சீவனுக்கே யிப்போது நரகயாதனையை விதிப்போமென்று விதிக்குங்கால், நம்முடைய வார்த்தை வழியாகவே நம்மை வருத்துகின்ற இத் துன்பம் நமக்கில்லையென முன்போலப் புலம்புதலும் அவர்களுக்கு அழகே.

[பொய் புகல்வோனைக் குறித்துப் பிரச்நோபநிஷத்—"ஸமூலோவா ஏஷ பரிசுஷ்யதி யோந்ருதமபிவததி" என்று கூறுதலைக் கவனிக்க. பொருள்:—"பொய் புகல்கின்றவ னெவனோ அவன் அடியோடு கெடுகின்றனன்" எனவாம்.

மறல்=வலி; ஆகுபெயராய் நமனுக்காயிற்று; ரகாவேதுகை காண்க. சொன, நமை, இலை-தொகுத்தல். தும்-என்ற தன்மைப் பன்மை விகுதி எதிர்காலங் காட்டிற்று. நமக்கு இலை என மாறுக.] (௫௩)

ஒப்புறு தத்வ விசார மிலாதவ
ரோதிய வணமிவ ணுவல்வாரேற்
செப்பிய வகந்தைபொய்யுடைமைகொண் டந்தகன்
றீர்வையை யடைகுவ ருணர்ந்தார்தாம்
எப்படி நரகுடை வாரடையாரென
வியம்பிடு வாரெனிற் சொனவணமே
துப்பொடு தத்வ விசார மடைந்தருட்
டுவெளி கண்டவர் துனியிலரே.

எல்லாராலு மங்கீகரிக்கத்தக்க தத்துவ விசார மில்லாதார் மேற் சொன்னபடி சொல்லுவாராயின், முன்னர்க்கூறிய அகங்காரமும், அசத்தியமு முடையாராகியமதண்டனையை யடைவர். தத்துவ விசார முணர்ந்தா ரெப்படி நரகப்பிராத்தி பெறுவர்? பெறமாட்டாரென்று சொல்லுவ ரென்னில், அவர் சொன்ன படியே நற்புத்தியுடன் தத்துவ விசாரஞ்செய்து திருவருட் பர வெளியைத் தரிசித்தோர் துன்பமில்லாதவரே யாவர்.

[இதன்கட் போந்த தத்துவ விசாரம்—

“ தஸ்மாத்ஸதாவிசாரயேஜ் ஜகஜ்ஜீவ பரமாத்மந :|
ஜீவபாவஜகத்பாவ போதேப்ரத்யகபிந்நம்
ப்ரஹ்மைவாவ சிஷ்யத இதி ||”

என்னும் பைங்கலோபநிஷத்தின் உ-ம் அத்தியாய வசனங்களி லறியக்கிடக்கின்றது. பொருள் :—“ ஆகலிற் சகம் சீவன் பரமான்மாவென்பவற்றை யெஞ்ஞான்றும் விசாரித்தல் வேண் டும்: சீவபாவமுஞ் சகற்பாவமுந் தெரிந்தக்காற் பிரத்தியக் கிற்கு வேறுபடாத (அத்துவிதப்) பிரமந்தான் விஞ்சும்” என வாம். ‘பிரத்யக்’ என்றது “கூடஸ்தேப்ரத்யகாத்மநி” என்னும் ௩-ம் அத்தியாய வாக்கியத்தின்படி பிரத்தியகான்மாவாகிய கூடத்தனையே. இவ்விவரம் முற்படலத்து ௬௪-ன் உரையில் ஸர்வ ஸாரோபநிஷத வாக்கியத்தோடும் விளக்கப்பட்டது. இவ்வான்மா அந்தக்கரணப் பிரதிபிம்பிதசைதன்னியமென்பதும்; இது, சுழுத்தியில் அஞ்ஞானத்தான் மறைக்கப்பட்ட பாரமார்த்திக ஜீவன் பிராஞ்ஞனென்றும், சொப்பனத்திற் பிராதிபாசிகன் தைசசனென்றும், சாக்கிரத்தில் வியாவகாரிகன் விசுவ னென்றுஞ் சொல்லப்படுமென்பதும் மேலை உ, ௩ ம் அத்தியாயங்

களிற் கூறப்படுகின்றனவாகலிற் 'சீவன்' என்றது இத்திற அவத்தாபேத நாமங்களோடு பாரமார்த்திக சீவனுயுள்ள ஆன்மாவையே. இவ்வாறு ஆன்மபேதங் கூறுதல்—ஆன்மா வுடம்பைப் பற்றிய வழிப் பூதான்மாவெனவும், அகத்தின்கண்ணுள்ள வாக்குக்களைப் பற்றியவழி அந்தரான்மாவெனவும், சூக்குமபூத தத்துவங்களைப் பற்றியவழித் தத்துவான்மாவெனவும், புருடதத்துவமாய் நின்றுசுகதுக்கங்களை நுகரும்வழிச் சீவான்மாவெனவும், மந்திரமயமாய் நிற்கும்வழி மந்திரான்மாவெனவும், அத்துவித பாவனையின் இவ்வைவகைப் பெயரினிங்கியவழிப் பரமான்மாவெனவு நிற்குமென்று ஸர்வஜ்ஞாநோத்தாகமம் "பூதாத்மாஹ்யந்தராத்மாச தத்வாத்மா ஜீவஸம்ஜ்ஞக꞉| மந்த்ராத்மா பரமாக்யச்ச" என்று கூறிச்செல்லு மாற்றான் ஆகமத்திற்கும் உடம்பாடேயென லறியப்படுகின்றது. முற்படலத்து ௯-ன் உரையில் அந்தக்கரணப் பிரதிபிம்பிதம் (பிரதிபலிதம்) இனைத்தென்பது தெளிக.

*தத்வவிசாரம் - வடநூன் முடிபு. "அடைகுவர்" என்பதில் கு - சாரியை. தாம் - கட்டுரைச் சுவைக்கண் வந்த அசை.]* (௫௪)

அந்த விசாரநல் லரம்பையை யுரித்தத
  னகத்தெழு தண்டினைக் கண்டிடல்போற்
பந்த நளிமுழுதுங் கழற்றியுண் ணிற்குமோர்
  பரம்பொரு ளினையறிந் துய்ம்மினென
அந்த மறையறையு மனுபவ மிலரிதை
  யடைவொடு சொல்லல் விசாரமெனின்
எந்த விதமமையுஞ் சருக்கரை யென்றசொல்
  லினிப்பதின் றாகலின் வெறுங்கூற்றே.

அந்த விசாரம் நல்ல வாழைமரத்தை யுரித்து அதன் மத்தியில் வெளிப்படு தண்டினைக் காண்டல்போலவே, தத்துவமாகிய பந்தக்கூட்டம் அனைத்தையுங் கழித்து உள்ளேகாணப்பட்டு நிற்கும் ஒப்பற்ற பரம்பொருளின் பிரபாவத்தையறிந்து பிழைப்பீராகவென்று அந்தவேதங் கூறும். அனுபவமில்லாதவர் இதனை, வரிசைக்கிரமமாகக் கூறுவதே தத்துவவிசாரமென்று கூறில் எப்படிப்பொருந்தும்? சருக்கரையென்றசொல் இனிப்பதில்லையாகலின், அவ்விசாரவுரை வெற்றுரையேயாம்.

[அனுபவ மில்லாதார் ஞானம்பேசி மகிழ்வதுபற்றிச் சுருதி கூறுவதியாதென்னின்,—

(அநுபூதிம்விநாமூடோ வ்ருதாப்ரஹ்மணிமோததே।
ப்ரதிபிம்பிதசாகாக்ர பலாஸ்வாதநமோதவத்॥)

"மரத்தின் கிளைகளிலிருக்கும் பழங்களின் பிரதிபிம்பங்களைத் தண்ணீரிற்கண்டு அவற்றை யயின்று மகிழ்வானைப்போல அனுபூதி (ஞானம்) இல்லாமூடன் பிரமத்தின்கண் வாளா மகிழ்கின்றனன்" என்பதே. இது மைத்ரேயோபநிஷத்தின் உ-ம் அத்தியாயத்தது. நிராலம்போபநிஷதம் "மஹாவாக்யார்த் தாநுபவஜ்ஞாநாத் ப்ரஹ்மைவாஹமஸ்மி" என்று கூறுதலும் அப்பொருட்டு. அருத்தம்:—"மகாவாக்கியார்த்த அனுபவ ஞானத்தினுல் நான் பிரமமாகவே யிருக்கிறேன்" எனவாம்.

" பராஞ்சிகாநிவ்யத்ருணத்ஸ்வயம்பூஸ்தஸ்மாத்பராங்பச்யதி
நாந்தராத்மந்। கச்சித்தீரஃப்ரத்யகாத்மாநமைக்ஷ
தாவ்ருத்தசக்ஷுரம்ருதத்வமிச்சந்॥"

என்னுங் கடோபநிஷத் வசனம்—"சுயம்புவானவன் இந்திரியங்களை ஆன்மாவுக்கு அன்னியமானவற்றையே யறியுமாறு சிருட்டித்தானுகலின் அவை அன்னியமானவற்றையே காண்கின்றன: அந்தரான்மாவை யறிவதில்லை: தீரனுயுள்ளோன் இந்திரியங்களைத் திருப்பிக்கொண்டு அமிர்தத்துவத்தை விரும்பினவனுய்ப் பிரத்தியகான்மாவைப் பார்க்கிறுன்" எனும்பொருள் பயத்தலின் அனுபவம் வெளிமுகத்தாற் பேச்சிலின்றெனுஞ் செய்யுட்கருத்துக் கொன்னும் வலியுறுகின்றது. பைங்கலோபநிஷத்தின் ௩-ம் அத்தியாயத்தில்—

" த்யாத்ருத்யாநேவிஹாய நிவாதஸ்தித
தீபத்யேயைககோசரம்
சித்தம்ஸமாதிர்பவதி। ததாநீமாத்மகோச
ராவ்ருத்தயஸ்ஸமுத்திதா
அஜ்ஞாதாபவந்தி। தாஸ்ஸ்மரணாதநுமீயந்தே।
இஹாநாதிஸம்ஸாரே
ஸஞ்சிதாஃ கர்மகோடயஅநேநை
வவிலயம்யாந்தி॥ "

என வருவனவற்றையுங் கருதிக்கொள்க. தமிழ்:—"தியானிப்போன் தியானமென்னு மிவற்றைவிட்டுக் காற்றில் களத்திருக்குந் தீபம்போற் றியானிக்கப்படு பொருளாய்ச் சித்தமிருக்குநிலை சமாதியாகிறது: அங்ஙனம் ஆன்மசம்பந்த விருத்திக ளுண்டாகின்றன: அவை யறியப்படுவனவல்ல: ஸ்மரணத்தினு லனுமானிக்கப்படுகின்றன. இவ்வனுதி சமுசாரத்தின் ஈட்டியுள்ள கன்மகோடிகள் இதனுலேயே யொழிவடைகின்றன" எனவாம்.

தத்துவவிசாரம் இற்றெனவுணர்த்தி, அதற்குவேறு கூறுவார் கூற்று உவமான முகத்தானும் மறுக்கப்பட்டது.

களி = கூட்டம்; பிங்கலநிகண்டு காண்க; அந்தமறை = வேதாந்தமாகிய உபநிடதம். சொல்லலே—எனும் பிரிநிலை ஏகாரம் விகாரத்தாற்றெக்கது. 'வேறுங்கூற்றே' என்பதற்கு முன்னே அவ்விசாரம் என்பது வருவித்துரைக்க.] (௬௫)

தரவுகொச்சகக் கலிப்பா

கொள்ளிகொடு சுடுவதெது
 கொள்ளிச்சூ டேற்பதெது
கொள்ளியென விருந்ததெது
 கூறரிய வதுவென்னிற்
கள்ளமிலா வத்துவுக்குக்
 கண்டமின்மை சொலற்கொவ்வுங்
கள்ளவுயிர்க் கோதலொரு
 காலுமமை யாதநனே.

கொள்ளிகொண்டு சுடுவதெப்பொருள், அக் கொள்ளிச்சூட்டைத் தாங்குவதெது, கொள்ளியென்று கூற இருந்த வத்துத்தான் எவ்வத்து,(யாவும்) கூறுதற்கரிய அந்தப் பொருளல்லவோ வென்னின்,—(பசு, பாசமெனுமிரண்டற்குந் தலைமைவகித்து அவற்றை) நீங்காது நிற்கும் அத்துவித பதிப்பொருட்கு அகண்டத்துவங் கூறுநிலைக்கே (நுங்கூற்றுக்கள்) பொருந்தும். அத்தன்மையில்லாச் சீவனுக்கு அங்ஙனங்கூறல் ஒருகாலத்தும் பொருந்தாது.

[௬௫-ஞ் செய்யுளுழைக் "கொள்ளிகொடு சுடுகால்" எனப்போந்ததைத்தானே அனுவாத முகத்தா னெடுத்துக்கொண்டு

வேரேேறாற்ருன் விவகரிப்பாரது கூற்றும் ஈண்டுக் கண்டிக்கப் பட்டது. களம்-கள்ளமென விரிக்கப்பட்டது. களம்=நிலைக் களமெனப்படுமிடம்; சூடாமணிநிகண்டு காண்க. தேச பரிச்சேத மில்லாதது பரம்பொருளாகலின் அது "கள்ளமிலாவத்து" எனப் பட்டது. அப் பரிச்சேதத்தது பசுவாகலின் அது கள்ளவுயி ரெனப்பட்டதென்பதூஉம், கள்ளமென்பது களவுக்கும் பெய ராதலின் ஞானிகளுடைய ஞானத்தைச் சொல்லளவாகக் கள வாடிக்கொண் டுரைக்குமுயிர் அவ்வாறு கூறப்பட்டதென் பதூஉம் இரட்டுறமொழித லென்னும் உத்தியாற் கொளக்கிடக் கின்றன.] (௰௬)

பொன்ருனே பணியாக
　　விருப்பதென் று புகறலுண்டேற்
குன்ருத வப்பணிதான்
　　குகைவாயிட் டுருக்காமற்
பொன்ருனே யாகுங்கொல்
　　புகல்பணிதிப் பெயர்போங்கொல்
நன்ருநா முருக்கிவிட்டோ
　　மெனுநினைவா னகைபோங்கொல்.

பொன்னேயன்றோ ஆபரணமாக வாயினதென்று நூல்களு ரைத்தலுளதாயின், குறைவற்ற அவ்வாபரணம் (இனிக்) குகையி லிட் டுருக்கப்படாமல் தானகவே பொன்னுயிடுமோ? உரைக் கப்பட்ட ஆபரண மென்னும்பெயரும் போமோ? நன்றாக வுருக்கி விட்டோ மெனுமொரு நினைவினலே ஆபரணவுருவம் போமோ?

[பொன்னை ஆன்மாவுக்கும், பணியை உடம்புக்கும் உவமான மாகச் செய்துகொண்டு அபேதம் பேசிநிற்பார் கூற்றினை, அப் பணிவுருக்கப்படுதலைத்தானே தத்துவநீக்க அனுபவத்திற்கு உவமானமாகச் செய்துகொண்டு பிறர்தம் மதமேற் கொண்டு களைவென்னும் மதத்தான் மறுத்தவாறும். ஆன்மாவு முடம்பு மொன்றெனல் காரண காரிய விரோதத்தின்பாற் படுமென்பது முற்படலத்து ஃ-ன் உரையில் விளக்கப்பட்டமையின் ஈண்டது பற்றி யொன்றுங் கூறவில்லை.

குகை-என்பதற்கு முன் இனியென்பது கூட்டியுரைக்க. 'உருக்கா மல்' என்புழிப் படுசொற் ருெக்குநின்றது. ஆகுங்கொல்=ஆமோ;

போம் சொல்=போமோவெனும் பொருள்களில் வந்தன. அம்மனம், ஆகாது போகாது என்பன குறிப்பெச்சம்.] (௰எ)

பணிதியென்ப தேயில்லை
பசும்பொன்னே யிருப்பதெனிற்
றுணிவுநவி லிக்கதையுந்
தோன்றிடவே ரிடனின்றல்
கணிதமிலா வம்மௌனக்
கடைகாணில் விகாரமுண்டோ
தணிவுடைமை தான்காணி
லசத்தியத்தி லசத்தியமே.

ஆபரண மென்பதேயில்லை; பசும்பொன்னே யிருப்பதென்னில்,—முடிவுகூறும் இவ்வார்த்தையும் உண்டாதற் கோரிடமில்லை. மனாதீதமாகிய அம் மௌனாந்தநிலை அனுபவமாயின் விகாரம் ஏது. அந் நிலையின்றிக் கீழ்நிலை காணப்படுமாயிற் பேசிய பேச்சுப் பொய்யினும் பொய்யே,

["பணிதியென்பதே யில்லை பசுபொன்னே யிருப்பது" என்றது உடம்பென்பதேயில்லை ஆன்மாத்தா னிருப்பதென்பதைக் காட்டிற்று; அங்ஙனமாயின், இல்லை உண்டென்னும் இப்பேச்சும் பிறத்தற் கிடமில்லையேயென்று அதனை மறுத்துரைப்பார் "இக் கதையுந் தோன்றிடவோ ரிடனின்று" என்றார். பணிதியை யொப்புக்கொண்டுரைத்த வாதிக்கு வேறாக அதுவுமின்றெனும் வாதிகூற்றை இது மறுத்தவாறும் ஓ—எதிர்மறை.

ஈண்டாசிரியர் ஒப்புக்கொள்ளும் அனுபூதிநிலை ௬௨-ஞ் செய்யுட்கண்ண தாகலின், அஃதாண்டே விளக்கப்படும்.] (௰அ)

அலல்கடிவோய் பொன்னலக்குந்
தீதினுக்கு மாமங்நேர்
மலம்விரவு தற்போத
மாய்ந்திடுவா னத்துவிதந்
சொலுமறையா கமமுடிவு
துலக்கமுள ஞானிகட்கு
நலனையுமஞ் ஞானிகட்கு
நடலையையு நல்கிடுமே.

பிறவியல்லலை யொழிக்கும் (வண்ணம் முயலும்) சீட! பொன்னுனது நன்றுக்குந் தீதுக்கு முபயோகப்படும். அது மான ஆணவமல சம்பந்தமுடைய சீவபோதத்தை யொழிக்கும் வண்ணம் அனுபவார்த்த அத்துவிதத்தைக் கூறும் வேதாகம முடிவானது, அறிவு விளக்கமுள்ள ஞானிகட்குச் சுகத்தையும், அவ் விளக்கமில்லா அஞ்ஞானிகட்குத் துன்பத்தையுங் கொடுக்கும்.

[அரும்பொருளாயுள்ள நிதி அத்துவிதத்திற்கு உவமைசெய் யப்பட்டது. அந்நிதியானது யோக்கியர் பாலருந்துதற்கும், அயோக்கியர் கள்ளருந்துதற்கும் உபயோகப்படுமாறு ஞானி களுடைய ஞானனுபவத்திற்கும் அஞ்ஞானிகளுடைய அஞ்ஞான னுபவத்திற்கும் அனுபவார்த்த அத்துவிதம் உபயோகப்படுவதா மென்னும் இச் செய்யுட்கருத்து வருஞ்செய்யுள்களானுங் விளங்க வைத்தலெனும் அழகின் விரித்து விளக்கப்படுகின்றது. வேத முடிவும் ஆகமமுடிவும் அத்துவிதஞ் சொல்லுதலை முற்படலத்து கூ-ன் உரையிலோர்க

'நலத்துக்கும்' என்னும் அத்துச்சாரியை விகாரத்தாற்ருெக்கது; (நன்னூல்) ''மாடக்குச் சித்திரமும்'' என்புழிப்போல. ''தீதினுக்கும்'' என்பதில் உ-சாரியை. நலம்-என்னும் மகரவிறுதிப் பெயரில் ன்-போலி.]　　(ஙக)

முதனூல்கண் முடிவுணரார்
　　தத்தநிலைப் பின்படிபன்
மதமாக விரித்திடவம்
　　மா நூல்க ளிருந்தமைபோற்
சதமான வறிவிலிக
　　டந்தசைக்காக் கிக்கெட_ற்குந்
நதமான வனுபூதி
　　ஞானிகள்வாக் கிருந்தனவே.

வேத சிவாகமங்களாகிய முதனூல்களின் முடிவான கருத்தையறியாதவரெல்லாம் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களின் படி அவற்றின் வாக்கியங்களைப் பலமதங்களாக வகுத்துக் கொள்ள அம் மகாசாத்திரமாகிய வேதாகமங்கள் இடங்கொடுத் திருத்தல்போல, நிலையான அறிவிலாதோர் தங்கள் தங்கள் பரி

பாகத்திற் கியைய வலிந்து பொருள்கொண்டு கேடுறுதற்கு உத்தமோத்தமமான அனுபூதிமான்களுடைய வாக்குக்களும் இடங்கொடுத் திருந்தன.

[ஞானிகள் வாக்குக்களை இந் நூலுரை மேற்கோள்களிலேயே யறியலாம்.

உச்சதம்-வடநூன்முடிபு. வாக்குக்களும் என்றும் விகுதியும் உம்மையும் விகாரத்தாற் ருெக்கன.] (௬௦)

இதுபுரைய வெல்லாநீ
யாம்பிரம மெனச்சூர
பதுமனுக்கு வெள்ளிசொலப்
பவமறங்க ளெண்ணுனைச்
சதமகனு தியர்க்கிடர்தான்
றந்தவனற் றிருவிழந்த
விதமிவரு மகந்தைசொலி
வேட்கைநெறித் திரிந்தவிவார்.

இதுபோல, எல்லாமாகவிருக்கும் பிரமம் நீ யென்று சூரபன் மனுக்குச் சுக்கிர னுபதேசிக்க; அவன் பாவ புண்ணியங் களெனும் வியவத்தை யில்லாதவனுகி, இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்கெல்லாந் துன்பமே விளைத்து, (அது காரணமாகத் தனக்குக் கிடைத்திருந்த) ஒப்பற்ற சம்பத்தை யிழந்தபடி இம் முரணுறு கொள்கையினரும் நாம் பிரமமெனும் அகங்கார வார்த்தைகள் பேசி, இச்சாமார்க்கத்திலே திரிந்து, சிறுமை யெய்துவர்.

[உஅ-ஞ் செய்யுளிற் பணிதியில்லை, பொன்ருளிருப்பதென்ப தாகக் கூறுவார் கூற்றே இச்செய்யுட்டொடக்கத்தில் "இது" எனவெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. சூரபதுமனுக்குச் சுக்கிர னுபதேசித்த விவரத்தை—

"ஆவியென வொன்றிலை யருந்தளையு மித்தை
யண்ணலுரு வக்கடொற மங்கட வினத்தர்
மேவிய வியோமமென மேவியழி வின்முன்
விண்ணென விருப்பன்வினை புண்ணிய மூயன்மூல்

ஈவதவை யென்னபலன் மித்தையத ஞனி
　　யின்னவற மின்னமற மென்னவுள முன்னேல்
தேவரை வருத்துதி மகத்திறை நமக்குத்
　　தெவ்வனவ னேச்சிறைசெய் செய்தியித செய்தி''

எனக் கந்தபுராணச்சுருக்கத்தில் வருஞ் செய்யுளினறிக.

பவமறங்கள்-உம்மைத்தொகை; 'நன்மை தீமைகள்' என்றாற் போல. அவிதல்=சிறகல்; தே-திவாகரங் காண்க.] (கக)

அச்சூர பதுமன்றொல்
　　லமரரிரும் பகைமைபொரு
தச்சோக வத்துவிதந்
　　தனையகந்தை வழிக்காக்கிப்
பொச்சாப்பிற் பொறிதுறந்து
　　போனதுபோ லிவர்பிறர்செய்
அச்சுறுத்தல் கண்டார்த்தவ்
　　வத்துவிதஞ் சொலியவிவார்.

அந்தச் சூரபன்மன் பண்டைத்தேவர்கள் தன்குலத்து முன்னோர்க்குப் பாராட்டிய பெரு விரோதத்தைப் பொருளாகி அத்துவிதத்தை யுணர்த்தும் அந்தச் (ஸோஹம்=அவன் நான்)சோகம் என்னும் வாக்கியத்தைத் தனது அகங்கார வொழுக்கத்திற்காமாறு பொருள்படுத்திப் பரமசிவத்தை மறந்து நின்ற தன்மையினாற் றனது ஐசுவரியத்தை நீங்கி யொழிந்ததுபோல, இவர் (விதிநிடேதங்களை யெண்ணாது நடப்பதைப் பார்த்து இந்நடை நரக ஏதுவாமென்று) தமக்கு வேறான நடையுள்ளோர் பயமுறுத்துதலைக்கண்டு (நாம் பிரமமன்றோவெனச்) சண்டையிட்டு அந்த அத்துவிதம் பேசிச் சிறுமையடைவர்.

[முற்செய்யுளின் மொழியப்பட்ட அகந்தை வழியேயும் வேட்கை நெறியை வேறொரு திறத்தான் விளக்கிக்காட்டிற்றிது.

போனது-போயதென்பதன் சிதைவு.] (கஉ)

வஞ்சி விருத்தம்

இவ்வ கந்தையி லேபிரான்
அவ்வி யத்த மடைந்துசூர்

வவ்வு தேகி வயங்கலாற்
றெவ்வர் நாத்திகஞ் சேருமால்.

இவ் வகங்காரத்திலே பரமேசுரனது திருவருண் மறைந்து துன்பத்தைப் பற்றுஞ் சீவனே வெளிப்பட்டு நிற்றலால் இது, விரோதிகள் பேசும் நாத்திகத்தைச் சேரும்.

[நாத்திகம்=கடவுளில்லையெனுங் கொள்கை. இது— பிரத்தியக்ஷ அளவையொன்றே பிரமாணமாகலிற் பெண்புணர்ப் பின்பமே சுவர்க்கம்; அது பெருது பகை, நோய், வறுமை முதலிவற்றாற் றுன்புறுதலே நரகம்; இவையற்றிற்கு வேருகப் பாவ புண்ணியங்களின் பலனுகச் சுவர்க்க நரகங்க ளுளவென்பது பொய்; அப்புணர்ப்பின்ப அனுபவத்திற்குரியதும், நிலம் நீர் தீ காற்றெனு நான்கு நித்தப்பொருள்களின் கூட்டரவாலாயது மாகிய தூலதேகமே ஆன்மா; தேகத்திற்கு வேருக ஆன்மாவுள தென்பதும் பரமான்மாவுளதென்பதும் பொய்யென்னும் உலகாயத சமயமாகவும், இதனைத் தழீஇ வரும் இந்திரிய ஆன்மவாதம் முதலிய தேகான்மவாதமனைத்துமாகவும் விரிந்து நிற்கும்.

பிண்டத்திலுள்ள நீரிற்கும், நெருப்பிற்கும், (மூக்கின்வழி வரு) காற்றிற்கும் வேருக அண்டத்தில் நீரும், நெருப்பும், காற்று மிருத்தல் காட்சியளவையாகலின், இவ்வளவைவழியே பிண்டத் திலுள்ள அறிவிற்கு வேருக அண்ட முதலிய வெவ்விடத்தும் ஒரு பேரறிவிருத்தல் வேண்டுமென்பது இனிதறியக் கிடக் கின்றமையானும், பிண்டநீர் முதலியவற்றிற்கு அண்டநீர் முதலியன ஆதாரமாகவிருத்தல் கண்டவாறு பிண்ட அறிவிற்கு அண்ட அறிவே யாதாரம் அவ்வாதாரம் இல்வழிப் பிண்ட அறிவு சீவியாதென்பது பிண்டநீர் முதலிய வியல்பானு மறியப் படுகின்றமையானும், அறிவெனுங் குணமுடைக் குணிப் பொருளே சீவான்மா வெனப்படுமாறு அதனுதாரப் பேரறி வுடைப் பரம்பொருளும் பரமான்மாவெனப்படும், அஃதே கடவு ளெனுமாற்ருனும், தேகமாகிய சடமே அறிவாகிய சித்தாகு மெனல் காரணகாரிய விரோதமாமெனு நியாயவாற்ருனும் மூக்கி லுள்ள காற்றே காற்று வேறுகாற்றிலதென் றேதுதலையொத்த அந்நாத்திகமதம் மறுக்கப்படுவதேயாம். தேகத்தைத் தாங்கி யிருப்பது சீவனெனக் கண்டவாறு, யாவையுந் தாங்கியிருப்பது பரமான்மசத்தியென வறிவதும்; அன்னணந் தாங்கப்பட்ட சீவ தேகம், யாதானுமோ ருறுகோளால் அழிந்தொடுங்குதன் மான அச் சத்தியாற் ருங்கப்பட்ட சடவிருத்தியனைத்துஞ் சங்கார

சத்திகாரியத் தழிந்தொடுங்கும் பெற்றியுடையனவென வறிதலும்; ஆன்மா நித்தப்பொருளாயுள்ள சித்தாகலின் அதனகத்தே (எப்பொருட்கண்ணும் விரவியிருக்கும்) பரமான்மாவே அந்தரான்மாவாக வுளதெனவறிதலும் ஈண்டைக்குச் சால்புடையன. ஆத்திக விரோதி நாத்திகமாகலின், "தெவ்வர் நாத்திகம்" என்றார். "சேரும்" என்றது, அத்துவிதத்தை அகங்கார பரமாக்கிக்கொண்டார் கொள்கையும் இத்திற நாத்திகவாதத் துட்படுகின்றதென்பதற் காமாறு மாட்டிநிகழ்த்தினமையாம்.

"நைராத்ம்யவாதகுஹகைர் மித்யாத்ருஷ்டாந்தஹேதுபி:
ப்ராம்யங்லோகோநஜாநாதி வேதவித்யாந்தரந்துயத்|"

என்று மைத்ராயண்யுபநிஷத்தும் எ-ம் பிரபாடகத்தி லியம்பிற்று. பொருள்:—"பொய்த்திருட்டாந்தங்களையும் ஏதுக்களையுமுடைய கபடமான நிராத்துமவாதங்களிற் பிரமைகொண்ட மனிதர்கள் வேத வித்தைக்கும், அதன் விரோத வித்தைக்குமுள்ள பேதத்தையறிகின்றிலர்" என்றவாறே.

நாஸ்திகம், ஆஸ்திகமென்பன வடசொற்கள். ஆஸ்திகம்=கடவுளுண்டெனும் கொள்கை. 'இது'-வருவித்துரைக்க. சூர்=துன்பம். பிரான்-எனும் ஆண்பாற் கடவுட்பெயர் பிரியான் என்பதன் மரூஉ ஆகக் கொள்ளப்படும். பிரியான் = எப்பொருட்கண்ணு நீங்காதிருப்போன். (பிராட்டி என்பது பெண்பால்)] (கூ)

நாஞ்சொன் ஞான நிரந்தரற்
காஞ்சொ லன்றெனி லன்றெஞ
ஏன்சொ லாதெனுழிக் கானெனின்
நான்சொன் ஞாயமெய்ந் நாட்டரோ.

நாங் கூறிய ஞானமானது எப்போதுமுள்ள ஈசன் என்று கொள்ளுஞ் சொல் அன்றாயின், அத்திறவீசன் இப்போது அவ்விதமாக ஏன் சொல்லாதிருப்பன்? ஏனென்னைக் கொல்லாதிருப்பன்? என மேலுமவர் வாதித்தால் நான் சொல்லு நியாயவுண்மையை நீ நிலைநாட்டிப் பேசு.

[ஈசன் சொல்லாதிருத்தலும், கொல்லாதிருத்தலுமே எமதுரை தவறன்றென்பதை யுறுதிப்படுத்துமென்பார் கூற்றை, இனி யான் சொல்லு நியாயத்தைக்கொண்டு மறுவெனச் சீடற்கோதினரென்பதே யிதன்றாற்பரியம்.

இச்செய்யுள் மூன்றாமெழுத் தொன்றெதுகைத்து. இரண்டா மெழுத்துக்களும் இனவெதுகையாம். இவ் விவரம் முதலியன இலக்கிய நூலாகவுமுள்ள திலவலங்கற்றிரட்டின் உ-ம் கண்டத்தறியற்பாலன.] (௬௪)

மன்ற லாற்று மணாளனை
அன்றி வேறணாந் தங்குருந்
தொன்றை யினுவ தும்பிரான்
றன்றொ ழிற்றிறந் தானரோ.

அத்தி றத்தையங் கிகரித்
தொத்துக் கொள்ளினிங் கோதலும்
ஒத்துக் கொள்ளுமிவ் வுண்மையிற்
கத்தன் சம்மதங் காண்பிரால்.

(ஒருத்தி) அக்கினி சாட்சியாக விவாகஞ் செய்துகொண்ட புருடனையன்றி வேறொருவனையுங் கூடி அழகியவோர் மகவைப் பெறுவதும் அவ்வீசனது தொழிற்றிறமைதான்.

அப்படி மகவு பிறப்பதுண்டென்பதை யங்கீகரித்து, அதுவும் ஈசன் றொழிற்றிறமே யென்பதை நீவிரொப்புக்கொள்ளின், நீர் இங்ஙனம ஈசுர சம்மதங்காட்டி எஞ்சொல்லே சரியென்றோதினதும் நடுவுநிலையிற் பொருந்தியிடும். இவ்வுண்மையில் அவ் வீசுரனது சம்மதம் இற்றென்பதையுங் காண்பிராக.

[வியபிசாரத்தும் மகவு பிறத்தலின் அஃதும் ஈசுரசம்மதமே யெனக்கொள்வுழி, யாவரும் வியபிசாரம்புரியலாமென்ப தேற்படுமால்; புரியலாமென்பது நுமக் கங்கீகார மாகாவிடின் நுங்கூற்று விடயத்தும் இஞ்ஞான்று யாதுஞ்செய்யாதிருந்த ஈசுர சம்மதமும், அதன்வழி நுங்கூற்று நிலைபெறுதலாக நீயிர் நினைப்பதும் யாவர்க்கும் அங்கீகாரமாக மாட்டாவேயெனுந் தேற்றப் பொருளைக் குறிப்பாக வுணர்த்துவார் "இவ் வுண்மையிற் கத்தன் சம்மதங் காண்பிர்" என்றுங் கூறினர். ஈசுரன் பேசாதிருக்குந்தன்மை யினைத்தென்பதை வருஞ்செய்யுளிற் பெறுக.

நீர்-என்று முன்னிலைப்பெயர் வருவித்துரைக்க.] (௬௫, ௬௬)

விரும்பி நீரயர் வெவ்வினைப்
பெரும்பல் காழ்தழை பெற்றமேற்
றரும்ப லன்றரத் தாணுவாம்
அரும்பி ரான்புரி வானரோ.

நீங்கள் விரும்பிச் செய்யுங் கொடிய வினையெனும் பலபெரு வித்துக்கண் முளைத்துத் தழைகள் செறிய வளர்ந்தபின்னர் அவைகள், நுங்கட்குத் தரத்தக்க பலனைத்தரும்படி நிலைபேறு யுள்ள அந்த அரிய ஈசுரன் செய்வன்.

[பனை பதினைந்தாண்டின் மேலும், தெங்கு நாலாண்டின் மேலும், வழுதுணை (=கத்தரி) இரண்டு திங்களிலும், கீரை பதினைந்து நாளிலும் பலன்றரல்போல வினைகளும் தத்தம் வன்மைமென்மைக்கேற்பப் பலகால வளவைகளில்இம்மையினும் மறுமையினும் பலன்றரவுள்ளனவாகலின், வினையைக் காழெனவும், அதன் வளர்ச்சியைத் தழைபெறுகையெனவு மமைத்துக் கூறுவாராயினர். காழ்=வித்து.மேற்போந்த அகங்காரம் வித்துக்கும், அகங்காரிசெய்கை அவ்வித்தினை விதைத்தமைக்குமே கொள்ளக்கிடத்தலிற் பலனை யினியுறும்படி தாணுவாகிய ஈசன் செய்யுமாறு செய்வனென்பது தோன்றத் "தரும்பலன்றரத் தாணுவாம் அரும்பிரான் புரிவான்" என்றார்,

பல் பெருக்காழ் என வியையும்.] (கள)

கலி விருத்தம்

என்றேது தி யினுமன்னவ ரியல்பாவன வறைவேன்
ஒன்றேயெனு முடிபானதை யுணராமுர ணாலே
நன்றாயசு கருமந்தனை நணுகாவிதி கூறிப்
பொன்றாவிழை வாலேகறை போகாவினை புரிவார்.

என்று (அவ்வகங்காரிக ளிடத்துக்) கூறுக. இன்னும் அவர் தன்மைகளைக் கூறுவேன்; ஏகம் எனும் முடிவுவாக்கியத்தின் உண்மைப்பொருளை நல்லோர்வாய்க்கேட் டுணராத முரணுறு கொள்கையினாலே நல்லதாகிய சுபகர்மத்தைச் சாராதுள்ள விதிகளைப் பிறர்க்கு ஓதித் தாங்களும் ஒழியாத வாசையினாற் பரிகாரத்தும் நீங்காப்பாவகாரியங்களைச் செய்வர்.

[உண்மைக்கு விரோதமாகப் பொருள்படுத்துமாறெடுத்துக் கொள்வாரது அத்வைதமே ஈண்டு 'முரண்' எனப்பட்டது. முரணெனுஞ்சொல் விரோதப்பொருளுடைத்து; ரகுவெதுகை க்காண்க. அத்வைதமென்பது ஒன்றெனும்பொருளைத் தராதென விளக்கினமை முற்படலத்துத் கூன் உரையிற் சாலப்பெரிதன்றே.

'முடிபானது' என்புழி ஆனது-பகுதிப்பொருள் விகுதி. சுப கருமம்-சுகருமம் என விகாரப்பட்டது.] (கஅ)

ஈயுஞ்செய றனிலேயிவ ரிருசெங்கையு மிலராய்
மாயந்தர மேற்றுண்புழி மழூராமனை யின்றான்
ஓயும்படி செய்தாரிறை போலுங்கர முளராய்
மேயன்சொன வில்லந்துற வில்லாததுள் விழுவார்.

இவர், இல்லையென்போர்க்கு ஈயும் விடயத்தில் இரண்டு செவ்வியகைகளுமிலராகி, மரணபரியந்தம் ஏற்றுண்ணும் விடயத்திற் பரசுராமருடைய பிதாவாகிய சமதக்கினி முனிவரைக் கொன்றோர்களுடைய அத்தனை கார்த்தவீரியார்ச்சுனனைப் போலவும் ஆயிரங்கரங்களையுடையராகி, மிகப்பெரியோரெனப் பட்ட திருவள்ளுவ தேவர் கூறிய இல்லறந் துறவறமென்னு மிரண்டனுள் ஒன்றினுஞ் சேராத பாழ்ங்கதியில் வீழ்வர்.

[பாரதம் ஆரணியபருவத்துத் தீர்த்தயாத்திரைச்சருக்கத்துறை "அந்தரத் தவர்களஞ்சு மாயிரம் புயத்தோன் மைந்தர்— தந்திரத்துடனே சூழ்ந்து சமர்புரிந் திட்ட காலை" எனவருமாற்றங்களானே கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் ஆயிரங் கரங்களுடையானென்பதோர்க. இல்லறப்பதகதி 'இல்லம்' எனப்பட்டது. துறவறப்பரகதி 'துறவு' எனப்பட்டது. இவ்விரண்டும் 'இல்லாததுள் விழுவார்' என்றது நிரயத்தில் வீழ்வரென்பதை யுணர்த்துவதாயிற்று.] (கக)

கரவொண்மதி மகனேயிவர் களையும்புலை மலமூத்
திரமுண்பவர் தமையுந்திமிர் சிவக்கொலை ஞரையும்
உரனின்றிழி பாசங்களை யுனிவாழுநர் தமையும்
பரதந்திர மனுவிற்கெடு பதரேயென மதியே.

ஒள்ளிய பிரகாசத்தோடுங் கூடிய புத்தியுள்ள புதல்வனே! மேலே கூறப்பட்டவர்களையும், புலால் மலம் மூத்திரம் ஆகிய இவற்றையுண்போரையும், விருத்தியுள்ள வுயிர்க்கொலை செய்வோரையும், நல்லறிவின்றிப் பேய்களைத் தியானித்துச் சீவிப்போரையும் பரதந்திரமுடைய மனுடசனனத்தில் இழிந்த பதர்களென மதிப்பாயாக.

[மலத்தை மூலப்புளியெனவும், மூத்திரத்தை அமுரியெனவும், இவை இறப்பில்பேற்றைத் தரத்தக்க காயகற்ப மருந்துகளாமெனவும் மதித் தவற்றையுண்போரே "மலம் மூத்திர முண்பவர்" எனப்பட்டனர்.

உண்-பொதுவினை; இங்கே புசித்தலும் குடித்தலுமாம். 'கொலைஞர்' என்றதிலுள்ள ஞ்-பெயரிடைநிலை. 'இன்றி' இன்று-எனத் திரிந்து நின்றது. பாசங்கள்=பேய்கள். 'மனுடப் பிறப்பு' மனு- எனப்பட்டது. (எ0)

அருளுண்டெனினருளாளரையொத்தேயொருபுதுமை
புரிகென்றிடினதுசித்தென வெள்ளித் திரிபுவனம்
தரவந்தபி னினியென்செய வென்னுஞ் சகசாலத்
திருடன்றனை மதியா துயர்தெளிவே றியசுதனே.

ஏற்ற முள்ள நல்லறிவோடுகூடிய மைந்த! உங்கள்பாற் றிருவருளிருந்தால் அருளாளரைப் போன்று ஓரற்புதச்செயலையேனும் நாங் காணச் செய்யுங்களென்று சொன்னால், அது சித்துவித்தையென்று அவ்வருட்காரியத்தை யிகழ்ந்து, பிரமமாயுள்ள யாம் (சுவர்க்கம் மத்தியம் பாதலமென்னும்) மூன்றுலகங்களையும் படைக்க; அவைகளுங் காண்பார்க்குப் பிரத்தியட்சமாக வந்துவிட்டபின், இனி யெதனைச் செய்யவென் றுரைக்குஞ் சகசாலத் திருடரை நீ இலட்சியஞ் செய்யாமற் சுவானுபவத்தி லுயர்ந்திருப்பாயாக.

[திரி புவனங்களையுஞ் சிருட்டித்த பரம்பொருளின் கிருத்தியத்தைக் கபடஞானத்துள்ளோன், தனதாகக் கூறல் கரவடநீர்மையாகலின் அவனைச் "சகசாலத்திருடன்" என்றார்.] (எக)

ஏறும்வெறி வடியுண்டவ ரெவணேகினு மவர்வாய்
நாறுந்திற மொளியாதது போலொண்டிரு ஞானப்
பேறுண்டென றேன்றுங்குக பெருமானடி யார்கண்
கூறுந்திற னறிவோயவர் கூற்றுக்கரி தெவனே.

புத்தியை மயங்கச்செய்யும் வெறிமிக்க கள்ளுண்டவர்கள் எங்குச்செல்லினும் அவர் வாயானது அக்கள்மயமாய் நாறுந் தன்மையை மறைத்துக் கொள்ளாது. அதுபோலக் குகபெருமானுடைய அடியார்களிடத்தே பரிசுத்தத் திருவருட்பேறுள தென்பது மறையாமல் (ஒருகாலத்தேனும்) வெளிப்பட்டு நிற்கும். யான் கூறுந்திறமெல்லாம் அறியும் வலியுடையாய்! அத் திருவருளாளர் கூற்றுக்கரியது யாதுள்ளது.

['வெறி ஏறும் வடி' எனவும், 'குகபெருமா னடியார்கண் ஒண்டிருஞானப்பே றண்டெனல் தோன்றும்' எனவுமியைத்துப் பொருள் கொள்க. வடி = கள்; பிங்கலநிகண்டு காண்க; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். 'அரிதெவன்' என்னும் வினவில் அரிதொன்றுமின்றேயெனுந் தேற்றங் குறிப்பாகக் காணப்படுகின்றது.] (எஉ)

அயலார்புரி யஞரேதுமெய் யருளாளரை யணுகா
துயர்வாரென நாவுக்கர சுடைமான்மிய சரிதம்
வெயில்போ லுள கோரக்கர்கை வீசேதியின் வெட்
றுயரேதுமு ருவல்லமர் தூநீர்மையு முளதே. [டாற்

அயலார் செய்யும் எவ்வகைத் துன்பமும் உண்மையாகவே அருட்சகாய முடையாரை நெருங்காது. அங்ஙனமவர் இன்பத் துயர்ந்திருப்பவரே யாவரென்பதற்குத் திருநாவுக்கரசு மூர்த்திகளுடைய சரிதங்கள் சூரியப்பிரகாசம்போ லுள்ளன. கோரக்க சித்தர் வீசிய கைவாளின் வெட்டால் எவ்வகைத் துயரமுமடையாத அல்லமதேவருடைய பரிசுத்தப் பிரணவதேகத்தன்மை (யைக் கூறு சரிதை) யும் உள்ளது.

["கொள்ளிகொடே சுடுகாற் றுயர்கூர்வது குற்சித பாசன்; பிரமமென்னு நாமல்லம்" என்றார் கூற்றைத் துயர்கூரு முயிராக வுள்ளவர் பிரமமாகமாட்டாரென்பதனை மறுத்த ஆசிரியர், இயைபு பற்றி மேலே கூறுவனவற்றைக் கூறி, இங்கே அவ்வுயிர்த் தன்மை யொரீஇயிருந்த அருளாளர் தன்மைகளை முடிவிடங் கூறலென்னும் உத்தியாலெடுத்துக்காட்டித் தமது மறுப்பை வலியுறுத்தியதே இச் செய்யுட் டுணிபாதலறிக. முற்படலத்து அ-ன் உரையிற் காட்டப்பட்ட சுவேதாச்வதரம், 'மூண்டகமெனும் உபநிஷத்துக்களில் வருவசனம்—"மற்றொருவன் கன்மபலத்தை யுண்ணுமற் (சாக்ஷிமாத்திரமாய்ப்) பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனன்" என்று பதிப்பொருளின்றன்மையை வெளியிடுதலின்

அதனருள் பதியப்பெற்றாரும் அத்தன்மையராகவே யிருப்ப ரென்ப தமையுமாற்றானும், இப் படலத்து ௬அ-ன் உரையிற் போந்த சாந்தோக்யோபநிஷத் வசனத்திலே 'தாமரையிலையிற் றண்ணீ ரொட்டாததுபோலப் பிரமஞான முற்றவன்பாற் பாவ கன்ம மொட்டாது' என ஞானிநீர்மை யறியப்படுமாற்றானும், அன்ன பிறவாற்றானும் இத்துணிபே யெறுழுறும். ஈங்கெடுத் துக்கொள்ளும் நாவுக்கரசுகளுடைய மான்மியம்: — பகைமை கொண்ட சமணராசனாகிய பல்லவன தேற்பாட்டின்படி ஏழு நாள் காறும் நீற்றறையிலிருந்தும், விடங்கலந்தளித்த பாலினை யுண்டும், மிதித்துக் கொல்லுமா றேவப்பட்ட யானையால் ஊறு மின்றியிருந்தும், கற்றூணிற் பிணிக்கப்பட்டுக் கடலிற் றள்ளப் பட்டஞான்று அத்தூணைத் தெப்பமாகக்கொண்டு கரையேறியும் உய்ந்தமையே.

'கோரக்கர் வீசு கை எதியின் வெட்டால்' என வியையும். எதி— வான்.] (எ௬)

## 7. உட்டுறவின் *மானவு

வெண்டளையான்வந்த தரவுகொச்சகக் கலிப்பா

மாசிகந்த பேரறிவான் மல்குமருட் பானுவெனுந்
தேசிகன்பொய் மெய்யிரண்டுந் தேரவிவ்வா றோதிட
பாசமக லுட்டுறவிற் பண்ணுபதி நிட்டைநிசம் [லும்
பேசியருள்கென் னுமகன்பெற் றியுணர்ந் தோதுமிறை.

குற்றமற்ற பதிஞானத்தாற் பிரகாசிக்குந் திருவருட் சூரிய னென்னுந் தேசிகர்; கபடசன்னியாசம் சத்தியசன்னியாச மாகிய இரண்டிலக்கணத்தையுந் தேரும்படி இவ்வாறு கூறியவளவிலே, பாசம் நீங்கும்படி அகத்துறவிலிழைக்கும் பதிநிட்டையின் யதார்த்தத்தை இனிக் கூறியருள்கவென்று விண்ணப்பித்த சீடனுடைய பரிபக்குவத்தன்மையை யுணர்ந்து, தேசிகர் கூறத் தொடங்கினர்.

['ஓதிடலும்' உம்-விகுதிபெற்ற இறந்தகால வினையெச்சம்; ஓதிடு- பகுதி, அல்-சாரியை. 'அகல' என்றும் அகரம் விகாரத்தாற் றொக்கது.

* மானவு = தெளிவு; "தெருளு மானவு முணர்வுந் தேறலுந்— தேர்றமுந் துணிவுந் தெளிவின் றிறத்த" என்பது பிங்கலநிகண்டு.

அருள்கென்றும்-அருள்கவென்றும் என்பதன் விகாரம். எதிர்காலங் காட்டும் இனி-என்றுமிடைச்சொல் கூட்டியுரைக்க.] (எசு)

தேகத்தை யுள்ளபடி தேர்ந்துநீங் கிற்புறம்ப
தாகச்சைம் பூதத்தின் காரியமோ ரையைந்தும்
மோகப்பொய் யேடணையோர் மூன்றுமிமிர் நாடிபத்
ஏகக்கண் டேகொளலாமென்புரிவுக்காமதலாய். [ தும்

உடலிலக்கணத்தை யுள்ளபடி விசாரித்து அந்தச்சம்பந்த நீங்கினற் புறக்கருவியாகிய ஆதார பஞ்சபூதத்தின் காரியம் இருபத்தைந்தும், மோகப் பொய்யாயுள்ள மூன்றேடணைகளும், நெருங்கிய தசநாடிகளும் ஒடுங்கியிற்க எனதன்புக்குரிய மைந்தனே! (அருளேகண்ணைக்) காணலாம்.

[பிருதிவியின் கூறுயுள்ள தோல், மயிர், தசை, நரம்பு, என் பென்னும் ரு-ம், அப்புவின் கூறுயுள்ள நீர், இரத்தம், மச்சை, மூளை, விந்து வென்னும் ரு-ம், தேயுவின் கூறுயுள்ள உண்டி, உறக்கம், மகடுஉ விழைச்சு, பயம், சோம்பலென்னும் ரு-ம், வாயுவின் கூறுயுள்ள ஓடல், நடத்தல், நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தலென்னும் ரு-ம், ஆகாயத்தின் கூறுயுள்ள குரோதம், மதம், மாற்சரியம், மோகம், உலோபமென்னும் ரு-ம் ஆகிய விருபத்தைந்துமே "பூதத்தின் காரியமோ ரையைந்து" என்றதி லறியக் கிடக்கின்றன. ௬௪-ன் உரையுழி விளக்கப்பட்ட புத்திரன், வித்தம், லோகமென்பனவே ஏடணை மூன்று; மூன்றுஞ் சூக்கும ஆகாயத்தின்கூறு யுள்ளன. (ஸுஷும்நா) சுழுமுனை, (இடா) இடை, (பிங்களா) பிங்கலை, (காந்தாரீ) காந்தாரி, (ஹஸ்தி) அத்தி, (ஜிஹ்வா) சிகுவை, (அலம்புஸா) அலம்புசை, (பூஷா) பூடை, (குஹூ) குகு, (சங்கிநீ) சங்கினியென்பனவே நாடிபத்து. சாண்டில்யம், வாராஹமெனும் உபநிஷத்துக்கள் இப்பத்தோடு (ஸரஸ்வதீ) சரச்சுவதி, (வாருணீ) வாருணி, (யசஸ்விநீ) யசசுவினி, (விச்வோதரீ) விசுவோதரி, (பயஸ்விநீ) பயசுவினியெனும் ஐந்து நாடிகளையுங் கூட்டியுரைக்கின்றன. யோகசிகை, தியாநபிந்து முதலிய உபநிஷத்துக்கள் சில குறைவுறக்கூறுகின்றன. கூட்டியுரைக்கப்பட்டவை பத்தின்கண்ணவே யடங்கும்.

ஆகு + அச்சு + ஐம்பூதம் = ஆகச்சைம்பூதம். பண்டி அச்சுப் போலப் பூதகாரிய வுடம்பினைத் தாங்கியிருப்பன பூதங்களாகலின் "அச்சைம் பூதம்" என்றார். அச்சைம்பூதம்-உவமத்தொகை. ஏ-அசை.] (எகு)

காதுமுத லிந்தியமோ ரைந்தனையுங் கண்டேகின்
ஓதைமுத லைந்துஞ்செய் யிந்திரிய மோரைந்தும்
பூதமுமல் வாக்காதி யோரைந்தும் பொன்றுமன
மாதிநான் காய்ந்தகலின் வாக்கென்னு நான்குமறும்.

செவிமுதலிய ஐந்தையுங் கண்டு கழித்துச் சென்ருற் சத்தாதியைந்தும், கன்மேந்திரியமைந்தும், பூதமைந்தும், வலிய வசனுதியைந்தும் ஒடுங்கும். மனம் முதலிய அந்தக்கரண சதுட்டயத்தைத் தேர்ந்து சென்ருல் வாக்கு நான்கும் ஒடுங்கும்.

[காதுமுத லிந்தியமோரைந்து = (தைஜஸ) தைசச அகங்காரமும் (ஸாத்விகம்) சாத்துவிகமுங் கூடியவிடத்துத் தோன்றுஞ் செவி, உடம்பு, கண், நா, மூக்கென்னு ஞானேந்திரியங்கள். ஓதைமுதலைந்து = பூதாதியகங்காரமும் (தாமஸம்) தாமசமுங் கூடியவிடத்துத் தோன்றுஞ் சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தமென்னுந் தன் மாத்திரைகள்; ஓதை = சத்தம். செய்யிந்திரிய மோரைந்து = வைகாரிக அகங்காரமும் (ராஜஸம்) இராசசமுங் கூடியவிடத்துத்தோன்றும் வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தமென்னுங் கன்மேந்திரியங்கள். பூதம் = பூதகாரண தன்மாத்திரைகளின் றூலரூபப் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமென்னும் பூதங்கள். வாக்காதியோரைந்து = வசனம், கமனம், தானம், மலவிசர்க்கம், ஆனந்தமென்னும் வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரிய விடயங்கள். இவ் விடயங்கள் பைங்கலோபநிஷத்தில் "வசநாதாநகமநவிசர்க்காநந்தாஸ் தத்விஷயா:|" என்றுரைக்கப்படுகின்றன. மனமாதி நான்கு = தைசச அகங்காரமுஞ் சாத்துவிகமுங் கூடியவிடத்துத் தோன்று மனம், சாத்துவிகம் மிக்க விடத்துத் தோன்றும் புத்தி, முக்குணமுஞ் சமப்பட்டவிடத்துத் தோன்றுஞ் சித்தம், புத்தியிற்ருேன்றி மூன்ருகப் பகுக்கப்படும் அகங்காரமென்னும் அந்தக்கரணங்கள் வாக்கென்னு நான்கு = விந்து தத்துவத்திற்ருேன்றிய (ஸூக்ஷ்மா) சூக்குமை, (பச்யந்தி) பைசந்தி, (மத்யமா) மத்திமை, வைகரி யென்பன. இவ் வாக்குக்கள் யஜுர்வேத யோககுண்டல்யுபநிஷத்திற் கூறப்பட்டிருத்தலை, "பராயாமங்குரீபூய பச்யந்த்யாம் த்விதளீக்ருதா| மத்யமாயாம்முகுளிதா வைகர்யாம்விகஸீக்ருதா||" என்பதி ஞறிக; ருக்வேத அக்ஷமாலிகோபநிஷத்திலுங் காணலாம். 'பரா' என்பதே சூக்குமை.

இந்தியம் = இந்திரியமென்பதன் விகாரம்.] (எக)

முக்குணங்க டோர்ந்தகலின் மூலச்சு பாவம்போம்
அக்கணமி தாகிதகன் மஞ்சிவி யாததனாற்
பொக்கமெனப் போநியதி காலமிவை போயபின்னர்ப்
பக்குவவான் மாநுகராப் பண்பணைந்து நிற்குமன்றே.

முக்குணங்களையுங் கண்டு நீங்கினல் மூலப்பிரகிருதி யொடுங்கும். அக் கணத்திலேயே சுகதுக்கானுபவ காரணமாகிய கன்மமுஞ் சீவியாது. அது காரணமாகக் காலம் நியதி யென் னுந் தத்துவங்களுஞ் செயலடங்கி நிற்கும். இவைக ளடங்கிய பின் பக்குவப்பட்டிருக்கும் ஆன்மாவானது கன்மபலத்தை யனு பவியாத தன்மையை யடைந்து நிற்கும்.

[முக்குணம் = அவ்வியத்தத்தினின்று வெளிப்பட்ட இராச சம், தாமசம், சாத்துவிகம். அவ்வியத்தம் குணதத்துவ மகத்திற் கும், மகத்து பூதாதியெனும் அகங்காரத்திற்கும், பூதாதி தன் மாத்திரைகட்கும் ஆதாரமென்பது யஜுர்வேத ஸுபாலோபநிஷத் திற் பெறப்படுகின்றது. மூலச்சுபாவம் = அவ்வியத்த மெனவும், அக்ஷர மெனவுமுள்ள மூலப்பிரகிருதி; இஃது அசுத்தமாயையின் கலையிற் றோன்றியது.

இதாகித கன்மம் — ஹிதா ஹித கர்மம் என்பதன் விகாரம். பக்குவ வான்மா - தமிழ்நான்முடிபு.] (எஎ)

அச்சமய மிச்சைஞா னங்கிரியை யாடாவே
மிச்சையெனப் போயிடுங்க லாதிமே லேயவைதூண்
டுச்சிதங்கொள் சுத்ததத்வ மோரைந்து நீங்குமங்ன்
நிச்சலன மின்றசைபி ராணனென்று நின்றிடுமால்.

அச் சமயத்திற் சீவனுடைய இச்சா ஞானக் கிரியைகள் சீவியாவாம். கலாதிகள் பொய்யெனும்படி போம். பின்பு, அவற்றைப் பிரேரிக்குஞ் சிரேட்டமுள்ள சுத்த தத்துவங்க ளைந் தும் நீங்கும். அங்ஙனம் பிராணவாயுவாகிய ஒரு கருவி மாத்திரம் அசைந்துகொண்டிருக்கும்.

[ஆணவமலத்தைச் சிறிதகற்றியிடுங் கலையினாற் றூண்டப் படுவதே கிரியாசத்தி. வித்தையினாற் றூண்டப்படுவதே ஞான சத்தி. அராகத்தாற் றூண்டப்படுவதே இச்சாசத்தி. ஆன்ம சத்திகளாய இம்மூன்றுட் கிரியை அறிஞரைத் தொழுவதாகவும்,

ஞானம் பேரறிவாகவும், இச்சை அறிஞரோடு மருவுவதாகவுஞ் சீவன்முத்தி தசையிற் பிறங்குமாகலின் அத் தசையினு மேம்படு விதேகமுத்தி தசையில் அவை பரமான்மாவினுடைய இச்சா ஞானக் கிரியா சத்திகளிலடங்கிச் சீவியாமல் அம்மயமாய் நிற்கு மெனல் கருதி "ஆடாவே" என்றார். பரமான்மாவினுடைய இச்சா ஞானக் கிரியாசத்திகள்—பஞ்சப்ரஹ்மோபநிஷத்தில் ஸத்யோஜாதம், அகோரம், வாமதேவ யென்பவற்றின் விவரம் விளம்பும்பாங்கர் விளம்பப்பட்டன. கலாதி—என்றது கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், காரியமாயை யென்பவற்றை. சுத்ததத்வ மோரைந்து—என்றது சுத்தவித்தை, ஈசம், சாதாக்கியம், விந்து, நாதமென்பவற்றை. பரமான்மாவினுடைய ஞானசத்தியாற் செலுத்தப்படு நாதம் காரியமாயையையும், சுத்தவித்தை வித்தையையும், கிரியாசத்தியாற் செலுத்தப்படு விந்து கால கலை நியதிகளையும், சாதாக்கியம் புருடனையும், இச்சாசத்தியாற் செலுத்தப்படும் ஈசம் அராகத்தையுஞ் செலுத்துவனவாகலின் "அவைதூண்டுச்சிதங்கொள் சுத்ததத்வ மோரைந்து" என்றார். ஐந்தனுள் நாதம் ஞானமயமாயும் விந்து கிரியையாயும், சாதாக்கியம் மேலையவிரண்டு மொத்துளதாயும், ஈசம் ஞானங்குறைந்து கிரியை மிக்குளதாயும், சுத்தவித்தை கிரியைகுறைந்து ஞானம் மிக்குளதாயு மிருக்கும்.

ஞானேந்திரியம்-௫, தன்மாத்திரை-௫, கன்மேந்திரியம்-௫; பூதம்-௫, அந்தக்கரணம் ௪-ஆகிய ௨௪-ம் ஆன்மதத்துவமெனவும், நியதி, காலம், கலாதி ௫-ஆகிய ௭-ம் வித்தியாதத்துவமெனவும், சுத்த தத்துவம் ௫-ஞ் சிவதத்துவமெனவுங் கூறப்படுமென்பதும்; இந்த ௩௬-மே உட்கருவிகளெனப்படு மென்பதும் முற்படலத்து ௩௰-ன் உரையில் விளம்பப்பட்டுள. இவைகள் வேதத்திற் கூறப்பட்டுளவெனல் மேலைப்படலத்து அ௩-ன் உரையிலறிக. அவ்வாறே மிருகேந்த்ரம், பௌஷ்கரம் முதலிய ஆகமங்களிலுங் கூறப்பட்டுள. வேதாகமங்கள் கூறியாங்கு வேதோபப் பிருங்கணமும் "மாயாகாலமவாஸ்ருஜத், நியதிஞ்ச கலாம்வித்யாம் கலாதோ ராகபூருஷௌ|" என்றும், "நாதாத்விநிஸ்ஸ்ருதோபிந்துர் பிந்தோர்தேவஸ்ஸதாசிவஃ| தஸ்மாந்மஹேச்வரோஜாதச் சுத்த வித்யாமஹேச்வராத்|" என்றும் அந்த வித்தியாதத்துவ சிவ தத்துவங்களைக் கூறுதலோர்க. இவ் வுபப்பிருங்கணம் சைவ மஹாபுராண வாயுசங்கிதையின் உத்தரபாகத்தது. ஆன்மதத்துவம் பிரகிருதியிலும், வித்தியாதத்துவம் அசுத்தமாயையிலும், சிவதத்துவஞ் சுத்தமாயையிலுந் தோன்றியுள்ளன. இவ்வாறு

வேதாகமாதி பிரமாணங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட முக்கியதத்துவம் (௩௬) முப்பத்தாருயிருக்க;

"ஐயஞ்சினப்புறத் தானு மாரூரமர்ந்த வம்மானே"

என்று திருநாவுக்கரசுகளது தென்மொழிமறை செப்புமாறென்னையெனின்,—அம் மறைக்கூற்றில் ஆன்மதத்துவம் உச-னு மேம்பட்ட புருடதத்துவம் உடு-வதாகலின் அஃதே 'ஐயஞ்சு' எனப்பட்டது. அப் புருடன் கலாதி பஞ்ச கஞ்சுகமெனுங் கலை, நியதி, காலம், வித்தை, அராகம் ஆகிய ஐந்து மொன்றுபட்ட விடத்தே தோன்றுவ னுதலானும், அக் கலையின் காரணம் மாயையாதலானும் புருடன் வாயிலாக வித்தியாதத்துவம் எ-ங் கொள்ளக்கிடக்கின்றன. இவையற்றின் மேலேயுள்ள சிவதத்துவத்திருப்போன் சிவபிரானுகலின் அந்தப் பிரானே 'ஐயஞ்சின் அப்புறத்தான்' எனப்பட்டனன். அத் தத்துவம் சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி (=விந்து) என்பவற்றையுந் தன்மாட்டடக்கிச் சிவதத்துவம் ஐந்தெனும்படி யிருத்தலிற் சுத்தமாயாதத்துவம் ரு-ங் கொள்ளக்கிடக்கின்றன. இக் கிரமத்தின் அம்முப்பத்தாறுமே கூறப்பட்டனவென்க. இப்படியுந் தொகுத்துக்கூறல் வடமொழி மறைக்கும் ஆகமத்துக்கு முடம்பாடே யென்பதை—

"ஜீவஃபஞ்சவிஞ்சகஃ ஸ்வகல்பிதசதுர்விஞ்சதிதத்வம்பரித்யஜ்ய
ஷட்விஞ்சஃ பரமாத்மாஹமிதிநிச்சயாஜ்ஜீவந்முக்தோபவதி।"

என்பதனுனும்,

"எண்ணுக பிரதா னத்தை யிருபத்த ாலாம் வேறென்
றெண்ணுக புருடன் றன்னை யிருபத்தைந் தாவா னென்றே
யெண்ணுக விருபத் தாறும் பொருளென வீசன் றன்னை
யெண்ணுக வினையி லீச னிருபத்தே ழாவா னென்றே"

என்பதனுனு மறியலாம். இவற்றுண் முன்னர்த்தாய சுத்தாத்வைத மண்டலப்ராஹ்மணோபநிஷத் வசனம்—'உடு-ஆந் தத்துவனு சீவன் தன்னுல் அபிமானிக்கப்பட்ட (ஆன்மதத்துவமெனும் உச-தத்துவங்களையுந் தள்ளி உசு-வதான பரமான்மா நானே யெனும் (சோகம்பாவனை) நிச்சயத்தினுற் சீவன் முத்தனுகிறுன்" எனும்பொருளைப் பயக்கின்றது. புருடதத்துவமயமாய் நிற்கும் ஆன்மாவே சீவனெனப்பட்டது. புருடதத்துவத்தையே புருடனென்பதும், சீவனென்பதுஞ் சில சுருதிகளிலுள்ளன. இயைபு

பற்றியே அவை கொள்ளப்படுவன. பின்னர்த்தாய சைவாகம உபபேத சிவதருமோத்தரச் செய்யுளில் ஆன்மதத்துவம் உஎ-ன் காரணமான பிரகிருதியே பிரதானமெனப்பட்டது. உடு-வதாகச் சொல்லப்பட்ட புருடன் வாயிலாக அந்த வித்தியாதத்துவமீ எ-ம் அறியக்கிடக்கின்றன. இச் செய்யுட்கு முன்னுற்ற செய்யுட் கண் "ஆரகனதிகன்" (= சங்கரிப்பவன் சிரேட்டன்)எனப்பட்ட குணருத்திர மூர்த்தியே உசு-ம் பொருளெனப்பட்டமையின் இவ் விருபத்தாறை விலக்கிக்கொள்வுழி உஎ-எனப்பட்ட இணையி லீசனே அத்தென்மொழி வடமொழி மறைகளிற் போந்த உசு-ஆந் தத்துவ சிவபிரானெனல் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. இவ்வுண்மை யுணரமாட்டாதார் தத்தமக்கேற்றவாறு சாற்றிச் சொற்குணம் பொருட்குணம் வாளா போவர்.

பூதகாரியம்-உடு, ஏடணை-ங, நாடி-க0, கன்மேந்திரியவிட யம்-ரு, வாக்கு-ச, குணம்-ங, வருஞ் செய்யுளில் விளக்கப்படு வாயு க0-ஆகிய சுo-ம் புறக்கருவிகளாம். இவைகளும் வேதத்தி லுளவென்பது உரையி லுணரக்கிடக்கின்றது. வாக்குக்கள் விந்துவின்கண் அதன் காரியமாய்த் தோன்றினமையாலும், குணங்கள் வைராக்கிய மோக துக்கங்களாய் அந்தக்கரணங்களி லடங்குகின்றமையாலும் அவைகள் புறக்கருவியைச் சேர்வன வாயின.

கலாதி, சுத்தத்வம், நிச்சலனம் - வடநூன் முடிபு. உச்சிதம் - உச்ரிதம் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; மேலானது, விருத்தியெனும் பொருளுடைத்து; அமரஸிம்ஹ நாநார்த்தவர்க்கங் காண்க. இஃது உசிதமெனவுமாதல் கூடும். 'இன்றி' இன்று-எனத்திரிந்து நின்றது செய்யுளாகலின்.] (எஅ)

அவ்வாயுத் தன்னையுள்ள வாறறிந்து நீங்கிடின்மற்
றெவ்வாயு வுந்துஞ்சு மேங்கசபை நாதமும்போம்
அவ்வாயு வையறிந்த சித்தேதா னச்சித்திற்
கிவ்வாறு தான்காட்டி நின்றதரு ளென்றறியே.

அந்தப் பிராண வாயுவையும் உள்ளபடி கண்டு நீங்கினுல் ஏனைய வாயுக்களுமொடுங்கும்; ஒலிக்கின்ற அஜபாநாதமுமடங் கும். அந்தப் பிராணவாயுவையறிந்த சித்தே தனதான்ம சொரூபம். அச்சித்திற் கிவ்வாறு எல்லாவற்றையு மறிவித்து உபகரித்து வந்தது திருவருளென் றறிவாயாக.

[“மற் றெவ்வாயுவும்” என்றதனாலே முன் மொழிந்துள்ள பிராணனுக்கு வேறாகக் கணக்கிடப்படும் அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயனெனும் கூ-ம் உணரக்கிடக்கின்றன. இவற்றை “ப்ராணபாநவ்யாநோதாந ஸமாநா: ப்ராணவ்ருத்தய:। நாககூர்மக்ருகரதேவதத்த தநஞ்ஜயாஉபப்ராணா:॥” எனவரு பைங்கலோபநிஷத் வசனத்தா லறிக. நாகன் முதலிய உபப்பிராணன் ஐந்திற்கும் ஆதாரமான பிராணன் முதலிய ஐந்தையும் மைத்ராயண்யுபநிஷதம் “ய:ப்ராணோ பாநஸ்ஸமாந உதாநோவ்யாநஇதி” என்று கூறுதலி னறிக. இவ்வைந்தும் பிரச்நம், ஸுபாலம் முதலிய உபநிஷத்துககளிலுங் கூறப்பட்டுள. ஆகமமெடுத்துக் கூறியதையும் முற்படலத்து ௬௯௯-ன் உரையிற் காணலாம். இப்பத்து வாயுவுக்கும் பிறப்பிடம் சூக்கும வாயுவாம். “நாதமும் போம்” என்றது நியாநபிந்தூபநிஷதம் “பிந்துநாதகளாதீதம்” என்றும், அதர்வசிகோபநிஷதம் “நாதாந்த பரமாத்மநி” என்றுங் கூறுதலி னமையும். “(வாக்குக்க ளாகிய) இவற்றினின்றும் மிக்க பந்தமில்லை” எனு மருதகத்திலே “ஆப்யோநபரமோ பந்த:” என வரூஉம் பௌஷ்கராகம பிந்து படலவாக்கியமும் இங்ஙனுறுதல் காண்க. வாக்கு—அநாதி சூக்குமநாதமெனும் பொருட்டு.

“வாயுவைய்யறிந்த” என்பதில் யகரவொற்று விரித்தல் விகாரம்.] (௭௧)

நீயறியு மவ்வருளி னிநிற்கி னவ்வாயுப் [நனி
போயடையும் போதமலம் பொய்த்திடும்பின் போதை
மேயநலின் பேறுகர்ந்து வீடுபெத்தத் தும்விலகா
ஞேயசிவத் தோடணைவி நிற்றலுயர் முத்தியரோ.

நீ தரிசித்த அவ் வருளில் நீ அடங்கி நிற்கில் அந்த வாயு வொடுங்கும். (அங்ஙனமே) சீவபோதத்திற் காதாரமாயுள்ள மூலமலமுந் தன் சத்திகெட்டு நிற்கும். அதற்குமேல் மூதறிவு பொருந்திய நிலையில் ஆனந்தானுபவத்தை யனுபவித்துப் பெத்தத்திலும் முத்தியிலும் விட்டு நீங்காத ஞேயசிவத்துடன் அனுபவத்திற் பொருந்தி நிற்றலே பரமுத்தியாம்.

[திருவருட்பிரகாச சிவசத்தியில் ஆன்மா வழுந்திநிற்கு ஞான்றுண்டாம் ஆனந்தானுபவத்தின் மேலே சிவசாட்சாற்

கார சிவானந்த மேலிடெனும் பரிபூரணானந்தானுபவமாகலிற் 'போதை நனிமேய நல்லின்பமே நுகர்ந்து' 'ஞேயசிவத்தோட ணவி நிற்றலுயர்முத்தி' என்றூர். இப் படலத்து எடு-முதல் இச் செய்யுள்காறும் விளக்கப்பட்ட கிரமநிட்டைக்கு முற்படலத்து ககக-ற் றெருகுத்துச் சுட்டலென்னும் உத்தியாற் கூறப்பட்டது சுருக்கமாதலின் அச் செய்யுளுரை மேற்கோள்களும் இங்ஙனங் கருதத்தக்கன. எஞ்ஞான்றுந் தன்னேடிருந்தும் அனுபவப் படாச் சிவம் தனக்கனுபவமாதலே 'அணவிநிற்றல்' எனப் பட்டது.

அறியும்-என்னும் பெயரெச்சம் இறந்தகாலப் பொருட்டு. மலமும்-என்னும் உம்மை விகாரத்தாற்றெருக்கது. 'பெத்தத்தும்' என்பதிலுள்ள உம்மையை 'வீடு' என்பதனேடுக் கூட்டுக. போதை-போதா என்னும் வடசொல் ஈறு திரிந்தது; அறிவெனும் பொருட்டு.] (அ0)

## 8. நிமலஞானநிட்டானுபவ நியதி

கலிநிலைத்துறை

காட்டு மவ்வரு டன்னைநீ நோக்கினுங் காணும்
வீட்டு வத்துவை நாமென வுள்ளினும் வேரு
நாட்டி முன்னினு மிரண்டறு மைக்கிய நணுகா
திட்ட மாந்திரி புடிகெடுத் துண்மையை யெய்தாய்.

உன்னைக் காட்டியருளிய அவ் வருட்பிரகாசத்தை நீ முன் னிட்டுப் பார்த்தாலும், (அந்தப் பிரகாசத்திறைல்) நீ தரிசிக்கும் முத்திநிலைப் பரம்பொருளை நாமேயென எண்ணிறைலும், வேருக வைத்துத் தியானித்தாலும் துவிதம் அற்ற அனுபவநிலை வாராது. கூட்டமாகிய திரிபுடியொழித்துச் சிவத்தொடு அத்துவிதமா யிருக்கு முண்மைநிலையினை யடைவாயாக.

[அத்துவித சிவானந்தமேலிடெனும் அனுபவமே "இரண் டறுமைக்கியம்" எனப்பட்டது. ஐக்கியார்த்தம் முற்படலத்து க0க-ன் உரையில் விளக்கப்பட்டது; ஆவயிற் றெளிக. காண்பான், காட்சி, காட்சிப்பொருளென்பனவே திரிபுடி; விவரம் ௬கக-ன் உரையில் விளக்கப்பட்டுளது.

வேரு-வேருகவென்பதன் விகாரம். ஈட்டம்=கூட்டம்; பிங்கல நிகண்டு காண்க.] (அக)

தன்னைத் தானறி யாப்பதங் கேவல சகலந்
துன்னல் போற்சிவ தசையினு முண்டவை சொல்லிற்
றன்னைத் தானறிந் திட்டபின் ருேன்றருட் காட்சி
தன்னை யேமுத்திச் சகலமென் பாரருட் சான்ருேர்.

அந்த மாசக லங்கழ றலுமஙன் ருேன்றும்
நிந்தை திர்பரை யோகினைக் கேவல நிலையென்
றிந்து ஞானிகண் மிழற்றுவ ரிவ்விரண் டையுநீத்
தந்த மாஞ்சுகா தீதசுத் தமுறலே யைக்கம்.

தன்னைத் தானறியாதகாலத்தில் (=பெத்ததசையில்) கேவலாவத்தையுஞ் சகலாவத்தையுந் தன்னை நெருங்கியிருத்தல்போல முத்தி தசையிலுங் கேவலமுமுண்டு: சகலமுமுண்டு. அவற்றினிலக்கணங்களைக் கூறப்புகின், தன்னைத் தானருட்டுணை கொண்டறிந்தபின்னர்த் தனது ஞானக்கண்ணுக்குப் புலப்பட்டு நிற்குந் திருவருட்காட்சியையே முத்திச்சகலமென்று அருணிரம்பியுள்ளோர் கூறுவர்.

அந்த முத்திச்சகல நீங்கியவளவிலே அந் நிலைக்களத்தே தோன்றும் பழிப்பொழிந்த பரையோகத்தையே முத்திக் கேவல நிலையென்று இந்த இந்துதேசத்து அனுபவஞானிகள் கூறுவர். இவ்விரண்டவத்தையுந் துறந்து முடிவாகிய சுகாதீத பரிசுத்த மடைதலே சுத்தாத்துவித சிவானுபவ நிலை.

[அ०-ஞ் செய்யுளுழைக் கூறப்பட்ட அருணிலை பொருணிலை யென்னும் இரண்டனுள் அருணிலைமீதெய்தும் பொருணிலை திரிபுடிரகிதத்தி லாதற்பாற்றென்பது அ௯-ஞ் செய்யுட்கண் அறிவுறுத்தப்பட்டது. அவ்வருட்டரிசனத்தை நின்மல சகலாவத்தை யெனவும், அவ் வருளிலழுந்தும் பரையோகத்தை நின்மல கேவலாவத்தையெனவும், அது மேலைய ௪०-ற் கூறப்பட்ட இன்ப மென்னுஞ் சுக நிலையெனவும், அச்சுக நிலையின் மேம்பட்ட பொருணிலையே சுகாதீதமெனவும், அவ் வதீதமே சிவானந்த மேலிடெனுஞ் சுத்தாத்துவித சிவானுபவ பரிபூரண நிலை யெனவுங் கூறப்படுமென்பது அ௨, அ௩-ஆகிய இச் செய்யுள்களி லறிவுறுத்தப்பட்டது.

"மாயாட் போரையு மாயா மலமெனு மாதரையும்
வீயவிட் டோட்டி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யருளாந்
தாயுடன் சென்றுபின் றாதையைக் கூடிப்பின் றாயைமறந்
தேயு மதேசிட்டையென்று னெழிற்கச்சி யேகம்பனே"

எனும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கும் இங்ஙனங் கருதத்தக்கதே. இவ்விந்துதேசமல்லாப் பிறதேசங்களிலுந் தெய்வ வழிபாடுகளுள்ளனவேனும் அவையெல்லாம் ஆன்மாவினகட்புரியும் பரமான்மோபாசனையும், அவ்வழி ஆன்மாவைத் தரிசித்தெய்தும் அனுபூதி ஞானமுமல்லாப் பகிர்முகத்தவாகலின் அத்திற ஞானமுணர்த்தும் இத்தேச ஞானிகளை "இந்து ஞானிகள்" என்றார்.

பதம்=காலம்; தகாவேதுகை காண்க. பதத்தில் என ஏழனுருபு விரிக்க. கேவலசகலம்-வடநூன்முடிபும்மைத்தொகை; "வல்லி-மலகன்மம்" என்றாற்போல. "துன்னல்போர் சிவதசையினு முண்டு" என்றதில் 'உண்டு' என்னும் முற்றோடு துன்னல் கூட்டி யுரைக்கப்படும். காட்சி-தொழிற்பெயர்; காண்-பகுதி, சி-விகுதி, ண்-ட்ஆதல் விகாரம்.

ஐக்கம்-ஐக்கியமென்பதன் சிதைவு. இதற்குமுரிய அருத்தம் முற்றடலத்து ௧0௬-ன் உரையில் விளக்கப்பட்டதேயாம்.] (௮௨. ௮௩.)

இனைய வாறரு டன்னைமுன் னிட்டுற லின்றுன்
மனதி னலறி வேனெனி னம்மன மறதி
நினைவு மாமது கண்டதை நினைவுறு மதனாற்
கனவி னுங்கணு ருச்சிவங் கருதவொண் ணாதால்.

இவ்விதமாக அருளை முன்னிட்டுக்கொண் டெய்துதலில்லாமல் உன் மனதினாலேயே அறிவேனென்னில், அம் மனதின் றன்மை மறப்பு நினைப்பாகும். மேலும் அது, சாக்கிராவத்தையிற் கண்டதையே நினைக்கும். அத்திற மனத்தாற் சொப்பனத்தினுங் கண்ணுறப்படாத சிவத்தை யறிதல் கூடாது.

[தூல நேத்திரங்கொண்டு பார்த்ததையே மனம் நினைக்குந் தன்மைத்தென் றீண்டறிவுறுத்தினமை அனுபவத்தும் பொருந்துதலின், யாதொரு தியானம்புரிய முயலுநரெல்லாம் விழிப்புலமான வடிவத்தைத்தான் பாவிக்கத் தக்கவராவரென்பதூஉம் ஏற்படுகின்றது. இத் தூலமனத்திற்கு வேறாய பரமனமே பரத்தைச் சிந்தித் துணரத்தக்கதென்பது வருஞ்செய்யுளிற் பெறுக.

"கனுருச்சிவம்" என்புழிப் படுசொல்லும், இரண்டனுருபும் விகாரத்தாற் ரெக்கன.] (அச)

அற்ப மாமுயிர்ப் போதமு மதிலெழு மனமும்
ஒற்க மானபின் பெழும்பர வுணர்வதை யுணரும்
ஒற்க மாகவென் ருெடுக்கிட வுன்னிலுன் னிழலைப்
பொற்கை யான்மணல் போட்டு மறைப்பது பொருவும்.

அற்பமாகிய சீவபோதமும் அதினின்றெழு மனமும் அடங்கிய பின்னர் வெளிப்படும் பேரறிவே அந்தச் சிவத்தை யறியும். அவைக ளடங்குத லுறவென்று அவற்றை நீயே யொடுக்க நினைக்கின், அஃது உனதுடற்சாயையை அழகிய கையால் மணலைப் போட்டு மறைத்தலையே யொக்கும்.

[உடம்பினிழலை மறைக்கு நிமித்தம் மணலை அள்ளியள்ளிப் போடுஞான்று அது மறையாமே மேலுமேலுந் தோன்றி நிற்றல் போல மனத்தையடக்க முயலுமிடத்தும் முயலும் மனந் தோன்றித் தோன்றி நிற்றலின் "மணல்போட்டு மறைப்பது பொருவும்" என்ருர். நிழல் மறையவேண்டுமாயிற் றனுதுடம்பை யாதொரு சார்பிற் சாரவைப்பதே சான்ற காரிய மாதல்போலச் சீவ சுதந்திரபோதத்தைத் திருவருட்கே கையடைசெய்து அசைவற நிற்றலே மனவடக்க நிலையென்பது மிங்ஙனுணரக் கிடக்கின்றது. இப் படலத்து உ௩-ல் ஆண்டைக்கியைபுரக் கூறப்பட்டது மிப் பொருளுடைத்தன்ருே.

'அவை பொற்கமாக' எனப் பன்மைச் சுட்டுப்பெயர் வருவிக்க. 'மணலை' என இரண்டனுருபு விரிக்க. போடல் = எறிதல்; போகவிடுதல் என்பதன் மரூஉ. "பொய்யர்கைப் புகுத்தி ஞர்கள் பொருளினை யிழந்தார் போட்டே" என்ருர் சிவதருமோத்தர மொழிபெயர்ப் பாசிரியரும். போட்டு-வினையெச்சம்.] (அ௫)

கண்ணைப் போலுள நீசிவ மாம்பிறை காணத்
திண்ணப் பேரருள் விரலைமுன் ஞக்கொடு தெரிசி
எண்ணெயித் தாரையொத் தேய்ந்திடு மவ்வருளுன்னுள்
விண்ணைப் போனிலைகொண்டுள புறஞ்செலவேண்டா.

கண்ணைப்போலக் காணுந் தன்மையோடுள்ள நீ, சிவமாகிய பிறையைக் காணவேண்டில், உறுதிப் பாடுடைப் பேருளாகிய

விரலை முன்னிட்டுக் கொண்டு தெரிசிப்பாயாக. அனுபவத்திலே தைலதாரையை யொத்துப் பொருந்தும் அவ்வருள், உனக்குள் ஆகாசம்போல நிலைத்திருக்கின்றது. (ஆகலின்) அதனைக்காண் நீ வெளிமுகமா யெவ்விடத்துஞ் செல்ல வேண்டா.

[இளம்பிறை, மிக்க சேய்மைக்கண்ணதாய ஆகாயத்தில் உற்று நோக்குவார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு வெளிப்படா நுண்ணிதாயுள்ளதேய்ப்பப் பரையோகநிலையிற் பரம்பொருட்காட்சியுங் கூறக்கிடத்தலிற் "சிவமாம் பிறை" என்றார். "புறஞ்செல்ல வேண்டா" என்றது—மைத்ரேயம், ஸ்கந்தம் என்னும் உபநிஷத்துக்கள் "தேஹோதேவாலயঃ ப்ரோக்தஸ் ஸஜீவঃ கேவலச் சிவঃ| த்யஜே தஜ்ஞாநநிர்மால்யம்" என்று கூறுவசனம் "தேகந் தேவாலயமென்று சொல்லப்படுகிறது: அதன்கண் ணிருக்குஞ் சீவன் சிவனே: அஞ்ஞானமாகிய நிருமாலியத்தைத் தள்ள வேண்டும்" எனும்பொருளைப் பயத்தலினாலும்; இவ்வண்ணமாக வடமொழிமறை கூறியாங்குத் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளது தென்மொழிமறையும்—

"...கானப்பேர்
உள்ளமே கோயிலா வுள்குமெ னுள்ளமே"

"எண்ணென்றி நினைந்தவர் தம்பால்
உண்ணின்று மகிழ்ந்தவ னூராம்...பனையூரே"

என்று கூறுதலினாலும்; திருநாவுக்கரசுகளது தென்மொழி மறை—

"தேடிக் கண்டு கொண்டேன் றிருமா லொடுநான் முகனும்
தேடித் தேடொண்ணாத் தேவனை யென்னுளே
தேடிக்கண்டு கொண்டேன்"

என்றும், திருவாதவூரடிகளது தென்மொழிமறை—

"இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்ற
நின்றநின் றன்மை"

என்றுஞ் சுவானுபவ வுண்மையை யுரைத்தலினாலும் அறியக் கிடக்கின்றது. திருமந்திரமுனிவர்—

"முகத்திற் கண்டுகொண்டு காண்கின்ற மூடர்காள்
அகத்திற் கண்கொண்டு காண்பதே யானந்தம்"

என இடித்துரையாடினதும் அது. இப்பொருளிலே ஈங்குக் காட்டப்பட்ட இரண்டுபநிடதங்களின் வசனமேயன்றி வேறு பலப்பல வுபநிடத வசனங்களும், ஆகம வசனங்களுட் பலவும், வேறு சிலவும் உரைகளில் வந்துள்ளனவே. சீவன் சிவமூர்த்த மாகிய சிவலிங்கமாயிருத்தலிற் 'சீவன் சிவனே' என்று போந்த சுருதிகள் கூறுவனவாயின. என்னை? அங்ஙனம் 'நிருமாலியத்தைத் தள்ளவேண்டும்' என்றது சிவலிங்ககிரியையை யுணர்த்திற்றாகலின். சீவன் சிவலிங்கமென்பது இப் படலத்து ௨௫-ன் உரையிற்போந்த தைத்ரியாருணசாகை நாராயணவசனத்தும், திருமந்திரம் திருக்களிற்றுப்படியா ரென்பவற்றின் கூற்றின் கண்ணும், அட்டமூர்த்த முணர்த்து பிரமாணங்களிலும் பெறப் படுதலின் இப்பொருளேற் புடைத்தென்க.

"அங்குஷ்டப்ராதேச சரீரமாத்ரம்ப்ரதீபப்ரதாபவத்
த்விஸ்த்ரிதா ஹி தத்ப்ரஹ்மாபிஷ்டுயமாநம்
மஹாதேவோ புவநாந்யாவிவேச॥"

என்னும் இதுவுமதுவென்க. மைத்ராயண்யுபநிஷத்தின் ௬-ம் பிரபாடகத்திலுள்ள இதன்பொருள்:—"சரீர இதயத் தானத்தில் அங்குட்டமாத்திரமாய் இரண்டு மூன்று (மந்தம் மத்தியமம் உத்தமமெனும்) திறமான தீபாகாரமாய் யாண்டுந் துதிக்கத் தக்க மகாதேவனாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பிரமம் புவனம் யாவையும் வியாபித்துளது" எனவாம். இவ் வுண்மையாற் பகிர்முகக்கோவில்கள் பலவற்றுள்ளுஞ் சிவலிங்கத்தை நாப்பட்கொண்டுள்ளனவே உள்ளபடி யமைக்கப்பட்ட வுண்மைக்கோவில்களென்பதூஉம் இனிதுணரக் கிடக்கின்றதன்றோ.

தாரையை-என இரண்டாருருபுவிரிக்க. நிலைகொண்டுளது-என்றுந் தவ்வீற விகாரத்தாற்றொக்கது. 'புறஞ்செல' என்பது ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை.] (௭௬)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

நிகழ்த்து மாறுயர் தத்துவ
நேதி செய்துன துணர்வினைச்
செகுத்தி டாது செகுக்குமோர்
திறத்தி னின்றிட லப்பெரும்

பகத்த ருள்வச மாவதாம்
படரு மந்தர விருளிலாழ்ந்
தகத்தை நீங்கிடு நிலைமையஃ
தாவ தன்றென வோர்வையே.

மேலே விளக்கியபடி யுயர்ந்தமார்க்கமாகிய தத்துவ நேதியினைச்செய்து உனது போதத்தை நீ கெடுக்காது கெடுக்குமொரு திறத்தி னிற்றலே ஆந்த அறுகுண ஐசுவரியப் பெருந்திருவருள் வசப்படுவதாம். உனக்குள் வியாபித்திருக்கும் அந்தர (அஞ்ஞான) இருளிலமுந்தி யுணர்வை நீங்கிநிற்கு நிலைமை மேற்கூறிய திருவருணிலையாவ தன்றென வறிவாயாக.

[பிருதிவிமுதல் நாதமீருகிய பிரபஞ்சத்தை ஒரோவொன்ருகச் சுட்டிப் பரம்பொருள் இஃதன்று இஃதன்றெனக் கண்டு கழித்துச் செல்லுதலே "தத்துவநேதி" எனப்பட்டது. அவ்வாறு கழித்த வழித் தரிசிக்கப்படுவதாய்க் கழிக்கப்பட்டவற்றுள்ளுங் கலந்து நிற்பதாயுள்ள சச்சிதானந்த நீர்மையும் யாண்டுமுள்ள பரம்பொருளதேயென வுணர்ந்து நிற்றல், அவ்வருணிலையென வறியக்கிடக்கின்றதாதலின் இது பாரிசேட வளவையாம். ஐசுவரியம், திரு, வீரியம், வைராக்கியம், புகழ், ஞானம் ஆகிய ஆறு குணமும் பகம் எனப்படும். நிகண்டு-அமரஸிம்ஹம் "பகச்ஸ்ரீகாம மாஹாத்ம்ய வீர்யயத்நார்க்க கீர்த்திஷு" என்று நாநார்த்த வர்க்கத்தில் நவிலுமாற்ருன் ஸ்ரீ, காமம், மாஹாத்ம்யம், வீர்யம், (ப்ர) யத்நம், அர்க்கன், கீர்த்தியென்பவை பகமென வறியப்படுகின்றன.

முற்செய்யுளிற் கூறப்பட்ட திருவருளேயடைதலானது உணர்வுகெடாது கெடுமொரு நிலையிலெய்தும்; அந்நிலை யுணர்வு கெட்டுநிற்பதன்றென்பது இதன் கருத்தென்க. இக் கருத்தே "சிற்றறிவு முற்சிதையிற் சேர்வாரின் ருஞ்சிறிது—மற்றதனி னிற்கிலருள் மன்னுவாம்" என வினவெண்பா விளம்புமாற்ருனும் பெறப்படும்.

ஆம்-வினைப்பயனிலை. அகம்=உள்ளிடம்; ஆகுபெயராய் உணர்வுக்காயிற்று. சுட்டு முதலாய ஆய்தத்தொடர்மொழிக் குற்றுகர வீற்றின் முன் உயிர்க்கணமல்லன வருமாயின் அவ்வாய்தம் நிலைபெருதென்பதை "எனை முன் வரினே தானிலை யின்றே" என்பதனுன் விதிக்குந் தொல்காப்பியம்—"முன்னுயிர் வருமிடத் தாய்தப் புள்ளி—மன்னல் வேண்டு மல்வழியான" என்றுஞ் சூத்திரத்தால் அவ்வாய்தம் நிலைபெறுமாறு

முணர்த்திற்றாகலின் 'அஃது' என்பதன்முன் 'ஆவது' என உயிர்வந்தமையின் "அஃதாவது" என ஆய்தவெழுத்து நிலைபெற்றது.] (அஎ)

உணர்வி றந்தது முத்தியென்
றோதின் மூர்ச்சை யுறக்கமும்
உணர்வின் மாகதி யாகலா
மூக மற்றுள பாறையொத்
துணர்வி றப்பது முத்தியென்
றுரைசெய் வாதம தாகுமீ
துணர்வி வேகிகள் கொண்டபே
ருணர்வ தாதலு மெங்ஙனம்.

உணர்வு சீவியாதநிலையே முத்திநிலையென்று கூறினால் மூர்ச்சையும், உறக்கமும் உணர்வில்லாத மோட்சநிலையாகலாம். இஃது எத்துணையு முணர்வற்றதாகிய பாறையை யொத்துக் கிடப்பதே முத்தியென்று கூறும் பாடாணவாதமாக முடியும். இது, தத்துவத்தையுணர்ந்த விவேகிகள்கொண்ட பேரறிவாதலும் எங்ஙனம்? (ஆதலில்லை யென்றபடி.)

[இது, மனோலயமென்பதற்கு உணர்வு முற்றுங் கெட்டு நிற்பதே பொருளெனக்கொள்வார் கொள்கையை மறுத்து மேற்கூறிய நிலையை வலியுறுத்தவாறும். "பாறை யொத்து உணர்விறப்பது முத்தி" என்னும் பாடாணவாதம்—

(ஸம்சாந்தஸர்வஸங்கல்பா யாசிலாவதவஸ்திதிஃ|
ஜாக்ரந்நித்ராவிநிர்முக்தா ஸாஸ்வரூபஸ்திதிஃ பரேதி||)

"சருவசங்கற்ப சாந்தமாய் விழிப்பும் உறக்கமுமில்லாததாய்க் கல்லைப்போ லிருப்பதாயுள்ள நிலைமை எதுவோ அது மேலான சொருபத்தினிருப்பு" என்னும் மைத்ரேயோபநிஷதச் செய்தியை ஆதாரமாகக்கொண் டெழுந்ததாகும். அத்திற வாதார்த்தத்தை இச் சுருதிச் செய்தி பயப்பதின்று; என்னை? அறிவுகெட் டுறங்கு முறக்கமு மில்லாதது அந்நிலைமையென்றலின். கல்லைப்போலிருப்பது அசைவறவிருத்தலின் மேற்று. சிலா, பாடாணம் = கல், பாறை.

உறக்கமும்-என்றதிலுள்ள உம்மையை மூர்ச்சையோடும் கூட்டுக. ஊகம்=நினைத்தல்; சூடாமணிநிகண்டு காண்க. ஈது-என்றது ஊகமென்றதாதியாக முன்னின்றதனோடும், உணர்விவேகி னென்றதாதியாகப் பின்னின்றதனோடும் மத்திம தீபமாகக் கூடிற்று. எங்ஙனம்-என்னும் வினாவில் இடமேயில்லையெனும் தேற்றப்பொருள் குறிப்பாற் காணப்படுகின்றது.] (௮௮)

நனவும் பள்ளியு நண்ணுரு
நாப்பணுவது முள்ளதோ
எனவி னுவிடி லரிசியு
மேற வெந்தழி கூழுமன்
றனம்வி ளங்குதல் போலவே
யமல நிட்டை யலங்குமீ
தெனது நானெனல் வெந்துசித்
தேறு வாரக முண்டரோ.

விழிப்பிலும், உறக்கத்திலுஞ்சேராத மத்தியிலுள்ள ஓர் நிலையு முண்டோவென்று வினவிடில், வேகாத அரிசியும், மிகவும் வெந்து பதங்கெட்ட கூழுமல்லாமல் அன்னமென்பதொன்று இனிது காண விருத்தல்போல (அவ்விழிப்பு உறக்கமென்னும் இரண்டற்கு மத்தியில்) அமலநிட்டை பிரகாசிக்கும். இந்நிட்டை நான் எனதென்பன வேகப்பெற்று ஞானமேறுவாரிடத் துள்ளது.

[நாப்பண்=நடு; ஈண்டு முற்படலத்து ௯௨-ஞ் செய்யுளுரைகளிற் சொல்லப்பட்ட கேவலாவத்தைக்குஞ் சகலாவத்தைக்கும் நடுவிலுறு சுத்தாவத்தையெனும் பொருட்டு. இது—

"போஜாகர்திஸுஷுப்திஸ்தோ பஸ்பஜாக்ரந்நவித்யதே|
யஸ்யநிர்வாஸநோபோதஸ் ஸஜீவந்முக்தஉச்யதே||"

என்னும் வராஹோபநிஷத்தின் ௨-ம் அத்தியாய வசனத்து மறியப்படுகின்றது. தமிழ் :—"எவனுக்கு விழிப்பில்லையோ, சுழுத்தியுறக்கத் துள்ளவன் அவ் வுறக்கத்தினீங்கி (விழியா) விழிப்பிலிருக்கின்றனனோ, எவனது போதம் வாசனையற்றதாக விருக்கின்றதோ அன்னோன் சீவன்முத்தனென்று சொல்லப்படுகின்றனன்" எனவாம். உயிருண்ணிப்பத்தில் "எனைநானென்பதறியேன்பகலிரவாவது மறியேன்—மனவாசகங் கடந்தானெனை

மத்தோன் மத்தனுக்கி" என்றருளிச்செய்தார் மாணிக்கவாசகனரும். எனது நானெனென்பன முறையே உடம்பென்றும், உயிரென்றும், அவைகளிறெழிவு பரமானந்த சாகரமென்றும் பிரார்த்தனைப்பத்திலே "பரமானந்தப் பழங்கடல்சேர்ந்—தாவியாக்கை யானெனதென்றியாதுமின்றி யறுதலே" என்று அம் மாணிக்கவாசகனர் திருவாய் மலர்ந்தருளினதும் இச் செய்யுண்முடிபினுளதன்றே.

"ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய நிர்மமோநிரஹங்காரோ
பூத்வா ப்ரஹ்மைகம் சரணமுபகம்ய"

என்று நிராலம்போபநிஷதமுங் கூறிற்று. தமிழ்:—"எல்லாத் தருமங்களையும் விட்டு நான் எனதென்பன இல்லாதவனுய்ப் பிரமமொன்றையே சரணமாக வடைந்து" எனவாம். நான் எனதென்பவற்றைச் 'செருக்கு' என்பர் சிவஞானபோதாசாரியர் ௧௦-ஞ் சூத்திர ஏதுவில். பிரார்த்தனைப்பத்தில் ஆவியென்றது உயிர்ச் சுதந்திர போதத்தையே. இப்போத விவரம் முற்படலத்து ௧௧௧-ன் உரையிலறியற்பாற்றே. அந்தச் சுத்தாவத்தையானது இதயத்துறு நின்மல சாக்கிரமெனவும் கண்டத்துறு நின்மல சொப்பனமெனவும், தாலுமூலத்துறு நின்மல சுழுத்தியெனவும், புருவமத்தியத்துறு நின்மல துரியமெனவும், பிரமரந்திரத்துறு துரியாதீதமெனவும் பகுக்கப்படுமென்றும்; இத் துரியாதீதம், உன்மனுகலைக்கு மேற்பட்டிருத்தலின் இதனைப்பெறவே நிவிர்த்தி பிரதிட்டை வித்தை சாந்தி சாந்தியதீதையெனும் பஞ்சகலைகளும், அகாரம் உகாரம் மகாரம் விந்து நாதமெனுஞ் சூக்கும பஞ்சாக்கரமும், சூக்குமை முதலிய நான்கு வாக்குக்களோடு பஞ்சமையென்னுமொரு வாக்கும், அன்னமயம் பிராணமயம் மனேமயம் விஞ்ஞானமயம் ஆனந்தமயமெனும் பஞ்சகோசங்களும், ஆணவாதி பஞ்சபாசங்களும், சர்வோபாதிகளு நீங்குமென்றுங் கூறுவார் கூறுப.

(௧) ௩-மாத்திரையுள்ள ஔகாரமென்னும் மேதைகலை—அக்கினிச் சுவாலைபோன்ற நிறமும், பிருதிவிமுதற் பிரகிருதி யிருயுள்ள ௨௪-தத்துவமுமுடைத்து; தானம் இதயமென்றும்,—

(௨) ௨-மாத்திரையுள்ள ஊகாரமென்னும் க்ஷமாக்யகலை—சூரிய சந்திரப் பிரகாசம்போன்ற நிறமும், பிரகிருதி

முதற் கலா தத்துவ மீருயுள்ள ௬-தத்துவமுமுடைத்து; தானம் கண்ட மென்றும்,—

(௩) ௧-மாத்திரையுள்ள மகாரமென்னும் விஷகலை—மின்னல் போன்ற நிறமும், மாயையென்னுமொரு தத்துவமுமுடைத்து; தானம் நாலுமூலமென்றும்,—

(௪) அரை மாத்திரை (அர்த்தமாத்ரா) உள்ள விந்துகலை—தீபம்போன்ற நிறமும், சுத்தவித்தை ஈசுவரமென்னும் உ-தத்துவமுமுடைத்து; தானம்புருவநடுவென்றும்,—

(௫) கால் மாத்திரையுள்ள அர்த்தசந்திரகலை,

(௬) அரைக்கால் மாத்திரையுள்ள நிரோதினிகலை ஆகிய விரண்டும் அர்த்தசந்திரப் பிரகாசம்போன்ற நிறத்தனவாயும்,

(௭) வீச மாத்திரையுள்ள ஊர்த்துவ தண்டவடிவ நாதகலை,

(௮) அரைவீச மாத்திரையுள்ள நாதாந்தகலை ஆகிய விரண்டும் முறையே இரத்தினமும் மின்னலும்போன்ற நிறத்தனவாயும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்; இந் நான்கும்—சாதாக்கியம் சத்தியென்னும் உ-தத்துவங்களை யுடையன; இந் நான்கிற்குந் தானம் பிரமரந்திரமென்றும்,—

(௯) கால்வீச மாத்திரையுள்ள சத்திகலை—நூறு சூரியப் பிரகாச நிறமுடைத்தாயும்,

(௧௦) அரைக்கால்வீச மாத்திரையுள்ள வியாபினிகலை—ஆயிரஞ் சூரியப்பிரகாச நிறமுடைத்தாயும்,

(௧௧) அரைக்கால்வீச மாத்திரையி லரைக்கூறுள்ள சமனுகலை—கோடி சூரியப்பிரகாச நிறமுடைத்தாயும்,

(௧௨) அளவைக் கடங்கா நுண்ணிய மனோமாத்திரையுள்ள உன்மனுகலை—அளவிடக்கூடாத சூரியப்பிரகாச நிறமுடைத்தாயும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்; இந்நான்கிற்குந் தானம் பிரமரந்திர முதல் ௧, ௩, ௪, ௪-ஆகப் பன்னிரண்டு அங்குலத்தின்

மீதுளதாய துவாதசாந்தம் வரையிலுமாமென்றும்,—௩-மாத்திரை முதல் இதுகாறுங் காட்டியுள்ள பன்னிரண்டுமே துவாதசப் பிராசாத மந்திரகலை யெனப்படுமென்றும்,—௧, ௨, ௩-ங் கலைகளி னீக்கம் ஆதிசூனியமெனவும், ௪, ௫, ௬-ங் கலைகளினீக்கம் மத்திய சூனியமெனவும், ௭, ௮, ௯-ங் கலைகளினீக்கம் அந்த சூனியமென வும், இவ்வொன்பதிற்கும் மேலே யெஞ்சியுள்ள மூன்றனுள் வியா பினியினீக்கம் ஆதிசூனியமெனவும், சமனையினீக்கம் மத்திய சூனியமெனவும், உன்மனையினீக்கம் அந்த சூனியமெனவும் பகுக் கப்படுமென்றும்.—இவ் வுன்மனையைக் கடந்த கலாந்தத்திலே தத்துவாதீத பரசிவப்பொருள் விளங்கிக் கொண்டிருக்குமென் றுந் திரிலோசன சிவாசாரியரால் ஆகமசாரமாய் வடமொழியி லியற்றப்பட்ட சித்தாந்த சாராவளியின் கிரியாபாதமும், அதற்கு அனந்தசிவாசாரியராற் செய்யப்பட்ட வியாக்கியானமும் விளம்பு கின்றன. நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தின் ௮-ம் உபதேசம்—(௧) அகா ரம், (௨) உகாரம், (௩) மகாரம், (௪) அர்த்தமாத்திரை, (௫) நாதம், (௬) விந்து, (௭) களா, (௮) களாதீதம், (௯) சாந்தி, (௧0) சாந்திய தீதம், (௧௧) உன்மனி, (௧௨) மனோன்மனி, (௧௩) புரீத்தி, (௧௪) தனு மத்தியமை, (௧௫) பதி, (௧௬) பரையென்னும் பதினறு மாத்திரை சொருபத்தை (ஷொடச மாத்ராத்மகத்வம்) எடுத் தோதுகின் றது. மேலே விளக்கப்பட்ட பன்னிரண்டின் கண்ணவேயே இப் பதினறு மடங்குமென்பதும், சிலவற்றின் பெயர்கள் வேறுபட்டுள வென்பது மிங்க னுணரக்கிடக்கின்றன. சூனியம்='விளங்கி நில்லாமை' என்பது முற்படலத்து ௭௧-ன் உரையிலேயே தெரிக் கப்பட்டது. அங்ஙனம் "யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிர்" எனச் சிவஞானபோதங் கூறியதும் அப்பொருட்டிலென்பதூஉ மறிவுறுக் கப்பட்டதன்றே. சூனியம் தமிழ்முடிபிலே 'பாழ்' எனப்படும்.

எனது கானெனல் வெர்து-என்னும் வினை, செத்தேறவார்-என்னும் வினைகொண்டு முடிந்தது; (அனுமப்படலம்—) "வயிறுகள் பெருஞ்சா லென்னப்—பூதம தென்ன வீக்கிப் புரண்டனர்" என்புழிப்போல. ஒன் றன்பாற் குறிப்புவினையா லணையும்பெயராய 'எனது' என்பதில் யான் என்ற பகுதி என்-என்று விகாரப்பட்டது; அ-சாரியை; து-விகுதி. 'கண்ணுறு' எனும் ஈறுகெட்ட பெயரெச்சத்தில் உறு-துணைவினை.]

அக்க நோக்குளர் பானனு
வறிதி கண்படை கொண்டுள்ளார்
பக்க னித்திரை பாரிரு
பண்பு நந்திய நாப்பணைத்

தொக்க கத்தில் விழாதவா
　　தூய விண்ணென வேநிறீஇ
எக்க ணுங்கொள வுள்ளதா
　　யிலகி னுருழி யறியரோ.

விழித்துக்கொண் டிருப்பார்பால் விழிப்பை (=சகலாவத்தையை) அறிவாயாக. தூங்கிக்கிடப்பார்பால் உறக்கத்தைக் (=கேவலாவத்தையை) காண்பாயாக. இவ்விரண்டு தன்மையும் ஒழிந்துள்ள நடுத் தன்மையை (=சுத்தாவத்தையை) நிலத்தில் விழாதவாறு உடம்பைச் சுத்த ஆகாயம்போல நிறுத்தி, எவ்விடத்தையுங் கவளீகரிக்கவுள்ள பரமான்ம மயமாய்ப் பிரகாசிப்பார்பால் அறிவாயாக.

[மேலைச் செய்யுளில் விழிப்பு, உறக்கம், நடுநிகழ் நிட்டையெனக் கூறப்பட்ட மூன்றனையும் இங்கே காட்சியளவையினுங் காட்டியவாறு. நடுநிகழ் நிட்டையெனுஞ் சுத்தாவத்தையானது மேலைச் செய்யு ளுரையில் விளக்கியவாறு இதயத்தானத் திருந்தவாறே மேனோக்கிச்சென்று பிறங்கிடுவதாகலின், அதனைச் செய்வோரது உடம்பு சிவலிங்காகாரமென நிமிர்ந்தபடியே நிற்குமென்னும் ஏற்புடைத் தீர்வைகொண்டு "தொக்ககத்தில் விழாதவா தூயவிண்ணெனவே நிறீஇ" என்று கூறினர்.

"விக்கிரகம் பிண்டம் மேனி தொக்கு" எனப் பிங்கலநிகண்டு கூறுமாற்றானே தொக்கு='உடம்பு' என்க. அகம்=பூமி; ககரவேதுகை காண்க. 'விழாதவா' என்பதில் ஆ-ஆறு என்பதன் விகாரம். நிறீஇ=நிறுத்தி; சொல்லிசை நிறைக்கும் அளபெடை.] (௯௦)

பந்த மாகிய தசையிலே
　　பரத்தை யேமறந் துகத்திலே
சொந்த மாக்கொடு நிற்றல்போற்
　　சுத்த மாமுயிர் வீட்டினும்
நிந்தை சாலுக நினைவுதா
　　னீங்கி மேலருள் வசத்திலே
சந்த தம்வதிந் தீட்டலே
　　சச்சி தானந்த வாழ்க்கையே.

(ஒருவன்) பந்தமாகிய தசையிலே பரம்பொருளை மறந்து (இம்)மண்ணுலக காரியங்களைச் சொந்தமாகக்கொண்டு நிற்றல் போலப் பரிசுத்த சீவன்முத்தி தசையிலும் (பெரியோர்களாற் பழிக்கப்படும்) முழுப்பழிப்போடுள்ள உலக நினைவு நீங்கிச் சந்ததமும் மேலான திருவருள் வசப்பட்டிருந்து சிவசம்பத்தைத் தேடிக்கொள்வதே சச்சிதானந்த வாழ்க்கையாகும்.

[முடிந்தது முடித்தலென்னும் உத்தியாற் பெத்த நிலையைத் தானே முத்திநிலைக்கு முவமானமாக்கி மேலும் முடிவுகூறி நின்றது இச்செய்யுள்.

உலகத்தில்-என்றும் ஏழனுருபு இரண்டனுருபாய் மயக்கிற்ற. உகம்-உலகம் என்பதன் மரூஉ; "உகம்பார் தரணி யுலோகந் தாரணி" எனப் பிங்கலநிகண்டுங் கூறிற்ற. இவ்வுகத்தில் எனச் சுட்டுவருவிக்க. சொந்தமாக் கொடு-சொந்தமாகக்கொண்டு என்பதன் விகாரம். ஸ்வதந்த்ரம் சொந்தமெனப்பட்டது. சந்ததம் மேலருள் வசத்திலே என மாறுக.] (௪௯)

பார்த்த யாவையு மேபரா பரமெனும்படிதோன்றிடும்
பார்த்த தன்னிச மதுவலாற் பரமெனச்சொல வாயிலை
பார்த்து நீயது சேரெனப் பரம சற்குரு சொலமகன்
பார்த்துறற்கியலாமஃனோர்பண்ண லும்பக ரென்றனன்

மேற்கூறிய அனுபவத்திற் பார்க்கப்பட்ட யாவையும் மேவிட்டு நிற்கும் பராபரமென்று கூறும்படி தோன்றும். அங்ஙனம் பார்த்த தன்னுண்மையும் அத்வைதமாய் அதன்மயமாய்க் காணப்படுமேயல்லால் அன்னியமென்று சொல்ல வழியில்லை. நீ அதனைத் தரிசித்துப் பரமானுபூதியை யடைவாயாகவென்று பரம சற்குருவானவர் கூற; சீடனானவன், (அப்படித்) தரிசித்துப் பரமானுபூதி யடைதற்கு இயலாவுலகினர் செய்யத்தக்க வுபாயத்தையுஞ் சொல்லியருள வேண்டுமென்றனன்.

[உரைத்துள்ள அனுபூதி நிலையையுறுஞ் சீடனுக்குப் பராபர தரிசனம் யாண்டு மொருபடித்தாய்ப் பிறங்குமென் றாசிரிய ரறிவுறுத்தியதைக் காட்டிற்று இச்செய்யுள். இவ் வறிவுறுத்தல் — தேஜோபிந்தூபநிஷதம் "அகண்டைகரஸம்த்ருச்ய மகண்டைகரஸம் ஜகத்|" என்று கூறுதலின் மதுகையுறும். முக்திகோபநிஷத்தில்—

“ ஊர்த்வபூர்ணமதஃ பூர்ணம் மத்யபூர்ணம்சிவாத்மகம்|
ஸாக்ஷாத்விதிமுகோஹ்யேஷ ஸமாதிஃபாரமார்த்திகஃ|| ”

எனவருவசனமும் இங்கே கருதத்தக்கதே; என்னை? “மேலும் பூரணமாய்க் கீழும் பூரணமாய் நடுவும் பூரணமாயுள்ளது சிவான்மகம்: பாரமார்த்திகமாகிய இச் சமாதி சாக்ஷாது விதிமுகமாயுள்ளது” எனும்பொருளை அது பயத்தலின். சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் எ-ம் பிரபாடகத்தில்—

“ யத்ரநாந்யபச்யதிநாந்யச்ச்ருணோதி
நாந்யத்விஜாநாதிஸபூமா ”

என வருவசனமும் போந்த பொருளை யாதரிப்பதா யுளது. அருத்தம்:—“எங்கே வேறொன்றுங் காணாதவனாய் வேறொன்றுங் கேளாதவனாய் வேறொன்று மறியாதவனாய் ஆகின்றனனோ அது பூமா வெனப்படும்” என்றவாறு. பூமா = அதி யுத்தமமானது. (பூமைவ ஸுகம் =) “பூமாவே ஆனந்தம்” என இந்த உபநிஷத்தே ஓதியதுண்மையால் அது பரமானந்த சிவமெனவறியப்படுகின்றது. அற்றாகலினன்றே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது தமிழ்மறையும் திருவாரூர்ப்பதிகத்தில் “இறைகளோடிசைந்த வின்ப மின்பத்தோ டிசைந்த வாழ்வு” என்று கூறுவதாயிற்று. சிவஜ்ஞானபோதத்தில்—

(“ சிவேநைக்யம்கதஸ்ஸித்தஸ் ததநீநஸ்வவ்ருத்திகஃ|
மலமாயாத்யஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ பவதிஸ்வாநுபூதிமாந்||)

எனவரு ஸூத்ரமும் அப்பொருட்டாம். பொருள்:—“சிவனை நீங்காது நின்ற ஆன்மா அச் சிவனது உரிமையிற் றனது விருத்தியுடையனும், மலம் மாயை முதலியவற்றாற் றீண்டப்படாப் பெற்றியனுமாகிச் சுவானுபூதிமா னுவன்” எனவாம். சிவஞானசித்தியார் கக-ஞ் சூத்திரத்தில்—“பரஞா னத்தாற் பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார்” எனவும், கந்தானுபூதியில்—

“ ஆனா வமுதே யயில்வே லரசே
ஞானா கரனே நவிலத் தகுமோ
யானா கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்
தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே ”

எனவும் வருவனவற்றையும் ஈண்டுக் கருதிக் கொள்வதோடு முற்படலத்துத் கஎ-ன் உரையையும் நோக்குக. தடத்தலக்கண இறைவனது ஆன்ற வனுக்கிரகத்தினாற் சொருபலக்கண சிவானந்தப் பெருங்கடலிற் படிந்து அம்மயமாகவே கிடக்கத்தக்க இவ்வனுபவம் விதேக முத்திக்கு அணித்தாகு காலத்ததாமென்பதும் முட்டின்றி முடித்தலென்னும் உத்தியாற் கொள்க.

நீ யதா பார்த்துச் சேர் என விளையும்.] (கஉ)

## 9. உபாயநிட்டை விவரம்

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம் ; சந்தம் வேறு

முற்றுணர்வை நாடுமத லாய்வலிய
கட்டுமல மூல வுடலைப்
பற்றியுள தன்னையு முகத்தினையும்
வேறெனுமொர் பண்பி னொருவி
நற்றலைமை யுள்ளவது வென்றுணர்
விசாரமங ணண்ணு றின்மனம்
அற்ற நிலை கூடுமத னுலரிய
நிட்டையுறு மற்ற மிலையே.

பதி ஞானத்தை நாடும் மகனே! வலிய பந்தபாசமெனுங் காரண சரீரத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருக்குந் தன்னையும் (தனக்கன்னியமாகிய) உலகத்தையும் வேறு வேறென்று சொல்லுமொரு தன்மையினீங்கி, இவையனைத்தும் நல்ல நாயகத்தன்மை பொருந்திய அந்தப் பரம்பொருளே என்றுணரும் பதித்தலைமை விசாரம் வரின் மனோலயநிலையெய்தும். அதனாற் கிடைத்தற்கரிய பதிநிட்டை கூடும். குறைவொன்று மின்று.

[இச் செய்யுட்பொருளை—"ஸ்வருபாநுஸந் தாநம்குர்வந் ஸர்வமநந்யபுத்யாஸ்வஸ்மிந்நேவமுக்தோபவதி" என்னுஞ்சுருதி ஆதரிப்பதாயுளது. நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தின் கூ-ம் உபதேசத்திலுள்ள விதன்றமிழ்: — " யாவற்றையும் அன்னியமென்ப

தொழித்துச் சொருபானுசந்தானஞ் செய்து கொண்டு தன் கண்ணேயே முத்தியடைகின்றனன்" எனவாம்.

சிவத்தோடு உடங்கியைந்துநிற்கும் ஆன்மா இவ்வாறு கொண்டு நின்றக்கால், அவ் வுடங்கியைந்து நிற்குநிலையை யெய்துமாகலின், இத்திறச் சுருதிபலவும் இத்திற வுபாயமுணர்த்துவா னெழுந்தனவாம் (ஏகான்மவாத முணர்த்துவா னெழுந்தன வல்ல) என்பதுமிங்க னுணர்ந்து கொள்க.

மதலாய்-மகனே யென்னும் விளி. மூலவுடல்=காரணசரீரம். உகம்=உலகம்.]　　(கஅ)

தன்செயல்வி டுத்தொரு சிவன்செயலி
　　னிற்பினுமெய் சாரு மதுதான்
புன்செயல்வி டாதநசை யிற்பகிர்மு
　　கத்திலலை புந்தி யைமறித்
தின்சிவமு ணெஞ்சுழை யிருப்பதென
　　வந்தர்முக மெண்ணெய் நடைபோல்
வன்செயல்பி றங்கநிலை நிற்பினு
　　மனோலயசன் மார்க்க முறுமே.

தன்செயலாய சித்த விருத்திகளைத் தன்னுடையவாகக் கொள்ளுதலைவிட்டு ஒப்பற்ற சிவன்செயலில் நிற்கினும் அந்நிலை—உண்மை நிட்டையைச்சாரும். இலௌகிக காரியங்களை விடாத ஆசையினால் வெளிமுகத்தி லலைகின்ற மனத்தை அந்தர்முக மாமாறு திருப்பிக்கொண்டு, பரமானந்த சிவமானது இருதயகுகையி லிருப்பதென்று அந்தர்முக நாட்டத்தே தைல தாரைபோல உறுதியான வுபாசனைமிக்குற நிலைத்திருப்பினும் மனோலயமாகிய ஞானமார்க்கங் கைகூடும்.

[இருதயகுகை 'நெஞ்சு' எனப்பட்டது. அதிலிருக்கும் பரம் பொருளைப் பாவனையா லுபாசிக்கவென்பதே யிங்கறிவுறுத்தப் பட்ட விடயம். அப்பொருள் சோதிமயமாய்ச் சிவலிங்காகார ஆன்மலிங்கத்தின்கட் பிரகாசிப்பதாகலின் அவ் வாகாரமாகவே பாவித்தல் யதார்த்தபாவனையாம். ஆன்மா சிவலிங்கமென்பதற் குரிய சுருதியாதி பிரமாணங்கள் இப்படலத்து உஎ-ன் உரை

யுழைக் காட்டப்பட்டன; கடைப்பிடிக்க. அஉ-ஞ் செய்யுளுரை களையுங் கருதுக. மனோலயங் கைவருமாறு ஆகாயம்போல வடிவிலதாய்ப் பாவித்திடுகவென்றும், சூரியன் சந்திரன் முதலியவற்றைப்போலப் பாவித்திடுகவென்றும், இரு செவிகளையும் விரல்களைக்கொண் டடைத்தனோன்று உட்புலத்துண்டாந் தொனியைக் கருதுகவென்றும் நூல்கணுவற லுண்டு. அவையெல்லாம் மேலே சொல்லியுள்ள யதார்த்த பாவனையின் பலனைப் பயக்கமாட்டா. என்னை? அச் சரதமனோலயத்தில் ஆணவ மலநீக்கம் பெறீஇ ஞானசாயுச்சியமெய்த யாதானுமொரு தடையெய்தினுஞ் சிவலிங்காகார ரூபாருபகதியெய்துதல் கூடுமாகலின். அங்ஙனங் கர சரணாதி அவயவம் பிரகாசிக்கச் சிவனைப் பாவித்திடலும் உருவகதியை நல்காதொழிவதின்று. சாயுச்சியத்திலிழிந்த சாருபம் ஆகாயம் முதலியன போல்வதன்றாகலின் அவ்வித பாவனைகள் மேம்பாடுடையன வல்ல. இருதயங் குகை, அக் குகை வெளியிலிருக்கும் பரம்பொருள் குகன் என்றற்குரிய பிரபலப்பிரமாணங்கள் பாயிரத்து ங-ன் உரையிற் காட்டப் பட்டன; காண்க. இவ் வுபாசனை சமாதிகூடுங்காறும் வன்மையோ டிடைவிடாது செய்யத்தக்கதென்பார் "எண்ணெய் நடைபோல் வன்செயல்பிறங்க நிலைநிற்பினும்" என்றார். இவ்வாறு செய்யவேண்டுமென்பதும், செய்யாக்கால் அச்சத்திற் கிடனாமென்பதும்—

" தத்வேவபயம்விதுஷோமந்வாநஸ்ய|"

என்னுந் தைத்திரீயோபநிஷத ஆனந்தவல்லிவாக்கியத் தறியப் படுகின்றன. தமிழ்:—"அறிந்து தியானத்தை விட்டவனுக்கு அந்தத்தியானம் விட்டதே அச்சமாம்" என்றபடி. "அனைத்தும் வேடமா மம்பலக் கூத்தனைத்—தினைத்தனைப்பொழு தும்மறந் துய்வனோ" என்று திருநாவுக்கரசுகளது தமிழ்மறை சாற்றுதலும் அது. அற்போபாசகர்கதி இனைத்தென்பதும் இங்ஙன் வெளிப்பட்டது. இவ்வுபாசனை தகரவித்தையிலே தகரோபாசனையெனவும் படும். இஃது இந்நூலாசிரியரது தகராலயரகசியத்தில் விளக்கப்பட்டமை மாணப்பெரிதே. இவ் வித்தையை இந்நூலாசிரியர் பிரப்பையெனுங் கேத்திரத் தொருசாராகிய காட்டின்கண் அகழப்பட்ட குழிக்கட் பங்குனி மாதத்திலுற்ற ஒரு சனிவாரந்தொடங்கி ௯௦-நாள் தனிநிட்டை சாதித்திருந்தனோன்று, கௌபீனதாரியாய் வெளிப்பட்ட இறைவன் அவர்க்கு ஒரு சொல்லா லுணர்த்தியருளினனென்பதை—

"தொட்டதே பற்றாக நிற்குமன மாய்த்தருட்
டுவெளியை யெவ்விதத்துஞ்
சொந்தப் படுத்தவென வீரமுற் றேயொரு
சுரத்தே தனித்திருந்து
நிட்டைசா தித்தகால்"

எனவும்,

"உடரிய வானிழற் கிழா ரூரைத்தது
மோதெனக் கிறைசொனதும்
பயிலவொண் ணுதவித் தகரவித் தையின்முடி
பாமது தகரமெனும்
அயிர்மலி புண்டரி கவுறையு ளோங்குவித்
தையெனுமொ ரறிவுவெளி"

எனவும் வரு திருப்பாக் கிளவிகளினும்;

"உள்ளபடி யுன்னுபவ ருள்ளபடி யுய்யவென வுன்னு பெரிய
வள்ளன்முரு கையர்நடு நிற்குநிலை யைச்சொலி மறைந்த விடமும்
வெள்ளைகிளர் புட்டுயி லெழுப்புகடல் வெள்ளலைகள் வீசு வளமு
முள்ளவொர் பிரப்பன்வல சைப்பதி யிதேயுலகை யுந்து மனதே"

எனவரு திருவலங்கற்றிரட்டின் க-ங் கண்டத்துச் செய்யுளினு மறிந்துகொள்க.

மோக்க முயற்சிக்கு இலௌகிக காரியம் இழிதொழிலாகலின் அது "புன்செயல்" எனப்பட்டது. 'புன்செயலை' 'தன்செயலை' என இரண்டனுருபுகள் விரித்துரைக்க. அது மெய்சாரும் என மாறுக.] (கஎ)

ஈதனைய போதநுவ னூல்களுயர்
கேள்வியினு மென்று மனதைக்
கோதுகெட வைத்தொரு குகேசனுடை
நாமமது கொண்டு ளிடமே
போதொடுசெ பிக்கினுமொ ரைந்தனையு
மோதினும்வெல் போத மொருகாற்
சாதலுறு மேனமறு மாசறுசன்
மார்க்கநிலை தான மையுமே.

இதையொத்த சுபோதத்தைக் கூறு நூல்களிலும் பெரியரிடத்துக் கேட்குங்கேள்வியிலும் எக்காலமும் மனதை ஏதமறும்படி வைத்து ஒப்பற்ற குகேசனுடைய நாம மந்திரத்தைஆசாரியனிடத்திற்பெற்று விதித்த காலங்களில் உள்ளுக்குள்ளேசெபித்துவரினும், (வேத மந்திரங்களுள்) சமானரகித சிவ பஞ்சாக்ஷரியை அவ்வண்ணஞ் செபிக்கினுஞ் சுதந்திர ஈனத்தை நானென்னுந் தற்சுதந்திரத்தால் வெற்றிகொண்டிருந்த சீவபோதமானது பக்குவ விசேடத்திற்கேற்ப ஒருகாலத்தே சீவியாதொடுங்கும். பாவமறும். குற்றமற்ற ஞானமார்க்கநிலை கூடும்.

[பதி, பசு, பாசமாகப் பகுக்கப்படுங் குகேசனுடைய நாம மந்திரஞ் சடக்கரமெனும் ஆறெழுத்தாகவும், சடக்கர நவாக்கரமெனும் ஒன்பதெழுத்தாகவும், சடக்கர தசாக்கரமெனும் பத்தெழுத்தாகவு முளதென்பது—

" சகரமுத லாறு மாசில் பதியகர மாவ தாவி
சரதாம பாச மாமெலா
நிகழுமொழி மேனி வாவு பொருள்சரவ ணேச ளுன
நிருமல*ன மாவெ ளுருமே
பகரிவையொ டோமு மேறி னெடியதச மாம்வி சேட
பலனுறவ வாவு மூழுளோர்
புகழுமெதை யேனும் வீர வுறுதியொடு கோடி யேசெய்
புனிதமுறின் வீடு மாள்வரே "

என்னுந் திருவலங்கற்றிரட்டின் உ-ங் கண்டத்துச் செய்யுளினறியக்கிடக்கின்றது. திருப்பரங்கிரிபுராணம் அ-ஞ் சருக்கத்தில் "நவ்வாதிய சவ்வாதி நலஞ்சேரெழுத் தோதி—யெவ்வாறருள் பெற்ருர்" என்றியம்புகின்றது. முத்திவிருப்புள்ளோர் இம் முக்கூற்றுச் சடக்கரங்களி லெதனையேனுஞ் செபிக்கத் தக்கவராவர். சகரத்தை முன்னே கொண்டுள்ள சடக்கர மனுக்கட்கு முன்னர் ஓங்காரம் முதலிய ஆறக்கரங்களையுங் கூட்டிச் செபிக்கின் அடியில் விளம்பப்படு பலன்களுஞ் சித்திக்கும். அவை.—ஓம்—பரமாத்மருபம், ஐம்—வாக்கு, க்லீம்—ஜகந்மோஹநம், ஸௌஃ—காயபலம், ஸ்ரீம்—தநம், ஹ்ரீம்—பூமி எனவரும். முற்படலத்து கூ௦-ன் உரையில் விளக்கப்பட்டதாயுள்ள ஐந்தெழுத்தெனும் பஞ்சாக்கரம்—'அதர்வணத்தை யடக்கிக்கொண்ட இருக்காதி

* நமசி 'என்பது நமோ' எனச் சந்தநோக்கி விகாரப்பட்டது.

முன்றுமே புராதனவேதம்' என்று மநுஸ்ம்ருதியின் க-ம் அத்தியாயங் கூறுமாறு அவையற்றின் நாப்பணுள்ள யஜுர்வேதத்து ஏழு காண்டங்களில் ச-ங் காண்டத்தின் நடுவாய ஸ்ரீருத்ரத்தின் மத்தியிலுற்ற "நமஸ்ஸோமாயச" என்றற்றொடக்கத்து அநுவாகத்தினிடையே "நமச்சிவாயச" எனவரு வாக்கியத்திலுள்ளதாகலின் இதனை, வேத இருதயமென்ப. "வேதநான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது—நாத னாம நமச்சி வாயவே" என்று ஞானசம்பந்தப் பெருமானது தமிழ்மறையு நவின்றது. இந் 'நமச்சிவாய' என்பதைத் தூலபஞ்சாக்கர மெனவும், 'சிவாயநம:' என்பதைச் சூக்குமபஞ்சாக்கர மெனவும், 'சிவயவசி' என்பதைக் காரணபஞ்சாக்கர மெனவும், 'சிவ' என்பதை மகாகாரண பஞ்சாக்கர மெனவும், 'சி' என்பதை மகாமனுவெனவுங் கூறுப. அங்ஙனஞ் சூக்குமபஞ்சாக்கரமென்பதை ஒருதலை மாணிக்க மென்றும், காரண பஞ்சாக்கரமென்பதை இருதலை மாணிக்க மென்றும் வழங்குப. உண்மை விளக்கம்—

" சிவனரு ளாவி திரோதைமல மாயை
அவனெழுத் தஞ்சி னடைவாம்—இவனின்று
நம்முதலா வோதிலரு ணாடாது நாடுமருள்
சிம்முதலா வோதுநீ சென்று "

என்று கூறுமாறு 'நமச்சிவாய' என்பதை யுச்சரிக்கிற் றிருவருள் பொருந்தாதென லறியப்படுதலின் அஃதருணிலை யவாவுநர் கோடற்பாலதன்றெனின்,—நன்று கூறினாய்; கேட்டி. இப்படிக் கூறுங்கூற்று வடமொழிமறைக்கு விரோத மாதலோடு—

" செல்லல் கெடச்சிவ முத்தி காட்டுவ.........
அல்லல் கெடுப்பன வஞ்செ ழுத்துமே "

எனவும்,

" அடுக்கற்கீழ்க் கிடக்கினு மருளி னாமுற்ற
நடுக்கத்தைக் கெடுப்பது நமச்சி வாயவே "

எனவும்,

" பெற்றலும் பிறந்தேனினிப் பிறவாத தன்மைவந் தெய்தினேன்....
கற்றவர்தொழு தேத்துஞ்சீர்க் கறையூரிற் பாண்டிக் கொடுமுடி
நற்றவாவுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சிவாயவே "

எனவுமியம்புந் தென்மொழிமறைக்கும், அன்ன பிறவாற்று ளேது வேறு திருமுறைமாற்றங்கட்கும் விரோதமாம். ஆவதேல், மேலைய உண்மைவிளக்க மாற்றங்களின் கருத்தென்னை யெனின்,—'சிவாயநமஃ' என்பதிற் சிவ=பதி, ய=பசு, நம=பாசம் எனக்கொள்ளுங் கிரமார்த்தத்தைக் கேட்டு அவ்வழி நிற்போர் 'நம' எனும் பாசத்தை முன்னுறக்கொண்டு உச்சரிக்கிற் பதியருள் இழி நிலையுறு மாகலின் அருள் பொருந்தாதென்பதே அவற்றின் கருத்தாமென்க. இக் கிரமார்த்தத்திலேயே பஞ்சாக்கரி தூலமெனவும், சூக்குமமெனவுஞ் சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறின்றி நமஃ=நமற்காரம், சிவாய=சிவன்பொருட்டு=சிவனுக்கு எனும்பொருளைக் கேட்டு அவ்வழி நிற்போர் 'நமச்சிவாய' என்றுச்சரித்துத் திருவருளையெய்துவ ரென்பதை யறிவுறுத்துவனவாயின அம் மறைகளென்க. நமஃ, ஸ்வாஹா, ஸ்வதா, வௌஷட், வஷட், பட், ஹூம் எனுஞ் சத்தகோடிமந்திரங்களில் நமஃ என்பதுமொன்று. பஞ்சப்ரஹ்மோபநிஷதம்—(பஞ்சாக்ஷரமயம் சம்பும் பரம்ப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம் | நகாராதியகாராந்தம் ஜ்ஞாத்வா பஞ்சாக்ஷரம் ஜபேத்||=) "சம்பு பஞ்சாக்கரமய பரப்பிரமரூபி: நகாரமுதல் யகாரமீறுயுள்ள மந்திரமே (அந்தப்) பஞ்சாக்கரமெனத் தெரிந்துகொண்டு செபித்தல்வேண்டும்" என்றறிவுறுத்தலையும் இம்பர்த் தெளிந்து கொள்க. சைவமஹாபுராண வித்யேச்வர ஸம்ஹிதையின் கூம் அத்தியாயம்—"பஞ்சாக்கரசெபத்தில் 'நமஃ' முன்னேயுறச் செபிப்பது பிராமணர்க்கும், அது பின்னேயுறச் செபிப்பது மற்றை வருணத்தார்க்குமாம்" என்றிசைக்கின்றது. பிராமணர்=பிரமத்தைத்தியானிப்போரென்பதை வாஜஸ், ஈசாவாஸ்யமெனும் உபநிஷத்துக்களின் ௪-ம் அத்தியாயத்தும் எ-ம் மந்திரத்தும் "அத்ரகோமோஹஃ கச்சோக ஏகத்வமநுபச்யதஃ|" என வருவசனம் "இங்கே ஏகத்துவமாயிருப்பதைப் பார்ப்போற்கு மோகம் ஏது சோகம் ஏது" எனுமொண்பொருளையும், முண்டகோபநிஷத்தின் ௩-ம் முண்டகத்தில் "ஸயோஹவைதத்பரமம்ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவபவதி|" என வருவசனம் "எவன் பிரமத்தை யறிகின்றனனோ அவன் பிரமமே ஆகின்றனன்" எனு நன்பொருளையும் பயத்தலி னறிக. மேலைத் தென்மொழிமறையில் 'நடுக்கத்தைக் கெடுப்பது நமச்சிவாயவே' என்றருளிச்செய்த ஆசிரியர் வேளாள மரபினரே; உய்த்துணர்க. இக் கிரமத்திற் குகேசநாம மந்திரம் 'நமச்சரவணபுவாய' எனவாம். தைத்திரீயாருணசாகை நாராயணம் "சர்வலிங்காயநமஃ| சிவாயநமஃ||" என்று கூறினமையின் 'நமஃ' பின்னேயுறச் செபிக்

கும் பஞ்சாக்கரம் சைவாகம நிலைத்தே என்பார் கூற்றும் வாளா போயிற்றென்க.

> "திருவாய்ப் பொலியச் சிவாய நமவென்ற நீறணிந்தேன்
> தருவாய் சிவகதி நீபாதிரிப்புலி யூரானே"

எனவும்,

> "நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம வெனப்பெற்றேன்"

எனவுந் தமிழ்மறையுங் கூறிற்று. பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்தில் "வேதாவதக்ஸம்சைவம் பஞ்சாக்ஷரம் ஜபந்தஸ்தாரகக் ஸப்ரணவம் மோதமாநாஸ்திஷ்டந்தி" என வருவாக்கியங்கள் "வேதோக்தமான சைவபஞ்சாக்கரத்தைத் தாரகமாகப் பிரணவத்தோடு செபித்துக்கொண்டு சந்தோடமாக வசிக்கின்றனர்" எனும்பொருள் பயக்கின்றமையின் ஐந்தெழுத்தோடு ஓரெழுத்தெனும் ஓங்காரங்கூட்டிச் செபித்தலுங் கூடுமென்ப தேற்படுகின்றது. அங்ஙனமாயின் இது, பஞ்சாக்கர சடக்கரமாம். ஓங்காரத்தில் அ, உ, ம, பிந்து, நாதமெனும் ஐந்து முள. இவை, ஓங்காரபஞ்சாக்கர மெனப்படும். இவை முறையே மூலாதாரம், நாபி, இருதயம், கண்டம், புருவமத்தியெனுமிடங்களிற் சுழுமுனை வழியாக நிற்குமென்றும் மொழிப. திருக்களிற்றுப்படியாரில் அஞ்செழுத்து மேயம்மை யப்பர்தமைக் காட்டுதலால்" என்றருளிச்செய்ததில் வருஉம் அஞ்செழுத்து இவ்வோங்கார பஞ்சாக்கரமாம். நாதத்தின் மீது பரம் (=மேலானது) என்பதையுங் கூட்டியுரைப்பது பிரணவமெனும் வாசகத்துக்கு வாச்சியனாகிய குமாரப்பெருமானது ஓங்கார சடக்கரமாம். பரம் சென்னியிலிருக்கும். ஓங்காரம் பலதிறப் பாகுபாடுடைத்தென்பதை நாதபரிவ்ராஜகம் முதலிய உபநிஷத்துக்களிற் காண்க. இவ்வோங்கார ஜபமே சன்னியாசிகளும், யோகிகளுஞ் செய்யத்தக்கதென்று அனேகோபநிடதங்கள் கூறுகின்றன.

> "ஓமித்யேகாக்ஷரப்ப்ரஹ்ம வதந்திசிவயோகிந:"

என்று வாதுளோத்தர சுத்தாக்ய ப்ரணவபேத படலமுங் கூறிற்று.

> "திஸ்ரோமாத்ராம்ருத்யுமத்ய ப்ரயுக்தா
> அந்யோந்யஸக்தா அநவிப்ரயுக்தா:"

க்ரியாஸு பாஹ்யாப்யந்தரமத்யமாஸு
ஸம்யக்ப்ரயுக்தாஸு ந கம்பதேஜ்ஞ:॥"

என்னும் பிரச்நோபநிஷத்தின் ரு-ம் பிரச்நவசனம் "ஒன்றோடொன்று சேர்ந்துநிற்கவும் பெரிதும் பிரிந்துநிற்கவும் (இப்பிரணவத்தின் அ, உ, ம எனும்) மூன்று மாத்திரைகளும் மாறுறப் பிரயோகிக்கப்படுமாயிற் கேட்டைத்தரும்: வெளியிலும் உள்ளிலும் நடுவிலுஞ் செயப்படு கிரியைகளில் மூன்று மாத்திரையும் ஒருசேர (ஓமென)ப் பிரயோகிக்கப்படுமாயின் உபாசிப்போன் சலனமடையான்" எனும் பொருள் பயக்கின்றது. மூன்றனையுந் தனித்தனி பிரித்துச்செபித்தல் கேட்டைத் தருவதின்று, உயர்பலனுராதென்பதூஉம் இங்ஙனுணரக்கிடக்கின்றதால். "ஔம்" என்பது சூத்திரப் பிரணவமென்பதும், "அம்" என்பது பெண்களின் பிரணவமென்பதுஞ் சிலரெழுதிய வடநூல்களிற் காணப்படுகின்றன.

தர்சநோபநிஷதம் "ஜபஸ்துத்விவித: ப்ரோக்தோ வாசகோ மாநஸஸ்ததா|" என்று உ-ங்கண்டத்திற் கூறிச் செல்லுமிடத்தே உபாஞ்சு, உச்சையென்பன வாகவுள்ள வாசகசெபபலத்தினும் மனனம், தியானமென்பன வாகவுள்ள மானசசெபபலம் பெரிதும் அதிகமென்பது காணப்படுதலின் அது கருதியும், மானசசெபம் ஆண் பெண்ணெனப்படு மிருபாலாரும் நோய் ஆசூசம் பூப்பு என்பன வுற்றகாலங்களிலும் பல்லிலாக் காலத்திலும் மற்றெக்காலங்களிலுஞ் செபிக்கத்தக்கதொன்றாகலின் அது கருதியும் போந்த சடக்கர பஞ்சாக்கரங்களை உள்ளிடத்தே செபிக்குமாறறிவுறுத்தார். வாயாற்செபியாமே மனத்தாற் செபிப்பதே உள்ளிடத்தே செபித்தல். செபிப்போன் சித்தம் அதன் மாட்டழுந்தவேண்டும். சகவிருப்புளோர் சந்திரகலை நிகழ்போதும், பரவிருப்புளோர் சூரியகலை நிகழ்போதும் சித்திமுத்தி விருப்புளோர் அக்கினி கலை நிகழ்போதும் மந்திரஞ் செபிக்கத்தக்கவராவரெனு நியதியிருத்தலின் எக்காலத்துஞ் செபித்தலோடு இக்காலங்களோர்ந்து முத்திவிருப்பிற்கேற்ப நின்று செபித்தல் விசேடமென்பதையு முணர்த்துவான் அங்ஙனம் "போதொடு செபிக்கினும்" என்றார். இச்செய்யுள் உய்த்துணரவைப்பென்னும் உத்தியின் யாக்கப்பட்டதா யுளது.

'போதொடு உள்ளிடமே செபிக்கினும்' எனவியையும். எனம் - பாவம்; மாஸ்-மனமென வாயவாறு எாஸ்-எனமெனவாயிற்று; ஏ:- என்பதுதான் வடசொன் முதல்வேற்றுமை யென்ப.] (கரு)

காமியமி லாதுகுரு தேவடிய
ரென்னுமெழில் காணு முருவைச்
சாமியெனு நிட்கள பராபர
மெனப்படர்பு சந்த தமுநல்
நேமமொடு பூசனை புரிந்திடி
னடங்குமன நேர்மை குறுகும்
நாமிதை யுணர்ந்தபடி சொல்லின
மெனப்பதி நவின்றன னரோ.

காமியார்த்தமா யில்லாமல் குரு, தெய்வம், சிவனடியரென்னும் அழகுவாய்ந்த வுருவங்களைச் சுவாமியென் றுரைக்கப்படு நிட்கள பராபரமென நினைத்து எக்காலமு நல்ல நியமத்தோடு பூசித்துவரின் மனம் ஒடுங்குநிலையை யெய்தும். நாம் இம் மார்க்கத்தை அருணெறிநின் றறிந்தபடியே யுனக்குபதேசித்தன மென்று ஆசிரியர் கூறியருளினர்.

[கு-எனும் அந்தகாரத்தை நிரோதித்தருள்வோன் குரு: குருவே பரப்பிரமம் என்பது—

"குசப்தஸ்த்வந்தகாரஸ்ஸ்யாத் ருசப்தஸ் தந்நிரோதகஃ|
அந்தகாரநிரோதித்வாத் குருரித்யபிதீயதே||
குருரேவபரம்ப்ரஹ்ம"

எனும் யஜுர்வேத அத்வயதாரகோபநிஷத்தின் வசனங்களிற் பெறப்படு கின்றமையானும்; தைத்திரீயோபநிஷத்தின் சிக்ஷா வல்லி—

(அ) "ஆசார்யதேவோபவ|"

எனவும், வராஹோபநிஷத்தின் ௨-ம் அத்தியாயம்—

(ஆ) "ஆசார்யசாஸ்த்ரமார்க்கேண ப்ரவிச்யாசுஸ்திரோபவ|
சிவோர்குருச்சிவோதேவச் சிவோர்வேதச்சிவஃ ப்ரபுஃ||"

எனவும்,

(இ) " தத்த்ருஷ்டிகோசராஸ் ஸர்வேமுச்யந்தே
ஸர்வபாதகைஃ| "

என்வுங் கூறுவசனங்கள் (அ) "ஆசாரியனைத் தெய்வமாகப் பாவித்திரு." (ஆ) "ஆசாரியன் சாத்திரம் ஆகிய இம் மார்க்கத்தே பிரவேசித்து அதனில் உறுதியாயிரு: சிவனே குரு சிவனே தேவன் சிவனே வேதம் சிவனே பிரபு." (இ) "தத்துவப் பிரவர்த்தகமுள்ள அவனுடைய பார்வையிற்பட்டாரனைவரும் எல்லாப் பாதகங்களினின்றும் விடுதலையுறுகின்றனர்" எனும் பொருள்களைப் பயக்கின்றமையானும்; உண்மைவிளக்கம்—"கற்று மனம்போற் கசிந்துகசிந் தேயுருகி—உற்றுசான் லிங்க முயர் வேடம்—பற்றுக—முத்தித் தலைவர் முழுமலத்தை மோசிக்கும்—பத்திதனி னின்றிடுவர் பார்" என்றுரைக்கின்றமையானும் குரு, தெய்வம், அடியவராகிய மூவுருவையும் நிட்கள பராபரமாக நினைத்துப் பூசிக்கவேண்டுமென் றுணர்த்துவாராயினர். மூவுருவ வழிபாடு குரு, லிங்க, சங்கம பத்தி யெனப்படுஉமென்பதும் இங்ஙனுணர்ந்துகொள்க. சிவயோகியின் கால்கழுவிய நீரினது மகிமை "ஜ்ஞாநயோகபராணாந்து பாத ப்ரக்ஷாளிதம் ஜலம்| பாவசுத்யர்த்தமஜ்ஞாநாம் தத்தீர்த்தம் முநிபுங்கவ||" எனத் தர்சநோபநிஷத்தின் ச-ங் கண்டத்தில்—"ஆத்மதீர்த்தம் மஹா தீர்த்த மந்யதீர்த்தம் நிரர்த்தகம்|" என்றதற்குப்பின்னே கூறப் படலாயிற்று. உயிர்ப்பொருள் உயிரில்பொருளாகிய யாவற்றினும் பரவத்து வியாபித்திருப்பினுங் மேற்கிளந்த மூவுருவிலும் அனுக்கிரகார்த்தமாய் அஃதிருத்தலின் அவ்விடங்களில் வழிபடுமாறு கிளக்கும் இந்நியாயம் ஏற்புடைத்தே. உடல். பொருள், ஆவி யெனு மூன்றனையும் ஆசாரியனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுச் சுதந்திர ஈனனாய் நிற்குஞ் சற்சீடன் அவ்வாசாரியனது திருமேனியைத்தானே இது நமக்கனுக்கிரகித்த சிவவுருவென இதயத் திருத்தித் தியானித்திருப்பதே ஒல்லையி னிட்டையுதவு முத்தி சாதனமாகலிற் குருவென்பதை முற்படக் கூறினர். இம் முடிபினை—

" விரித்த சஞ்சித வினைகளன் புடனும்
விழிக்க வெந்தன விரும்புமிப் பிறப்பிற்
பொருந்தும் வல்வினை புடலுட னகலும்
புந்தி சேரருள் வருவினை போக்கும்

அருந்து யர்ப்பொரு ளுயிருடம் புனதே
யல்ல நம்மன வாகுமித் தனைப்போல்
இருந்த நம்பெரு வடிவைநின் கருந்தி
லிருந்து வாய்பொரு ளிதுவென வுரைத்தார்.''

என்று திருவாதவூரர்புராணம் இனிதோதுதலினறிக. இது, திருவாதவூரடிகளுக்குப் பரமாசாரியமூர்த்தி கூறியருளியதாகவுளது. உமாபதிசிவாசாரியரது நெஞ்சுவிடுதூது, அருணந்தி சிவாசாரியரது இருபாவிருபது முதலியன ஆசாரியரையே சிவனெனக் கொண்டு போற்றியுள்ள பிரபந்தங்களென்பது மறிக. இக்காரியத்திற் றிருத்தியில்லாதார் ஆசிரியனு லுபதேசிக்கப்பட்ட தெய்வவுருவையே தியானிக்கத்தக்கவராகலிற் குருவின்பின்னே தெய்வத்தைக் கூறினர். சிவயோகியினது திருட்டியே தீக்ஷையாயிருக்குமாறு அவரது திருவாக்குந் தீக்ஷையாகலின் அஃதொன்றனையே கொண்டுநிற்றல் விசேடத்தில் விசேடமென்பது மோர்க.

இக்காலத்துள்ள சிவபத்தருட் பெரும்பாலார் அறுபான் மும்மை நாயன்மார் வழிபாடே அடியவர் வழிபாடெனக்கொண்டு நிற்கின்றனர். அந் நாயன்மார் ''சிவமான வாபாடி'' எனக் கிளந்தவாறு சிவமாகிவிட்டமையானும், வழிபடுவோராற் செயப்படுவனவற்றை அன்னோர் நேராக ஏன்றுகொண்டு மகிழாமையானும், செயப்படுவனவற் றுண்டற் குரியனவற்றைச் செய்யுந் தாமுந் தம்மைச் சார்ந்தாருமே யுண்கின்றமையானும் அஃதடியவர் வழிபாடாவதன்று. அந் நாயன்மாருட் பல்லோரும் அவர்கள் காலத்தேயிருந்த அடியவரைப்பூசித் தருங்கதிக் குரியராயினமை கடுப்ப, இக் காலத்துள்ளோரும் இக்காலத்துள்ள அடியவரைப் பூசித்து அக்கதிக் குரியராய் நிற்றலே தகுதியாகும். விக்கிரகத்தின் முன்னேயே நிவேதனஞ் செய்து செய்துண்பார் செய்கையும் பசுவினது வாய்முகத்தே புல்லைக் கொடாமே கறப்பது மடியன்றோவென நினைத்து அம் மடியிடைப் புல்லைக் கொடுப்பான் செய்கையினையே பொருவும். ஈண்டு, வாய்முகம் சிவனடியர் தானமும், மடி சிவனதுருவத்தானமுமாம். சிறந்த பரமசிவசொருபத்தை யுணர்ந்த ஞானியெழுந்தருளியிருக்கு மிடத்திற்குக் கோடி விற்கிடையளவும், நிறைவுடைக் கங்காநதி விளங்குமெல்லைக்கு அறுபதினாயிரம் விற்கிடையளவும், சிவாலயமிருக்குமெல்லைக்கு முப்பதினாயிரம் விற்கிடையளவும் பாவம் அணுவாதகலுமெனும் பொருளை—

" நிறைந்த பரம சிவனுருவர் தெருண்ட பரம சிவஞானி
உறைந்த வெல்லை விற்கோடி யளவும் பாவ மொழிந்துவிடும்
நிறைந்த கங்கை நீகழிடத்து ளிக்கு மயுத மாறளவும்
அறைந்த வளவி னருத்தத்து ளகலும் பாவ மரன்புரிக்கே."

எனும் சிவதருமோத்தராகமச் செய்யுளுணர்த்துதலின், சிவனடியவரை வழிபடுதலேஆன்மசொருபலக்கணத்தாற்சிறந்ததென்பது மறியக்கிடக்கின்றது; உய்த்துணர்க. சாலகத்தின் வழியேவரு சூரியகிரணத்திற்காணப்படுஉம் நுண்டுகளை மும்முறையெட்டிற் பெருக்கி னெய்துவ தெத்துணையோ வத்துணையேயாம் (கசாக்ரம்) மயிர்நுனி: மயிர்நுனி அ-கொண்டது (லிக்ஷா) லிக்ஷை: லிக்ஷை அ-கொண்டது (யூகா) யூகை: யூகை அ-கொண்டது யவம்: யவம் அ-கொண்டது அங்குலம்: அங்குலம் உச-கொண்டது (பாணி) முழம்: முழம் ச-கொண்டது (தநு) வில்: வில் உ-கொண்டது (தண்டம்) கோல்: கோல் உ000-கொண்டது (க்ரோசம்) குரோசம் என்று மிருகேந்த்ராகமம் அத்வப்ரகரணத்திலோதுமாற்றானே அவ் விற்கிடை யித்துணைத்தென்பதை யறிக. வில்லெனப்படுதே விற்கிடை. ௱மற்படலத்து உகு, எஎ-ல் இயை புடைமையிற் குருவைக் குறித்துக் கூறியவற்றையும் ஈண்டுக் கருதிக்கொள்க. எழில்காணுமுரு=வேதாகமோக்தமான சிவசின்னதாரண அழகு வாய்ந்த வுரு; சைவசமயசரபங் காண்க.

எனும் வன்புழிப் படுசொற் றொக்குநின்றது. படர்பு=நினைத்து; செய்பு எனும் வாய்பாட்டுச் சென்றகால வினையெச்சம். நேமம்-நியம மென்பதன் விகாரம். மனம் அடங்கு நேர்மை என வியையும். நாம்-இயல்புபற்றிய தனித்தன்மைப்பன்மை; உணர்வைக் கூட்டிக்கொண்ட உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மையுமாம்.] (கூ)

## 10. சற்சீடன் சுவானுபூதியடைதல்

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்; சந்தம் வேறு

இம்மொழி யெலாமா ணக்க
னிருசெவிப் புழையுள் வாங்கி
அம்மநான் பிழைத்தே னிந்த
வகன்மயல் வாரி நீந்திச்

செம்மைசேர் பொருளைக் கண்டேன்
திருவரு ளாக்கம் பெற்றேன்
மம்மரி லாவிக் கோமான்
மாணருட் டகவா லென்றான்.

சீடன், இவ் வுபதேசமொழிகளனைத்தையும் "செவிவாயாக நெஞ்சு களனாக" எனக் கூறியவாறு கிரகித்து, அஞ்ஞான மயக்கத்தை யறவேயொழித்த இக்கோமான் (= ஆசிரியர்) உடைய பேரருளால் அம்ம! நான் இந்த விசாலமான மோகசாகரத்தைக் கடந்து பிழைத்தேன். ("செம்பொருள்" என்று திருவள்ளுவதேவராற் சிறப்பித்துரைக்கப்பட்ட) பரம்பொருளைக் கண்டேன். திருவருட் செல்வத்தையும் பெற்றேன் என்றான்.

[சீடன், தீவிரதர சத்திநிபாத உத்தமத்தன்மை யெய்தினனாதலின் நின்மல சாக்கிரமும் நின்மல சொப்பனமுமாங் கேட்டல், நின்மல சுழுத்தியாஞ் சிந்தித்தல், நின்மல துரியமாந் தெளிதல், நின்மல துரியாதீதமாம் நிட்டையெனு மடைவிலே ஆசிரியரது பேரருளின் அனுபூதிமானாயினன் என்க.

உள் = நெஞ்சு. கோமான் = குரு; "குரவனையன் கோமான் குருவே" என்றுரைக்கும் பிங்கலநிகண்டு. கோ = கண், மான் = மகான் எனப்படுமாற்றானே ஞானக்கண்ணையுடையான் 'கோமான்' எனப்பட்டனனென்பதுமாம். அருட்டகவு = அருட்கருணை; "தகவு கருணை" என்று கூறும் மேலைநிகண்டு.] (கஎ)

வலிதிலே ணகியைக் காந்தம்
வலிக்குமா றெனைக்கிஞ் சித்தும்
விலகொணா வணஞ்செய் தோதி
மிகைச்சமு சார பந்த
வலையெலாந் தடிந்து காத்த
மாணருட் கென்கைம் மாறென்
றிலகருட் குரவன் றாள்க
ளிறைஞ்சினன் சீடன் மாதோ.

வலிய தன்மையினால் இகலுள்ளவிரும்பைக் காந்தம் வலித்துக் கொள்வதுபோல, என்னைச் சிறுவரையும் விலகவொட்டாத

படி செய்து போதித்து, மிக்க சமுசாரபந்த வலைகளையெல்லாம் அறுத்துக் காத்தருளிய மாட்சிமைப்பட்ட இவ்வாசிரியரது காருண்ணியத்திற்கு என்னாற் செய்யத்தக்க பிரதியுபகாரம் யாதுளதென்று கூறிப் பிரகாசிக்கும் அவ் வருட்குரவருடைய இரண்டு பாதங்களையும் வணங்கினன் சீடன்.

[எண் அவி = வல்லிரும்பு; 'அவி' இரும்பெனப்படுதல் ககரவேதுகை யிற் காண்க. நூலின் மறக்கப்பட்டவைகளே வலை. குருவென்னும் எழுவாய் மேலைச் செய்யுளினின்றும் வருவித்துக்கொள்க. மாதோ - அசை.] (கஅ)

ஆரியன் சீடன் றன்னை
யகங்களி கூர நோக்கிச்
சீரிய வாசி கூறிச்
சிவத்தவஞ் செய்த பின்னர்
நீரமர் சலச பன்ன
நீரென விரண்டு பேரும்
பூரண நிலையி லென்றும்
பொருந்தியுய்ந் தார்கண் மாதோ.

ஆசிரியரும் சீடனை மனங்குளிர்ந்து பார்த்தவராய்ச் சிறந்த ஆசீர்வாதங்களை (அவனுக்கு)க் கூறிச் சிவத்துதியுஞ் செய்து நின்ற பின்னர், நீரிலமர்ந்திருக்குந் தாமரையிலையிற் றங்கிய சலம் போல இருவரும் பரிபூரணானந்த நிலையி லெக்காலமும் பொருந்தி வாழ்ந்தார்கள்.

[சலசபன்னம் = தாமரையிலை. தாமரையிலைப்புலந் தங்கிய நீர் அவ்விலையி லொட்டாதிருத்தல்போல உலக கன்மங்களி லொட்டாதிருத்தல் ஞானியினீர்மை யென்பதை இப்படலத்து ௬அ-ன் உரையிற் பிரமாணிக்கப்பட்டுள்ள சாந்தோக்ய வசனத்தா லறிக. சிவத்தவம்—சிவஸ்தவம் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; ஸ்தவம் = ஸ்துதி. ஞானிகளுஞ் சிவத்துதி முதலிய செய்பவராகவுள்ளாரென்பதற்குரிய பிரபலப்பிரமாணம் முற் படலத்து ககூ-ன் உரையுழைக் காண்க.] (கக)

வாழ்த்து

விழுமிய பொருளாய் நாளு
மிளிர்குகக் கடவுள் வாழ்க
குழுமிய தொழும்பர் வாழ்க
குருவுடன் சீடர் வாழ்க
தொழுகுலத் தவர்கள் வாழ்க
துகளறு தவங்கள் வாழ்க
வழுவறு மறையு மாக
மமுஞ்சொன முடிவு வாழ்க.

ஆன்றோரெல்லாம் பேணு தகராலயரகசிய பரம்பொருளாய் எக்காலத்தும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்குங் குகப்பிரமம் வாழக் கடவது. அந்தப் பிரமத்தினுடைய மங்கள குணங்களைக் கூறிக் கொண்டாடுமாறு கூடிய தொண்டர்கள் வாழக்கடவர். சற்குரு வுஞ் சற்சீடர்களும் வாழ்வாராக. பாரம்பரியமாகப் பரமதெய்வ வழிபாடு செய்வாரது குடிப்பிறந்த அந்தணர் வாழ்க. குற்றமற்ற தவங்கள் வாழ்வனவாக. தோடமற்ற வேதமுஞ் சைவாகமுங் கூறிய சமரச முடிபு வாழ்ந்திடுக.

[பரமதெய்வத்தை 'வாழ்க' என வாழ்த்துவது—வாழ்த்து வோன் பெறும் புண்ணியப் பொருட்டேயாம்; நீராடி உண்டுடுத் துத் தற்புகழ்மை கேட்டுய்யாப் பரமதேவிற்கு அவையற்றிற் குரிய பதார்த்த தோத்திரங்களை அன்பிற் சமர்ப்பித்துப் புண் ணியம் பெறுகை புரிவோன் பொருட்டா யிருத்தல்போல. "நமச் சிவாய வாஅழ்க நாதன்றாள் வாழ்க" என்றார் மணிவாசகப்பெருமா னும். நூலின் முதல், இடை, கடையென்னும் மூவிடத்தும் மங்கலங்கூறுதன் மரபாகலின் வாழ்த்து, வணக்கம், உண்மைப் பொரு ளுரைத்தலெனும் மூவகை மங்கலங்களுண் முதற்கட் கடவுள் வணக்கங் கூறி ஈங்குக் கடைக்கண் வாழ்த்துரைத் தனர். இவற்றினுட்பட்ட நூன்முழுதும் உண்மைப்பொருள் குறித்த லென்னும் மங்கலமாம். ஆகவே "சீர்" என்னும் மங்கல மொழியை முதற்கட்கொண் டெழீஇய இந்நூற்கண் அம்மூவகை மங்கலமுமடங்கி யிருத்தலறிக. தைத்திரீயாருணசாகை நாராய ணத்தில்—"தபஇதிதபோநாநசநாத்பரம்" எனவும், "தபஸா

தேவாதேவதாமக்ரஆயந்'' எனவும் வரு வாக்கியங்கள் "தவ மென்பது உணவில்லாமையையன்றி வேறின்று'' "தவசினுல் தேவர்கள் தேவத்தன்மையை முற்காலத்திலடைந்தார்கள்'' எனும் தமிழைத் தருகின்றமையானும்; மைத்ராயண்யுபநிஷத்தில்—

" நாதபஸ்கஸ்யாத்மஜ்ஞாநேதிகமஃ கர்மஸித்திர்
வேத்யேவம்ஹ்யாஹ தபஸாப்ராப்யதேஸத்வம் ''

என வருவசனம் "தவசில்லாதாற்கு ஆன்மஞானமுண்டாத லில்லை: கன்மப்பிரயோசன முண்டாதலுமில்லை: ஏனெனின், தவசினுற் சத்துவம் (=சித்தசுத்தி) எய்துகின்றது'' எனும் தமிழைத் தருகின்றமையானும்; இத்திறத் தவசுகட்கு வேருக இழிதேவதாசித்திகளை அவாவி யுணவொழித் தியற்று துகளுறு விரதங்களும் உலகுழைக் காணப்படுகின்றமையானும் "துகளறு தவங்கள் வாழ்க'' என்ருர். தபசு தவமெனப்படும். உணவி லேயே யுயிரிருக்கவுற்ற இக்காலத்து மாந்தர் இத்தவத்தை யியன்றவளவே யிழைக்கத் தக்கவராவர். இன்னேர் போன்ரு ரல்லாதாரே பண்டைக்காலங்களிற் பன்னெடுநாள், பல்லாயிர வாண்டு தவமிழைத்திருந்தார். இவ்விவரம் "உயிரானது க-ம் யுகத்தில் எலும்பிலும், உ-ம் யுகத்திற் றசையிலும், ஙு-ம் யுகத்தில் உதிரத்திலும், ச-ம் யுகத்திற் சோறு முதலியவற்றிலு மிருக்கும்'' என்று பாராசரஸ்ம்ருதியின் ஆசார காண்டம் யுகதர்மபேதத்தி லுரைக்குமாற்ரு னுணர்க.

குகக்கடவுள் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. 'வாழ்க' என்றதில் க-வியங்கோண்முற்ற விகுதி.] (௪00)

கட்டளைக் கலித்துறை

அசனக் குழிசியு மாடகப்
பேழையு மேயணங்கென்
விசனத் தலைபவர்க் காணேயைக்
கூறுமிம் மேன்முறையுழ்

நிசநட் புடனிதைக் கேட்பவ
　　ரோது நிபுணர்களும்
வசனித் துளோரும் வரைந்திட்ட
　　வன்பரும் வாழியவே.

சோற்றுப்பானையுந் திரவியப்பெட்டியுமே தெய்வம்: (அவற்றை விருத்தி செய்துகொள்ள வேண்டுமே) என்னும் விசன வழியிலே அலைந்து திரிவார்க்கெல்லாம் உண்மையைக் கூறும் இம் மேம்பாடான நூலும், சரத விருப்பத்துடன் இந் நூலைக் கேட்பவரும், ஓதும் புத்திமான்களும், இந் நூலைப்பற்றியும் இதனிற் கூறப்பட்ட விடயங்களைப் பற்றியும் வசனித்திருப் போரும், அன்புடன் இதனை யெழுதுவோரும் வாழ்வாராக.

[வரைந்திடுமன்பர் என்று வருங்காலத்தாற் கூறாது "வரைந்திட்ட வன்பர்" என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறியது விரைவுபற்றி. இவ்வாறு வருவதனைத் தொல்காப்பியனார் "வாராக் காலத்து நிகழுங் காலத்து—மோராங்குவரூஉம் வினைச்சொற் கிளவி—இறந்த காலத்துக் குறிப் பொடு கிளத்தல்—விரைந்த பொருள வென்மனார் புலவர்" என்று கூறியதனானுணர்க. அணங்கு=தெய்வம். ஆணை=உண்மை. 'வாழிய' என்றதில் ய-வியங்கோண்முற்று விகுதி.] (கoக)

சிந்தையு ணின்று குகேச்சுர
　　நாமந் திகழுவுள்ள
எந்தை யருள்கொடு செய்தவிந்
　　நூன்முடி விற்குக்கலி
ஐந்து சகத்திரந் தன்னி
　　லிரண்டக லாயனத்தின்
வந்த விசய தசமியுந்
　　தாரையும் வாழியவே.

எனது நெஞ்சகத் துண்ணின்று குகேச்சுரனென்னும் பரம ரகசிய நாமமானது பிரகாசிக்கவிருக்கும் என்னுடைய பரம பிதாவின் அருட்சகாயத்தைக்கொண்டு, என்னாற் செய்யப்பட்ட

இந்நூன் முடிவிற்குக் காலமாக வெய்திய கலியுகம் (௪௯௯௮) நாலாயிரத்துத் தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றெட்டாம் ஆண்டின் (துர்முகிவருட ஐப்பசி மாதத்து) விஜயதசமியும், நக்ஷத்திரமும் வாழ்வனவாக.

[மூடிவிற்கு வந்த கலி ஐந்து சகத்திரந்தன்னி லிரண்டகல் ஆயனத்தின் எனவிளையும். ஆயனம் = ஆண்டு.] (௧0௨)

ஸுப்ரஹ்மண்யோம், ஸுப்ரஹ்மண்யோம், ஸுப்ரஹ்மண்யோம்.

துறவற விளக்கப் படலம் முற்றிற்று

ஆகப் பாயிரமுட்படச் செய்யுள்—௨௩0

---

## பரிபூரணானந்தபோதமெனு மூலமும், சிவசூரியப்பிரகாசமெனு முரையும்

முற்றுற்றன

---

குமரகுருபரன் திருவடி வாழ்க

திருச்சிற்றம்பலம்

# பரிபூரணானந்தபோதச்
# செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி

செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி முற்றிற்று

| பக்கம் | வரி | பிழை | திருத்தம் |
|---|---|---|---|
| 122 | 17 | பொருவென் | பொருமென் |
| 122 | 28 | (௫) | (ஈ௫) |
| 123 | 29 | யிக்கை விளை | யித்தை விளை |
| 123 | 33 | ஞச்கு | ஞக்குச் |
| 131 | 9 | மகாரோஸ்மிஸநாதந" | மகாரோஸ்மிஸநாதாநி!" |
| 135 | 6 | சுட்டுப்பெயா | சுட்டுப்பெயர் |
| 136 | 29 | முத்திபேறெனப்படும் | முத்திப்பேறெனப்படும் |
| 137 | 14 | தெளிவுற்ற ஆன்மாவி | தெளிவுற்ற ஆன்மா ஆன்மாவி |
| 138 | 21 | உம் | உ-ம் |
| 143 | 29 | பாவனைச்குரிய | பாவனைக்குரிய |
| 153 | 10 | 'வித்தம்' | சித்தம் |
| 156 | 37 | அனேகேரச | அனேகேசுர |
| 164 | 14 | அர்ச்சிஸ்=ஒலி | அர்ச்சிஸ்=ஒளி |
| 167 | 2 | பிரியமுன் | பிரியமுள்ள |
| 168 | 14 | ஈண்டெ் | ஈண்டுக் |
| 193 | 10 | வீழிச. மூலம் | வீழி சமூலம் |
| 231 | 6 | ஈரசுடை | நரகடை |
| 231 | 19 | ஜிவபாவ | ஜீவபாவ |
| 236 | 17 | பசு பொல்னே | பசும் பொன்னே |
| 241 | 26 | என்ற | என்று |
| 255 | 5 | முற்படலதது | முற்படலத்து |
| 277 | 31 | திஸ்ரோமாத்ராம் குத்புமத்ய | திஸ்ரோ மாத்ராம் குத்புமத்யே |
| 279 | 27 | சிவேர் வேதச்சிகெ | சிவோ வேதச்சிகெ |

———